

ရွှေမင်းဝံဆရာတော်

မစ္ဆေမဠိ အမြဲသတိရှိကြမယ်

BURMESE
CLASSIC

မစ္ဆာမဏိ အမြဲသတိရှိကြမယ်

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၆၁၁/၂၀၀၃ (၉)
အမူခွင့်ပြုချက် - ၅၂၅/၂၀၀၃ (၉)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု (၁၀၀၀)

အမူနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ရွှေနိုင်ငံပုံနှိပ်တိုက် ၊ ဦးမောင်မောင်လှ၊ (မြ-၀၅၄၄၅)
အမှတ်-၉၀ (စီ) ၊ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြသန်းစံ (ယာယီ-၇၃၂) ၊ အပ္ပမာဒစာစဉ်
အမှတ်(၁၈၉)၊ ရွှေဝါထွန်း(၂)လမ်း၊ (၃၃)ရပ်ကွက်၊
ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၅၈၄၇၃၈

မျက်နှာပိုးပန်းချီ
ပန်းချီ ပန်းချာန်

တစ်ပြည်လုံးပြန်ချိရေး
ရွှေမင်းဝံသာသနာ့ရိပ်သာ

တန်ဖိုးငွေ-
(၁၂၀၀)ကျပ်

ရွှေမင်းဝံစာစဉ်

မစ္ဆာမဏိ အမြဲသတိရှိကြမယ်

ရွှေမင်းဝံဆရာတော်

အပ္ပမာဒမွေရာသစာပေတိုက်
အမှတ်(၁၈၉)၊ ရွှေဝါထွန်း(၂)လမ်း၊ (၃၃)ရပ်ကွက်
ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း)၊ ရန်ကုန်၊
ဖုန်း-၅၈၄၇၃၈

(၃၁ ၊ ဇူလိုင် ၊ ၂၀၀၃)

BURMESE CLASSIC

မာတိကာ

၁။ အခန်း (၁)	၁
၂။ အခန်း (၂)	၂၇
၃။ အခန်း (၃)	၆၁
၄။ အခန်း (၄)	၈၉
၅။ အခန်း (၅)	၁၁၉
၆။ အခန်း (၆)	၁၄၅
၇။ အခန်း (၇)	၁၆၇
၈။ အခန်း (၈)	၁၉၁

နိဒါန်းစကား (သို့) ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ သတိပဋ္ဌာန်နယ်မြေ

ဇယားဇယား

ရိပ်သာသို့ တရားအားထုတ်ရန် ရောက်လာကြတဲ့ ယောဂီများ
စာလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုးတက်၍သာ နေပါ
ဆော့တယ်။

ဘိုးဘွားမိဘများကလည်း သူတို့ရဲ့ မြေး၊ မြစ်၊ သားသမီးများကို
နို့စို့သလို ဝင်ရောက်တရားအားထုတ်စေလိုကြသလို သားငယ်၊ သမီးများ
စာလည်း လိုလိုချင်ချင်နှင့် တရားခွင်ဝင်ရောက် တရားအားထုတ်နေကြ
သည်မှာ သာသနာတော်အတွက် အားတက်စရာ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

ဒကာမကြီး တစ်ယောက် သူ့သားနဲ့အတူ ရိပ်သာသို့ရောက်ရှိလို့
လာပါတယ်။ သူ့သားကို ရက်ရှည်တရားအားထုတ်စေချင်တာနဲ့အမျှ တိုက်တိုက်
တွန်းတွန်း အနေအားဖြင့် အပ်နှံနေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သားဖြစ်သူက
သူမိခင်ကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးလိုက်ပါတယ်။

“တရားအားထုတ်လို့ တရားဉာဏ်တွေ တွေ့ရရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ”

ရုတ်တရက်မေးလိုက်တာဆိုဟော့ မိခင်ဖြစ်သူက ဘာပြောရမှန်း
သိပ်ဖြစ်နေရှာပါတယ်။ သားဖြစ်သူက သက်သက်မဲ့ကတ်ပြီး မေးတာလည်း
ဖြစ်နိုင်သလို တကယ်သိချင်လို့ မေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မေးသူကသာ
သူ့ရည်ရွယ်ချက် သူ့သိပေမပေါ့။ မနေနိုင်လို့ ဝင်ပြီး အဖြေပေးလိုက်မိပါတယ်။

“မဟာ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ရင် အားထုတ်တဲ့
ဗုဒ္ဓါလ်များရနိုင်တဲ့ အကျိုးတရားများကို မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြား
တော်မူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတရားတွေကို ရွှေမင်းဝံဆရာတော်က အကျယ်ချဲ့ပြီး
ဟောထားလိုက်တာ တိပိဋ (၈) ခွေ ရှိပါတယ်။ သတိပဋ္ဌာန်ရဲ့ အကျိုးတရားတွေ
လို့”

“ဒကာလေးလည်း ပထမအကြိမ် (၁၀)ရက် တရားအားထုတ်ဖူးတာ ပဲ၊ ရှုစရာ အာရုံကလေးမှာ ရှုစိတ်ကလေးကပ်ပြီး တည်နေတဲ့အချိန်ကို ကြိုးဖူး မှာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ကလေးမှာ ‘အတွေးစိတ်’ တွေလည်း မရှိဘူးဆိုတော့၊ လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ မကျေနပ်စိတ်တွေ မရှိတဲ့အချိန် သိပ်ချမ်းသာတယ် ဆိုတာ သိဖူးလား”

“မှန်ပါ။ သိဖူးပါတယ်၊ အရှင်ဘုရား”

“အဲဒီ အချိန်မှာ စိတ်တွေ စင်ကြယ်နေလို့ ချမ်းသာတယ်။ အဲဒါ ပထမအကျိုးတရားပဲ။ တစ်မိနစ်စင်ကြယ်နေရင် တစ်မိနစ်၊ တစ်နာရီစင်ကြယ် နေရင် တစ်နာရီချမ်းသာမယ်။ အမြဲစင်ကြယ်ရင် အမြဲချမ်းသာမယ်။ တရား အားထုတ်လို့ သိသင့်သိထိုက်၊ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ တရားဉာဏ်တွေကို ပါရမီ အားလျော်စွာ ရလာရင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုပ်သင့်တာ မလုပ်သင့်တာ တွေကို ခွဲခြားသိနိုင်သလို၊ အကောင်းအဆိုး လောကဓံတရားတွေကိုလည်း ရင်ဆိုင်လာနိုင်မယ်။ ကိုယ်တိုင် အားထုတ်ကြည့်ရင် အခုပြောနေတာထက်ပိုပြီး သိလာပါလိမ့်မယ်” လို့ ဝင်ဖြေပေးလိုက်ပါတယ်။

လူငယ်ဆိုတာ စူးစမ်းလေ့လာစမ်းသပ် သိချင်ကြတဲ့စိတ်တွေ ပြည့် နေကြတာဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်အလုပ်တစ်ခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် အကျိုးရှိမရှိ ဟုတ်၏ မဟုတ်၏၊ သိချင်ကြတာ ဓမ္မတာပါပဲ။ သိပြီးရင်လည်း တစိုက်မတ် မတ် လုပ်တတ်ကြတာလည်း ဓမ္မတာပါပဲ။

တစ်ခါတုန်းက (၁၄)နှစ်ခန့်အရွယ် ဒကာကလေးတစ်ယောက် လာ ကန်တော့ပါတယ်။ ကန်တော့ပြီး သူက ပြောလာတယ်။

“တပည့်တော် ကျောင်းမှာ သိပ်မကဲတော့ပါ၊ အရှင်ဘုရား” တဲ့။

“ဘယ်လိုမကဲတာလဲ၊ ဘာလို့မကဲတော့တာလဲ၊ ပြောဦးမှပေါ့” လို့ ပြန်မေးတော့ သူက ဖြေပါတယ်။

“ဒီ (ရွှေမင်းဝံသာသနာ့ရိပ်သာ)မှာ ကိုရင်ဝတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွား တော့ အရင်ကလို မကဲချင်တော့ဘူး။ အရင်ကဆိုရင် တပည့်တော်က မိန်းကလေးတွေကို နောက်လိုက်၊ ပြောင်လိုက်နဲ့ သိပ်ကဲခဲ့တာ။ အခု ကျောင်း ရောက်တော့ ကဲမလို့ လုပ်လိုက်ရော၊ ရွှေမင်းဝံသာသနာ့ရိပ်သာကြီးနဲ့ ဆရာ

တော်ဘုရားနှင့်တကွ အရှင်ဘုရားတို့ကို သတိရသွားလိုက်တာ ကဲမလိုကနေ ကဲခြင်းတော့ပါဘူး။ အဲဒါကို ပြောတာပါ” တဲ့။

“သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု”

သာဓု သုံးကြိမ်ပြည့်အောင် ဝမ်းပန်းတသာ ခေါ်လိုက်မိပါတယ်။ သူ့ထရာဉာဏ်တွေ ပြည့်စုံနေပြီလို့ မဆိုနိုင်သေးပါဘူး။ နွေရာသီကာလ နောင်ပိတ်တုန်းခဏတာမျှ ကိုရင်ဝတ်နေစဉ်ကာလ (အသက်ငယ်တဲ့ကိုရင် သီလရှင်များအတွက် ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုစာပေများ၊ ဘုရားဂုဏ်တော်၊ တရား နှစ်တော်၊ သံဃာဂုဏ်တော်များကို သင်ကြားပေးခြင်း၊ ဗုဒ္ဓဝင်နှင့် ဗုဒ္ဓခေတ် အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ပြောပြခြင်း၊ ဘုရားဝတ်တက်၊ တရားရှုမှတ်အားထုတ်ခြင်း၊ စာပေဦးစွာ ကျင်းပပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေးပါသည်။) တရားဓမ္မနှင့် ခေတ္တမျှ နှလုံးထိခိုက် သူ့အတွက် မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိတော့ပါကလားလို့ သိနေတာကို စိတ်ထဲမှာ တွေးပြီး ဝမ်းသာနေမိပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။

ထတယ်ကိုပဲ ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ တရားကို ရိုရိုသေသေ ရှုမှတ်ခဲ့လို့ ထရာဉာဏ်တွေ သိခဲ့မယ်ဆိုရင် ပိုပြီးတော့ တတ်သိလိမ့်မာကြပေဦးမပေါ့။ ဒါများရဲ့ သာသမီးတွေကို ရိပ်သာတို့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း လိမ္မာစေချင် ဆိုတော့စေချင်၊ အကောင်းအဆိုးကို ဝေဖန်တတ်ပြီး လိုက်နာကြစေချင်ကြ တယ် ဖြစ်သလို၊ ရိပ်သာဘက်ကလည်း အစွမ်းရှိသမျှ အဘက်ဘက်မှ ထိုးတတ်ဖို့ သင်ကြားပေးနေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေကို ကိုယ်တိုင်အားထုတ်လို့ တရားဉာဏ်တွေကို ထိပ်တွေ့သိသွားပြီဆိုရင်တော့ ဘုရားရှင်ဟောကြားခဲ့တဲ့ သတိပဋ္ဌာန် အကျိုးထရားတွေကို ကိုယ်တွေ့ခံစားရမှာပါပဲ။ အားမထုတ်ဖူးသေးရင် (သို့ မထုတ်) ဒီတရားတွေ အားထုတ်ရင် ဘာအကျိုးတရားတွေ ရမှာလဲဆိုတာ စူးစမ်းပြီးမှ အားထုတ်ချင်သူများ အတွက်ကတော့ ရွှေမင်းဝံဆရာတော်၏ “ခွဲခြား အမြဲသတိရှိကြမယ်” လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ဤတရားစာအုပ်ကို သေချာချာ ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်တရားအားထုတ်ပုံ၊ အားထုတ်နည်းများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ

ဖော်ပြထားသလို ယခုတစ် လက်တွေ့ကိုယ်တွေ့ခံစားရမယ့် အကျိုးတရားများကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိစေဖို့အတွက် ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ရပ်မှန်များကိုလည်း ဆရာ တော်၏ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ အတွေ့အကြုံများအရ သိခဲ့ရတာတွေကိုလည်း ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်တော်မူ စဉ်ကာလက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်များကိုလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ သင့်လျော်အောင် ဖော်ပြထားပါတယ်။

ဖတ်ရင်း၊ ဖတ်ရင်း စာဖတ်သူရဲ့ သန္တာန်မှာ စာရေးသူဆရာတော်ရဲ့ မေတ္တာစေတနာများကို နားလည်လာရုံသာမက ကိုယ်တိုင်လည်း သတိပဋ္ဌာန် အကျိုးတရားတွေ သိရှိခံစား ပိုင်ဆိုင်ရယူလိုစိတ်များ တဖွားဖွားနှင့် ဖြစ်ပေါ် လာပါမယ်။ တရားစိုသာသို့ တရားအားထုတ်ရန် ဝင်ရောက်လို စိတ်များသည်း ဖြစ်ပေါ်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

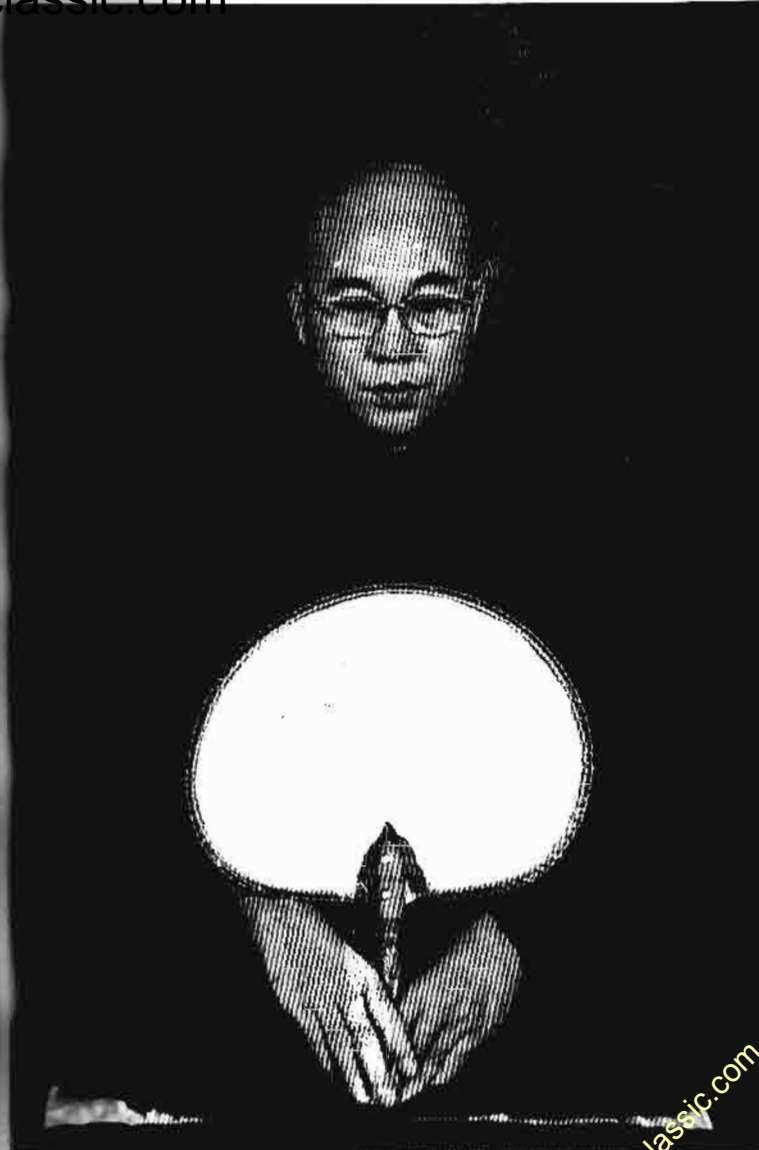
မယုံလျှင် ဖတ်ကြည့်ပါလို့သာ ပြောပါရစေတော့။

ဒါ့အပြင် ရဟန်းတော်များအတွက်လည်း ဝိပဿနာတရားများ ဟောကြားဖို့ရာအတွက် ကျမ်းဂန်အထောက်အထားများနှင့်တကွ တရား ဟောဟန်အတိုင်း ရေးသားထားသဖြင့် အထောက်အပံ့ကောင်းဖြစ်မှာလည်း သေချာပါတယ်။ မိမိတို့ အလိုရှိသလို ဖတ်ရှုလေ့လာ ဟောကြားအားထုတ်နိုင်ဖို့ အသုံးပြုနိုင်မည့် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်တိုင်ဖတ်ရှုလေ့လာပြီးရင်လည်း ကိုယ်တိုင်အားထုတ်ကြပါဦး လို့ တိုက်တွန်းပါရစေ။ စာအုပ်ထဲက တရားအရသာ သတိပဋ္ဌာန်အကျိုးများ ဟာ စာအုပ်ထဲမှာပဲ ရှိနေမှာပါ။ ဖတ်လိုသိတယ်ဆိုရင်လည်း ဖတ်စဉ်ခဏတာ သိမှာပါ။ ပြန်လည်စဉ်းစားတွေးတောကြည့်မိပြန်ရင်လည်း တွေးစဉ်ခဏတာ သိမှာပါ။

ဒီလောက်သိရုံမျှနဲ့ကတော့ ကိုယ်ပိုင်၊ ကိုယ်ဆိုင်၊ ကိုယ်တွေ့လို့ မဆိုနိုင်ပါ။ တကယ့်ကိုပဲ ကိုယ်တွေ့၊ ကိုယ်ဆိုင်၊ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်ချင်ရင်တော့ ကိုယ်တိုင်ပဲ အားထုတ်ကြည့်ပါ။

ဘာကိုမျှ စွဲငြိပြီး မနေလိုက်ပါနဲ့။
မစွဲမငြိဘဲ သတိတရားကို အမြဲရှိရှိထားနိုင်ဖို့။

ရွှေမင်းဝံဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသေသာန

www.burmeseclassic.com

သတိပဋ္ဌာန်နယ်မြေကို လာခဲ့ပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ။

လိုရာပြည့်ကာ တည်ကြည်စွာ ပညာတိုးပါစေ။
အရှင်စန္ဒတေတိ
B.D.S.
ရွှေမင်းဝံသာသနာ့ရိပ်သာ

[နိဒါန်းစကား (သို့မဟုတ်) ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ သတိပဋ္ဌာန်နယ်မြေဟု
အမည်ပေးထားသော ဤစာစုဖြင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး
ဆရာသမားများနှင့်တကွ ရွှေမင်းဝံဆရာတော်ဘုရားအား ပူဇော်ပါသည်။]

စာရေးသူ၏နိဒါန်းစကား

ဇလဇလ

မဟာသတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ရဟန်း၊ ရှင်
သူ ယောဂီအပေါင်းတို့အား တရားခွင်ဝင်၍ တရားအားထုတ်နေစဉ်ကာလ
ထရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ချင်စိတ်များ တိုးတက်လာစေရေး ရည်ရွယ်ချက်
ထရားတော်၏ အကျိုးတရားများကို အပြည့်အစုံရရှိလာစေရေးဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်များနှင့် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူသည့် မဟာသတိပဋ္ဌာန်တရား
ထော်ရဲ့ နိဒါန်းပိုင်းမှာလာတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်သူများရရှိနိုင်တဲ့
အကျိုးတရား (၇)ပါးကို အခါအားလျော်စွာ ဟောကြားခဲ့ပါတယ်။

ဒီတရားတော်ကို နာကြားကြရတဲ့ ယောဂီများရဲ့ သန္တာန်မှာ တရား
အားထုတ်လိုစိတ်များ၊ ကြိုးစားလိုစိတ်များ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။
အသံသွင်းတိပ်ခွေများကို နာယူကြရတဲ့ သူများကလည်း နှစ်ခြိုက်စွာ နာယူ
ကြကြောင်း သိရပါတယ်။ တချို့ရိပ်သာ စခန်းပွဲများမှာဆိုရင်လည်း ဒီအသံသွင်း
တိပ်ခွေများကို ဖွင့်ပြီး တရားနာယူစေကြောင်းနှင့် နာယူကြတဲ့ယောဂီများ
ထည်း သဒ္ဓါတရားတွေ တိုးတက်ပြီး တရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ကြကြောင်း
များကို ကြားသိရပါတယ်။

နာကြားရသူ ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ ယောဂီများကလည်း နာယူကြရုံနှင့်
အားမရဘဲ တရားစာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေရန်နှင့် ဖတ်ရှုကြရန် လိုလား
ကြပါကြောင်း လျှောက်ထားကြပါတယ်။ တရားကိုလိုလား၊ ကိုယ်တိုင်နာယူ
တိုက်တွင်အားထုတ်ရုံသာမက ဓမ္မမိတ်ဆွေများကိုလည်း ဖတ်ရှုစေချင်ကြပါ
ထယ်လို လျှောက်ထားလာကြပါတယ်။

ဒကာကြီး ဦးမြသန်းစံကလည်း စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအတွက် တိုက်
တွန်းပြောဆို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသဖြင့်လည်း စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့အစည်း
များ အကောင်အထည်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဟောစဉ်တရားခွေများမှ လုံးကောက်ဖော်ပေးထားတဲ့ စာမူစာကြမ်းများကို မလိုသည် ဖျက်၊ လိုသည်စွက်နဲ့ စွမ်းအားရှိသမျှ ဆောင်ရွက်ထားပါတယ်။ ဘုန်းကြီးနဲ့အတူ ဝန်ဆောင်သံဃာတော်များကလည်း ပြေပြစ်အောင် စိစစ်ကြပါတယ်။ အမှားကင်းအောင် စိစစ်၍ ဆောင်ရွက်ထားပါသော်လည်း မမှားသော်ရှိ မှားသော်သိက ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်လျက် ဖတ်ရှုကြစေလိုပါတယ်။

အဘက်ဘက်မှ ပိုင်းဝန်းကြီးစား အကောင်အထည်ဖော်၍ ပေါ်ပေါက်လာရသော “မစွဲ မငြိ အမြဲသတိရှိကြမယ်” ဆိုတဲ့ တရားစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုကြပြီးလျှင် နိဗ္ဗာန်သွားရန် တစ်ကြောင်းတည်းသော လမ်းမှန်ဖြစ်သည့် မဟာသတိပဋ္ဌာန်တရားတော်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အားထုတ်လိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ကြပါစေ။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အားထုတ်၍ သတိပဋ္ဌာန်အကျိုးတရား (၇)ပါးကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ခံစား သိရှိနိုင်စေဖို့အတွက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အားထုတ်ကြပါလို့လည်း တိုက်တွန်းပါရစေ။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အားထုတ်ကြခြင်းအားဖြင့် သတိပဋ္ဌာန်အကျိုးတရား (၇)ပါးစလုံးကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရနိုင်ကြပါစေလို့ ဘုန်းကြီးဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်။

ရွှေမင်းဝံဆရာတော်

ဆရာမြသန်းစံ၏ အမှာစကားဦး

ဗုဒ္ဓဗျူဟာ

ဤစာအုပ်သည် ကျေးဇူးတော်ရှင် ရွှေမင်းဝံဆရာတော်ဘုရား၏ နေထိုင်မှုအကျိုးကို ဟောစဉ်တရားတော် စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ပထမစာအုပ်မှာ “မုတ်ဆောက်ချမ်းသာရေး တရားတော်” ဖြစ်၏။ ထိုစာအုပ်တွင်လည်း ကျွန်တော် အမှာစာရေးပေးခဲ့ရ၏။ ယခုလည်း ဆရာတော်၏ မိန့်မှာချက်အရ ရေးပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ ဆရာတော်က မမိန့်မှာသော်ငြားလည်း ကျွန်တော်တက်သူ ဤစာအုပ်ဖြစ်ပေါ်လာပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောရ၊ ရေးရမှာတွေ ရှိနေလေသည်။ တကယ့် တကယ်တွင် ဤစာအုပ်သာမက ဆရာတော်၏ ဟောစဉ်တရားတော်စာအုပ်တွေသည် တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည့်အလျဉ်း အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဆရာတော်၏ ဟောစဉ်တရားတော်တိုင်တွေတွေ့ ရွာရွာရှိနေခဲ့ပြီ။ သည်အထဲတွင် စာအုပ်အဖြစ် ပေါ်ထွက်လာသင့်သည့် ဟောစဉ်တရားတွေ အများကြီးရှိနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့တွေ၏ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းတွေဘက်က နှောင့်နှေးကြန့်ကြာနေသဖြင့် ဆရာတော်ဟောစဉ်တရားတော် စာအုပ်တွေ အထွက်ကျဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဤစာအုပ်သည် ဆရာတော်၏ သတိပဋ္ဌာန်အကျိုးတရားတော် (၈)ခွေတွဲကို လုံးကောက်ဖော်၍ ပြန်လည်တည်းဖြတ်ပြင်ဆင်ပြီး ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် လိုအပ်သည်များဖြည့်စွက်ရေးသား၍ စိတ်တိုင်းကျဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ကြောင့် အချိန်တွေ ကြန့်ကြာခဲ့ရခြင်းပင်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်၏ သတိပဋ္ဌာန်အကျိုးတရားတော်(၈)ခွေတွဲကို ကြားနားပြီးကတည်းက ဤတိုင်ခွေများကို လုံးကောက်ဖော်၍စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေလေလျှင် တရားအားထုတ်ဆဲ ယောဂီများ၊ တရားအားထုတ်ကြည့်ယောဂီများအတွက် အကျိုးတရားကြီးမားမည်ကို လှမ်းမြင်နေသည်။ သို့သော် စိတ်ကူးအဖြစ်သာရှိနေခဲ့ပြီး လက်တွေ့တွင်ကား စာအုပ်ဖြစ်မလာခဲ့။

ဆရာမြသန်းစံ၏ အမှာစကားဦး

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း တိမ်ခွေဖြင့်လိုက် ရေးလိုက်ဖြင့် လုံးကောက်ဖော် သည့်အလုပ်ကို အချိန်ပေး၍ မလုပ်နိုင်ခဲ့၍လည်းဖြစ်သည်။

ကံအားလျော်စွာ ဆရာတော်အပေါ် ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိသူ ကျွန်တော်၏ ဓမ္မဓိတ်ဆွေကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည့် ရှေ့နေကြီးဦးအေးကိုက သူ့စွမ်းဆောင်ကူညီ ၍ ကုသိုလ်ယူပါရစေဟု ကမ်းလှမ်းလာသဖြင့် ကျွန်တော်ဝမ်းမြောက်ခဲ့ရသည်။ သူကလည်း ကိုယ်တိုင်မလုပ်နိုင်ရှာပါ။ သူ့ဓိတ်ဆွေ ဓမ္မာစရိယဆရာကြီးတစ်ဦး ထံ အကူအညီတောင်းခံ၍ လုံးကောက်ဖော်ရသည်။ ဆရာကြီး၏ လုပ်အား စွမ်းဆောင်မှုအပေါ် ဦးအေးကိုက အလှူတော်ငွေပေးလှူ၍ ဓမ္မဒါနပြုရှာပါ သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဤတိမ်ခွေ(၈)ခွေတွဲကြီးသည် စာမူကြမ်းအဖြစ်သို့ ရောက် လာခဲ့၏။

၁၃၆၄-ခုနှစ်၊ (၂၀၀၂-ခုနှစ်)ဝါတွင်းကာလတွင် ကျွန်တော်သည် မဟာစည်ရိပ်သာကြီး၏ ဆိတ်ငြိမ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း၌ ဒုလ္လဘရဟန်းဘဝဖြင့် သုံးလတာ တရားအားထုတ်ပြီးချိန် (ဝါကျွတ်ခါနီး)တွင် ဦးအေးကိုသည် ကျွန်တော်ထံ လုံးကောက်ဖော်စာမူကြမ်းထုတ်ကြီး လာဖို့လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ အပ္ပမာဒစာစဉ်အဖွဲ့က တာဝန်ယူ၍ ကွန်ပျူတာစာစီ၊ ပရနိဖတ်၊ ဆရာတော်ထံတင်ပြ၊ ဆရာတော်မှ လိုအပ်သည်များဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်၊ မလို သည့်တို့ကို ပယ်နုတ် စသဖြင့် အပြန်အလှန်အလုပ်များခဲ့ကြရာက ယခုတော့ အချောသတ်ပြင်ဆင်တည်းဖြတ်ခဲ့ပြီး၍ စာအုပ်အဖြစ် ထွက်ပေါ်လာခြင်းပင်။

ဆရာတော်က -

“သတိပဋ္ဌာန်အကျိုးတရားတော်ဆိုတော့ နာမည်ကုန်းသလို ဖြစ်နေ တယ်။ ဒကာကြီးက နာမည်လေးတွေ စိတ်ဝင်စားအောင်ပေးတတ်တော့ လုပ်ပါဦး။ နာမည်တစ်ခုခုပေးပါဦး”ဟု ဆိုလာပြန်သည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်အတွက် ခေါင်းအကိုက်ရဆုံးပင်တည်း။ မူရင်းတရားတော်၏ အဓိပ္ပါယ်အားလုံးကိုလည်း ခြုံငုံမိရမည်။ နာမည်ကလည်း စိတ်ဝင်စားမှု ရှိစေရမည်ဆိုတော့ မခက်ပါလား။

သို့သော် ကျွန်တော်သိပ်အကြာကြီးတော့ စဉ်းစားလိုက်ရ။ အကြာ

ဦးစဉ်းစားခဲ့တူးဆိုပေမယ့် စဉ်းစားခဲ့ရသည့်အချက်တွေကိုတော့ စကား သိပ်ကြောင်းသင့်၍ ဤနေရာတွင် ထည့်ပြောမှဖြစ်ပေမည်။

ရွှေမင်းစံရိပ်သာတွင် ဆရာတော်၏ သွန်သင်ညွှန်ပြမှုဖြင့် (၄၅)ရက် အားထုတ်ခဲ့စဉ် အချိန်များကို ကျွန်တော်ပြန်သတိရလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် အထက်မရောက်၊ အောက်မရောက်၊ ဉာဏ်တစ်ခုတွင် နားထည်လည်ဖြစ်နေစဉ် ဆရာတော်က ကျွန်တော့်အား -

“ဒကာကြီး၊ ဝိပဿနာညစ်ညူးကြောင်း တရားဆယ်ပါး သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်အရှင်ဘုရား”

“အဲဒီအထဲမှာ နောက်ဆုံးအချက်က ဘာလဲ”

“နိကန္တိပါ အရှင်ဘုရား”

“အင်း... အဲဒီ နိကန္တိဆိုတဲ့ ကပ်ငြိခြင်းသဘောက အရေးအကြီး ချည်း ယောဂီကို အထက်ဉာဏ်တွေ ထိုးမတက်နိုင်အောင် တားနေတာလည်း အဲဒီ နိကန္တိပဲ။ ရထားတဲ့ လမ်းခုလတ်တရားတွေအပေါ်ကို သာယာချင်တဲ့ နိတ်တလေးလေ”

“တပည့်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ အရှင်ဘုရား”

“အခု ဒကာကြီးမှာ အဲဒီ နိကန္တိတရားကလေး ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ အဲဒီကို ဒကာကြီးရှုမှတ်ဖို့ မေ့နေတာ”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် လင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပါတော့ သည်။ ဆရာတော်၏ ညင်သာသိမ်မွေ့သော ဆုံးမမှု၊ ဆရာသမားကောင်း သော ထောက်ညွှန်ပြောပြနိုင်မှုတို့သည် ကျွန်တော်အတွက် ထိုစဉ်ခဏတာ အဝတ်အခဲလေးအတွက် ပြေလည်သွားစေသည်သာမက၊ တစ်ဘဝလုံးအတွက် အသိနေရာရောက်ရောက်၊ ဘယ်လိုဆက်အားထုတ်အားထုတ် ဘယ်တရား တွေ့တွေ့၊ သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ရှုမှတ်မှုတစ်ကွက် ခုလိုက်ခြင်းပါပေ။

ကျွန်တော်သည် စကားလုံးဝေါဟာရတို့ နောက်ကွယ်မှ ကျယ်ပြန့်

လေးနက်သော အဓိပ္ပါယ်ကို စူးစိုက်အာရုံပြုမှု၌ 'အထုံ' ဝါသနာ ထက်သန်သူ ဖြစ်သဖြင့် ဆရာတော်၏ 'နိကာန္တိ'အပေါ် ထောက်ပြလိုက်မှုသည် ကျွန်တော် အတွက် တစ်သက်မမေ့တော့နိုင်။

သတိပဋ္ဌာန်တရားကတော့ နောက်ဆုံးစုတိစိတ်ကျသည်အထိ ဆက် လက် အားထုတ်နေရမည်ပင်။ သို့သော် သဘောထားမှန်ကန်မှုသည် အရေး ကြီးလှသည်။ အားထုတ်သက် ရင့်လာ၍ သိမ်မွေ့နက်နဲသော ဉာဏ်ပိုင်းဆိုင်ရာ များသို့ ယောဂီတစ်ဦး၏ နောက်ခံပါရမီအလျောက် ချဉ်းကပ်ခွင့်ရလာသည် အခါ 'နိကာန္တိ' ပိုမိုဖြစ်တတ်ပါသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်အဆင့်ရပြီးပြီလိုလို၊ ဒါကြောင့်မို့ဆက်ပြီး အား ထုတ်ဖို့ မလိုတော့သလိုလို သူများတွေကတော့ ဘာမျှ မရသေးသလိုလို၊ မရသေးသည့် သူတွေအပေါ် ကရုဏာ သက်မိသလိုလို၊ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ကိုယ်ရထားသည့် တရားသည် နိရောဓသစ္စာဆိုက်သည်အထိ မှန်ကန်လျှင် တော့ ကိစ္စမရှိပါ။ သို့မဟုတ်ပါဘဲ အထက်တစ်ဝက်၊ အောက်တစ်ဝက် ဟိုမ ရောက်၊ သည်မရောက်ဖြစ်လျှင် ကိုယ်ကျိုးနည်းရော့မည်။

'အထင်တရား'သည် 'အပြင်တရား'နှင့် လွန်စွာခြားနားလှပါသည်။ ဤနေရာတွင် ညောင်လွန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ "တကယ်ရတဲ့သူတွေမှာ မိုးကြိုးပစ်တာထက် ထင်ရှားပါတယ်" ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား အမိန့်ရှိခဲ့ဖူး သည့် စကားကို အမှတ်ရမိပါသည်။

သို့သော် သစ္စာလေးပါးစုံ၌ နိရောဓသစ္စာဆိုက်ခဲ့သည်ထာပင်။ ပထမ တစ်ကြိမ်လေးအပေါ် 'နိကာန္တိ'ဖြစ်၍ ရပ်တန်းကရပ်နေမည်လား။ တစ်ဖန် ထပ်မံကြိုးစား၍ ဒုတိယတစ်ကြိမ် ခရီးပေါက်ခဲ့ပြန်ရင်ရော။ ထိုသည့် ဒုတိယ အကြိမ်အောင်မြင်မှုလေးကို 'နိကာန္တိ'ဖြစ်၍ သာယာနေဦးမည်လော။ ထိုနောက် တတိယအကြိမ် ရပြန်ပြီဆိုပါတော့။ သည်လိုပဲ 'နိကာန္တိ'ဖြစ်၍ ရပ်နေဦးမှာ လား။ စဉ်းစားစရာတွေချည်းပင်။ စတုတ္ထအဆင့်အောင်မြင်မှုအထိ ခရီးမဆက် သင့်ပြီလော...။ "လမ်းဆုံးမရောက် လက်မမြောက် တောက်လျှောက်သွား ရမည်" ဟူသော စကားရှိသည်မဟုတ်လော။

ဒို့ကြောင့် 'နိကာန္တိ'ဟူသော စကားလုံးလေး တစ်လုံးကိုချဲ့လိုက်လျှင် အနန္တိ။ ကိုယ်တွင်းရှိ ကိလေသာမကုန်မချင်း 'ကိုယ်နှင့် မင်းကွက်၊ ရက်စက်နိုင်ရမည်' မဟုတ်ပါလော။

လမ်းခုလတ် ရောက်ရာနေရာ၊ ခိုနားရာ မှတ်တိုင်လေးတစ်ခု၌ တာတန်းလန်း ရင်မှာစိုက်လျက်က ကိုယ်ရောက်ရာ၊ ခိုနားရာကလေး နိကာန္တိ ဖြစ်နေမည်ဆိုလျှင် ရှေ့ခရီးသည် လေးဖင့်နေတော့မည်။

ရွှေမင်းဝံရိပ်သာအတွင်း၌ ကျွန်တော်အား တစ်ကြိမ်သာဆုံးမခဲ့လေ ဆရာတော်၏ အဆုံးအမကလေးကို ကျွန်တော်သည် ရွှေမင်းဝံရိပ်သာ အတွင်း၌ မထားပစ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်၏ ဘဝအတွင်းသို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့ပါ သည့်နောက် ဘယ်တရားစခန်းဝင်ဝင်၊ ဘယ်ရိပ်သာရောက်ရောက်၊ တော့ တော့တွေ၊ ဘာတွေမြင်မြင်၊ ဆရာတော်၏ 'နိကာန္တိ'ကလေးက ကျွန်တော်ကို အမြဲဆုံးမနေပါတော့သည်။

အကောင်းအဆိုး၊ မင်းနဲ့ဆိုင်သလား၊ သူ့သဘောနဲ့သူပဲ။ အကောင်းကိုတော့ လက်ခံ၊ အဆိုးကိုတော့ တွန်းလှန်၊ မင်းလုပ်နေ သူ့သဘောနဲ့သူပဲ။

လိုချင်လို့ ကပ်ငြိတာနဲ့၊ မလိုချင်လို့ ကပ်ငြိတာက-မတူသလိုလိုနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ပြီးတော့ မသိလို့ ကပ်ငြိတာတွေရော မရှိဘူးလား။ ဒါလည်း သဘာဝတူပေမယ့် သဘောကတော့ အတူတူမဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် လိုချင်တဲ့သဘာဝကိုလည်း ကိုယ့်ရဲ့စိတ်သန္တာန်မှာ မကပ်ငြိစေနဲ့။ မလိုချင်တဲ့သဘာဝကိုလည်း ကိုယ့်ရဲ့စိတ်သန္တာန်မှာ မကပ်ငြိစေနဲ့။ မသိတဲ့သဘာဝကိုလည်း ကိုယ့်ရဲ့စိတ်သန္တာန်မှာ မကပ်ငြိစေနဲ့။

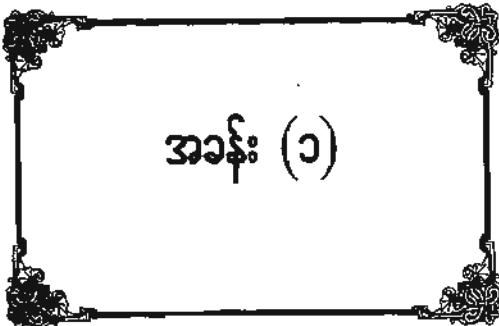
အရေးအကြီးဆုံးက 'သတိ'ပဲလေ။ 'သတိ'အမြဲရှိနေရင် ဘယ်ဟာ ကိုယ့် မကပ်ငြိတော့ဘူး မဟုတ်လား။

ဆရာတော်၏ 'နိကာန္တိ'အဆုံးအမကလေးသည် ကျွန်တော်တစ်ဘဝ ထုံးအတွက် လိုရာသုံးဖြစ်နေတော့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်၏

ဆရာမြသန်းစံ၏ အမှာစကားဦး

ဓမ္မခရီးအတွက်လည်း ဆောင်စားသဖွယ် ဖြစ်နေတော့သည်။
 ဤသည် အဆုံးအမကလေးအပေါ် မူတည်၍ ဆရာတော်နှင့်
 ကျွန်တော် ဆက်စပ် ပတ်သက်ခဲ့သည့်များထဲမှ ကျွန်တော်နှလုံးသွင်း အာရုံပြု
 မိသည့်အပေါ် မူတည်၍ ဤစာအုပ် နာမည်ကလေးသည် ကျွန်တော့်နှလုံး
 သားတွင် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်တည်လာပါတော့သည်။
 “မစွဲမငြိ အမြဲသတိရှိကြမယ်”
 ဆရာတော်၏ သတိပဋ္ဌာန်အကျိုးတရားတော် (ဝါ) မစွဲမငြိ အမြဲ
 သတိရှိကြမယ် စာအုပ်အား ဖတ်ရှုပြီးသကာလ ယောဂီသူတော်စင်များ
 ကျင့်ကြံအားထုတ်ဆဲ ဓမ္မခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ကြံတွေ့လာသမျှ ဓမ္မသဘာဝ
 အသီးသီးတို့အပေါ် မစွဲမငြိခြင်းဖြင့် အမြဲသတိရှိနိုင်ကြပါစေကြောင်းဆုမွန်
 ကောင်း တောင်း၍ မေတ္တာပို့သအပ်ပါသည် ခင်ဗျား။

မြသန်းစံ
၃-၈-၂၀၀၃

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

မစွဲမငြိ အမြဲသတိရှိကြမယ်

≡ အခန်း-၁ ≡

ဒီနေ့ ယောဂီသူတော်စင်များကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အားထုတ်နေတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားရဲ့ ရနိုင်တဲ့အကျိုးတရားတွေကို ဘုန်းကြီးဟောပေးဖို့ပါ။ အခုဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများအားထုတ်နေတဲ့ တရားဟာ သတိပဋ္ဌာန်တရား။ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ အားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ မိမိတို့ ကြိုးကြိုးစားစား ရိုဂိုသေသေနဲ့ ရှုပွားအားထုတ်လို့ရှိရင် အဲဒီအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရနိုင်တဲ့အကျိုးတရားကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားမဟောကြားမိမှာ တရားကြောညာချက်ဆိုတဲ့ အနေအားဖြင့် ချွေပိုင်းက ကြိုးပြီးတော့ ဟောကြားတော်မူပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့်ပြောရင် ထောကမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ မိမိတို့ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အောင်မြင်လာဖို့အတွက် သတင်းစာကကြော်ငြာတာ၊ ဝေဖန်ယိုက ကြော်ငြာတာ၊ တီဗွီက ကြော်ငြာတာ စသည်ဖြင့် အဲဒီလို

ကြောငြာတွေ ထုတ်သလိုပေါ့။ ဆေးဝါးလုပ်ငန်း ပြုလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကလည်း မိမိရဲ့ဆေးကို နှိပ်လို့ရှိရင် (၉၆)ပါးသော ရောဂါဝေဒနာတွေ ပျောက်ကင်း သက်သာစေနိုင်တဲ့အကြောင်း ကြောငြာသလိုပဲ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလည်း မိမိဟောကြားထားတဲ့ ကာယ-ဝေဒနာ-စိတ္တ-ဓမ္မဆိုတဲ့ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို အားထုတ်လို့ ရှိရင် အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ရနိုင်တဲ့အကျိုးတရားကို ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

“ကောယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ သောက ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ ဒုက္ခဒေါမနဿနံ အတ္ထင်္ဂမာယ ဉာယဿ အဓိဂမာယ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကိရိယာယ ယဒိဒံ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနံ”

ဘိက္ခဝေ- ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့ စတ္တာရော- လေးပါး ကုန်သော ယဒိဒံ ယေ ဣမေ သတိပဋ္ဌာနာ- ရွဲမြဲသောအမှတ်ရမှု သတိရွဲမြဲမှု ဟူသော အကြင်သတိပဋ္ဌာန်တို့သည်။ သန္တိ-ရှိကုန်၏။ အယံ-ရွဲမြဲသော အမှတ်ရမှု သတိရွဲမြဲမှု သတိပဋ္ဌာန်ဟူသော ဤအကုတ်လမ်းသည်။ သတ္တာနံ- ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓိ အရိယာသာဝကအလောင်း အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့၏။ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်ကြစေ ခြင်းငှာ။ ကောယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်း သောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ သောက ပရိဒေဝါနံ-စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း။ သောက ဝိကြေးခြင်း ပရိဒေဝတို့ကို သမတိက္ကမာယ-လွန်မြောက်စေခြင်းငှာ။ ကောယ နော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါ ပေ၏။ ဒုက္ခဒေါမနဿနံ-ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဒေါမနဿ ဘို့ကို အတ္ထင်္ဂမာယ-ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်စေခြင်းငှာ။ ကောယနော မဂ္ဂေါ- တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ ဉာယဿ အဓိဂမာယ-အရိယာမဂ်ကို ရခြင်းငှာ။ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကိရိယာယ-နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှာ။ ကောယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း။ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေတော့သတည်း။

သာဓု ... သာဓု သာဓု။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ကာယ-ဝေဒနာ-စိတ္တ-ဓမ္မလို့

ဆိုတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး ရှုပွားအားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ရနိုင်တဲ့ အကျိုးတရားဟာ ဝိသုဒ္ဓိယာ-တဲ့ စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးစေနိုင်ခြင်း ဆိုတဲ့ အကျိုးတရား၊ သောက ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ-စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု ဆိုတဲ့ သောက၊ ဝိကြေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတရားတွေ လွန်မြောက်စေနိုင်ခြင်း ဆိုတဲ့ အကျိုးတရား၊ ဒုက္ခဒေါမနဿနံ အတ္ထင်္ဂမာယ-ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ် ဆင်းရဲတွေ ချုပ်ငြိမ်းစေနိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား၊ ဉာယဿ အဓိဂမာယ- အရိယာမဂ်ဉာဏ်ကိုရခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား၊ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကိရိယာယ- နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား၊ ဒီအကျိုးတရားတွေ ရနိုင် ထယ်ဆိုတာကို မြတ်စွာဘုရားက တရားကြေညာချက်အနေအားဖြင့် သီးသန့်ထုတ်ပြီးတော့ ဟောတော်မူပါတယ်။

မျက်မှောက်အကျိုး မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတဲ့ သတိပဋ္ဌာန် **မြောက်မျိုးရနိုင်သည်** တရားတွေကို အားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဒီမျက်မှောက်ဘဝမှာ ရနိုင်တဲ့ အကျိုးတရား အနေအားဖြင့်လည်း ရှေးရှေးသော ပညာရှိသူတော်ကောင်း များက သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေကို အမြဲမပြတ် အနေအားဖြင့် ဘာဝိတာ- ဋ္ဌာများနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဗဟုလိကတာ-ကြိမ်ဖန်များစွာ အနေအားဖြင့် အလေ့ အလာပြုပြီးတော့ ရှုပွားအားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ရနိုင်တဲ့ အကျိုးတရား တွေဆိုတာ ရှိတယ်ဆိုပြီးတော့ ဖွင့်ပြပါတယ်။

ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို အမြဲမပြတ် အားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ရနိုင်တဲ့ အကျိုးတရားတွေက ဘယ်လိုအကျိုးစားရားတွေလဲဆိုရင် မိမိတို့ ကွယ်လွန်ခါနီး အချိန်အခါကာလမှာ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားတွေကို အမြဲမပြတ် အနေအားဖြင့် နှလုံးသွင်းနေမယ်၊ ရှုပွားနေမယ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း မိမိမှာ သေရာခုတင်ညောင်စောင်းပေါ်ရောက်ပြီး ရောဂါဝေဒနာတွေ ကျရောက်ခံစား နေရပေမယ်လို့လည်း။ အမလေး အလိုလေး ဝသည်ဖြင့် ညည်းညူမှုမရှိဘဲနဲ့ သည်းခံနိုင်လိမ့်မယ်။

သတိပဋ္ဌာန်တရားကိုသာ ရှိရှိသေသေအနေအားဖြင့် အမြဲမပြတ် နှလုံးသွင်းနေပါ။ ရှုနေပါ။ ပွားများနေပါ။ အဲဒီလို ရှုပွားအားထုတ်နေလို့ရှိရင် မိမိမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ကျရောက်နေပါစေ အဲဒီဝေဒနာကို သည်းခံပြီးတော့ နှလုံးသွင်းရှုမှတ်နိုင်လိမ့်မယ်တဲ့။ အမလေး- အလိုလေး ဆရာကယ်ပါ။ ဘယ်သူကယ်ပါ။ ဘယ်ဝါကယ်ပါ စသည်ဖြင့် ညည်းညူမှုမရှိဘဲနဲ့ ညည်းညူမှုကင်းလိမ့်မယ်။ ဒါ သတိပဋ္ဌာန်တရားရဲ့ အကျိုးတရားတစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်။

ဒါတွင်ပဲလားဆိုတော့ မိမိကွယ်လွန်ခါနီးအချိန် ရောက်နေပေမယ့် လို့လည်း ဒီသတိပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားကို ရှိရှိသေသေအနေအားဖြင့် ရှုနေ ပွားနေ အားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ သတိမမေ့ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား ရနိုင်တယ်။ မိမိငယ်စဉ်က ပြုခဲ့တာတွေ၊ ပြောခဲ့တာတွေ၊ ဆိုခဲ့တာတွေ။ ခါတွေလည်း အားလုံးမမေ့ဘူး။ မိမိလက်ရှိအနေအားဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်အချိန် တာလမှာ မိမိပြုမူဆောင်ရွက်နေတာတွေကိုလည်း မမေ့ဘူး။

အထူးအားဖြင့် မိမိခန္ဓာမှာ ဉာဏ်စိုက်ပြီးတော့ ပေါ်ခိုက်အာရုံကို သတိကပ်ပြီးတော့ ရှုမှတ်နေရမှာကိုလည်း မမေ့ဘူးတဲ့။ ပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါ ဝေဒနာကို ဘယ်လောက်ပဲ ခံစားနေရနေရ မိမိမှာ ရှုမှတ်မှုသတိကို မလွတ်ဘူး။ ဒါ သတိပဋ္ဌာန်တရားရဲ့ အကျိုးတရားတွေပဲဖြစ်တယ်။

လက်တွေ့အနေအားဖြင့် ဒီ သတိပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားတွေကို အားထုတ်နေလို့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေများ ဒီအကျိုးတရားတွေ ရနေတာ ရှိပါ သလဲလို့မေးရင် ဘုန်းကြီးတို့ ပုံစံထုတ်ပြီးတော့ ပြစရာတွေရှိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အမှတ်သတိမမေ့ရုံတွင်ပဲလားဆိုတော့ မိမိ ကွယ်လွန်ရမယ့် အချိန်၊ သေရမယ့်အချိန်ကိုလည်း သိနေတယ်တဲ့။

ဒီ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ရှိရှိသေသေနဲ့ ရှုပွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်နေ ဘယ်ရက် ဘယ်အချိန်ကာလမှာ ငါဖြင့် သွားတော့မယ်။ ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွား ကွယ်လွန်တော့မယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီးတော့လည်း သိနေတယ်။ အဲဒီလို သိရုံတွင်လားဆိုတော့ တကယ်လို့ ကွယ်လွန်တော့မယ် ဆိုတဲ့အခါ၊ သေဆုံးတော့မယ်ဆိုတဲ့ အခါမှာလည်း များသောအားဖြင့် သေခါနီးအချိန်အခါကာလမှာ အကြောတွေအခြင်တွေဆွဲပြီးတော့ မျက်ဖြူတွေ

ဆိုက်ပြီးတော့ သွားတာတွေ၊ မျက်စိတွေ လန်သွားတာတွေ များသောအားဖြင့် သတိပဋ္ဌာန်လွှာမှာဖြစ်တယ်။

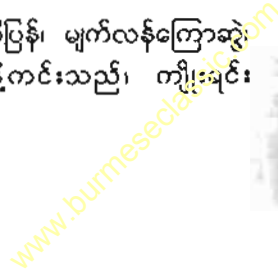
အခု သတိပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားကို ရှိရှိသေသေအနေအားဖြင့် ရှုပွား အားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဒီလို ကွယ်လွန်ခါနီးအချိန်ကာလမှာ မျက်ဖြူ လန်ခြင်း မျက်ကြောဆွဲခြင်းဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ နောက် သေပြီးပြီဆိုရင် များသောအားဖြင့် နာရီပိုင်းအလွန်မှာပဲ သေပြီးတဲ့အချိန်အခါကာလမှာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ တောင့်တင်းပြီးတော့ နေတတ် တယ်။

သို့သော် ဒီသတိပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားကို ရှိရှိသေသေနဲ့ ရှုပွား အားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ အဲဒီလိုတောင့်တင်းမှုလည်း မရှိဘူးတဲ့။ ပကတိ သတိရှိထင်ရှားရှိတဲ့အတိုင်းပဲ လက်ကလေးတွေ၊ ခြေကလေးတွေအားလုံး သွေးသို့ဆန့်လို့ရတယ်။ ပျော့ပျောင်းနေတယ်။ နောက် ဒီလို သေသွားပြီဆိုတဲ့ အခါတာလကျတော့ နေရာသီလို အချိန်အခါကာလမျိုးမှာဆိုရင် သုံးရက်က သေပြီးလွန်ရင် အဲဒီလူသေရဲ့ အလောင်းကောင်ကြီးဟာ အားလုံးပုပ်ပွပြီးတော့ ဖြစ်တတ်တွေနဲ့လာတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီသတိပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားကို ရှိရှိသေသေ အနေအားဖြင့် ရှုမှတ်အားထုတ်ပြီးနေတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အမြဲမပြတ် နှလုံးသွင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘာဝိတာ-ပွားများနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဗဟုလီကတာ-အမြဲမပြတ် ကြိမ်မန် များစွာ အနေအားဖြင့် နှလုံးသွင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ သေပြီးလို့ ရက်ပိုင်းတွင် သေတတ်ဘူး။ လပိုင်းထိအောင်ထား၊ နှစ်ပိုင်းထိအောင်ထား၊ အပုပ်နံ့ကင်းတယ်။

အဲဒါ သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ လက်တွေ့ရနိုင်တဲ့ အတိအကျတရားပဲ။ ကဲ-ဒီအကျိုးလေးကို ဘုန်းကြီးတို့ မှတ်တမ်းလေး တင်ကြည့် အောင်-

ညည်းညူမရှိ၊ သတိမမေ့၊ ချိန်နှေသိပြန်၊ မျက်လန်ကြောဆွဲ၊ မျှော်နဲ့၊ သေလည်းမတောင့်တင်း၊ ပုပ်နံ့ကင်းသည်၊ ကျိုးပျင်း ဒီသေမှာ တန်ခိုးတည်း။

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် သတိပဋ္ဌာန်အကျိုး

ဒါ မိမိတို့အားထုတ်နေတဲ့ ဒီ မဟာသတိပဋ္ဌာန် ဝိသုဒ္ဓါ တရား၊ ဒီတရားကို ရိုရို

သေသေနဲ့ အမြဲမပြတ် နှလုံးသွင်းနေ၊ ရှုမှတ်နေ၊ အားထုတ်နေမယ်ဆိုရင် ယခုဘဝမှာရရှိခံတဲ့ အကျိုးတရားတွေ။ ဒါ ရှေးရှေးဆရာတော်များက ဖွင့်ပြီး တော့ ပြထားတာ။ ဒီအကျိုးတရားတွေကို ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရနေတာကို တွေ့ဖူးသလဲဆိုရင် - ပုံစံလေးနဲ့ပြပါဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ဒီတရားဆောင်ပုဒ်လင်္ကာနဲ့ အားလုံး ညီညွတ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားကို အမြဲနှလုံးသွင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ မိမိမှာ ရောဂါဝေဒနာတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရပါစေ၊ အမလေး၊ အလိုလေး၊ ဘယ်သူကယ်ပါ၊ ဘယ်ဝါကယ်ပါ ဆိုတာ များသော အားဖြင့် ရောဂါခံစားနေရရင် ညည်းညူနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ များပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘုန်းကြီးတို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော် ဘုရားကြီး ရောဂါဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာ ခံစားရတယ်။ ဘာမျှ ညည်းညူမှု မရှိဘူး။ ဒါ နံပါတ်(၁)ရရှိနေတဲ့ အကျိုးတရား။ နောက် သတိမမေ့တဲ့။ ဒါလောက် ပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့အချိန်မှာ ဘုန်းကြီးတို့ တပည့်ပရိသတ်တွေ စုံညီစွာ ရှိနေတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ လက်ရုံး တပည့်ကြီးများဖြစ်ကြတဲ့ နာယကဆရာတော်ဘုရားများ အနီးအနားမှာ လာပြီးတော့၊ ချဉ်းကပ်ပြီးတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါ ဝေဒနာကို သက်သာပါစေတော့ဆိုတဲ့ အနေအားဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို မိမိတို့နောက်ဆုံးအနေအားဖြင့် ပြုစုမယ်ဆိုပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ လက်မောင်းတော်များ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ခြေသလုံးတော်များ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ကိုယ်ကာယတော်များကို နှိပ်ပြီးတော့ ဝတ်ပြုကြပါ တယ်။ အသာအယာ ဝတ်ပြုကြပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဘုန်းကြီးဟာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့အနီးနေ ဥပဋ္ဌာကာ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို အနီးကပ် ပြုစုလုပ်ကျွေးနေရတဲ့ တပည့်ရင်းဖြစ်ပြန်တော့ နာယကဆရာတော်ဘုရား

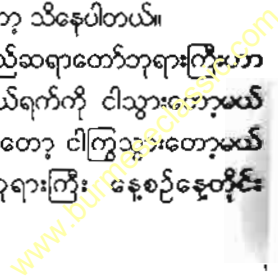
မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို အထူးဦးစားပေးတဲ့အနေအားဖြင့် ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို နောက်ဆုံးပြုစုတဲ့အနေအားဖြင့် နှိပ်ပေးစေပါတယ်။ ဝတ်ပြုစေ ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ဘုန်းကြီးက ဆရာတော်ဘုရား ကြီးရဲ့ ခြေထောက် တော်၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ပေါင်တော် စသည်ဖြင့် ဝတ်ပြုနှိပ်တဲ့အခါမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ သူ့ရဲ့လက်နဲ့ ဒီ နှိပ်နေတဲ့လက်ကို လာကိုင်ပြီး တော့ ဘေးကို ဖယ်ဖယ်ချပါတယ်။ လက်မောင်းကို နှိပ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် ထည်း ဒီဘက်လက်မောင်းက ဟိုဘက်လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီးတော့ အဲဒီမှာ ထတ်ကို ဖယ်ချတယ်။

အဲဒီတော့မှ နာယကဆရာတော်တစ်ပါးကနေပြီးတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိတာ ကိုင်တာကို နှစ်သက် ထိုလားတော်မမူတော့ဘူး။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမှတ်သတိနဲ့ နေလို တော်မူတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့ ဘေးကနေပြီးတော့ပဲ ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို လက်အုပ်ချီပြီးတော့သာ ရှိခိုးအာရုံပြုပြီး နေကြရအောင် ဆိုတာနဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့ အချိန်မှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အနီးအနားကနေပြီးတော့ လက်အုပ်ချီပြီး အာရုံ ခြုံပြီးနေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်နဲ့ အမှတ်သတိကိုပဲ ကပ်ပြီးတော့ သတိထားပြီး ရှုမှတ်နေတာကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီလောက် စံလွန်တော်မူခါနီး အချိန်ထိအောင် မိမိရှုမှတ် နေမယ့် အမှတ်သတိကို မမေ့တာ၊ မလွတ်တာကို လာတွေ့ရပြန်ပါတယ်။ နောက်တစ်ချက် 'ချိန်နေသိပြန်' တဲ့ မိမိကွယ်လွန်ရမယ့်အချိန် သိပါတယ်။ ဘွယ်လွန်ရတော့မယ်ဆိုတာတွေကို ကြိုတင်ပြီးတော့ သိနေပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ဖွင့်ပြီးတော့ နှုတ်ကနေပြီးတော့ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်ကို ငါသွားတော့မယ် ဒီလူ့ဘဝ လူ့ဘုံဌာနကနေပြီးတော့ ငါစွန့်ခွာပြီးတော့ ငါကြွသွားတော့မယ် နှုတ်က ဖွင့်ဟမပြောပေမယ့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး နေ့စဉ်နေ့တိုင်း

ရွှေမင်းဝံဆရာတော်

ဆောင်ရွက်နေတဲ့ သံလိုက် ပြက္ခဒိန်လေးရှိပါတယ်။ အဲဒီ သံလိုက်ပြက္ခဒိန်လေးဟာ တစ်နေ့ပြီးရင် တစ်နေ့လွန်သွားရင် နောက်တစ်နေ့အတွက် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ရွှေ့ထားပါတယ်။ ဒီနေ့တစ်နေ့ ကုန်သွားရင် ညပိုင်းရောက်တာနဲ့ပဲ နောက်တစ်နေ့အတွက် အဲဒီပြက္ခဒိန်လေးကို ရွှေ့ထားပါတယ်။ သံလိုက်တုံးပြက္ခဒိန်လေး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ပြက္ခဒိန်လေးကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး စံလွန်တော်မူတော့မယ်ဆိုတဲ့ အခါ ကာလကျတော့၊ စံလွန်တော်မူမယ့်နေ့ကို တစ်ရက်ကျော်ပြီးတော့ ကြိုပြီး ရွှေ့ထားလိုက်တာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါ ငါသွားတော့မယ်၊ ဒီနေ့ ဒီရက်ဟာ ငါသွားတော့မယ့်နေ့ပဲဆိုပြီး မှတ်တမ်းတင်ပြီးတော့ ရွှေ့ပေးထားခဲ့တဲ့ သဘောပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ နှုတ်တော်ကနေ ဖွင့်ပြီးတော့ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေဟာလည်းပဲ ဒီအဓိပ္ပါယ်ပဲ သက်ရောက်ပြီးတော့နေတာကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ မိမိစံလွန်တော်မူရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အချိန်တွေကိုလည်း ကြိုတင်ပြီးတော့ သိနေတာကိုလည်းပဲ တွေ့နေရပါတယ်။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေကို အမြဲတမ်း နှလုံးသွင်းနေလို့။ နောက်တစ်ခါ မိမိတို့အိမ်၊ မိမိတို့မိသားစုထဲမှာ ကွယ်လွန် သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ မိမိတို့ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှာလည်း ကွယ်လွန်သွားကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အနီးကပ်ပြုစုရင်းလည်း သိနေရတာရှိတယ်။ ကွယ်လွန်ခါ နီးပြီဆိုရင် များသောအားဖြင့် အကြောတွေ ဆွဲတာတို့ မျက်ခွံတွေ လန်တာတို့ မျက်စိတွေ လန်သွားတာတို့၊ မျက်ကြောတွေ ဆွဲတာတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော် ဘုရားကြီးမှာ အဲဒီလို မျက်ကြောဆွဲသွားတာမျိုး၊ မျက်စိတွေ လန်သွားတာမျိုး မရှိပါဘူး။ ဒါကိုလည်းပဲ ကိုယ်တွေ့အနေအားဖြင့် အဲဒီမှာ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားရဲ့ အကျိုးတရားတွေ ပါလားဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ ကိုယ်တိုင်ခန့်မှန်းပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလို့ ရနေပါတယ်။

နောက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး စံလွန်တော်မူပြီးတဲ့ အချိန်ကာလမှာ လည်း ဒီ သတိပဋ္ဌာန်တရားရဲ့ အကျိုးတရားအတိုင်းပါပဲ။ အသားအရေလေး

ခွဲငါ့ အမြဲသတိရှိကြမယ်

တွေဟာ တောင့်တင်းမှုတွေ ကင်းတယ်။ ပျော့ပျော့ ပျောင်းပျောင်းလည်း နှိပ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ပုပ်နံ့လည်းကင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသတိပဋ္ဌာန် တရားကို အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဒီသတိပဋ္ဌာန်ရဲ့ အကျိုးတရားတွေကို ဒီနတ်မှောက်ဘဝမှာပဲ ခံစားရပါတယ်။ ဒါ ရှေးရှေး ဆရာတော်များရဲ့ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရနိုင်တဲ့အကျိုးတရားတွေပါ။

ဘုရားရှင်ဟောကြား အကျိုးတရား(၁)

နောက် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားတော်မူတဲ့ အကျိုးတရားက ခုနစ်ပါး။

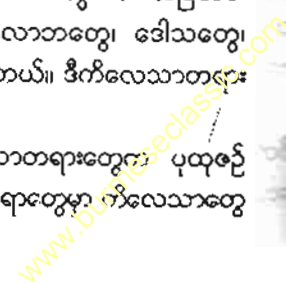
အဲဒီ ခုနစ်ပါးက ဘာတွေလဲဆိုတော့ သတ္တာန် ဒီလူဒို့ယာ သောက ပရိဒေဝါန် သမတ်က္ကမာယ ဒုက္ခဒေါမနဿာန် အတ္တကမာယ ဉာယဿ အဓိကမာယ နိဗ္ဗာနဿ သတ္တိကိရိယာယ ယဒိဒိ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ။ အယံ-ဤစွဲမြဲသော အမှတ်ရမှု သတိစွဲမြဲမှု သတိပဋ္ဌာန်ဟူသော ဤအကျင့်လမ်းသည်။ သတ္တာန်-ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အနိဿာဝကအလောင်း အလုံးစုံသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏၊ ဝိသုဒ္ဓိယာ- စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်ကြစေခြင်းငှာ၊ ကောယနော မဂ္ဂေါ- တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ စိတ်ရဲ့ အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်စေချင်လို့ရှိရင် ကောယန မဂ္ဂတဲ့။ ဒီ သတိပဋ္ဌာန်ဟာ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်းပဲတဲ့။

စိတ်အညစ်အကြေး ဆိုတာတွေက

ဒီတော့ စိတ်အညစ်အကြေး ဆိုတာတွေက လောကမှာ ရှိနေကြတဲ့ ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတွေရဲ့

သန္တာန်မှာ ကိလေသာတွေဟာ အမြဲတမ်း ငြင်းငိုနေတယ်။ စိတ်အညစ်အကြေးဆိုတာ လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မာတတွေ စတဲ့ အဲဒီ ကိလေသာတရားတွေဖြစ်တယ်။ ဒီကိလေသာတရား တွေဟာ စိတ်ရဲ့အညစ်အကြေးတွေပဲ။

ဒီစိတ်ရဲ့အညစ်အကြေးဖြစ်တဲ့ ကိလေသာတရားတွေက ပုထုဇဉ် တရားတွေမှာ အမြဲတမ်းလွှမ်းမိုးနေတယ်။ ဘယ်နေရာတွေမှာ ကိလေသာတွေ

ဖြစ်နေတာလဲဆိုရင် မျက်စိက အဆင်းကောင်းကောင်းမြင်တော့လည်း လောဘကိလေသာ ဖြစ်နေတယ်။ မကောင်းတဲ့ အဆင်းအာရုံတွေ မြင်ရပြန် တော့လည်း ဒေါသကိလေသာ ဖြစ်နေတယ်။ မျက်စိပေါက်က ကိလေသာတွေ ဖြစ်နေတာ။ မျက်စိပေါက်က မရှုနိုင် မပွားနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဒီမျက်စိပေါက်က နေပြီးတော့ အဆင်းကောင်းကောင်း အာရုံကောင်းကောင်းမြင်ရတော့ လိုချင်မှု နှစ်သက်မှု၊ မြတ်နိုးမှု လောဘကိလေသာတွေဖြစ်၊ အလိုမရှိအပ်တဲ့ အဆင်း အာရုံတွေ မြင်တဲ့အခါကျတော့ စိတ်ဆိုးမှု၊ စိတ်ပျက်မှု၊ ဒေါသဖြစ်မှုဆိုတဲ့ ဒေါသကိလေသာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ လောဘဖြစ်မှန်းမသိ၊ ဒေါသဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့တွေဝေမှုဟာ မောဟကိလေသာတွေ။ အဲဒီလို မျက်စိပေါက် ကနေပြီးတော့ ဒီလိုပဲ မြင်ရတဲ့အဆင်းအာရုံနဲ့စပ်ပြီး လောဘ၊ ဒေါသတွေ၊ ကိလေသာတွေ ဝင်နေသလို နားပေါက်ကနေပြီးတော့လည်း အသံအာရုံနဲ့ စပ်ပြီးတော့လည်း ကိလေသာတွေဝင်ပါတယ်။ ကောင်းတဲ့အသံလေး ကြားရ တော့လည်း သဘောကျမှုဆိုတဲ့ လောဘကိလေသာ၊ မကောင်းတဲ့အသံ ကြားရ ပြန်တော့လည်း သဘောမကျမှုဆိုတဲ့ ဒေါသကိလေသာ ဖြစ်နေတာ။ အဲဒီလို နားပေါက်ကနေ ကိလေသာဝင်သလို နှာခေါင်းပေါက်ကလည်း ကောင်းတဲ့ အနံ့လေး ရှူရတဲ့အခါကျတော့ သဘောကျမှုဆိုတဲ့ လောဘကိလေသာတွေ၊ မကောင်းတဲ့အနံ့တွေ ရှူရတဲ့အခါကျတော့ သဘောမကျမှုဆိုတဲ့ ဒေါသ ကိလေသာတွေ။ နှာခေါင်းပေါက်ကလည်း ကိလေသာတွေ ဝင်ပါတယ်။

နောက် လျှာပေါက်က စားတဲ့နေရာမှာလည်း ကောင်းတဲ့အရသာ လေး စားရတော့ သဘောကျတယ်။ မကောင်းတဲ့အရသာ စားရတော့ သဘောမကျမှုဆိုတဲ့ ဒေါသကိလေသာတွေဖြစ်တယ်။ အတွေ့အထိ တွေထိတဲ့ အခါမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကောင်းတဲ့အတွေ့အထိနဲ့ကျတော့ သဘောကျ တယ်။ မကောင်းတဲ့ အတွေ့အထိနဲ့ကျတော့ သဘောမကျမှုဆိုတဲ့ ဒေါသ ကိလေသာတွေဖြစ်တယ်။

စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်တဲ့ အခါမှာလည်း ကောင်းတဲ့အကြံအစည် စိတ်ကူးလေးတွေ ဝင်နေပြီဆိုရင် သဘောကျနေတယ်။ နှစ်သက်နေတယ်။ လောဘကိလေသာတွေ။ မကောင်းတဲ့စိတ်ကူး အကြံအစည်တွေ ဝင်လာပြီ

ဆိုရင်တော့ဖြင့် ဒေါသကိလေသာတွေ။ အဲဒီမှာ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်မှုနဲ့ စပ်ပြီးတော့လည်း ကိလေသာတွေက ဝင်ပါတယ်။

ဒီတော့ ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့ သန္တာန်မှာ ကိလေသာတွေဟာ အမြဲတမ်း သရုပ် မဝင်ပေဘူးလား။ မျက်စိပေါက်က မဝင်ရင် နားပေါက်က၊ နားပေါက်က မဝင်ရင် နှာခေါင်းပေါက်က၊ လျှာပေါက်က၊ ကိုယ်ပေါက်က၊ စိတ်ပေါက်က အဲဒီ အပေါက်ဟူသမျှတွေက ကိလေသာတွေဟာ ဥဒဟိုဝင်နေကြတာ။ အဲဒီ ကိလေသာတွေဟာ စိတ်ရဲ့ အညစ်အကြေးတွေ။ ဘာရဲ့အညစ်အကြေးတွေပါ လိမ့်မလဲ၊ စိတ်ရဲ့အညစ်အကြေးတွေ။ အဲဒီ စိတ်အညစ်အကြေးတွေ လူးပေ နေပြီဆိုရင် ဟောဒီ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ညစ်ညူးလာတော့တာပဲ။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ဒီမှာ သတိပဋ္ဌာနသံယုတ်ပါဠိတော်မှာ-

ယထာဟ စိတ္တံ သံကိလေသာ ဘိက္ခဝေ သတ္တာ သံကိလိဿန္တိ စိတ္တဝေါဒါနာ ဝိသုဇ္ဈန္တိတိ တဉ္စ စိတ္တဝေါဒါနံ ဣမိနာ သတိ ပဋ္ဌာန မဂ္ဂေန ဟောတိ တေနာဟ သတ္တာ သတ္တာနံ ဝိသုန္တိ ယာတိ။

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့၊ စိတ္တသံကိလေသာ- စိတ်အညစ်ညူးခြင်းကြောင့်၊ သတ္တာ-သတ္တဝါတို့သည်၊ သံကိလိဿန္တိ-ညစ် ညွှန်ကုန်၏။ စိတ်မှာ ကိလေသာတွေဝင်လာပြီ၊ အညစ်အကြေးတွေဝင်လာ ပြီ၊ စိတ်တွေညစ်ညူးနေပြီဆိုရင် အားလုံးသတ္တဝါတွေဟာလည်း ညစ်ညူး နေတော့တာပဲ။ စိတ္တဝေါဒါနာ-စိတ်၏ဖြူစင်ခြင်းကြောင့်၊ သတ္တာ-သတ္တဝါ တို့သည်၊ ဝိသုဇ္ဈန္တိ-စင်ကြယ်ကြကုန်၏။ စိတ်ထဲမှာ ကိလေသာအညစ် အကြေးတွေ မဝင်ဘူး၊ ဖြူစင်နေပြီဆိုရင် အားလုံးသတ္တဝါတွေမှာလည်းပဲ စင်ကြယ်နေတော့တာပဲတဲ့။ တဉ္စ စိတ္တ ဝေါဒါနံ-ထိုစိတ်စင်ကြယ်ခြင်းဖြင့်၊ ဟောတိ-ဖြစ်ပါပေ၏။ ဝါ-စင်ကြယ်ပါပေ၏။

စိတ်စင်ကြယ်တယ် ဆိုတာက

စိတ်စင်ကြယ်တယ်ဆိုတာ တခြားအကြောင်း ကြောင့် မဟုတ်ဘူးတဲ့ သတိပဋ္ဌာန မဂ္ဂေနတဲ့ ကာယ၊ ဝေဒနာ၊ စိတ္တ၊ ဓမ္မလုံ့လို့တဲ့ အဲဒီသတိ

ပဋ္ဌာန် လမ်းကြောင်းဖြင့်သာလျှင် စိတ်သည် စင်ကြယ်တယ်။ ဒီသတိပဋ္ဌာန် အမှတ်တရားတွေ ရှုနေတယ်၊ ပွားနေတယ်၊ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ် ကလေး ကပ်ပြီးတော့ တည်နေတယ်ဆိုရင် လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ မောဟစိတ် စတဲ့ ကိလေသာစိတ်တွေ ဝင်နိုင်သေးရဲ့လား။ အဲဒီ စိတ်အညစ် အကြေးတွေ မဝင်နိုင်တော့တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ မှတ်စိတ်ချည်းပဲဖြစ်ပြီး ယောဂီရဲ့သန္တာန်မှာ စင်ကြယ်နေပါတယ်။

ဒါကြောင့် တေနာဟ သတ္တန် ဝိသုဒ္ဓိယာတိ-တဲ့။ သတ္တန်- သတ္တဝါတို့၏။ ဝိသုဒ္ဓိယာတိ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ စင်ကြယ်ခြင်း ဟူ၍။ အာဟ-ဟောတော်မူပါပေ၏။ ဒီသတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာ အမှတ်တရား ကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သေသေချာချာ ရိုဂိုသေသေ၊ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုနေပြီး ပွားနေပြီး အားထုတ်နေပြီး ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ တစ်နည်းအားဖြင့် ကာယာနုပဿနာ ရှုနေတယ်ဆိုရင် အဲဒီ ကိုယ်အမူအရာပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေးကပ်ပြီး တော့ တည်နေတယ်။ ခံစားမှုဝေဒနာရှုရင်လည်း အဲဒီခံစားမှု ဝေဒနာလေး ပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေးကပ်ပြီးတော့ တည်နေတယ်။ အဲဒီရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေးကပ်ပြီးတော့ တည်နေပြီဆိုရင် တခြားလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စတဲ့ ကိလေသာအညစ်အကြေးစိတ်တွေ ဝင်နိုင်သေးရဲ့လား။ ကာမစွန့်ချာပါဒ စတဲ့ နီဝရဏ တရားတွေရော ဝင်နိုင်သေးရဲ့လား။ ကာမဝိတက် ဗျာပါဒဝိတက် စတဲ့ အကုသလဝိတက်တွေရော ဝင်နိုင်သေးရဲ့လား။ ဘယ်ကမှ မဝင်နိုင်တော့ ဘူးဆိုတော့၊ အဲဒီယောဂီရဲ့သန္တာန်မှာ မှတ်စိတ်ချည်းပဲ တစ်စဉ်တည်း တစ်တန်းတည်း မစင်ကြယ်ပေဘူးလား။

အေး-ဒါကြောင့် စိတ်အညစ်အကြေးတွေ ကင်းဝေးပြီးတော့ စိတ်တွေ စင်ကြယ်တယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သတိပဋ္ဌာန် လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ရောက်ပြီးတော့ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ ပွားများအားထုတ်နေလို့တဲ့။ ဒါကြောင့် မိမိရဲ့စိတ်တွေ အညစ်အကြေးတွေ လူးပေလာရင်လည်း ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီ စိတ်အညစ်အကြေးတွေကို ဒီ သတိပဋ္ဌာန်ဆိုတဲ့ ရှုစိတ်နဲ့ပဲ စင်ကြယ် အောင် ဆေးကြောရတယ်။

စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ရေး ဒါကို ဓမ္မပဒဒေသနာတော်မှာ မိမိရဲ့ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ ရေကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ အညစ်အကြေး **အညစ်အကြေး** တွေ လူးပေလာလို့ရှိရင် အဲဒီအညစ်အကြေးကို **စိတ်နဲ့သာဆေးပါ** ဆေးနဲ့ ပြန်ပြီးတော့ ဆေးကြောရသလိုပဲတဲ့။ မိမိရဲ့စိတ်မှာလည်းပဲ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ ကိလေသာအညစ်အကြေးတွေ တင်လာပြီဆိုရင် အဲဒီ တင်လာတဲ့ ကိလေသာအညစ်အကြေး စိတ်တွေကိုလည်း စိတ်နဲ့ပဲ ပြန်ပြီး ဆေးကြောရတယ်တဲ့။

လေနေ ပကတံ ပကံ၊ လေနေဝ ဝိသုဇ္ဈတိ။
စိတ္တေန ပကတံ ပါပံ၊ စိတ္တေနဝ ဝိသုဇ္ဈတိ။
လေနေ-ကမ္မာပြုပြီး ရွာဖြိုးသွန်းစွေ အက်ပါရေကြောင်း၊ ယံ ပကံ- ညစ်ပတ်ပေကျ အကြင်ရွံ့ညွန်သည်၊ ပကတံ-ဖြစ်ပေါ်၍လာပါပေ၏။ တံပကံ- ရေကြောင်းရင်းခံ ထိုရွံ့ညွန်ကို၊ လေနေဝ-ကြောင်းရင်းမှန်ပေ ထိုသည် ရေဖြင့်သာလျှင်၊ ဝိသုဇ္ဈတိ-ညစ်ကြေးမတင် စင်ကြယ်နိုင်ပါပေ၏။ မိုးများ ခွာလိုက်ပြီဆိုရင် အောက်မှာရှိနေတဲ့ ဖုန်မှုန့်တွေဘာတွေနဲ့ လူးပေပြီးတော့ အဲဒီမှာ ရွံ့ညွန်အညစ်အကြေးဆိုတာ၊ ရွံ့ဗွက်တွေဆိုတာ ဖြစ်လာတယ်။ ရေကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ ရွံ့ညွန်အညစ်အကြေးတွေ စင်ကြယ်စေချင်ရင် ဘာနဲ့ပဲ ဆေးကြောရတယ်၊ ရေနဲ့ဆေးကြောရတယ်။ အဲဒီရေကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ ရွံ့ညွန် အညစ်အကြေးတွေ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ စင်ကြယ်သွားတယ်။ အဲဒီလိုပဲတဲ့။ စိတ္တေန တာတံ ပါပံ၊ စိတ္တေနဝ ဝိသုဇ္ဈတိ။ စိတ္တေန-အကြောင်းမူလ သူကစသည့် တာသရ်-အကြောင်းခံဟိတ် စိတ်ဆိုတဲ့ တရားကြောင့် ပါပံ-ယုတ်မာညစ်ကုန် မတောင်းမှုဆိုတဲ့ အကုသိုလ် ဒုစရိုက် တရားသည်၊ ပကတံ-အကြောင်း အားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်၍လာပါပေ၏။

ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အခုကောင်းတဲ့စိတ်တွေ မွေးနေပေမယ့်လို့ ထည်းပဲ တော်နေကြာ မကောင်းတဲ့စိတ်တွေ မဝင်လာပေဘူးလားဗျာ။ အခု ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများဟာ ရွှေမင်းဝံသာသနာ့ရိပ်သာမှာ လာပြီးတော့ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာ ဘာဝနာတွေ ရိုဂိုသေသေနဲ့ ကြိုးစားပြီးတော့ ရှုနေတာ ကုသိုလ်စိတ်တွေဖြစ်အောင် မရှုပေဘူးလား။ အဲဒီလို ကုသိုလ်စိတ်တွေ ဖြစ်

အောင် ရှုနေတဲ့အထဲကကိုပဲ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်စိတ်တွေက အကြောင်း အားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ် ဖြစ်ပေါ်ပြီးတော့ လာတာပဲ။

ဒါကြောင့် ပါပံ-ယုတ်မာညစ်ကျ။ မကောင်းမှုဆိုတဲ့ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်တရားသည်။ ပကတံ-အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်၍ လာပါပေ၏။ တံပါပံ-ထိုယုတ်မာညစ်ကျ။ မကောင်းမှုဆိုတဲ့ အကုသိုလ်တရားကို၊ စိတ္တေ နေဝ-အကြောင်းမူလ သူကစသည့် ပတဿာရံ ထိုစိတ္တံဖြင့်သာလျှင်၊ ဝိသုဇ္ဈတိ-သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နိုင်ပါပေ၏။ အဲဒီလို စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ မကောင်းတဲ့စိတ်အညစ်အကြေးတွေကို ဘာနဲ့ပဲ ဆေးရမှာလဲဆိုရင် စိတ္တေ နေဝ ဝိသုဇ္ဈတိ-စိတ်နဲ့ပဲ ပြန်ဆေးကြောပါတဲ့။

အေး-အခုယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များ မိမိခန္ဓာ ဉာဏ်စိုက်ပြီးတော့ မှတ်စိတ်ကလေးနဲ့ အဲဒီအကုသိုလ်အညစ်အကြေးတွေကို ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဆေးကြောပစ်နေတာ။ သတိပဋ္ဌာန်ဆိုတဲ့ ရေစင်လေးနဲ့ ဆေးကြောပစ် နေတာ။ စိတ်ထဲမှာဖြစ်လာတဲ့ အကုသိုလ်ကို စိတ်နဲ့ပဲ ပြန်ပြီးတော့ သန့်ရှင်းစေတာ။ ဘာနဲ့ပဲပြန်ပြီးတော့ သန့်ရှင်းစေတာလဲ၊ အေး-စိတ်နဲ့ပဲ ပြန်ပြီးတော့ သန့်ရှင်းအောင် ပြုလုပ်ရတယ်။ တခြားဟာနဲ့ ပြုလုပ်လို့ မရဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာတဲ့ အကုသိုလ်စိတ်တွေ၊ မကောင်းတဲ့ကိလေသာစိတ်တွေ သန့်ရှင်းအောင်ပြုလုပ်ရတယ်။

ရေကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အညစ်အကြေးကို ရေနဲ့ပဲ ဆေးကြောပြီးတော့ ပစ်ရသလို မိမိရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာတဲ့ အညစ်အကြေး။ လောဘာဆိုတဲ့ အညစ်အကြေး၊ ဒေါသဆိုတဲ့ အညစ်အကြေး၊ မောဟာဆိုတဲ့ အညစ်အကြေး။ အဲဒီ အညစ်အကြေးတွေ မိမိရဲ့စိတ်ထဲမှာ လူးပေလာလို့ရှိရင်လည်းပဲ စိတ်နဲ့ပဲ ဆေးလိုက်ပါတဲ့။

ဆိုလိုက်-

- ရေကြောင့်ဖြစ်ရေး၊ ညစ်ကြေးတင်လျှင်၊
- ရေနှင့်ဆေးလို့၊ ညစ်ကြေးဖြူစင်၊
- စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ရေး၊ ညစ်ကြေးတင်လျှင်၊
- စိတ်ဖြင့်ဆေး၊ ညစ်ကြေးဖြူသန့်စင်။

ရေကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ အညစ်အကြေးတွေ မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ လူးပေလာလို့ရှိရင် ဘာနဲ့ဆေးကြောမယ်။ ရေနဲ့ပဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သွားအောင် ဆေးကြောရသလို မိမိရဲ့စိတ်ထဲမှာလည်းပဲ လောဘာ၊ ဒေါသ၊ မောဟာတွေ ကိလေသာအညစ်အကြေးတွေ ဝင်လာပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီယောဂီ-အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘာနဲ့ ဒီစိတ်အညစ်အကြေးတွေကို ဆေးကြောမလဲဆိုရင် ဂူမှတ်စိတ်ကလေးနဲ့ပဲ ဆေးကြောပါတဲ့။ ဂူမှတ်စိတ်ကလေးနဲ့ ဂူမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ ဂူစိတ်လေးစွဲစွဲမြဲမြဲကပ်ပြီးတော့ တည်နေအောင် ရှုနေ ပွားနေ အားထုတ်နေလို့ရှိရင် အဲဒီလောဘာ၊ ဒေါသ၊ မောဟာဆိုတဲ့ ကိလေသာ အညစ်အကြေးစိတ်တွေ ဝင်ခွင့်မရတော့ဘူး။

သို့သော်လည်း ဒီစိတ်ကလေးထဲမှာ ကိလေသာအညစ်အကြေးတွေ မဝင်အောင် မိမိတို့ ရှုဖို့ ပွားဖို့ အားထုတ်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန်ကို ခဲယဉ်းတယ်။ ဒီဂူမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ ဒီ ဂူစိတ်ကလေးနေအောင် ဂူမှတ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ တော်တော်ကြိုးစားယူရတယ်။ တော်တော်ကို ကြိုးစားယူမှသာ၊ တကယ်သမာဓိ ထရားတွေ ထက်သန်အားကောင်းစွာရလာမှသာ အဲဒီကိလေသာဆိုတဲ့ အညစ်အကြေးတွေက မဝင်နိုင်တော့တာ။ အဲဒီ ဂူမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ဂူစိတ်လေးဟာ ကပ်ပြီးတော့ မတည်ဘူး။ အဲဒီ ဂူမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ ဂူစိတ်လေး မနေဘူး ဆိုရင်ကတော့ တခြားစိတ်တွေ၊ ကြားစိတ်တွေ၊ မကောင်းစိတ်တွေ ဝင်နိုင်တယ်။

အဲဒီလို မကောင်းတဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာရင်လည်းပဲ အဲဒီ မကောင်းတဲ့ အညစ်အကြေးစိတ်တွေကို သန့်ရှင်းသွားအောင်၊ စင်ကြယ်သွားအောင် သတိပဋ္ဌာန်ဆိုတဲ့ ဂူစိတ်လေးနဲ့ပဲ ဆေးကြောရတယ်။

နို့ဂိုသေသေ
ဂူမှတ်ခြင်း

ဒါကြောင့် သတိယာပဋ္ဌာန် သတိပဋ္ဌာန် တဲ့။ သတိယာ- သတိ၏။ ပဋ္ဌာန်-စွဲစွဲမြဲမြဲကပ်၍ တည်ခြင်းတဲ့။ သတိပဋ္ဌာန်-သတိ၏ စွဲစွဲမြဲမြဲကပ်၍ တည်ခြင်းတဲ့။ ယခု ဘုန်းကြီး ယောဂီများ ရှုနေတာက သတိပဋ္ဌာန် ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို ရှုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များဆိုရာမှာလည်း ဂိုဂိုသေသေနဲ့ မိမိဂူမှတ်ရမယ့် မှတ်စိတ် တလေး လွတ်မသွားအောင်၊ ထိုင်လည်း ရှုမှတ်မှုလေး လွတ်မသွားအောင်။

ရပ်လည်း ရှုမှတ်မှုလေး လွတ်မသွားအောင်၊ သွားရင်းနဲ့လည်း လွတ်မသွားအောင်၊ အဲဒီလို မလွတ်အောင် ရှုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရိုရိုသေသေရှုတာ၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ သတိကပ်ပြီးတော့ မရှုဘူး။ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ရှုနေတယ် ဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို ရိုရိုသေသေမရှုတာခေါ်တယ်။

အဲဒီတော့ ဒီသတိပဋ္ဌာန် အမှတ်တရားကို ရိုရိုသေသေရှုနေပြီဆိုရင် ကတော့ဖြင့် ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်ကလေးဟာ စွဲစွဲမြဲမြဲကပ်ပြီးတော့ တည်လာပြီဆိုရင် ဘယ်လိုအကျိုးတရားတွေ ရနိုင်သလဲဆိုရင် စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ဝိသုဒ္ဓိယာ-ကိလေသာဆိုတဲ့ စိတ်အညစ်အကြေး စင်ကြယ်သန့်ရှင်းတဲ့ အကျိုးတရားတွေ ရမယ်။

အခု ဘုန်းကြီးတို့ယောဂီများ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာဟာ ဒီကိလေသာ တွေ ဝင်နေလို့ ဆင်းရဲတာ။ ဒီလောဘ၊ ဒေါသဆိုတဲ့ ကိလေသာတရားတွေ မဝင်ဘူးဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဆင်းရဲတွေ လွန်မြောက်ပြီး ချမ်းသာနေမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ချမ်းသာချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ကိလေသာကင်းအောင် ဘာလုပ်ရ မလဲ။ ရှုရလိမ့်မယ်။ ပွားရလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

အဲဒီတော့ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်လို့ရှိရင် ရိုရိုသေသေနဲ့ ရှုမှတ်လို့ ရှိရင်၊ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေး၊ ဥပမာအားဖြင့် ဖောင်းမှုပိန်မှုကို ရှုနေတယ်ဆိုရင် အဲဒီဖောင်းအာရုံ-ပိန်အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေး စွဲစွဲမြဲမြဲ ကပ်ပြီးတော့ တည်နေပြီဆိုရင် အဲဒီအချိန်မှာ လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေ ဝင်နိုင်သေးရဲ့လား။ အဲဒီတော့ မဝင်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ စိတ်အညစ်အကြေးတွေ ကင်းဝေးစင်ကြယ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကျိုး တရား လက်တွေ့မရပေဘူးလား။ အဲဒါ ကိလေသာအညစ်အကြေးတွေ စင်ကြယ်နေပြီလေ။

ရှုမှတ်နေရင်း ထိုင်ပြီးရှုမှတ်နေရင် အဲဒီရှုမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ အညစ်အကြေးကင်း စွဲမြဲစွာ တည်နေပြီဆိုရင် အဲဒီအညစ်အကြေး တွေ ကင်းနေပြီ။ မှတ်စိတ်ကလေးချည်းပဲ စင်ကြယ်နေပြီ။ စကြိုလျှောက်ပြီးတော့ ရိုရိုသေသေရှုမှတ်နေတယ်။ ကြာတဲ့

အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေးကပ်ပြီးတော့ တည်သွားအောင်၊ လှမ်းတဲ့အာရုံပေါ်မှာ ဆူတဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေးကပ်ပြီးတော့ တည်နေအောင် ယောဂီက ရိုရိုသေသေရှုနေတယ်။ ရှုတဲ့အတိုင်းလည်း ရှုတဲ့စိတ်ကလေးက ရှုမှတ်တဲ့ အာရုံဖြစ်တဲ့ ကြာတဲ့အာရုံပေါ်မှာ ကပ်ပြီးတော့ အစကနေ အဆုံး တည်နေ တယ်။ လှမ်းတဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေးဟာ အစကနေ အဆုံး ကပ်ပြီးတော့ တည်နေတယ်။ ချနင်းတဲ့ အာရုံပေါ်မှာ အစကနေ အဆုံး မှတ်စိတ်လေး ကပ်ပြီးတော့ တည်နေတယ်။ အဲဒီ ရှုမှတ်စိတ်လေးဟာ အာရုံပေါ်မှာ ကပ်ပြီးတော့ တည်နေတဲ့အချိန်လေးမှာ၊ စကြိုလျှောက် မှတ်နေရင်းနဲ့ လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ ကိလေသာတရားတွေ ဝင်နိုင်သေးရဲ့လားဗျာ။ ဒီ သတိပဋ္ဌာန် အမှတ်တရားကို ရိုရိုသေသေရှုနေရင် ရှုနေချိန်မှာပဲ အဲဒီ ကိလေသာအညစ်အကြေးတွေ စင်ကြယ်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားများ ရနိုင်ပါတယ်။

ရပ်ပြီးတော့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း ကြည့်လေး၊ မိမိရှုမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေး တည်နေအောင် ကြိုးစားကြည့်။ ရပ်တယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာ ရပ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ တစ်နည်းအားဖြင့် ရပ်ပြီးတော့ ရှုမှတ်တဲ့ အခါမှာလည်း ဖောင်းမှု ပိန်မှုအာရုံကို ရှုနေတယ်ဆိုရင် အဲဒီအပေါ်မှာပဲ ရှုစိတ်လေး စွဲမြဲစွာကပ်ပြီးတော့ တည်နေအောင်သာရှု။ ဖောင်းတယ်ဆိုရင် ဖောင်းတဲ့အာရုံလေး အစကနေအဆုံးထိအောင် ကပ်ပါသွားမယ်။ ပိန်တယ် ဆိုရင် ပိန်တဲ့အာရုံလေးပေါ်မှာ မှတ်စိတ်လေး အစကနေ အဆုံး ကပ်ပါ သွားမယ်။

အဲဒီရှုမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာပဲ ရပ်ရင်းနဲ့ ရှုမှတ်ပြီးတော့ အာရုံပေါ်မှာ တပ်တည်နေပြီဆိုရင် အဲဒီအချိန်မှာ ဒီလောဘ၊ ဒေါသစတဲ့ ကိလေသာ တရားတွေ ဝင်ခွင့်ရပါဦးမလား။ ကာမဇ္ဈန္ဒ ဗျာပါဒစတဲ့ နိဝရဏတရားတွေရေး ဝင်ခွင့်ရသေးရဲ့လား။ ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်စတဲ့ အကုသလဝိတက် တွေရော ဝင်ခွင့်ရသေးရဲ့လား။ ဘာတရားကို ရှုမှတ်လို့လဲဆိုရင် သတိပဋ္ဌာန် ဒီဇယာနာတရားကို ရှုနေတဲ့အတွက်ကြောင့် စိတ်အညစ်အကြေးတွေ စင်ကြယ် ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား လက်တွေ့ရနေတာ။ ထိုင်မှတ်ရင်းလည်း ဒီ အကျိုး တရားတွေ ရတယ်။ ရပ်မှတ်ရင်လည်း ဒီအကျိုးတရားတွေ ရတယ်။ စကြို

လျှောက်မှတ်ရင်လည်း ဒီအကျိုးတရားတွေ ရတယ်။ အိပ်ရာခုတင်
ညောင်စောင်းပေါ်မှာ လဲလျောင်းပြီးတော့ ဝမ်းဗိုက်ပေါ် လက်ကလေးတင်ပြီး
ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာ မှတ်ရင်ဖြစ်စေ၊ အိပ်တယ်၊ ထိတယ် မှတ်ရင်ဖြစ်စေ
မှတ်နေမယ်ဆိုရင် အဲဒီရှုမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်ကလေး စွဲစွဲမြဲမြဲ
ကပ်တည်နေရင်ရော ဒီ လောဘ၊ ဒေါသ စတဲ့ ကိလေသာ အညစ်အကြေးတွေ
ဝင်ခွင့်ရပါဦးမလား၊ ဒီတော့ လဲလျောင်းပြီး ရှုမှတ်နေစဉ်မှာလည်း ဒီ စိတ်အညစ်
အကြေးတွေ စင်ကြယ်နိုင်ပါတယ်။

စိတ်အညစ်အကြေးဆိုတာက စောစောကပြောခဲ့တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊
မောဟ စတဲ့ ကိလေသာတရားတွေ၊ အဲဒီကိလေသာတရားတွေကို
စိတ်ရဲ့အညစ်အကြေးတွေလို့ခေါ်တယ်။ စိတ်ကို ညစ်နွမ်းစေတတ်တဲ့ အညစ်
အကြေးတွေပါ။

ကိလေသာအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာပုံ စိတ်ဟာ သူ့ရဲ့ပင်ကိုယ်ရင်းကတော့ ဖြူစင်နေ
တယ်။ စိတ်လေးဟာ သူ့ရဲ့ပင်ကိုယ်ရင်းက
ဘာမျှ အရောင်မဆိုးဘူး။ အင်မတန် ဖြူစင်
တယ်။ အဲဒီဖြူစင်နေတဲ့အထဲမှာ လိုချင်တပ်မက်မှုဆိုတဲ့ လောဘမပါဘူး။
လောဘမဖြစ်ဘူး။ ပြစ်မှားမှုဆိုတဲ့ ဒေါသလည်း ဒီအထဲမှာ မပါဘူး။ တွေဝေမှု
ဆိုတဲ့ မောဟလည်း မဖြစ်ဘူး။ မြင်ရင် မြင်အာရုံပေါ်မှာ မြင်ရုံသာ မြင်တတ်
တယ်။ ကြားရင်လည်း ကြားရုံသာ ကြားတတ်တယ်။ ထင်လာတဲ့ အာရုံကို
သိရုံသာ သိတတ်တယ်။ ဒီစိတ်လိုချင်မှုဆိုတဲ့ လောဘကိလေသာတွေ
ဝင်ရောက်လာပြီဆိုရင်၊ လိုချင်တာတို့၊ တပ်မက်တာတို့၊ နှစ်သက်တာတို့၊
မြတ်နိုးတာတို့ မဖြစ်ပေဘူးလား။ အဲဒါ လောဘကိလေသာခေါ်တယ်။

လိုချင်နှစ်သက်မြတ်နိုးလာပြီဆိုရင် လိုချင်တာ မရလာရင် စိတ်က
ချမ်းသာမလား၊ ဆင်းရဲမလား၊ ဘာကြောင့် ဆင်းရဲတာလဲဆိုတော့ ကိလေသာ
ကြောင့် ဖြစ်ရတာလေ။ တကယ်လို့သာ ဒီအာရုံပေါ်မှာ မိမိက လိုချင်နှစ်သက်မှု၊
မြတ်နိုးမှု မရှိပါဘူးဆိုရင် သူ့မရတော့ရော စိတ်ထဲမှာ ဆင်းရဲမှုတွေ ရှိပါဦး
မလား၊ မရှိတော့ဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ လိုချင်မှုဆိုတဲ့ လောဘတရားလေး ဝင်ရောက်လာပြီ
ဆိုရင် နှစ်သက်မှုတွေ၊ မြတ်နိုးမှုတွေ၊ တွယ်တာမှုတွေ ဖြစ်လာတော့တာပဲ။
အဲဒီအပေါ်မှာ ပြစ်မှားမှုတွေဆိုတာ ခြင်္သေ့တော့တယ်။ သူ့စိတ်ကလေးဟာ ပင်ကိုယ်ရင်းသဘောက ဖြူစင်
ပေမယ့်လို့လည်း အဲဒီလို လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေဝင်လာပြီဆိုရင် လိုချင်မှု
တွေ ဖြစ်လာတယ်။ စိတ်ဆိုး စိတ်ပျက်မှု၊ ပြစ်မှားမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။
မောဟဆိုတဲ့တရား ဝင်လာပြီဆိုပြန်တော့လည်း မသိမှု တွေဝေထိုင်းထိုင်း
ပြီးတော့ လာတော့တယ်။ တကယ်လို့ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ မာနဆိုတဲ့ ကိလေသာ
ဝင်လာပြီဆိုရင် စိတ်ကြီးဝင်လာပြီ။ ဘဝင်မြင့်လာပြီ။ အတူတူချင်းပေမယ့်လို့
လည်း မတူသလို၊ မတန်သလို မိမိက ချမ်းသာကြွယ်ဝလို့ပဲ ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်း
မာန်တွေ၊ ရာထူးဂုဏ်သိန်ကြီးမားလို့ပဲ ဖြစ်စေ၊ ရာထူးမာန်တွေ၊ အဆင်းအင်္ဂါ
ဇရာတင့်တယ်လို့ပဲ ဖြစ်စေ အဆင်းမာန်တွေ၊ ပညာတတ်လို့ပဲ ဖြစ်စေ၊ ပညာ
မာန်တွေ၊ အဲဒီလို မာန်မာနတွေ ဝင်လာပြီဆိုရင်ကတော့ဖြင့် မာနတရားတွေ
ဝင်လာပြီဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့မျှ မတန်သလို မရသလို စိတ်ကြီးဝင်ပြီးတော့
ဘဝင်မြင့်လာတတ်တယ်။ ဒါ မာနကိလေသာ။

နောက်တစ်ခါ ဒီဒွိဆိုတဲ့ ကိလေသာ ဝင်လာပြီဆိုရင် အမှားကို
အမှန်ထင်တတ်တယ်။ အမှန်ကိုလည်းပဲ အမှားလို့ ထင်တတ်တယ်။ ဒါ
ဒီဒွိကိလေသာတွေပဲ။ ရုပ်နာမ်တွေကိုလည်းပဲ ရုပ်နာမ်လို့ မမြင်ဘူး။ ငါ
သူတစ်ပါး ယောက်ျား မိန်းမ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါလို့ အမှားသိ၊ အမှားမြင်
ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒီအမှားမြင် အမှားသိကိုပဲ သူ့ကိုယ်တိုင်က အမှန်လို့
ထင်နေတတ်တယ်။ ဒါ ဒီဒွိကိလေသာဝင်တာ။

နောက် တိစိကိစ္ဆာဆိုတဲ့ ကိလေသာဝင်လာပြီဆိုရင် အမှန်နဲ့စပ်ပြီး
တော့ တစ်နည်းအားဖြင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးနဲ့စပ်ပြီးတော့
ယုံမှားတွေးတောမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလို ယုံမှားတွေးတောမှုတွေ ဖြစ်
လာပြီး ရတနာသုံးပါးနဲ့စပ်ပြီးတော့ ဘုရားနဲ့စပ်ပြီးတော့ တရားနဲ့စပ်ပြီးတော့
သံဃာနဲ့စပ်ပြီးတော့ ယုံမှားတွေးတောမှုတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တာ
ဝိစိကိစ္ဆာကိလေသာ ဝင်လာပြီ။ ဥပမာအားဖြင့် မိမိလို့ အားထုတ်နေထိုင်

တရားကိုပဲ မိမိက ဒီတရားတွေ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့တရား ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ။ ဒီတရားတွေ အားထုတ်နေရုံနဲ့ ငါ ဆင်းရဲငြိမ်းမှု ငြိမ်းပါလေစ စသည်ဖြင့် အဲဒီလို ယုံမှားမှုတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ဒါ ပီစိကိစ္ဆာကိလေသာတွေ ဝင်လာတာပဲ။

နောက် ထိနမိဒွဆိုတဲ့ ကိလေသာ ဝင်လာပြီဆိုရင်ကတော့ဖြင့် ထိုင်းမှိုင်းလာတယ်။ ပျင်းရိလာတယ်။ ထိနမိဒွကိလေသာတွေကြောင့် ထိုင်းမှိုင်းပျင်းရိမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။

နောက်ပြီးတော့ ဥဒ္ဒစ္စဆိုတဲ့ ကိလေသာ ဝင်လာပြီဆိုလို့ရှိရင် ဥဒ္ဒစ္စဆိုတာ ပျံ့လွင့်တာ။ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်က မနေဘူး။ တစ်ခါတည်း ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်ပြီးတော့ စိတ်တွေက ပြန့်ပြီးတော့နေတာ။ ဒါ ဥဒ္ဒစ္စကိလေသာ ဝင်နေတာ။

နောက်ပြီးတော့ အဟိရိကကိလေသာ၊ အနောတ္တပ္ပကိလေသာ။ မကောင်းမှုပြုရမှာ မရှက် တာ။ မကောင်းမှုပြုရမှာ မကြောက်တာ။ မကောင်းတာတွေပြောရ ဆိုရမှာ မရှက်တာ၊ မကြောက်တာဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဟိရိက-အနောတ္တပ္ပ ကိလေသာတွေ ဝင်နေပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီကိလေသာ အညစ်အကြေးတွေ ရှိနေသမျှတော့ ဝင်နေသမျှတော့ အားလုံးသတ္တဝါတွေရဲ့ သန္တာန်မှာ သတ္တဝါတွေဟာ မျက်မှောက်မှာပဲ ဖြစ်စေ၊ မျက်ကွယ်မှာပဲ ဖြစ်စေပေါ့။ ခု မျက်မှောက်ဘဝမှာလည်းပဲ စိတ်တွေဟာ ဆင်းရဲမှုတွေ အမြဲတမ်း ကြုံတွေ့ရပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလို ဆင်းရဲမှုတွေ ကြုံတွေ့နေရတာလဲဆိုရင် ဒီကိလေသာအညစ်အကြေးတွေ ရှိနေလို့။ ကိလေသာအညစ်အကြေးတွေ ရှိနေသမျှတော့ဖြင့် ဟောဒီ မျက်မှောက်ဘဝမှာ၊ ရလားတဲ့ဘဝမှာ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ မရှိတော့။ ဆင်းရဲနေမှာပဲ။ နောင်သံသရာ ဘဝတွေမှာလည်းပဲ အဖန်ဖန် ဘဝသစ်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့ အိုဆင်းရဲတွေ၊ နာဆင်းရဲတွေ၊ သေဆင်းရဲတွေ ဒီဆင်းရဲတွေနဲ့ မကြုံရပေဘူးလား။ အေး-ဘဝသစ် ဖြစ်ပြီးတော့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေလည်း တွေ့နေရမှာပဲ။

တကယ်လို့ မကောင်းမှု အကုသိုလ်တွေများ ပြုမိပြီဆိုရင်ကတော့ဖြင့်

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အပါယ်ဆင်းရဲတွေကိုရော မခံစားရပေဘူးလား။ တကယ်လို့များ မကောင်းမှုတွေကိုများ မိမိက ပြုမိပြီ။ သူ့အသက် သတ်မယ်၊ သူ့ဥစ္စာ ခိုးမယ်၊ သူ့သားအိမ်ရာ မှားမယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။ ဒီမကောင်းမှု အကုသိုလ်တွေကိုသာ မိမိပြုမိလို့ရှိရင်ကတော့ဖြင့် အပါယ်ဆင်းရဲတွေ ခံစားကြရဦးမှာ။

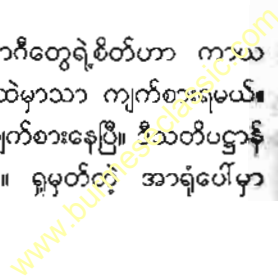
စိတ်ညစ်ကြေးကိုကင်းစေလို သတိပဋ္ဌာန်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ်

ဒါကြောင့် ကိလေသာ အစရှိတဲ့ စိတ်အညစ်အကြေးတွေ ကင်းအောင် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော်ကြီးနဲ့

တွေ့နေတဲ့အခါ၊ မိမိတို့လူ့ဘဝရလို့ သာသနာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့နေတဲ့အခါ၊ နည်းမှန် လမ်းမှန်နဲ့ သွန်သင်ညွှန်ပြ အဆုံးအမပေးနိုင်တဲ့ ဆရာကောင်း သမားကောင်းတွေနဲ့ တွေ့နေရတဲ့အခါမျိုးမှာ အဲဒီ ကိလေသာစိတ်အညစ်အကြေးတွေကင်းအောင် ကြိုးစားပြီးတော့ အားထုတ်ဖို့ရော မလိုပေဘူးလား။ တကယ်ကို ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ လိုတယ်။ တကယ်အားထုတ်လို့ရှိရင် တကယ်ကိုလည်းပဲ ကိလေသာတွေ စင်ကြယ်နိုင်ပါတယ်။

မိမိက ရှိရှိသေသေနဲ့သာ အားထုတ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဂေါစရသမ္ပဇဉ်ဖြစ်အောင် အားထုတ်။ ဂေါစရသမ္ပဇဉ်ဆိုတာ ဂေါစရဆိုတာ ကျက်စားရာ။ မိမိစိတ်ဟာ မိမိတရားအာရုံထဲမှာကို ကျက်စားနေအောင်၊ ပျော်မွေ့နေအောင် အားထုတ်။ ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့စိတ်ဟာ ငါးဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်ထဲမှာ ကျက်စားနေတယ်။ ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ။ အဲဒီငါးဖြာအာရုံကာမဂုဏ်ထဲမှာသာ ပုထုဇဉ်ရဲ့ စိတ်တွေဟာ ကျက်စားနေတယ်။

တရားရှုပွား အားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီတွေရဲ့စိတ်ဟာ ကာယဝေဒနာ စိတ္တ မေဃဆိုတဲ့ ဒီသတိပဋ္ဌာန် အာရုံထဲမှာသာ ကျက်စားရမယ်။ သတိပဋ္ဌာန်အာရုံထဲ မိမိရဲ့ စိတ်ကလေးဟာ ကျက်စားနေပြီ။ ဒီသတိပဋ္ဌာန်အာရုံထဲမှာပဲ မိမိစိတ်လေးဟာ ဝင်စားနေပြီ။ ရှုမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ

စိတ်ကလေးကပိပြီးတော့ တည်နေပြီ ဆိုရင်ကတော့ဖြင့် ယောဂီများရဲ့စိတ်ဟာ တကယ်ကိုပဲ စိတ်အညစ်အကြေးတွေက မစင်ကြယ်နိုင်ပေဘူးလား။ တကယ် စင်ကြယ်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းဆိုတာက ဒီသတိပဋ္ဌာန်နည်းလမ်းပဲရှိတယ်။ ဒီ သတိပဋ္ဌာန် တစ်လမ်းပဲရှိတယ်။

ဒီနည်းလမ်းအရ မိမိတို့က ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်တရားတွေ၊ ဖြစ်ခိုက် ခြောက်ခွဲရက ပေါ်သမျှအာရုံတွေကို ရှုမှတ်ပြီးတော့ အမှန်အတိုင်းသာ သိသိ သွားလို့ရှိရင်၊ ရှုမိတဲ့အာရုံတိုင်းမှာ အာရမ္မဏာနုဿယလို့ခေါ်တဲ့ စိတ်အညစ် အကြေးတွေ ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ ကင်းသွားမယ်။ အဲဒီလို အာရမ္မဏာနုဿယလို့ ခေါ်တဲ့ စိတ်အညစ်အကြေးတွေ ကင်းကင်းပြီးတော့ သမာဓိတရားတွေ အားကောင်းလို့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့် ရင့်ကျက်ပြည့်စုံတဲ့ အခါကျ တော့ နောက်ဆုံး အရိယာမဂ်ဖြင့် သန္တာနာနုဿယလို့ခေါ်တဲ့ စိတ်အညစ် အကြေးတွေပါ အကုန်လုံး ကင်းမြုတ်ပြီးတော့ မသွားနိုင်ပေဘူးလား။

အေး-အဲဒီလို ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများရဲ့ စိတ်အညစ်အကြေး အားလုံး ကင်းဝေးစင်ကြယ်သွားပြီ၊ အထူးအားဖြင့်တော့ စိတ်အညစ်အကြေး တွေ အားလုံးကင်းဝေးစင်ကြယ်ဖို့ ဆိုတာကတော့ ရဟန္တာဖြစ်မှ စင်ကြယ်မှာ။ ရဟန္တာအဖြစ်ရောက်ပြီဆိုရင် စိတ်ရဲ့အညစ်အကြေးတွေ လုံးဝစင်ကြယ်ပါ တယ်။ အဲဒီတော့ ရဟန္တာဖြစ်သည်ထိအောင်လည်းပဲ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ အားထုတ်လို့ရှိရင် ရဟန္တာထိအောင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရဟန္တာဖြစ်ပြီဆိုရင် ကိလေသာဆိုတဲ့ စိတ်ရဲ့အညစ်အကြေးတွေ လုံးဝစင်ကြယ်တယ်။

ဒါ့ကြောင့်မို့ ဒီမှာ စိတ်အညစ်အကြေးကို ကင်းစေလို၊ ဘယ် လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ်ဆိုပြီး ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရေးသားပြီးတော့ ချီးမြှင့်ထားတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီဆောင်ပုဒ်ကလေးကို ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒီကနေ့ တရားသိမ်းကြရအောင်နော်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ စိတ်အညစ်အကြေးကို၊ ကင်းစေလို၊ ဘယ်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ်။
စိတ်အညစ်အကြေးကို၊ ကင်းစေလို၊ သတိပဋ္ဌာန် လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ်။

နိဂုံး

ဒီသတိပဋ္ဌာန်လမ်းစဉ်လိုက်ပြီးတော့ မိမိက ရိုဂိုသေသေနဲ့ ချွေး များနေ အားထုတ်နေလို့ရှိရင် ဒီစိတ်အညစ်အကြေးတွေ ကင်းဝေးစင်ကြယ် နိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတွေ ရနိုင်တယ်။ တကယ်ကြိုးစားရင် တကယ် ရနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ တကယ်ကိုပဲ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ကြိုးစားပါ။ ကြိုးစားလို့ ဒီမှာ ရဟန္တာဖြစ်မှ စိတ်အညစ်အကြေးတွေ လုံးဝစင်ကြယ်တယ်။ သို့သော် ရဟန္တာမဖြစ်ခင်မှာလည်း ခု ရှုမှတ်ဆဲမှာ၊ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေး ဖွဲ့မြဲစွာကပ်ပြီးတော့ တည်နေစဉ်အခါမှာလည်းပဲ အဲဒီလောဘ၊ ဒေါသစတဲ့ စိတ်အညစ်အကြေးတွေ ဝင်ခွင့်မရတဲ့အတွက်ကြောင့် တဒင် တဒင်စိတ်ရဲ့ အညစ်အကြေးတွေ မစင်ကြယ်ပေဘူးလား။ တစ်ချက်မှတ်ရင် တစ်ချက် မစင်ကြယ်ပေဘူးလား။ နှစ်ချက်မှတ်ရင် နှစ်ချက် မစင်ကြယ်ပေဘူးလား။ တစ်နေ့လုံး ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အာရုံမှတ်စိတ် မိနေအောင် မှတ်နေရင် တစ်နေ့လုံး စိတ်အညစ်အကြေးတွေ မစင်ကြယ်နိုင်ပေဘူးလား။ တကယ် အားထုတ်ရင် တကယ်ပဲ စင်ကြယ်နိုင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးက-

ကောယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ သောက ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ ဒုက္ခဒေါမနုဿာနံ အတ္ထင်္ဂမာယ ဉာယဿ အဓိဂမာယ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကိရိယာယ ယဒိဒံ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ။ အာမခံချက်ပေးပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တာ ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတော်များ အို-ချစ်သားတို့၊ စတ္တာရော-လေးပါ ကုန်သော၊ ယဒိဒံ ယေက္ကမေ သတိပဋ္ဌာနာ-စွဲမြဲသော အမှတ်ရမှု သတိပဋ္ဌာနာဟူသော အကြင်သတိပဋ္ဌာန်တို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏။ အယံ-စွဲမြဲသော အမှတ်ရမှု သတိပဋ္ဌာန်ဟူသော ဤအကျင့်လမ်းသည်၊ သတ္တာနံ-ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာသာဝကအလောင်း အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့၏၊ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်ကြ

ခြင်းငှာ၊ ကောယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း တစ်ကြောင်းတည်း
သောလမ်း ဖြစ်ပါပေတော့သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

ကဲ-ကုမာယဆို တရားသိမ်းကြ။

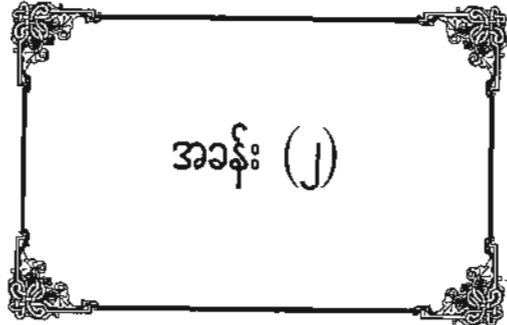
ကုမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ ဗုဒ္ဓံပူဇေမိ၊ ကုမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိ
ပတ္တိယာ ဓမ္မံပူဇေမိ၊ ကုမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ သံဃံပူဇေမိ။

ကုမာယ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ္တိယာ-မင်္ဂလေးတန် ဖိုလ်လေးတန်
နိဗ္ဗာန်ဟုဆိုအပ်သော ဤလောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးကုန်သော ကျင့်ဝတ်
ပဋိပတ်ဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓံ-မြတ်စွာ ဘုရားကို၊ ပူဇေမိ-ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။
ဓမ္မံ-တရားတော်မြတ်ကို၊ ပူဇေမိ-ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။ သံဃံ-သံဃာတော်
မြတ်ကို၊ ပူဇေမိ-ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဤသို့ပြုရ မြတ်ပုညကြောင့်၊ ချမ်းမြအေးကြည်၊ ဘေးမဲ့မည်သည်၊
ရွှေပြည်ထုတ်ချောက်၊ လမ်းမကောက်ဘဲ၊ ရောက်ရပါလို့၊ ထိုထိုဘဝ၊
ကျင့်လည်ရလည်း၊ ဒုက္ခဘေးဒဏ်၊ ရန်မာန်အပေါင်း၊ မကောင်းဟူသမျှ၊
မတွေ့ရဘဲ၊ မကောင်းဟူသမျှ၊ မကြားရဘဲ၊ သဗ္ဗဣစ္စ၊ မင်္ဂလာကို၊ ရွယ်ကာ
တတိုင်း ရစေသော်။

ယနေ့ယခု၊ ပြုပြုသမျှ၊ မြတ်ဘာဂကို၊ မိဘဆရာ၊ မျိုးသဟာနှင့်၊
ကိုယ်မှာစောင့်ကြပ်၊ ကိုယ်စောင့်နတ်ကာ၊ အရင်းစ၍၊ ရှိသမျှလုံးစုံ၊ ဘုံ
သုံးဆယ့်တစ်၊ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ၊ ဝေနေယျတို့၊ ရကြပါစေ၊ ပေးငှဝေသည်၊
များတွေသာဓု ခေါ်စေသော်။

အမျှ အမျှ အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့။
သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။ (သုံးကြိမ်)

မစွဲမငြိ အမြဲသတိရှိကြမယ်

အခန်း-၂

တစ်နေ့က သတိပဋ္ဌာန်တရားရဲ့ ရနိုင်တဲ့အကျိုးတရားတွေကို သူနဲ့ကြီး စပြီးဟောခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီသတိပဋ္ဌာန် တရားတွေ ရှုပွားအားထုတ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ရနိုင်တဲ့ အကျိုးတရားကို တရားကြေညာချက်အနေအားဖြင့် ကြေညာပြီးတော့ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ ပါတယ်။

ကောယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ သောက ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ ဒုက္ခဒေါမနဿာနံ အတ္တင်္ဂမာယ ဉာယဿ အဝိဂမာယ နိဗ္ဗာနဿ သန္တိကိရိယာယ ယဒိဒံ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ။

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့၊ စတ္တာရော-ဝေးပါး တုန်သော၊ ယဒိဒံ ယေက္ကမေ သတိပဋ္ဌာနာ-စွဲမြဲသောအမှတ်ရမှု သတိစွဲမြဲမှု တူသော အကြင်သတိပဋ္ဌာန်တို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ အယံ-စွဲမြဲသော

အမှတ်ရမှု သတိစွဲမြဲမှု သတိပဋ္ဌာန်ဟူသော ဤအကျင့်လမ်းသည်၊ သတ္တာနံ-ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာသာဝကလောင်း အလုံးစုံသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်ခြင်းငှာ၊ ဧကယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ သောကပရိဒေဝါနံ-စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသောက၊ ဝိကြေးခြင်းပရိဒေဝတို့ကို၊ သမတိက္ကမာယ-လွန်မြောက်စေခြင်းငှာ၊ ဧကယနောမဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ ဒုက္ခဒေါမနဿာနံ-ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဒေါမနဿတို့ကို၊ အတ္ထင်္ဂမာယ-ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်စေခြင်းငှာ၊ ဧကယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ ဉာယဿအဓိဂမာယ-အရိယာမဂ်ကိုရခြင်းငှာ၊ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကိရိယာယ-နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှာ၊ ဧကယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေတော့သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ချစ်သားတို့တို့၊ ဒီသတိပဋ္ဌာန် တရားလေးပါး ရှုပွားအားထုတ်နေလို့ရှိရင် စိတ်ရဲ့အညစ်အကြေးမှလည်း ကင်းဝေးစင်ကြယ်စေခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတွေ ရနိုင်တယ်။ စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ၊ ဝိကြေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတရားတွေမှလည်း လွန်မြောက်နိုင်တယ်။ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းမှလည်း ချုပ်ငြိမ်းနိုင်တယ်။ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ကိုလည်း ရနိုင်တယ်။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း မျက်မှောက်ပြုနိုင်တယ်။ ဒီအကျိုးတရားတွေ ရနိုင်တယ်လို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

အဲဒီအကျိုးတရားရပုံကို တစ်နေ့က ဝိသုဒ္ဓိယာ-လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစတဲ့ ကိလေသာဆိုတဲ့ အညစ်အကြေးတွေ ဒီသတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာ အမှတ်တရားကို ရှုပွားအားထုတ်ခြင်းဖြင့် ကင်းဝေးစင်ကြယ်စေနိုင်ပုံကို ဘုန်းကြီးဟောခဲ့ပြီ။

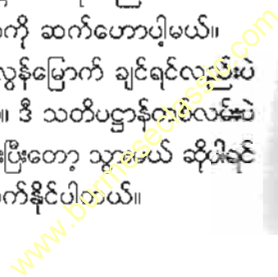
သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာ အမှတ်တရားတွေကို ရှိရှိသေသေ အရာသမားတွေ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ရှေ့အမှတ် နောက်အမှတ်စပ်အောင် ရှုပွားအားထုတ်လို့ရှိရင် အဲဒီ ရှုမှတ်ပွားများအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့သန္တာန်မှာ အချိန်အခါကာလမှာပဲ လောဘဆိုတဲ့ တရားတွေ၊ ဒေါသဆိုတဲ့ တရားတွေ၊ မောဟဆိုတဲ့တရားတွေ၊ ဒီတရားတွေ ဝင်ခွင့်မရတော့တဲ့ အတွက် ကြောင့်မို့ စိတ်ရဲ့အညစ်အကြေးတွေ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းပြီးတော့နေတယ်။ အဲဒီစိတ်ချည်း တစ်စဉ်တစ်တန်းကြီး စင်ကြယ်ပြီးတော့နေတယ်။ ဒါ ရှုမှတ် အညစ်အကြေးကုသမှု၊ တကယ်လို့ ပါရမီထူး ပြည့်စုံလို့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ၊ အရိယာမဂ်ဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်ရင့်ကျက်ပြည့်စုံလို့ ကိလေသာ အာသဝေါ ဝန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်ပြီဆိုပါရင် စိတ်ရဲ့အညစ်အကြေးဖြစ်တဲ့ ကိလေသာ တရားတွေ လုံးဝကို စင်ကြယ်သွားပြီတဲ့။ စိတ်အညစ်အကြေးတွေ လုံးဝ စင်ကြယ်သွားနိုင်ပြီ။

ဒါကြောင့် သတိပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားကို ရှိသေစွာ ရှုပွားအားထုတ် နေလို့ရှိရင် အဲဒီကိလေသာ အစရှိတဲ့ စိတ်အညစ်အကြေးတွေ စင်ကြယ် နေနိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတွေ ရနိုင်ပုံကို ဘုန်းကြီးတစ်နေ့က ဟောခဲ့ပြီ။

စိုးရိမ်ပူဆွေးဝိကြေးခြင်းမှ လွန်မြောက်စေရန်

ဒီနေ့ နံပါတ်(၂) အနေအားဖြင့် သောက ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ။ သောက ပရိဒေဝါနံ-စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းဆိုတဲ့ သောက၊ ဝိကြေးခြင်းဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတွေကို၊ သမတိက္ကမာယ-လွန်မြောက်စေခြင်းငှာ၊ ဧကယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်းဖြစ်ပါပေ၏ ဆိုတာကို ဆက်ဟောပါမယ်။

သောကဆိုတဲ့ ပူဆွေးမှုတရားတွေက လွန်မြောက် ချင်ရင်လည်းပဲ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဧကယန မဂ္ဂတဲ့။ ဒီ သတိပဋ္ဌာန်လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လှမ်းပြီးတော့ သွားမယ် ဆိုပါရင် အဲဒီပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ လွန်မြောက်နိုင်ပါတယ်။

ဒီ သောကတရားဆိုတာက ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ သားကြောင့်ပဲ ဖြစ်စေ၊ သမီးကြောင့်ပဲ ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်စေ၊ စီးပွားကြောင့်ပဲ ဖြစ်စေ၊ ရာထူးအာဏာကြောင့်ပဲ ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ဒီ ပူဆွေးမှု သောကတရားတွေ မဝင်နိုင်ပေဘူးလား။ အဲဒီလို အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် သောကဆိုတဲ့ ပူဆွေးမှုတရားတွေ ဝင်လာလို့ရှိရင် အဲဒီ သောကတရားတွေက လွန်မြောက်နိုင်တဲ့တရားဟာ အခုယောက်ပုဂ္ဂိုလ်များ အားထုတ်နေတဲ့ သတိ ပဋ္ဌာန်တရားပဲ ရှိတယ်။ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို ရှိရှိသေသေ ရှုပွားအားထုတ် လိုက်လို့ရှိရင် အဲဒီသောကဆိုတဲ့ တရားတွေ တစ်ချက်မှတ်ရင် တစ်ချက်ငြိမ်း၊ နှစ်ချက်မှတ်ရင် နှစ်ချက်ငြိမ်းတယ်။ တစ်နာရီမှတ်ရင် တစ်နာရီငြိမ်းတယ်။ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အဲဒီသောကတရားတွေ မငြိမ်းနိုင်ပေဘူးလား။ တကယ်လို့ မိမိမှာပါရမိထူးရှိလို့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်လောက်ထိအောင် ဆိုက်ရောက်မယ်၊ အနာဂါမ်မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ဆိုက်ရောက်မယ်ဆိုပါရင် အဲဒီ သောကဆိုတဲ့ တရားတွေ အမြစ်ပြတ်အနေအားဖြင့် ပယ်နိုင်ပြီးတော့ အဲဒီ သောကတရားတွေ လုံးဝကို ငြိမ်းသွားနိုင်ပါတယ် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ။

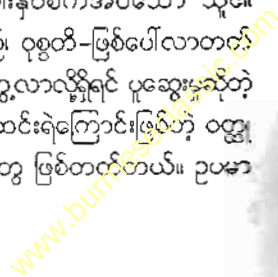
အဲဒီတော့ မိမိတို့က သောကငြိမ်းချင်ရင် ဒီငြိမ်းကြောင်းဖြစ်တဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေကို ရှိရှိသေသေ ရှုဖို့ ပွားဖို့သာ လိုရင်ဖြစ်တယ်။ ဒီသတိပဋ္ဌာန် အမှတ်တရားတွေကို မိမိတို့က ရှိရှိသေသေနဲ့ ရှုနေ ပွားနေ အားထုတ်နေမယ်ဆိုပါရင် အရိယာမဂ်ဉာဏ်ကို မရသေးဘူးထားပါဦးတော့၊ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေး စွဲစွဲမြဲမြဲကပ်ပြီးတော့ တည်နေပြီ။ အဲဒီ ရှုစိတ်လေးကပ်ပြီးတော့ တည်နေတဲ့ အချိန်အခါကာလမှာ သားအတွက်ဖြစ်စေ၊ သမီးအတွက်ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းအတွက်ဖြစ်စေ၊ ရာထူးဂုဏ်သိန်အတွက်ဖြစ်စေ အဲဒီ ပူဆွေးမှုတရားတွေ ဝင်ခွင့်မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒါ ပိပဿနာမဂ်ကလေးနဲ့ကို ပယ်နေတာ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ။ ဒီ သောကတရားနဲ့စပ်လို့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သစ္စနိဒ္ဒေသ ပါဠိတော်မှာ-

အမြဲသတိရှိကြမယ်

ကတမောစ ဘိက္ခုဝေ သောကော။ ယောခေါ ဘိက္ခုဝေ အည တရညတရေန ဗျဿနေန သမ္ဗန္ဓာဂတဿ အညတရ ညတ ရေန ဒုက္ခဓမ္မေန ဗုဒ္ဓဿ သောကော သောစနာ သောစိတ္တံ အန္တောသောကော အန္တောပရိသောကော အယံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခုဝေ သောကော။

ဒီလို သစ္စနိဒ္ဒေသပါဠိတော်မှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ယောကြားတော်မူပါတယ်။ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေနဲ့ တွေ့ဆုံတဲ့အခါမှာ သောကတရားတွေ၊ ပူဆွေးမှုတရားတွေဆိုတာ ဖြစ်တတ်ပါသလဲလို့ ဆိုပါရင်၊ ဘိက္ခုဝေ-ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့၊ သောကော-သောကတရား ဟုသည်၊ ကတမောစ-အဘယ်ပါနည်း၊ သောကတရားဆိုတာ ဘာကိုခေါ် တာလဲတဲ့။

ဒီတရားတော်ကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ကိုယ်တိုင်ပဲ ငြိန်ပြီးတော့ ယောခေါ ဘိက္ခုဝေ အညတရ ညတရေန ဗျဿနေန သမ္ဗန္ဓာဂတဿ အညတရညတရေန ဒုက္ခဓမ္မေနဗုဒ္ဓဿ သောကော သောစနံ သောစိတ္တံ အန္တောသောကော အန္တောပရိသောကော အယံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခုဝေ သောကော။ ဘိက္ခုဝေ-ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့ အညတရညတရေန- အစပ်ပါးပါးသော၊ ဗျဿနေန-ဆွေမျိုးပျက်စီးခြင်း၊ ဥစ္စာပျက်စီးခြင်း၊ အနာ ရောဂါရရှိခြင်း၊ သီလပျက်စီးခြင်း၊ အယူပျက်စီးခြင်းတည်းဟူသော ပျက်စီးမှုနှင့် ဗျဿနေန-ဗျဿနတရားငါးပါးနှင့်၊ သမ္ဗန္ဓာဂတဿ-တွေ့ကြုံလျက် ပြည့်စုံ သော သူ၏လည်းကောင်း၊ အညတရညတရေန-တစ်ပါးပါးသော၊ ဒုက္ခဓမ္မေန- ဆင်းရဲကြောင်း ဝတ္ထုအာရုံသည်၊ ဗုဒ္ဓဿ-ထိပါးနှိပ်စက်အပ်သော သူ၏ လည်းကောင်း၊ သောကော-စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသည်၊ ဝုစ္စတိ-ဖြစ်ပေါ်လာတတ် ပါပေ၏။ ဗျဿနတရားငါးပါး တစ်ပါးပါးနှင့် ကြုံတွေ့လာလို့ရှိရင် ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။ နောက် ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထု အာရုံတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတွေ့လာရင်လည်း ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဥပမာ

အားဖြင့် မိမိအိပ်ခန်းထဲမှာ ရောက်နေတဲ့အခါမှာ မိမိအတွက် အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတွေ့ကြည့်ပါလား။ ပူဆွေးမှုတွေ၊ သောက တရားတွေ စိုးရိမ်မှုတွေ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီလို စိုးရိမ်မှုတွေဟာ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထုအာရုံတစ်ခုခု တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့လိုက်ပြီဆိုရင် သို့မဟုတ် ဉာတိဗျဿန၊ ဘောဂဗျဿန၊ ရောဂဗျဿန၊ သီလဗျဿန၊ ဒိဋ္ဌိဗျဿနဆိုတဲ့ ဒီဗျဿန တရားငါးပါး။ အဲဒီ ငါးပါး တစ်ပါးပါးကြုံတွေ့လာပြီဆိုရင် အဲဒီ ကြုံတွေ့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ် တိုင်းဟာ၊ ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ပေါ်လွင်အောင် ပြောရလို့ရှိရင် ဉာတိဗျဿနဆိုတာ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ ဆွေမျိုးဉာတိ၊ မိမိတို့ အင်မတန် ရင်းချာတဲ့ ဆွေမျိုးဉာတိတွေ အကြောင်း တစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ပျက်စီးသွားခဲ့လို့ရှိရင် ပူဆွေးမှုတွေ၊ ငိုကြွေးမှုတွေ၊ စိုးရိမ်မှုတွေ မဖြစ်ပေဘူးလား။ မိမိတို့ မိသားစုထဲက တစ်ဦး တစ်ယောက်၊ မိဘနှစ်ပါးထဲက တစ်ပါးပါးပဲ ဖြစ်စေ၊ သားသမီးထဲက သားပဲ ဖြစ်စေ၊ သမီးပဲ ဖြစ်စေပေ။ အဲဒီလို မိသားစုထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက် ပျက်စီးသွားပြီ ဆိုရင် စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုတွေဆိုတာ ဖြစ်တတ်တယ်။

အဲဒီတော့ မိမိ ခင်မင်ရင်းချာနေတဲ့ ဆွေမျိုးတွေ၊ သားချင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပျက်စီးရင်လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တာပဲ။ ဒီတော့ ဒီစိုးရိမ်ပူဆွေးမှုဟာ ဒီဘဝတွင်လားဆိုတော့ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း အကြိမ် ပေါင်းများစွာ ဖြစ်နေတာ။ လူတွေတွင်သာ ဖြစ်တာလားဆိုတော့၊ ဒီလိုပူဆွေးမှု တွေ နတ်တွေမှာလည်းဖြစ်တာပဲ။ တိရစ္ဆာန်တွေမှာလည်း ဖြစ်တာပဲ။ တစ်သံသရာလုံး ဘုန်းကြီးတို့ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဆင်းရဲဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဒီဉာတိဗျဿနဆိုတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ မိမိတို့ မိသားစု ချစ်ကျွမ်းဝင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး တစ်ဦးတစ်ယောက် သေကွဲပဲ ဖြစ်စေ၊ ရှင်ကွဲပဲ ဖြစ်စေပေ။ အဲဒီလို အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် မိမိတို့နဲ့ ခွဲခွာ သွားရပြီ၊ မိမိတို့ရဲ့ မျက်စိအောက်ကနေ ပျက်စီးသွားရပြီ၊ ပျောက်ဆုံး သွားရပြီဆိုရင် ပူဆွေးမှုတွေဖြစ်တာပဲ။

ဉာတိဗျဿနနှင့် ကိသာဂေါတမီ၏ စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု

အဲဒီပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်ပုံ လေးကို ဘုန်းကြီးတို့ သာဓက အနေအားဖြင့်

ဆိုလိုတော့ ပြောရရင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး လက်ထက် တော်အခါကာလတုန်းက ကိသာဂေါတမီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြုံည့်ပါ။ ကိသာဂေါတမီဟာ မိမိရဲ့ ရင်ကဖြစ်တဲ့သားလေး။ အဲဒီ သားရတနာလေး ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါမှာ ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိမိရဲ့ ယောက္ခမမိဘများဟာ ဒီ သားဦး ရတနာလေး မွေးဖွားလာတဲ့ အချိန်ကမှ သူ့ကို အထူးအရေးပေးပြီးတော့ ချစ်ခင်လာကြတာ။ စောစောက ဘာဦးရတနာလေး မဖွားမြင်ခင် အချိန်အခါကာလတုန်းက ဘာမျှ အသိ အမှတ်ပြုတယ်လို့တောင် သဘောမထားဘူး။ လျစ်လျူရှုထားကြတယ်။ မချစ် ခင်ကြဘူး။ သားဦးရတနာကလေး ဖွားမြင်လာတဲ့အခါကျတော့မှ ယောက္ခမ မိဘများဟာ သိပ်ကို အရေးပေးပြီးတော့ သူ့အပေါ်မှာ ချစ်ကြခင်ကြ ကတစိုက်နဲ့ ဖြစ်ကြတဲ့ အခါကျတော့မှ ဩော်-ငါဒီသားလေးကြောင့် ငါ ယောက္ခမမိဘဆွေမျိုးသားချင်း အသိုင်းအဝိုင်းက ငါ့အပေါ်မှာ ဦးစားပေး ကြတယ်။ ငါ့အပေါ်မှာ အရေးပေးကြတယ်ဆိုပြီးတော့ မိမိရဲ့အချစ်တွေဟူသမျှ သားလေးအပေါ်မှာ စုပုံထားလိုက်တာ။ အဲဒီမှာ သားလေးက ကံအားလျော်စွာ ရောက်ရပြီးတော့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အခါကျတော့ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီသားလေးသာ မရှိရင်တော့ ငါယောက္ခမမိဘတွေဟာ ငါ့ အပေါ်မှာ ချစ်ခင်ကြမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုပြီးတော့ စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ သားသေလေး ရင်ခွင်ပိုက်ပြီးတော့ တွေ့သမျှပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဒီသားလေးကို အသက်သွင်းပေးဖို့ ဆေးကုပေးဖို့ လိုက်ပြီးတော့ တောင်းဆို ထာပဲ။ အဲဒီလို လျှောက်ပြီးတော့ သွားလာပြီးတော့ တွေ့သမျှ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သူ့သားလေး အသက်ရှင်အောင် ဆေးကုပေးဖို့ အသက်သွင်းပေးဖို့ ပြောလာမှ အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ပညာရှိသူတော်ကောင်းနဲ့ တွေ့ရတဲ့အခါ ဒီ ကလေးမလေးတော့ ဒုက္ခရောက်နေပါပေါ့လား။ အပူ သောကတွေ ရောက်နေပါပေါ့လား။ မြတ်စွာဘုရားမှလွဲပြီးတော့ သူ့ရဲ့ သောကကို ဘယ်သူ့

ပယ်ဖျောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာ သင့်ရဲ့သားလေးတော့ ငါအသက်သွင်းပြီးတော့ မပေးနိုင်ဘူး။ ဆေးဝါး မကုနိုင်ဘူး။ သို့သော် သင့်ရဲ့ သားလေးအသက်ရှင်အောင် ပြန်ပြီးတော့ ကုသပေးနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တော့ ရှိတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော့ ငါညွှန်ကြားနိုင်တယ် ဆိုတော့၊ အဲဒီမှာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ညွှန်ကြားပါဆိုတော့၊ မြတ်စွာဘုရားထံ ညွှန်ကြားလိုက်တယ်။

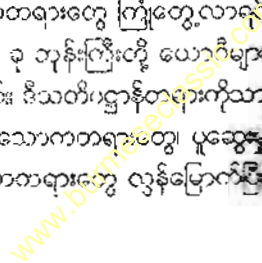
အဲဒီလို ညွှန်ကြားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့မှ ကိသာဂေါတမီဟာ သားသေလေး ရင်ခွင်ပိုက်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားထံရောက်ပြီး မြတ်စွာ ဘုရားကို မိမိရဲ့သားလေး အသက်ရှင်အောင် ပြန်ပြီးတော့ ဆေးဝါးကုသပေးဖို့ လျှောက်တော့ အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ချစ်သမီး သင့်သားလေးရဲ့အသက်ကို ရှင်လာအောင် ငါဘုရားပြန်ပြီးတော့ ကုသပေးနိုင် ပါတယ်တဲ့။ သို့သော် လိုအပ်နေတဲ့ ဆေးဝါးက မရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ ဆေးဝါးသာ ရှာပေးနိုင်လို့ရှိရင် သင့်သားလေးရဲ့ရောဂါကို ငါဘုရား ပျောက် အောင် ကုသပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အသက်ရှင်အောင် ငါဘုရား ကုသပေးနိုင် ပါလိမ့်မယ်ဆိုတော့၊ ဘယ်လို ဆေးဝါးပါလဲဘုရားလို့ လျှောက်တော့၊ အဲဒီမှာ မုန်ညှင်းဆီအနည်းငယ်ရရင် သင့်ရဲ့သားလေးကို ငါဘုရား အသက်ရှင်အောင် ကုသပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုဆိုရင် တပည့်တော်ရအောင် ရှာနိုင်ပါတယ်ပေါ့။ အဲဒီမုန်ညှင်းဆီဟာတဲ့ လူမသေဖူးတဲ့အိမ်က မုန်ညှင်းဆီစစ်စစ်ရမှ သင့်ရဲ့ သားလေးရဲ့ အသက်ကို ရှင်အောင် ငါဘုရား ကုသပေးနိုင်မယ်ဆိုတော့ တင်ပါ့ဘုရား။ တပည့်တော်ရအောင် ရှာပါမယ် ဆိုပြီးတော့ တစ်ခါတည်း မြို့ထဲမှာ ဝင်ပြီးတော့ တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက် လိုက်ရှာတော့တာပဲ။

အဲဒီမှာ တစ်အိမ်ဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ၊ မုန်ညှင်းဆီများ မရနိုင် ဘူးလား၊ ရနိုင်တယ် သမီးရေး၊ မုန်ညှင်းဆီ ဘယ်လောက်များ လိုချင်လဲမေး။ ဒီအိမ်မှာ လူမသေဖူးတာများ ရှိသလားဆိုတော့၊ ဘယ်တုန်းကတော့ဖြင့် ငါတို့ရဲ့ အမိအဖတွေ ကွယ်လွန်သွားကြတယ်။ ဘယ်တုန်းကတော့ဖြင့် ငါတို့ရဲ့ အိမ်က အဘိုးအဘွားတွေ ကွယ်လွန်သွားကြတယ်ဆိုတော့ ဒီလိုဆိုရင် ဒီ မုန်ညှင်းဆီ သူယူလို့ မရပြန်ဘူး။ နောက်တစ်အိမ် ဝင်ပြန်ရော။ နောက်တစ်အိမ် ဝင်တဲ့အခါ မုန်ညှင်းဆီများ မရနိုင်ဘူးလား၊ ရနိုင်တယ် သမီးရေး၊ ဘယ်

...လို့ချင်လဲ။ အဲဒီလို မေးလိုက်တိုင်း၊ မေးလိုက်တိုင်း မုန်ညှင်းဆီက ... အိပေမယ့် နောက်တစ်ချက်တစ်ဆင့်တက်ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာ လူမသေ ... ရှိသလား ဆိုတော့၊ ဟယ်-ငါတို့အိမ်မှာ ဘယ်တုန်းကတော့ ... သေဖူးတယ်။ ဘယ်တုန်းကတော့ သားလေးသေဖူးတယ်။ ဘယ်တုန်းက ... သမီးလေးသေဖူးတယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီမှာ သေဖူးတဲ့အိမ်က ... ပြန်တော့ ဒီမုန်ညှင်းဆီက ဆေးမစွမ်းပြန်ဘူး။ နောက်တစ်အိမ် တစ်ခါ ... ပြန်ရော။

ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက်၊ တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက်နဲ့ ... သိသာ ပတ်ချာလှည့်ပြီးတော့ အိမ်တွေသာ မြောက်မြားစွာ ဝင်ခဲ့ရတယ်။ ... သေဖူးတဲ့အိမ်ရယ်လို့ မရှိတော့ အဲဒီကျတော့မှ ကိသာဂေါတမီဟာ သဘော ... ဆိုက်သွားတယ်။ ငါ့ရဲ့ သားလေးတစ်ဦးတည်းသာ သေတာမဟုတ်ဘူး။ ... အားလုံး အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းဟာ အကုန်လုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးဟာ ... ခြေတံတရားတွေပါလားဆိုတာ အဲဒီမှာ သတိသံဝေဂတွေ ရပြီးတော့၊ ... သတိရတော့တယ်။ အဲဒီအခါကျတော့မှ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ ပြန်ရောက် ... ဘာပြီးတော့မှ မှန်လှပါ။ တပည့်တော် သိပါပြီဘုရား၊ အားလုံးဟာ လောက ... ငြီးထဲမှာ မသေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့ မရှိနိုင်ပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော် သားလေး ... ဆစ်ဦးတည်းမှ သေတာမဟုတ်ပါ။ အားလုံး ရှိရှိသမျှ သတ္တဝါတွေဟာ ... သေရမှာချည်းပဲဆိုတာ တပည့်တော် သဘောပေါက်ပါပြီဘုရား ဆိုပြီး။ ... အဲဒီကျတော့မှ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားနားပြီးတော့ သူ့ရဲ့ သောကတွေ ... လွန်မြောက်သွားခဲ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဉာတိဗျဿနတဲ့။ ဇာကယ်လို့ ... ခိာဆွေမျိုး၊ သားသမီး၊ ချစ်ကျမ်းဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ... ဖျက်စီးသွားလို့ မိမိတို့မှာ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ကြုံတွေ့လာရင် ... အဲဒီ သောကက လွန်မြောက်နိုင်တဲ့ တရားဟာ ခု ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ... နှလုံးအားထုတ်နေတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားပဲ ရှိတယ်။ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကိုသာ ... မိမိတို့ ရိုဂိုသေသေနဲ့ ရှုပွားအားထုတ်မယ်ဆိုရင် ဒီသောကတရားတွေ၊ ပူဆွေးမှု ... ဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ၊ စိုးရိမ်မှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ လွန်မြောက်ပြီး

တော့ သွားနိုင်တယ်။

အဿကမင်းကြီး ကြည့်ပေါ့လေ။ အဿကမင်းကြီးဆိုတာလည်းပဲ သူ့ရဲ့ မိဖုရားဖြစ်တဲ့ ဥပရိဒေဝီ မိဖုရားကြီးအပေါ်မှာ အင်မတန်ကို စွဲလမ်းလမ်း ချစ်တဲ့ အဿကဘုရင်ကြီးပဲ။ သို့သော်လည်း ဒီအမှန်တရားတွေကို သိလာတဲ့ အခါကာလကျတော့ ဟော-သူ့ရဲ့စွဲလမ်းနေမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ၊ ဒီ သောကငြောင့်ကြီးဟာ အမှန်တရားသိလိုက် မြင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တည်း သောကငြောင့်ကြီးဟာ လွန်မြောက်ခဲ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ကြုံတွေ့လာတိုင်း ကြုံတွေ့လာတိုင်း ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဒီသတိပဋ္ဌာန် အမှတ်တရား ကိုသာ သတိရပြီးတော့ ဣပွား အားထုတ်လိုက်လို့ရင် အဲဒီသောကငြောင့်ကြီး နတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဘောဂဗျဿနနှင့်

နောက်တစ်ခါ ဘောဂဗျဿနတဲ့။ ဘောဂ

စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု

ဗျဿနဆိုတာ စည်းစိမ်ပျက်စီးတာ။ မိမိတို့ရဲ့

စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပျက်စီးရင်လည်း ပူဆွေးမှု

ဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်တာပဲ။

မီးလောင်လို့လည်း စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုတာ ပျက်စီးနိုင်တယ်။ ရေ လွှမ်းမိုးလို့လည်းပဲ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပျက်စီးနိုင်တယ်။ တကယ်လို့ လေမှန်တိုင်းတွေ တိုက်ခတ်တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့လည်း မိမိရဲ့ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေ၊ အိုးအိမ်တွေ ပျက်စီးနိုင်ပါတယ်။ မြေလျှင်ဒဏ်ကြီး အကြီးအကျယ် ခံရပြီဆိုရင်လည်း စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပျက်စီးနိုင်တယ်။ လူနိုင်သူနိုင်တွေက အတင်းအဓမ္မ လုယူပျက်ဆီးရင်ရော ပျက်စီးနိုင်တာပဲ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ။

စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့်လည်းပဲ ပျက်စီးနိုင်တယ်။ တကယ်လို့ စီးပွားရေးအရောင်းအဝယ် လုပ်တဲ့အခါမှာ ဒီအရောင်းအဝယ်တွေ အဆင် မပြေတဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့လည်း မိမိပိုင်ဆိုင်နေတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ မပျက်စီး နိုင်ပေဘူးလား။ ပျက်စီးနိုင်တာပဲ။

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲ ပျက်စီး ပျက်စီးပေါ့။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ပဲ ပျက်စီးသည် ဖြစ်စေ၊ စီးပွားဥစ္စာတွေ ပျက်စီးသွားပြီဆိုရင် စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုကတော့ မဖြစ်တတ်ပေဘူးလား။ နည်းနည်း ပျက်စီးလို့ရှိရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် နည်းနည်းဖြစ်တာပဲ။ များများပျက်စီးရင် များများကြီး ပူဆွေးမှုတွေ မဖြစ်ဘူးလား။ နည်းနည်းဆိုတာက ဘုန်းကြီးတို့ အခု တရားနာနေတယ်၊ တရားနာပြီးလို့ အပြင်ထွက်ချင်လို့ အပြင်လည်း ဆွက်ရော ကိုယ်စီးနေတဲ့ ကိုယ့်ဖိနပ်လေး ပြန်မတွေ့ရင် ဟယ်-သွားပြီ ဒါတဲ့။ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပူဆွေးတာ၊ ပူတာ၊ မတွေ့ရင်ပဲ သွားပြီ၊ မရှိတော့ဘူး။ အယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ဟိုနား ဟိုဘက်ရှာလိုက်၊ ဒီဘက်ရှာလိုက်၊ တစ်ခါ တည်း ယောက်ယက်ကိုခတ်နေတာပဲ။ ဟိုရှာ ဒီရှာ၊ ဟိုလူခြေထောက် လိုက် ကြည့် ဒီလူခြေထောက် လိုက်ကြည့်နဲ့၊ ဒါဆိုလည်း ပူဆွေးမှုတွေ။ ဒါ နည်းနည်း လေး ပျက်စီးတာ ရှိသေးတယ်နော်။ မိမိရဲ့ ပစ္စည်းလေး နည်းနည်းလေး ပျက်စီးသွားတာတောင် နည်းနည်းပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်တာပဲ။ များများပျက်စီးပြီ ဆိုရင် များများကြီး ပူဆွေးမှုတွေ မဖြစ်တတ်ပေဘူးလား။

တချို့မှာဆိုရင် စီးပွားဥစ္စာတွေ ပျက်စီးသွားတဲ့အတွက် အလွန် အတု စိုးရိမ်ပူဆွေးပြီးတော့၊ သေသည်အထိအောင် ဒုက္ခတွေ မရောက်ရပေ ဘူးလား။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ မိမိစိတ်ကို မိမိ မထိန်းနိုင်တော့တဲ့အတွက် ကြောင့် ရူးသွပ်သွားတဲ့ အခြေအနေအထိတောင် မဖြစ်ပေဘူးလား။ ဒီ ဘောဂ ဗျဿနကြောင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုဆိုတာ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှတဲ့ အခါ မျိုးမှာ တွေ့ကြုံရတတ်တဲ့ သဘောတွေပါ။

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှပြီဆိုရင် ဘာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေ ဖြစ်ပြီးတော့၊ စီးပွားဥစ္စာတွေက ပျက်စီး၊ စီးပွားဥစ္စာတွေ ပျက်စီးလာပြီဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘာမျှကို ဆောက်ရာတည်ရာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီမှာ ပူဆွေးမှု တွေ ဖြစ်၊ စိုးရိမ်မှုတွေ ဖြစ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဘောဂဗျဿန-စီးပွားဥစ္စာ ပျက်စီး ခြင်းကြောင့်လည်း ပူဆွေးမှုတွေဖြစ်တယ်။ စိုးရိမ်မှုတွေ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီလို စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားရှင် တို့ယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားထားတဲ့ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အခုကိုယ်တွေ့

ဉာဏ်အမြင်ပေါက်မြောက်အောင် အားထုတ်နေတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားကို ရှုနေပွားနေ အားထုတ်နေရမယ်။ အဲဒီလို ရှုမှတ်ပွားများလို့ ရှုရာအာရုံပေါ်မှာ မိမိရှုစိတ်ကလေး စွဲစွဲမြဲမြဲကပ်ပြီးတော့ တည်နေပြီဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီ များ အဲဒီပူဆွေးမှုတွေ မလွန်မြောက်နိုင်ပေဘူးလား။ လွန်မြောက်နိုင်ပုံလေးကို ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုလေးတစ်ခု ဘုန်းကြီးပြောပြလိုပါတယ်။

ရွှေဘိုမြို့မှ စက်ပိုင်သူဌေးကြီး၏ စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု

ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပျက်စီးသွားလို့ တစ်ခါတည်း ရူးမတတ်ခံစားရတဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ရွှေဘိုမြို့က စက်ပိုင် သူဌေးကြီး။ ဘုန်းကြီးတို့ ရွှေဘိုမြို့မှာ မီးအကြီးအကျယ် မြို့လုံးကျွတ်မတတ် လောင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီ မီးလောင်တာဟာ ဘယ်အချိန်လဲဆိုရင် သင်္ကြန် ရာသီ အချိန်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ သင်္ကြန်ရာသီမှာ သူ့မြို့နယ် သူ့ရပ်ကွက်နဲ့ ရပ်ကွက်အလိုက် အပြိုင်အဆိုင် အလှပြကားတွေနဲ့ မြို့ထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြီးတော့ ကပြ ဖြေဖျော်ရေးမဏ္ဍပ်တွေမှာ အလှပြိုင်ကြတယ်။ သူ့ထက်ငါ ပိုပြီးတော့ ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားမှုရှိအောင် ဆိုပြီးတော့ ထူးထူးခြားခြားတွေ လုပ်ကြပါ တယ်။ အဲဒီလို လုပ်တဲ့အထဲမှာ အလှပြကား ယာဉ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ နဂါးရုပ်ကြီး ကားကြီးကို ပတ်ခွေပြီးတော့ ပါးစပ်ကြီးဟပြီးတော့ ပါးပျဉ်းထောင်နေတဲ့ပုံကြီးနဲ့ အဲဒီမှာ ကားပေါ်မှာ အလှပြကပြ သီဆိုတီးမှုတ်၊ ကားကြီးနှစ်စင်းတွဲလို့ နောက်က အတီးအမှုတ်တွေ၊ ရှေ့က အကတွေ၊ တစ်ခါနောက်က မီးစက်က တွဲထားလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီလောက်ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကားကြီးတွေနဲ့ အလှပြပြီးတော့ မြို့ကို လှည့်ပတ်ပြီးတော့ ပြပါတယ်။

အဲဒီမှာ ထူးထူးခြားခြား နဂါးကြီးရဲ့ ပါးစပ်ထဲက မီးခိုးလုံးကြီးတွေ၊ မီးတောက်မီးလျှံကြီးတွေ ထွက်အောင် ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အလှပြကား တွေထက် ပိုထူးခြားအောင် လုပ်ပါတယ်။ ဓာတ်ဆီပုလင်းဘေးမှာထားပြီး တော့ အဲဒီမှာ ဓာတ်ဆီကို ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံ့ရပါတယ်။ ပါးစပ်ထဲငုံ့ပြီးတော့ ရှေ့က မီးခြစ် ခြစ်ပြီးတော့မှ ပါးစပ်ထဲကနေပြီးတော့ လေနဲ့ နဂါးကြီးရဲ့

ပါးစပ်ကနေ ထွက်အောင် လေအားပြင်းပြင်းနဲ့ မှုတ်ရပါတယ်။ အဲဒီတော့ မှုတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့မှ နဂါးကြီးရဲ့ ပါးစပ်ထဲကနေ မီးခိုးလုံးကြီးတွေ၊ မီးတောက်မီးလျှံတွေ ထွက်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီလို ထွက်ထွက်သွားအောင်လုပ်တော့ အလှပြကားကြီးမှာ မြို့သူမြို့သားတွေ အနှစ်သက်ဆုံးပဲ။ ပရိသတ်အစည်ကားဆုံးအနေနဲ့ တအုန်းအုန်း တရုန်းရုန်း ပေါ့။

အဲဒီမှာ ကံဆိုးချင်တော့ မြို့ရဲ့လမ်းတွေက သိပ်ပြီးတော့ မကောင်း တော့၊ လမ်းတွေက ချိုင့်တွေ၊ ကျင်းတွေရှိတော့ ပါးစပ်နဲ့ငုံ့ပြီးတော့ အဲဒီမှာ ပုလင်းကို ဘေးမှာ ချထားပြီး အဖုံးမဖုံးမိဘူး။ အဖုံးမဖုံးဘဲနဲ့ မီးခြစ် ခြစ်ပြီးတော့ မှုတ်တဲ့အချိန်မှာပဲ၊ ကားက ချိုင့်ထဲကျလိုက်တဲ့အခါ ပုလင်းက အကုန်မောက်သွားရော။ မောက်သွားတဲ့အခါ အဲဒီမီးတွေက ကူးပြီးတော့ လောင်ပါလေရော။ ဘယ်လိုမျှ မငြိမ်းနိုင်၊ မသတ်နိုင်ဖြစ်ပြီးတော့ အဲဒီ အလှပြ ကားကနေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လောင်လိုက်တာ တစ်ခါတည်း တစ်မြို့လုံး နီးပါးလောက်၊ ရွှေဘိုမြို့ကြီး မီးလောင်ခံခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆန်စက်တွေ သုံးလုံးလောက်ပိုင်တဲ့၊ ဆီစက်တွေ ခိုင်တဲ့ စက်ပိုင်သူဌေးကြီး။ အဲဒီ စက်ပိုင်သူဌေးကြီးဟာ သူပိုင်တဲ့ ဆီစက် တွေရော၊ ဆန်စက်တွေရော၊ မီးတွေက လောင်တာ၊ တစ်မြို့လုံးနီးပါးဆိုတော့ ဘယ်နေရာမျှ မလွတ်တော့ဘူး။ အိမ်တွေရော၊ တိုက်တွေရော အကုန်လောင် တုန်ရော။ အကုန်လောင်တဲ့ အခါကျတော့ ဘာမျှကုန်းကောက်စရာ မရှိတော့ အောင်ဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုမျှ နေလို့ထိုင်လို့ မရလောက်အောင် သောကတွေ ဖြစ်တာ။ ထိုင်နေလို့လည်း မရဘူး။ ထနေလို့လည်း မရဘူး။ သွားနေလို့ လည်း မရဘူး။ မြို့ပေါ်မှာ အင်မတန်ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးကြီးဟာ ကုန်းကောက်စရာ မရှိလောက်အောင်၊ ပြောရလို့ရှိရင် ရေသောက်စရာ ခွက်တောင် မရှိဘူး။ မီးလောင်ပြီဆိုရင် စဉ်းစားသာကြည့်တော့။ ရေသောက် ချင်လို့ ရေခွက်ရဲ့၊ ဘယ်မှရှာမတွေ့တော့ဘူး။ ရေခွက်ကို မရှိတော့ဘူး။ ဒီလောက်ခွဲတယ်။

အဲဒီမှာ အတင်းဆင်းရဲသွားတဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်လိုမျှ နေမထီ

ထိုင်မသာ ဖြစ်တဲ့အခါ သားတွေက၊ သမီးတွေက ငါတို့ အဖေတော့ဖြင့် နှက်ရောက်တော့မှာပဲ။ ရူးတော့မှာပဲ။ ကြောင်တောင် ကြက်တက်ကြီး ဖြစ်နေပြီလေ။ အိပ်လည်း မအိပ်ဘူး။ ဟိုဟာမေး၊ ဒီဟာမေးနဲ့၊ ဘာပစ္စည်းမျှလည်း မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီမှာ မဖြစ်တော့ပါဘူးဆိုပြီး ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးတော်မူရာဖြစ်တဲ့ ဆိပ်ခွန်ရွာဆရာတော် ဘုရားကြီးထံမှာ လာပြီးတော့ ပို့တာ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနဲ့လည်း တပည့်ရင်း ဆရာရင်း ဖြစ်နေတယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ဒီရန်ကုန်ကိုမြို့ကို မရောက်သေးဘူး။ အဲဒီပင်ရင်းဖြစ်တဲ့ ဆိပ်ခွန်ရွာမှာပဲ တရားပြနေတုန်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ ရောက်တဲ့အခါကျ တော့မှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို တွေ့လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အဲဒီစက်ပိုင်သူဌေး ကြီးဟာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ခြေထောက်ကို ဖက်ပြီးတော့ တပည့်တော် မနေ့တန်းက သူဌေးကြီးပါဘုရား။ ဒီကနေ့ တပည့်တော် ငမ္မဲကြီးဖြစ်ပြီဘုရား ဆိုပြီးတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးခြေထောက်ဖက် ငိုတာပဲ။ တကယ်လည်း ကုန်းကောက်စရာ မရှိတော့ဘူး။ ရေသောက်စရာ ခွက်တောင် မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီလောက် ထိအောင် ဆင်းရဲသွားတဲ့ အခါကျတော့ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်ပြီးတော့၊ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီး၊ ပူဆွေးမှုတွေဖြစ်ပြီးတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ခြေထောက်ဖက်ငိုတယ်။

နောက် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကနေပြီးတော့ သတိပဋ္ဌာန် အဆုံးအမတရားတွေပေးပြီးတော့ အဲဒီ စက်ပိုင်ဒကာကြီးကို ဒီ သတိပဋ္ဌာန် အမှတ်တရားတွေကို ရှုခိုင်း၊ ပွားခိုင်း၊ အားထုတ်ခိုင်းတာပဲ။ အဲဒီလို ရှုမှတ် ပွားများအားထုတ်လို့ အဲဒီဒကာကြီး ရက်နှစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်ရတယ် ဆိုရင်ပဲ။ သူ့ရဲ့ခံစားနေရတဲ့ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ လွန်မြောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီသောကတရားတွေ လွန်မြောက်ပြီးတော့ ဒီအမှတ်တရားလေးနဲ့ပဲ သူ့မှာ အေးချမ်းမှုတွေရခဲ့တယ်။ ပူဆွေးမှုတွေ လွန်မြောက်ခဲ့တယ်။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနှင့် အတိတ်ဝတ္ထု

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဘောဇဗျဿန-ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ တစ်ခုခုပျက်စီးသွားလို့များ ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် မိမိတို့ အားထုတ်မြဲဖြစ်တဲ့ ဒီသတိပဋ္ဌာန် အမှတ်တရားလေးကိုသာ ရှိရှိသေသေနဲ့ ရှုမှတ်ပွားမယ် အားထုတ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ လွန်မြောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုပါ။ အတိတ်ဝတ္ထုဆိုတာ ခြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က။ မြတ်စွာဘုရားဟောထားတဲ့ တရားစာပေထဲမှာ နှိုက်တယ်။ ရှိတဲ့အတိုင်း ဘုန်းကြီးတို့ ဟောပေးတာ။ ဒါ အတိတ်ဝတ္ထုခေါ်တယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုဆိုတာက ယနေ့ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သဘောကို ဒီကနေ့သွားပြီး အဲဒီရွာမှာဖြစ်ရင် အဲဒီရွာမှာ ဒီလိုဒီအကြောင်း ရှိခဲ့ဖူးသလား မေးကြည့်။ အဲဒီရွာက အဖြေပေးလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက။ ဘယ်တုန်းက။ ဘယ်ခုနှစ်က ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာကို ပြောလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တကယ်လို့ ပူဆွေးမှုသောကတွေ ဖြစ်လာရင် ဒီသတိပဋ္ဌာန် အမှတ်တရားဟာ ဒီပူဆွေးမှုတွေကို လွန်မြောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

ရောဂဗျဿနနှင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု

နောက်တစ်ခါ ရောဂဗျဿနတဲ့။ ရောဂဗျဿနဆိုတာ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခု ကြုံတွေ့လာပြီဆိုရင် အဲဒီရောဂါဝေဒနာကလည်းပဲ သာမန်ဖျားတာ နာတာ၊ နာတာရှည်ပေါ့လေ။ အဖျားအနာဖြစ်နေပြီ။ ရက်ရှည်လများ အဖျားဝင်နေပြီဆိုရင် အဲဒီ မကျန်းမာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထံမှာ သွားပြီး လှမမာမေးကြည့်ပါလား။ အဲဒီမှာ ဘယ်နှယ်နေလဲ။ နေလို့ကောင်းပြီလား။ နေသာရဲ့လား။ စားနိုင်ရဲ့လား။ သောက်နိုင်ရဲ့လား မေးကြည့်ပါလား။ ပါးစပ်က မဖြေဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က၊ မျက်စိက အဖြေပေးနေတယ်။ မျက်ရှည်တွေနဲ့ ဘာနဲ့ အဖြေပေးနေတာပါလိမ့်မလဲ။ မိမိရဲ့ ရောဂါဝေဒနာဒဏ်ကြောင့် ပူဆွေးမှု

တွေ ဖြစ်ရတယ်။ ရောဂါဝေဒနာ၊ ကြီးကြီးမားမား ရောဂါဝေဒနာမျိုး ဖြစ်ပြီဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ပေါ်လွင်အောင်ပြောရရင် ယခုခေတ်မှာ ကင်ဆာလို ရောဂါဝေဒနာ မျိုးများ ခံစားနေရပြီဆိုရင်၊ မိမိရဲ့ ရောဂါဝေဒနာဟာ ကင်ဆာရောဂါပါလို့ သိလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပူဆွေးမှု သောက တရားတွေ မဖြစ်ပေဘူးလားဗျာ၊ ဒါဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲဆိုရင် ရောဂါဗျဿန- အနာရောဂါနှိပ်စက်လို့။

အနာရောဂါဖြစ်ပေါ်လာလို့ အဲဒီတော့ အနာရောဂါ တစ်ခုခု မိမိတို့မှာ ခံစားနေရပြီ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခု ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ တရားတွေ၊ စိုးရိမ်မှုဆိုတဲ့တရားတွေ၊ ဒီသောကတရားတွေက ဖြစ်ကိုဖြစ်တယ်။ ကိုယ်တွေ့ နဲ့သာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ယှဉ်သာကြည့်ပေတော့။ မိမိတို့ မကျန်းမမာ ရောဂါဝေဒနာ ကြုံလာတဲ့အခါ ကိုယ်တိုင်ပြန်ပြီးတော့ ခံစားကြည့်ပေါ့။ ပြန်ပြီးတော့ မိမိ ကိုယ်ကို မိမိ ပြန်သုံးသပ်ကြည့်ပေါ့။ ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့သလား။ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလား ဆိုတာ။ ဒါတွေဟာ ကိုယ်တွေ့တွေပေါ့။ အထူးပြောစရာတောင် မလိုပါဘူး။ အဲဒီတော့ အနာရောဂါ တစ်ခုခု ရလာပြီဆိုရင်လည်း ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်လာ တယ်။ အဲဒီပူဆွေးမှုတွေ လွန်မြောက်နိုင်တာကတော့ဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီ များ အားထုတ်နေတဲ့ ဘာတရားပါလိမ့်မလဲဗျာ၊ သတိပဋ္ဌာန်တရားပါ။

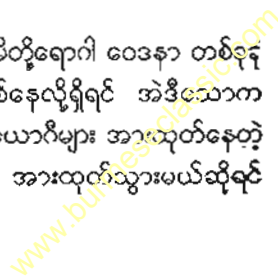
ရောဂါအမှန်ပြောပြပြန် ထင်ရှားတော်မူတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး လွန်စွာကျေးဇူးတင် မကျန်းမာမှုဆိုတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခု ခံစားရ ပါတယ်။ အဲဒီ ရောဂါဝေဒနာကလည်း ကင်ဆာဆိုတဲ့ ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက ဆရာဝန်တွေ မပြောပေမယ့် မိမိရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မိမိရဲ့ဝေဒနာဟာ အင်မတန်ဆိုးဝါးတဲ့ ရောဂါဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်နေပါတယ်။ သို့သော် မိမိရဲ့တပည့်၊ ဒကာတွေကို မေးတော့လည်း အသိမပေးဘူး။ ဆရာဝန်များ မေးတော့လည်းပဲ အသိမပေးဘူး။

အဲဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးက ဘာအမိန့်ရှိတော်မူသလဲဆိုတော့

ငါ့အပေါ်မှာ မင်းတို့ တကယ်ကြည့်ညှိကြတယ်။ တကယ်လေးစားကြတယ် ဆိုရင် အမှန်အတိုင်းလျှောက်ထားကြပါ။ ငါ နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်တဲ့ ဆုတောင်းပေးဖို့ ကိုင်ဖို့၊ လုပ်စရာ ကိုင်စရာတွေ ငါ့မှာ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ လုပ်စရာ တိုင်းစရာတွေ ငါ့မှာ ရှိနေတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ တကယ်လို့များ မင်းတို့ မပြောခဲ့လို့ရှိရင် ငါ နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ငါ့အပေါ်မှာ ကြည့်ညှိ ကြတယ်။ လေးစားကြတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြီးတော့ ပြောကြပါ။ ငါ့ရဲ့ ရောဂါဟာ ဘယ်လိုရောဂါဆိုတာ ပြောပါဆိုတော့မှ အဲဒီမှာ ဆရာဝန်များကနေပြီးတော့ ရောဂါဝေဒနာရဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။ ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း။ ဒီကင်ဆာရောဂါဟာ ဘယ်လောက်အထိ ခံနိုင်မလဲလို့ မေးတဲ့အခါကျတော့ ခြောက်လထိအောင် ခံနိုင်မယ့်အကြောင်း ခန့်မှန်းခြေကို ပြောပြပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဆရာတော်ကြီးက သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်သွားတယ်။ အဲဒီ တွေတွေမှ အားလုံးအပေါ်မှာ ကျေးဇူးတင်တယ်။ ငါ လုပ်စရာတွေ အများကြီး မှီသေးတယ်။ တကယ်လို့သာ မင်းတို့ မပြောခဲ့လို့ရှိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာ လိမ့်ဦးမယ်။ နေထိုင်ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်ဆိုပြီး ငါဟာ အားလုံးကို မေ့လျော့ နေမိတော့မှာတဲ့။ အခုတော့ ငါ့ရဲ့ ရောဂါဝေဒနာဟာ ပြန်ပြီးတော့ ကောင်းလာ နိုင်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိတော့။ နေရလှလျှင် အများဆုံး ခြောက်လဆိုတာ ထိသိရပြီ။ ဒါ့ကြောင့် ငါ ဒီကနေ့ကစပြီး မေ့လျော့နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ငါ အလုပ်လုပ်ပါရစေတော့ ဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ကျောင်းခန်းကို ပိတ်ပြီးတော့ ဆွမ်းပို့တဲ့ ကိုရင် သာမဏေတစ်ပါးကလွဲပြီး ဆတာ အခြားပုဂ္ဂိုလ် အတွေ့မခံတော့ဘဲနဲ့ တရားချည်းပဲ နှလုံးသွင်းသွားတယ်။ တရားချည်းပဲ အားထုတ်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ ရောဂါဝေဒနာကိုလည်း အမှတ် တရားနဲ့ပဲ သည်းခံလွန်မြောက်သွားစေတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ မိမိတို့ရောဂါ ဝေဒနာ တစ်ခုခု ရလို့ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ဖြစ်နေလို့ရှိရင် အဲဒီသောက တရားတွေ လွန်မြောက်နိုင်တဲ့တရားဟာ ယခု ယောဂီများ အားထုတ်နေတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားပဲ။ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားသာ အားထုတ်သွားမယ်ဆိုရင်

မိမိခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာဒဏ်တွေကိုလည်း သည်းခံပြီးတော့ လွန်မြောက်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီ ပူဆွေးမှုဆိုတာတွေ လွန်မြောက်သွားနိုင်တယ်။ သောကတရားတွေ လွန်မြောက်သွားနိုင်တယ်။

ဒါကြောင့် အဲဒီလို ရောဂဗျဿန-အနာရောဂါတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတွေ့လာရင်လည်း ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကိုပဲ ရှုပါ။ ပွားပါ။ အားထုတ်ပါ။ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ရင် အဲဒီပူဆွေးမှု သောကတွေ လွန်မြောက်နိုင်ပါတယ်။

သီလဗျဿနနှင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု

နောက်တစ်ခါ သီလဗျဿန။ သီလကို ရိုရို သေသေနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးစောင့်ရှောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မှာ မိမိကိုယ်တိုင် လွန်ကျူး မိလို့ပဲဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါးက အနိုင်အထက် ပြုလို့ပဲဖြစ်စေ၊ မိမိစောင့်ထိန်းထားတဲ့ သီလတရားတွေ ပျက်သွားလို့ရှိရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပူဆွေးမှုတွေ၊ စိုးရိမ်မှုတွေ၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများထဲမှာ သီလပျက်စီးလို့များ ပူဆွေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိများရှိကြလားမသိဘူး။ ငါတော့ဖြင့် အစာအိမ်ရောဂါလေးရှိတာနဲ့ ညနေက ဘီစကစ်လေးတော့ စားမိသွားပြီ။ က-ငါတော့သွားပြီ၊ သီလတွေ ပျက်စီးပြီဆိုပြီး ငိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ တွေ့ဖူးလား။ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ဘူး။ ငါတော့ အစာအိမ်လေး ဖြစ်နေတာ။ အစာအိမ်ရောဂါက အစာမစားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်သူမျှတော့ သိမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကော်ဖီလေး တစ်ခွက်လောက်တော့ ဖျော်သောက်လိုက်ဦးမှဆိုပြီး ကော်ဖီလေး သောက်လိုက်လို့ သီလပျက်စီးသွားလို့များ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ တွေ့ဖူးလား၊ ဘုန်းကြီးကတော့ တွေ့ဖူးတယ်။

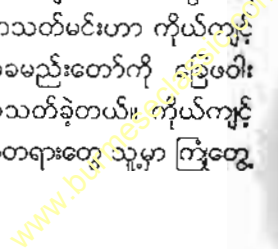
သီလကိုမြတ်နိုးစောင့်ရှောက်သူ တစ်ယောက်အကြောင်း

ဘုန်းကြီးတို့ မဟာစည်သာသနာ့ ရိပ်သာမှာ နေစဉ်အခါကာလတုန်းက

သီလရှင်ဆရာလေးတစ်ပါး။ သူ့အထဲမှာ အင်မတန်ရှိသေတယ်။ အင်မတန်မြတ်နိုးတယ်။ သီလကို အင်မတန် ချစ်တဲ့ သီလရှင်ဆရာလေးတစ်ပါးကို ဘုန်းကြီးတွေ လိုက်ရတယ်။ သူ့မှာ အင်မတန် ကြောက်ဖွယ်၊ လန့်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ရောဂါဆိုးတစ်ခု ကျရောက်နေပါတယ်။ အဲဒီရောဂါဆိုးတစ်ခု ကျရောက်တဲ့အခါမှာ ဆရာဝန် ဆရာမများက ဆေးများကျွေးတဲ့အခါ ဆရာလေး၊ ဒီညနေကို ဒီလို ဆေးမရှိလို့ရှိရင် ဒီဆေးတွေဟာ အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ အစာမစားလို့ မရဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီဆေးတွေကို သောက်သုံးနိုင်ဖို့အတွက် ဆရာလေး ညနေမှာ တစ်ခုခုစားမှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး စားခိုင်းတယ်။ လုံးဝ မစားဘူး။ အတင်းစားခိုင်းတဲ့အခါမှာ သူဒီလောက် သီလကို ဘယ်နှုနစ် နေတာစပြီး ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တာ။ တစ်ခါမျှ ကျိုးတာ၊ ကြောင်တာ၊ ကျားတာ၊ ပြောက်တာ၊ ကွက်တာ မရှိပါဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့သီလကို သူ့မြတ်နိုးတဲ့အတွက်ကြောင့် အသက်သာ သေချင်သေပါစေတော့၊ ဒီဆေး သောက်ရလို့ ဒီရောဂါ တိုးချင် တိုးပါစေတော့ သေချင်လည်း သေပါစေတော့ သူ သောက်ပါရစေနဲ့ ဆိုပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ဝိုယ့်ပြီးတော့ တောင်းပန်တာကို ဘုန်းကြီးတွေ ဖူးတယ်။ ဒါ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ သီလကို တကယ်မြတ်နိုးလို့ တား မမြတ်နိုးလို့လား။ အေး-သီလကို မြတ်နိုးတဲ့အတွက်ကြောင့် သီလပျက်စီး မှာတို စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်ကျင့်သီလပျက်စီးသူ၏ စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု

နောက်တစ်ချက် မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့ ကျောင်းဒကာ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးရဲ့သားတော် အဇာတသတ်မင်း။ အဇာတသတ်မင်းဟာ ကိုယ်ကျင့် သီလတွေ ပျက်စီးတာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မိမိရဲ့ ဖခမည်းတော်ကို ခြေဖဝါး အောက်ခံပြီးတော့ ရှားမီးခဲရဲ့ရဲကင်ပြီးတော့ အသေသတ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်ကျင့် တရားတွေ ပျက်စီးတဲ့ သီလပျက်စီးမှု-သီလဗျဿနတရားတွေ သူ့မှာ ကြုံတွေ့

ရတယ်။

အဲဒီလို ကိုယ်ကျင့်သီလတွေ ပျက်စီးတဲ့အခါကျတော့ အကာယ ညမှာ တိတ်ဆိတ်ပြီးတော့ နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ လသာသာနဲ့ စက်ရာပေါ်မှာ စက်တော်ခေါ်ရမယ့်အချိန်၊ ပျော်ပျော်ကြီး စက်တော်ခေါ်ရမယ့်အချိန်မှာ သူပျော်ပျော်ကြီး စက်တော်မခေါ်နိုင်ဘူး။ အမြဲတမ်း သူ့မှာ စိုးရိမ်မှုတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဘာကြောင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်နေရတာလဲဆိုရင် သူ့ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ကောင်းလို့လား။ ပျက်စီး လို့လား။ ကိုယ်ကျင့်သီလတွေ ပျက်စီးသွားတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ စိုးရိမ်မှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ သူ့မှာ အမြဲတမ်း ဖိစီးနှိပ်စက်နေတယ်။ နေ့မှာလည်း စိတ်ချမ်းသာမှု မရဘူး။ ညမှာလည်း စိတ်ချမ်းသာမှု မရဘူး။ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း စိတ်ချမ်းသာမှု မရဘူး။ သောကတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကိုယ်ကျင့်သီလ ပျက်စီးလို့။ သီလ ဗျဿနကြောင့်။ ဒီသီလဗျဿန-ကိုယ်ကျင့်သီလတွေ ပျက်စီးပြီဆိုရင် အဲဒီပျက်စီးသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ဒီလိုစိုးရိမ်ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ကြုံတွေ့လာတိုင်း ကြုံတွေ့လာတိုင်း ဒီသတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာ အမှတ်တရားကိုသာ ရိရိသေသေနဲ့ရှုပါ။ ရှုပွားအားထုတ်လို့ ရှုရာအာရုံပေါ်မှာ ယောဂီတို့ရဲ့ ရှုစိတ်လေး စွဲစွဲမြဲမြဲ ကပ်ပြီးတော့ တည်နေပြီ ဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ ဒီပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ လုံးဝကို ဝင်ခွင့်မရတော့ဘူး။ သောကတရားတွေ ငြိမ်းနိုင်တယ်။ လွန်မြောက်နိုင်တယ်။

အားကိုးထိုက်၍ အရေးကြုံတိုင်းသုံးပါ

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ မိမိတို့ အားထုတ်နေတဲ့ သတိပဋ္ဌာန် အမှတ်တရားဟာ အားကိုးထိုက်တဲ့တရားလား။ အားမကိုးထိုက်တဲ့ တရားလား သိပ်ကို အားကိုးထိုက်တဲ့တရား။ အရေးကြုံလာတိုင်း၊ အရေးကြုံ လာလို့ရှိရင် ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားလေးကို ထုတ်သုံးပါ။ မိမိတို့မှာ သောက တရားတွေနဲ့ ကြုံလာတိုင်း ကြုံလာတိုင်း၊ သားကြောင့် ဖြစ်စေ၊ သမီးကြောင့်

ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ခင်ပွန်းကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ဇနီးကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် မိမိတို့မှာ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားလေး ကြုံတွေ့လာလို့ရှိရင် မိမိတို့ဟာ ဟောဒီ သတိပဋ္ဌာန် တတ်နက်ကလေးနဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်ပြီးတော့ နှလုံးသွင်းနေမယ်၊ နှုတ်နေမယ်၊ ပွားနေမယ်၊ အားထုတ်နေမယ်ဆိုရင် ရှုရာအာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေး စွဲစွဲမြဲမြဲ ကပ်ပြီးတော့ တည်နေပြီဆိုရင် အဲဒီပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေက လွန်မြောက်နိုင်ပါတယ်။

ဒိဋ္ဌိဗျဿနနှင့် နိရိမ်ပူဆွေးမှု

နောက်တစ်ခုက ဒိဋ္ဌိဗျဿနတဲ့။ ဒိဋ္ဌိဗျဿန ဆိုတာက အယူပျက်စီးတာ။ သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အယူကောင်း အယူမှန် ရှိနေရာကနေပြီးတော့ ဒိဋ္ဌာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အယူမှားကို ယူမိပြီဆိုရင် ဒါ ဒိဋ္ဌိဗျဿနပဲ။ အယူပျက်စီးတာပဲ။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဆိုတဲ့ ရတနာသုံးပါးအစစ်အမှန်ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ် နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အယူမှန်ပဲ။ အယူကောင်းပဲ။ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်မှာ ကိုးကွယ်တယ်။ ဆည်းကပ်တယ်။ တရားတော်အပေါ်မှာ ကိုးကွယ်တယ်။ ဆည်းကပ်တယ်။ သံဃာတော်အပေါ်မှာ ကိုးကွယ်တယ်။ ဆည်းကပ်တယ်။

အဲဒီ ရတနာသုံးပါးအပေါ်မှာ မိမိတို့က ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်နေတဲ့ အယူမှန်၊ အဲဒီ အယူမှန်ရှိနေတဲ့သူဟာ စီးပွားရေးကြောင့်ပဲ ဖြစ်စေ၊ အိမ်ထောင်ရေးကြောင့်ပဲ ဖြစ်စေ၊ အာဏာရှင်ဝါဒကြောင့်ပဲ ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့ရဲ့ အယူကောင်း အယူမှန်ကို စွန့်ပြီးတော့ အယူမှားကို လက်ခံနေရပြီ ဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်တယ်။ သေချာပေါက်ဖြစ်တယ်။ ရတနာသုံးပါးရဲ့ အပေါ်မှာ မိမိက တကယ်ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆိုလိုတာနော်။ မိမိကိုယ်၌ ကိုယ်က ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးအပေါ်မှာ တကယ်ကို ယုံကြည်တယ်၊ တကယ်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ အကြောင်းအားလျော်စွာ အိမ်ထောင်ရေးကြောင့်၊ စီးပွားရေးကြောင့် မိမိရဲ့အယူဝါဒတွေ စွန့်ပစ်တာ

တွေ ရှိပါတယ်။

စီးပွားရေးနှင့် ဘာသာရေး ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ နယ်ဘက်မှာ ရွာတော်ဆိုတဲ့ ရွာလေး တစ်ရွာ ရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ရပ်ရွာနဲ့ဆိုရင် ဝေးလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီမှာ ရွာတော်ဆိုတဲ့ ရွာလေးဟာ ဘုရင်ဂျီအယူဝါဒ ဖြစ်ပါတယ်။ ခရစ်ယာန်အယူဝါဒ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကြီးကျယ်တဲ့ဘုရားကျောင်းကြီးလည်း ရှိပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ရွှေဘိုဘက်မှာ ဆိုရင် အဲဒီကျောင်းဟာ ပိုပြီးကြီးကျယ်တဲ့ နေရာဌာနနဲ့တူပါတယ်။ ဌာနချုပ် တစ်ခုနဲ့တူပါတယ်။ အဲဒီရွာလေးဟာ သေးငယ်ပေမယ့်လို့လည်းပဲ အဲဒီမှာ သူတို့ရဲ့ဘုန်းကြီးတွေ၊ နိုင်ငံခြားက ဘုန်းကြီးတွေ လာပါတယ်။

အဲဒီက အယူဝါဒရှိကြတဲ့ ခရစ်ယာန်အယူဝါဒရှိကြတဲ့၊ ဘုရင်ဂျီ အယူဝါဒရှိကြတဲ့ အဲဒီက ပုဂ္ဂိုလ်များကနေပြီးတော့ သူတို့ဘာသာကို ဆွဲဆောင် တယ်။ နယ်မှာဆိုတာ၊ တောသူတောင်သားဆိုတာ ဆင်းရဲတယ်။ တစ်ခါ တစ်ရံမှာ အနေအထိုင် မတတ်လို့၊ အသုံးအဖြန့် မတတ်လို့ မိမိရဲ့ ရှိနေတဲ့ လယ်တွေ၊ ချောင်းတွေ၊ မိဘရဲ့အမွေအနှစ်တွေ အကုန်ဆုံးရှုံးပျက်စီးသွားတာ တွေရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ လောင်းကစားတွေ၊ အသုံးအဖြန့်တွေ၊ အသောက် အစားတွေကြောင့် မိမိရဲ့ မိဘရဲ့ အမွေအနှစ်ဖြစ်တဲ့ လယ်တွေ၊ ချောင်းတွေ၊ နွားတွေ အကုန်ပျက်စီးသွားတယ်။ အကုန်ပျက်စီးသွားတဲ့ အခါကျတော့ သားတွေ သမီးတွေနဲ့ လုပ်စရာ ကိုင်စရာ မရှိဘူး။ လုပ်စား ကိုင်စားမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ စာရင်းငှားအနေအားဖြင့် သူတစ်ပါးဆီမှာ ဝန်ထမ်း သွားပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရတယ်။

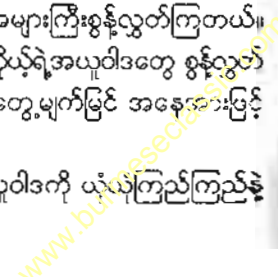
အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဟိုက အဲဒီခရစ်ယာန်ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးများက သူတို့အယူဝါဒကို ပြောင်းယူမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကိုလည်း ပညာသင်ကြားပေးမယ်၊ ကျောင်းထားပေးမယ်။ မင်းတို့အတွက် စားဝတ်နေရေးအတွက်လည်း လယ်တွေပေးမယ်၊ နွားတွေ ပေးမယ်၊ လှည်းတွေ အကုန်ဝယ်ပေးမယ်။ အဲဒီတော့ မင်းတို့အယူဝါဒ

စွန့်ပြီးတော့ ငါတို့ရဲ့အယူဝါဒ ယူမယ်ဆိုရင် အဲဒီလိုစီးပွားရေးအရ တို့က အထောက်အကူပေးမယ်။ မင်းတို့ရဲ့ သားသမီး တွေအပေါ်မှာ ပညာရေးအရ ငါတို့က အထောက်အကူပေးမယ်လို့ပြောတယ်။

အဲဒီအခါမျိုးမှာကျတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာအချင်းချင်းတောင်မှ တို့ယုံအပေါ်မှာ ဘာမျှ အကူအညီမပေးတော့ ဒီလိုတခြားဘာသာဝင်ဖြစ်တဲ့ ဗုဒ္ဓါလင်္ကာ အကူအညီပေးလာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီမှာ စိတ်တွေညွတ်သွား တယ်။ စိတ်ပါသွားတာလည်း ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုယ့်ရဲ့စားဝတ် နေရေးအရ စဉ်းစားတယ်။ ငါ့ မိဘဘိုးဘွား အစဉ်အလာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ထာတဲ့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး၊ ငါ ဒီလောက် ငတ်ပြတ်ရုံ နဲ့တော့ မစွန့်လွှတ်ဘူးကွာဆိုပြီး ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်တင်းထားတယ်။

ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်တင်းပြီးတော့ ထားပေမယ့်လို့လည်း သားသမီး လေးတွေရဲ့ ရှေ့ရေးမျှော်တွေးလိုက်တဲ့ အခါကျတော့လည်း ဘယ်လိုမျှ ငြင်းစားလို့မရဘူး။ ငါ ဒီအတိုင်း နေသွားလို့ရှိရင် ငါ့သား သမီးတွေ နစ်တော့ မှာပဲ။ ဖွပ်သထက်ညစ်တော့မှာပဲ ဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာ စီးပွားရေးအရ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မလွှဲမရှောင်သာလို့ မိမိရဲ့ ဘာသာတရားတွေ စွန့်ပြီးတော့ အခြားအယူဝါဒ ယူရတာတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ စိတ်ချမ်းသာမှု ဝမ်းသာမရဘူး။ ဘိုးဘွားမိဘ အစဉ်ဆက်က ဗုဒ္ဓအယူဝါဒကို ယူလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အခုမှ စီးပွားရေးကြောင့် စွန့်ပစ်လိုက်ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ပူဆွေးမှုဖြစ်ရတယ်။

အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ဘာသာရေး တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် မိမိရဲ့ အယူဝါဒကို စွန့်လိုက်ရတာတွေရှိတယ်။ ယခု ခေတ်မှာဆိုရင် အများကြီးစွန့်လွှတ်ကြတယ်။ အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် စွန့်လွှတ်သွားတာတွေ၊ ကိုယ့်ရဲ့အယူဝါဒတွေ စွန့်လွှတ် သွားတာတွေ အများကြီးပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် အနေအားဖြင့် လည်း တွေ့ရတာတွေ အများကြီးပါပဲ။
တချို့ကျတော့ မိဘကလည်း ဗုဒ္ဓအယူဝါဒကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့

ရတနာသုံးပါးကို ကိုင်းရှိုင်းဆည်းကပ်လာကြတယ်။ ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်ကတည်းကတည်းက တစ်ခါတည်း မိမိရဲ့ ဘာသာအယူဝါဒကို ရိုရိုသေသေနဲ့ကိုပဲ ကိုင်းရှိုင်းလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ အတူသွား အတူလာ၊ အတူစား၊ ကျောင်းသွားအတူ၊ ကျောင်းပြန်အတူ၊ စာကျက်အတူ၊ နေအတူ၊ ထိုင်အတူ ဘုန်းကြီးတို့ မြန်မာစကားရှိတယ်လေ။ အိုးချင်းထားရင် ဘာတဲ့ အိုးချင်းထိတယ်။ ကြိုးချင်းထားတော့ ကြိုးချင်းငြိတယ်။ အဲဒီလို နီးစပ်မှုနဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်သွားတာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီလို နီးစပ်မှုနဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်သွားတဲ့ အခါကာလကျတော့ ဟိုကလည်း ပြောတယ်။ အစပိုင်းတော့။ အို-ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ယူရုံပဲပေါ့။ ဒီကလည်းပဲ ငါ့ရဲ့ဘာသာ စွန့်စရာမလိုဘူးလေ ဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာပဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံလိုက်ကြတယ်။ မိဘတွေ ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ ဘယ်လိုပဲဖျက်ဖျက် မပျက်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘာသာယူမယ်၊ သူလည်း သူ့ဘာသာ သူယူရတယ်လေ ဆိုပြီးတော့ ဒီလိုနေလိုက်တာပဲ။

ဒါပေမယ့်လို့ တခြားဘာသာကနေပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဘာသာတရားနဲ့ ချုပ်ကိုင်ထားတာတွေ ရှိတယ်။ မိမိရဲ့အယူဝါဒကို မပြောင်းလဲတဲ့ခိဉာ။ အဲဒီခိဉာတွေက မွေးဖွားလာတဲ့ သားသမီးဟာ တကယ်လို့ မိဘများ ကွယ်လွန်သွားလို့ရှိရင် စီးပွားဥစ္စာတွေ အမွေဆက်ခံခွင့် လုံးဝမရှိဘူး။ ဒါ သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ဘာသာရေးနဲ့ ချုပ်ကိုင်ထားတာ။ မိခင်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဖြစ်စေ၊ များသောအားဖြင့် မိခင်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ ရှိပါတယ်။

တခြားဘာသာဝင်အမျိုးသမီးထက် မြန်မာအမျိုးသမီးက တခြားဘာသာဝင်အမျိုးသားယူတာက သာများတယ်။ မြန်မာအမျိုးသားက တခြားဘာသာဝင် အမျိုးသမီးယူတာ အင်မတန်ရှားပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒီ မြန်မာအမျိုးသမီးများကနေပြီးတော့ တခြားဘာသာဝင်ဖြစ်တဲ့ သူကို ယူလိုက်တယ်။ စောစောက ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ သူလည်း သူ့ဘာသာ သူယူ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ယူ။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကိုးကွယ်ကြည့်ညှိလို့ရတယ်။ ဆည်းကပ်လို့ရတယ်ဆိုတော့ စိတ်အေးလက်အေး

မိမိတို့ရဲ့ နဖူးစာ ရွာလည်လိုက်ကြတယ်။
 အဲဒီမှာ အိမ်ထောင်ရက်သားပြုပြီးလို့ ပထမတော့ဖြင့် ဒီအတိုင်းပဲ
 သူလည်း သူ့ ဘာသာ သူယူ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ယူ။ သူ့ကလည်း
 သူ့ ကိုယ့်ကိုမတိုက်တွန်းဘူး။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို မတိုက်တွန်းဘူး။
 ဒီလို နေလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သားသမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားလာပြီဆိုရင်
 သေနှစ်ပါးဟာ ဆွဲလာပြီ။ ဖခင်ကလည်း ဖခင်ဘက်ကို ဆွဲလာပြီ။ မိခင်
 ကလည်း မိခင်ဘက်ကို ဆွဲလာပြီ။ ဒါပေမယ့် အားက ဖခင်ဘက်က ပိုသာ
 တယ်။ မိခင်ဘက်က အားလျော့တယ်။ များသောအားဖြင့် ဖခင်ကို မှီခိုနေရ
 တာပဲ များတယ်။ ခင်ပွန်းကို မှီခိုနေရတာများတဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ ဖခင်
 ဘက်က ပိုအားသာတယ်။

အဲဒီလို အားသာတဲ့ အခါကျတော့ ဒီဘက်ကလည်း ကိုယ့်သားပဲ
 ကိုယ့်ဘာသာဘက်ကို ပါအောင်လုပ်ပါလား။ ဘာလားညာလား လုပ်တာပဲ။
 ဒီပထမလို့ နောက်တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်းကျတော့ ဟိုက သူ့ဘာသာ
 ဘက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်လာတယ်။ ဆွဲခေါ်လာတဲ့အခါ နောက်ပိုင်းကျတော့
 ဒီဘာသာတရားနဲ့စပ်ပြီးတော့ မိခင်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သိလာရတယ်။ တကယ်
 လို့သာ မိမိက မိမိရဲ့ဗုဒ္ဓအယူဝါဒကို မပြောင်းလဲဘူးဆိုရင် မိမိရဲ့သွေးက
 ဖြစ်လာတဲ့ သားလေးတွေ၊ သမီးလေးတွေဟာ မိမိတို့ရှာဖွေထားတဲ့ ဒီဝတ္ထု
 ကြောင့်တွေ၊ တိုက်တာတွေ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ဘာမျှ ခံစားပိုင်ခွင့် မရှိဘူး
 ဆိုတာ အဲဒီမှာ သိအောင်လည်း လုပ်လာတယ်။ သိအောင်လည်း ပြောလာ
 တယ်။

အဲဒီလို သိလာတဲ့အခါကျတော့ မိခင်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သားသမီး
 အပေါ်မှာ ချစ်တဲ့ဇောနဲ့ မိမိရဲ့အယူဝါဒကို ဆက်လက်ပြီးတော့ပဲ တောင့်ထား
 တော့။ ဒါမှမဟုတ် သားသမီးတွေအပေါ်မှာ နောင်ရေးကို ကြည့်ပြီးတော့ပဲ
 ဒီဒီရဲ့အယူဝါဒကို စွန့်မလား။ အဲဒီနှစ်ချက်ကိုပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်။ များသော
 အားဖြင့် သားသမီးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်နဲ့ မိမိရဲ့သားသမီးတွေရဲ့ နောင်ရေး
 ကြည့်ပြီးတော့ ညော်-ငါ့ရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးတောင် သူ့အပေါ် ပုံအပ်ပြီးပြီပဲ။
 ထူးတော့ပါဘူး။ ငါ့သားသမီးလေးတွေ ဒုက္ခရောက်ရချေရဲ့ဆိုပြီးတော့

များသောအားဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့အယူဝါဒကို စွန့်လိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ များတယ်။

အဲဒီတော့ မလွဲသာလို့ အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့အယူဝါဒ စွန့်လွှတ်ရပြီဆိုရင် အဲဒီ ရတနာသုံးပါးအပေါ်မှာ တကယ်ကြည်ညိုဆည်းကပ် လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှု၊ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ဖြစ်ဖို့ သေချာတယ်နော်။ သေချာပေါက်ကို ဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ ဘာသာတရားကို ဘာမျှအလေးအနက်မထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ဖြင့် အမလေး-ဘာလုပ်စရာ လိုလဲ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ယူလိုက်ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ဟော-အခုတိုက်ကြီးနဲ့နေရပြီ၊ ကားကြီးစီးရပြီ၊ မိမိကျကျနေရပြီဆိုတဲ့ ဒီလိုတွက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော လောက ကြီးမှာ မရှိပေဘူးလား ရှိတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အယူဝါဒကို ဘာမျှတန်ဖိုးမထားဘူး။ မိဘဘိုးဘွား အစဉ်အဆက်က ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လာတာကို ဘာမျှ တန်ဖိုး မထားဘဲနဲ့ အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးနဲ့ တစ်ခါတည်း ဘဝကို မြှုပ်နှံလိုက်တဲ့ အမျိုးမစောင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ရှိတယ်။

ဆိုလိုရင်းကတော့ ရတနာသုံးပါးအပေါ်မှာ တကယ်ယုံကြည် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ ယခုပြောတဲ့ အိမ်ထောင် ရေးကြောင့် မိမိတယ်လိုမျှ မလွဲမရှောင်သာတော့တဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ မိမိရဲ့ တကယ်ကို စစ်မှန်တဲ့အယူဝါဒကို မိမိစွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီဆိုရင်တော့၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်မှာတော့ဖြင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါဟာ ဒိဋ္ဌိဗျဿန။ ဒိဋ္ဌိဗျဿန-အယူဝါဒ စွန့်လိုက်ရလို့ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေဖြစ်တာ။

အာဏာရှင်ဝါဒနှင့်

ဘာသာရေး

နောက်တစ်ခါ အာဏာရှင်ဝါဒကြောင့် မိမိရဲ့ အယူဝါဒတွေ စွန့်ရတာတွေရော မရှိပေဘူး လား။ အိန္ဒိယနိုင်ငံကြီးဟာ တစ်ချိန်သော အခါကာလက မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူခဲ့တဲ့ မဏိမဒေသ။ ဘုရားပွင့်တော်မူ ခဲ့တဲ့ဒေသ။ သာသနာတော် အင်မတန်ထွန်းကားခဲ့တဲ့ နေရာဖြစ်တယ်။

ဒီကနေ အဲဒီ အိန္ဒိယနိုင်ငံကို သွားကြည့်ပါ။ ဗုဒ္ဓရဲ့ ပွင့်တော်မူရာ

ဖြစ်တဲ့နေရာ၊ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူတဲ့နေရာ၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီး မွေးဖွားတော်မူတဲ့နေရာ၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန် လင်စံတော်မူတဲ့နေရာ၊ အထိမ်းအမှတ်နေရာလေးတွေပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုတာ မူးအောင်ရှာမှ အင်မတန်ရှားရှားပါးပါး တွေ့နိုင်ခဲ့တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားပြီ။

အဲဒီနေရာကို ဘာသာတရားတွေ ကွယ်ပျောက်သွားအောင် ဘာနဲ့ လုပ်လိုက်တာလဲဆိုရင် အာဏာရှင်ဝါဒနဲ့။ တခြားအယူဝါဒရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တယ်။ အဲဒီ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့မင်းကနေပြီးတော့ ဒီ အယူဝါဒကို မယူမနေရဆိုတဲ့ အာဏာရှင်ဝါဒနဲ့ အယူဝါဒတွေကို ပယ်ဖျက် ပစ်လိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် အဲဒီလို အာဏာရှင်ဝါဒကြောင့်လည်းပဲ မိမိရဲ့အယူဝါဒ တွေ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာတွေ မရှိပေဘူးလား။ အဲဒီလို စွန့်ရတဲ့အခါမျိုးမှာ မိမိအင်မတန်မှ ဘိုးဘွားအစဉ်အလာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လာခဲ့တဲ့ ရတနာ သုံးပါးကို စွန့်ရပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလည်း ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောက တရားတွေဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အယူမှန်ကို စွန့်ရပြီးတော့၊ အယူမှားကို ယူရရင်လည်း အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပူဆွေးမှု ဖြစ်တာပဲ။ အယူမှားကို ယူလာပြီးတော့ အဲဒီအယူမှားကို အယူမှားမှန်းသိလိုက်ရင်လည်း ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်တာပဲ။

ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က အယူမှားကို ယူလာပြီး တော့၊ အဲဒီအယူကို မှားမှန်းသိလာတဲ့အခါ စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ပူဆွေးမှုတွေဖြစ်တဲ့ သာဓကတွေ ရှိပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က လူပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးဟာ ဘာအကျင့်တွေ ကျင့်သလဲဆိုရင် သူတို့က တိရစ္ဆာန်ရဲ့အကျင့်၊ နွားလိုစား၊ နွားလိုသွား၊ နွားလိုအိပ်၊ ခွေးလိုစား၊ ခွေးလိုသွား၊ ခွေးလိုအိပ်။ အဲဒီအကျင့်ကို ကျင့်တယ်။ တိရစ္ဆာန်ရဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်တယ်။ နွားလိုသွားတယ်ဆိုတော့ မတ်တတ်သွားမှာလား။ လေးဖက်သွားမှာလား။ အေး-နွားလိုသွားတယ်ဆိုတော့ သွားတော့လည်း နွားလိုသွား၊ စားတော့လည်း ဘာစားမလဲ၊ မြက်စားမှာပဲ။ နွားလိုစားရင် အိပ်တော့လည်းပဲ ဘယ်လိုအိပ်မလဲ။ နွားလို အိပ်တာပဲ။ အဲဒီတော့ နွားအကျင့် ကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က နွားလိုသွားတယ်။

နွားလို စားတယ်။ နွားလို အိပ်တယ်။ ခွေးအကျင့် ကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ခွေးလို လေးဖက်ထောက်သွား။ စားတော့လည်းပဲ ခွေးလိုစားမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ပါးစပ်နဲ့ နှုတ်သီးနဲ့ ဟပ်ဟပ်ပြီး စားသလို ခွေးလို စားတာပဲ။ လက်နဲ့ ကိုင်မစားဘူး။ အိပ်တော့လည်းပဲ ခွေးများကဲ့သို့ အမှိုက်ပုံတို့ ပြာပုံတို့ ရှုပ်ပေပေပေဆိုတဲ့ နေရာမှာ အိပ်တာ။

အဲဒီလို ခွေးလိုသွား၊ ခွေးလိုစား၊ ခွေးလိုအိပ်တဲ့ ဒီအကျင့်ကို အကျင့်မှန်လို့ ထင်ပြီးတော့ အဲဒီလူနစ်ယောက်ဟာ တကယ်ကိုပဲ ရိုဂိုသေသေပဲ ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီးတော့ နေကြပါတယ်။ အဲဒီအကျင့်ကို ကျင့်သောအားဖြင့် လည်း နောင်ကာလမှာ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းပြီးတော့ အမြဲတမ်း ချမ်းသာ သွားမယ်လို့ သူတို့မှာလည်း အဲဒီလိုယုံကြည်ယူဆပြီးတော့ နေကြတယ်တဲ့။ သူတို့ဆရာသမားများကလည်း ဒီလိုပဲ ဟောကြားထားတယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးနဲ့ ဖူးတွေ့ရတဲ့အခါ ကာလကျတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နစ်ဦးက ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို မေးပါတယ်။ သူတို့ကျင့်နေတဲ့ အကျင့်ဟာ နွားလိုသွား၊ နွားလိုစား၊ နွားလိုအိပ်။ ခွေးလိုသွား၊ ခွေးလိုစား၊ ခွေးလိုအိပ်။ ဒီအကျင့်ကို ကျင့်နေကြပါတယ်တဲ့။ အဲဒီအကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းအားဖြင့် နောင်ကာလမှာ ဆင်းရဲငြိမ်းပြီးတော့ သူတို့ အမြဲတမ်းချမ်းသာသွားမယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်သလား၊ ဟုတ်ပါသလားလို့ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက မဖြေဘူး။ ပယ်ပါတယ်။ ဒုတိယအကြိမ် မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက မဖြေဘူး။ ပယ်တယ်။ တတိယအကြိမ် သုံးကြိမ်မြောက် လျှောက်တဲ့ အခါကာလကျတော့မှ မြတ်စွာဘုရားက -

ကဲ-မင်းတို့သိချင်ရင်တော့ ငါဘုရားဖြေမယ်။ အဲဒီအကျင့်ကိုတဲ့ အပြည့်အစုံကျင့်လို့ရှိရင် အဲဒီ အပြည့်အစုံကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သေသည့်၏ အခြားမဲ့မှာ နွားအကျင့်ကျင့်ရင်း သေသွားရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် နွားဖြစ်မယ်။ နွားအကျင့် ကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သေသွားရင် ဘာဖြစ်မှာပါလိမ့်မလဲ၊ နွားဖြစ်မယ်။ ခွေးအကျင့်ကို အပြည့်အစုံကျင့်တယ်၊ ခွေးလိုပဲ သွားတယ်၊ ခွေးလိုပဲ စားတယ်၊ ခွေးလိုပဲ အိပ်တယ်။ အဲဒီအကျင့်ကို အပြည့်အစုံကျင့်လို့ရှိရင် အဲဒီ ခွေးလို

ကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သေသွားလို့ရှိရင် ဘာဖြစ်မယ်၊ ခွေးပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ တကယ်လို့ အပြည့်အစုံ မကျင့်နိုင်လို့ ရှိရင်တဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငရဲဘုံဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံ ဖြစ်စေ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တစ်ဘုံဘုံကို ရောက်တတ်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရား ဖြေကြားတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ အခု မိမိတို့ဆင်ခြင်ရမှာက အဟိတ် တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို မိမိတို့ အင်မတန်မြတ်နိုးကြ၊ အင်မတန်ခင်မင်ကြ၊ အင်မတန် သံယောဇဉ်ရှိကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အဲဒီလို မိမိက အဲဒီဟာကို သံယောဇဉ်ရှိပြီး အဲဒီဟာကို စွဲသွားရင်တော့ သေရင်တော့ ဘာဖြစ်မယ် အဲဒါပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ အဲဒါ သတိရှိကြဖို့ပဲ။ ဒါ မြတ်စွာဘုရား ဟောတာ၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဟောတာမဟုတ်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရား ဟောတာ။ ဒါ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်လေးပဲ သတိထားနိုင်ဖို့၊ သတိထားဆင်ခြင်ဖို့၊ ဒီအပေါ်မှာ စွဲသွားလို့ရှိရင် တာတော့ဖြင့် သေခါနီးစောလေးက သိပ်အရေးကြီးတယ်နော်။ ဒါအပေါ်မှာ စွဲသွားရင် ဒီအပေါ်မှာ စွဲသွားတာနဲ့ ဒါဖြစ်ဖို့ပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီလို ဖြေလိုက်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် နစ်ယောက်ဟာ တစ်ခါတည်း ချုံးပွဲချပြီး ငိုတော့တာပဲ။ ချုံးပွဲချပြီး ငိုတော့မှ မြတ်စွာဘုရားက သင်တို့ကို ငါဘုရား မဟောဘူး။ ပယ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သင်တို့က အတန်တန်လျှောက်လို့ ငါဘုရားဖြေကြားတာ။ အဲဒီတော့ အသင်တို့ နားထောင်ကြဆိုပြီး မြတ်စွာဘုရားက အဖြူကံ၊ အမည်းကံ၊ အဖြူအမည်းရောတဲ့ကံ၊ အဖြူအမည်းကင်းတဲ့ကံ ဆိုပြီး အဲဒီကံလေးပါး တရားကို မြတ်စွာဘုရား ဆက်ပြီး ဟောတော့မှ နွားလိုကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သရဏဂုံတည်သွားတယ်။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ဝင်ပြီး ရဟန်းပြု တယ်။ ခွေးလိုကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မြတ်စွာဘုရားထံမှာ သာသနာတော်ဝင် ပြီးတော့ ရဟန်းပြုတယ်။ အဲဒီမှာ တရားတွေကျင့်တဲ့ အခါကျတော့မှ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကိလေသာကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်သွားကြတယ်။ အဲဒီကျတော့မှ သူတို့ရဲ့ပူဆွေးမှု သောကတရားတွေဟာ အားလုံး လွန်မြောက်သွားကြပါသေး။

ဒါကြောင့် ဒီဗုဒ္ဓသာသနာတရားငါးပါး တစ်ပါးပါးနဲ့ ကြုံတွေ့လာလို့ မိမိတို့ ပူဆွေးမှုသောကတရားတွေ မိမိတို့မှာ ကြုံတွေ့လာပြီဆိုရင် အဲဒီသောက

တရားတွေ လွန်မြောက်နိုင်တဲ့တရားဟာ ယခုယောဂီများ အားထုတ်နေတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားပဲ။ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ ဒီ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ရိုရိုသေသေနဲ့ ကျင့်ပွား အားထုတ်သွားလို့ရရင် အားထုတ်နေစဉ်မှာပဲ ဒီသောကဆိုတဲ့ ပူဆွေးမှုတရားတွေ၊ စိုးရိမ်မှုတရားတွေ လွန်မြောက်သွားနိုင် ပါတယ်။ တကယ်လို့ ဆက်လက်ပြီးတော့ ကြိုးစားပွားများ အားထုတ်လို့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ မဂ်ဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တက်လို့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီဆိုရင် အဲဒီသောကဆိုတဲ့ ပူဆွေးမှု တရားတွေ လုံးဝမငြိမ်းပေဘူးလား၊ လုံးဝငြိမ်းနိုင်တယ်ဆိုတော့ မိမိတို့ အားထုတ်နေတဲ့ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားဟာ မိမိတို့အတွက် အားကိုးထိုက်တဲ့ တရားလား၊ အားမကိုးထိုက်တဲ့ တရားလား။

အဲဒီတော့ ဒီသောကတရားတွေ အကြောင်းအားလျော်စွာ ကြုံတွေ့ လာရင် မိမိတို့ အားကိုးရမှာက ဘာကိုပဲ အားကိုးရမယ်၊ အေး-ဒီသတိပဋ္ဌာန် တရား အားကိုးပြီးတော့ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို ကြိုးစားပြီး ရှုပွားအားထုတ်ရင် အဲဒီသောကတရားတွေ မငြိမ်းနိုင်ပေဘူးလား၊ သေချာရဲ့လား၊ သေချာတယ်။ ကဲ ... ဆို-

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပူဆွေးမှုကို၊ လွန်မြောက်လို့၊ ဘယ်လမ်းစဉ်ကို လိုက် ရမယ်။
ပူဆွေးမှုကို၊ လွန်မြောက်လို့၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ်။

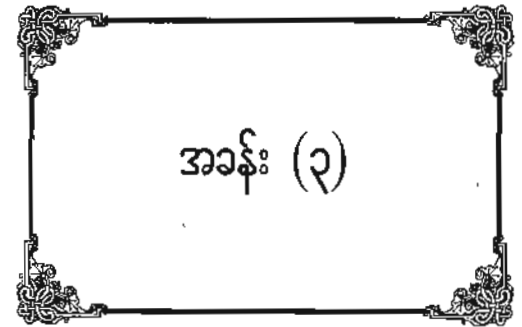
နိဂုံး

ဒီသတိပဋ္ဌာန်လမ်းစဉ် လိုက်ပြီးတော့ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ ကြိုးစားမယ်၊ ပွားများမယ်၊ အားထုတ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောက တရားတွေ ဘာဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ငြိမ်းနိုင်တယ်။ ဒီ သောကတရားတွေ လွန်မြောက်နိုင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက တရားကို

ကြည့်ပြီးတော့ ဟောကြားတော်မူခဲ့တာပါ။
ကောယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ သောက ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ ဒုက္ခဒေါမနဿာနံ အတ္တင်္ဂမာယ ဉာယဿ အဓိဂမာယ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကိရိ ယာယ ယဒိဒံ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ။
ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတော်များ အို-ချစ်သားတို့၊ စတ္တာရော-လေးပါး ကုန်သော၊ ယဒိဒံ ယေက္ကမေ သတိပဋ္ဌာနာ-စွဲမြဲသောအမှတ်ရမှု သတိစွဲမြဲမှု ဟူသော အကြင်သတိပဋ္ဌာန်တို့သည်၊ သန္တိ-ရိုကုန်၏။ အယံ-စွဲမြဲသော အမှတ်ရမှု သတိစွဲမြဲမှု သတိပဋ္ဌာန်ဟူသော ဤအကျင့်လမ်းသည်၊ သတ္တာနံ- ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာသာဝကအလောင်း၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့၏၊ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်ကြစေ ခြင်းငှာ၊ ကောယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်း သောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ သောကပရိဒေဝါနံ-စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း သောက၊ ဦးကြွေးခြင်း ပရိဒေဝတို့ကို၊ သမတိက္ကမာယ-လွန်မြောက်စေခြင်းငှာ၊ ကောယ နော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါ ပေတော့သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။
ကဲ-ဣမာယဆို တရားသိမ်းကြ။

မစွဲမငြိ အမြဲသတိရှိကြမယ်

☛ အခန်း-၃ ☚

မနေ့က သတိပဋ္ဌာန်တရား ရှုပွားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ ရနိုင်တဲ့ အတိုင်းတရား ခုနစ်ပါးထဲမှာ ဒုတိယမြောက်ဖြစ်တဲ့ သောက။ အဲဒီ ပူဆွေးမှု နှစ်ခု သောကတရားတွေ မိမိတို့သန္တာန်မှာ ကြုံတွေ့လာခဲ့လို့ရှိရင် ဒီ ကာယ အနာ စိတ္တ ဓမ္မဆိုတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ရိုရိုသေသေရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်သွားခြင်းဖြင့် သောကတရားတွေ လွန်မြောက်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ဘုန်းကြီး မနေ့က ဟောခဲ့ပါတယ်။ ဒီသောကတရားတွေဟာ တခုကြောင့် ဖြစ်တတ်သလိုဆိုရင် ဗျဿနေန သမ္ပန္နာဂတဿတဲ့။

ဗျဿနေန သမ္ပန္နာဂတဿ အညတရညတရေန ဒုက္ခဓမ္မေန ဗုဒ္ဓဿ ဆောကော။ ဗျဿနတရား တစ်ပါးပါးနဲ့ ကြုံတွေ့လာခဲ့ရင် ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ဖြစ်ရတတ်တယ်။ ဒီတော့ ဗျဿနတရားတစ်ပါးပါး နှစ်ခုတော့ ဒီဗျဿနတရားက ငါးပါးရှိတယ်။ ဉာတိဗျဿန-ဆွေမျိုးပျက်စီးလို့ ဝဿည်းပဲ သောကဖြစ်ရတတ်တယ်။ တောဂဗျဿန-စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပျက်စီး

လို့လည်း သောကဖြစ်ရတတ်တယ်။ ရောဂဗျဿန-အနာရောဂါတွေ ကြောင့်လည်း သောကဖြစ်ရတတ်တယ်။ သီလဗျဿန-မိမိချဲ့အကျင့်သီလ ပျက်စီးခြင်းကြောင့်လည်း သောကဖြစ်ရတတ်တယ်။ ဒိဋ္ဌိဗျဿန-အယူ ပျက်စီးခြင်းကြောင့်လည်း သောကဖြစ်ရတတ်တယ်။ ဘုန်းကြီးမနေ့က ဒါကို တစ်ပါးချင်း၊ တစ်ပါးချင်း ဟောခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာ ဉာတိဗျဿနကြောင့် ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ဖြစ်ရတာတွေ၊ ဘောဂဗျဿနကြောင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပျက်စီးလို့ ပူဆွေးမှု တွေ ဖြစ်ရတာတွေ၊ မနေ့က ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုလေး ဘုန်းကြီးဟောခဲ့ပါတယ်။ အတိတ်ဝတ္ထုထုတ်ပြီးတော့ ပြောရရင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြား တော်မူတဲ့ ကာမသုတ္တန် ရှိပါတယ်။

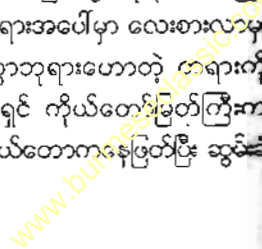
ဘာရဒ္ဒါဇေယျကြီးနှင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု အဲဒီကာမသုတ္တန်မှာ ဘာရဒ္ဒါဇေယျဆိုတဲ့ ပုဏ္ဏား ကြီးကို မြတ်စွာဘုရား တစ်နေ့တစ်ချိန်မှာ ဒီသောကတရားတွေ သူ့ကြုံတွေ့လာလိမ့် မယ်။ အဲဒီလို ကြုံတွေ့လာလို့ရုံရင် မြတ်စွာဘုရားဟာ ဒီသောကတရားက လွန်မြောက်အောင် ကယ်တင်နိုင်ဖို့အတွက် မြတ်စွာဘုရား ကြိုးစားတော်မူ ပါတယ်။ အဲဒီ ဘာရဒ္ဒါဇေယျကြီးဟာ ပယ်တစ်ထောင်မျှ သလေး လယ်တောကြီး စိုက်ပျိုးပြီးတော့ အကြီးအကျယ် စိုက်ပျိုးလို့၊ အဲဒီမှာ သလေး စပါးတွေကလည်း သန်စွမ်းပြီးတော့ ရှိနေတာကြောင့် သူ့စပါးခင်းကြီးနဲ့ သူ သိပ်ကိုသာယာနေတယ်။ ကြည်နူးနေတယ်။

တစ်နေ့ သောကကြုံတွေ့ရမှာကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး မြင်တော်မူလို့ ဒီသောက က ငြိမ်းအောင် ငါဘုရားဟောနိုင်ဖို့အတွက် ဆို ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဆွမ်းခံကြတဲ့အခါမှာ သွားရိုးသွားစဉ် လမ်းဟောင်း လမ်းရိုးက မသွားဘူး။ လယ်ကြားထဲကနေပြီးတော့ လယ်ကန်သင်းရိုးက ဖြတ်ပြီးတော့ ဆွမ်းခံကြတော်မူပါတယ်။ အဲဒီလို လယ်ကန်သင်းကဖြတ်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြလို့ ဘာရဒ္ဒါဇေယျ လယ်စောင့်တဲနားရောက်တယ်။ အဲဒီတဲနားကနေ မြတ်စွာဘုရားဖြတ်ပြီးသွားတော့ ဘာရဒ္ဒါဇေယျကြီး

ထိုင်နေတာလည်း တွေ့တယ်။ ရပ်နေတာလည်း တွေ့တယ်။ သူ့လယ်တော ထဲမှာ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေတာလည်း မြတ်စွာဘုရားတွေ့တယ်။ အဲဒီလို သယ်တောထဲက ဖြတ်ပြီးတော့ သွားရင်းနဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာ -

ဘာရဒ္ဒါဇေယျ ကျန်းခွံသာလို့ မာရဲ့လား။ ဣရိယာပထ မျှတရဲ့လားလို့ မြတ်စွာဘုရားက တွေ့တိုင်းတွေ့တိုင်း နှုတ်ခွန်းဆက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဘာရဒ္ဒါဇေယျက ပြာဟ္မဏအယူဝါဒယူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားကို ဘာမှ အနီးအသေရယ်လို့မပြုဘူး။ သို့သော် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အကယ်ကို မေတ္တာကရုဏာတော်နဲ့ သူ့ရဲ့သောကတရားတွေက လွန်မြောက် အောင် ကယ်တင်နိုင်ဖို့အတွက် မြတ်စွာဘုရား ချဉ်းကပ်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကနေပြီးတော့ ဆွမ်းခံသွားရင်းနဲ့ ဘာရဒ္ဒါဇေယျကြီးကို နှုတ်ဆက်တော့ လောကသုံးပါးရဲ့ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သူ့ကို နှုတ်ဆက်တယ်ဆိုတဲ့အခါ ဘာရဒ္ဒါဇေယျကြီးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းမသာပေဘူးလား။ ဒီလောက် ဂုဏ်ခြင် ခြီးမားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မိမိကို အရေးတယူခေါ်ဝေါ်တယ်။ ပြောဆိုတယ်။ နှုတ်ဆက်တယ်ဆိုရင် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ အခု ဘုန်းကြီးတို့ လောကမှာ ကြည့်ပေါ့။ အင်မတန်ထင်ရှားတဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး တစ်ယောက်က ပရိသတ်ကြားထဲများ ကိုယ့်နာမည်လေး ခေါ်ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်လိုက်ရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာမှုတွေ ဖြစ်မလာပေဘူး လား။ သိပ်ကိုတော်တာပဲ။ ငါ့ကို လူကြားထဲမှာ ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးတွေ ဖော်ထုတ်ပြီး ပြောပေတယ်ဆိုပြီး သိပ်ဝမ်းသာတာ။

အခုလည်း မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီသာမန် ဖြစ်တဲ့ ဘာရဒ္ဒါဇေယျကြီးကို နှုတ်ခွန်းဆက်ပြီး မေးတယ်ဆိုတော့၊ ဘာရဒ္ဒါဇေယျကြီး သိပ်သဘောကျ၊ သိပ်ကျေနပ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ရင်းနှီးအောင် လုပ်ယူနေတာ။ ရင်းနှီးမှ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်မှာ လေးစားလာမှ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်မှာ ယုံကြည်လာမှ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားကို သူ နာမှာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ရင်းနှီးမှုကို ရအောင်ယူလိုတဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ လယ်တောကနေဖြတ်ပြီး ဆွမ်းခံ

သွားတယ်။ အဲဒီလို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီလိုပဲ တွေ့တိုင်းတွေ့တိုင်း နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ပြောတဲ့အခါကျတော့ ဘာရခွဲပုဏ္ဏားကြီးက -

ဩဝါ-အမျိုးအနွယ်အားဖြင့်လည်း မင်းမျိုး။ မိမိအမျိုးထက် ပုဏ္ဏားမျိုးထက် မြင့်မြတ်တယ်။ လောကသုံးပါးရဲ့ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာ ငါ့ကို အရေးတယူ နှုတ်ဆက်ဖော်ရတယ်လို့ စိတ်ထဲက သိပ်ကိုကျေနပ်၊ သိပ်ကိုဝမ်းသာ၊ သိပ်ကိုလေးစားပြီးတော့ ဒီသလေး လယ်တောကြီးက စပါးတွေများ အားလုံးရင့်မှည့်လာလို့ ရိပ်သိမ်းပြီးပြီဆိုရင် ဂေါတမဗုဒ္ဓကိုလည်း ငါ တစ်စုတစ်ပုံအနေအားဖြင့် ငါ ပေးမယ်။ ဒါသူက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်တော့ လှူတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပေးမယ်။ ရင်းနှီးတဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်မှာ ခင်မင်တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ သူပေး မယ်။ အဲဒီလိုစိတ်ထဲမှာ ထားပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိတွေဖြစ်နေတာ။

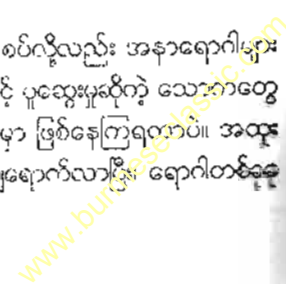
တစ်နေ့တော့ လေကြီးမိုးကြီး အကြီးအကျယ်ကျ။ စပါးတွေလည်း မှည့်ဝင်းနေပြီ။ ရိပ်သိမ်းဖို့ရာဟာ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ အဲဒီမှာ ရက်ပိုင်းလောက်လိုတဲ့ အချိန်လေးမှာပဲ လေကြီးမိုးကြီးကျပြီးတော့ မိုးတွေက ရွာ၊ လေတွေကတိုက်ဆိုတော့ စပါးပင်တွေကို နှဲပြီးတော့ နတ်ပစ်လိုက်သလိုပဲ။ အဲဒီသလေး လယ်တောကြီး တစ်ခုလုံးဟာ ရေပြင်ကြီး ဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။ ဘာမျှ စပါးနံရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ စပါးပင်ရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ အားလုံး ပျက်စီးသွားတယ်။ အားလုံးပျက်စီးသွားတဲ့ အခါကျတော့ မနက်အရုဏ်ကျင်း လင်းလို့ ပုဏ္ဏားကြီး လယ်တောသို့လာပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ရေပြင်ဖွေးဖွေးပဲ တွေ့ရတော့တယ်။ ဘာမျှစပါးနံလည်း မရှိတော့ဘူး။ စပါးပင် တွေလည်း မရှိတော့ဘူး။

အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့အခါ ပူဆွေးသောကတွေ ဖြစ်တာ။ အဲဒီလို ပူဆွေး သောကတွေ ဖြစ်နေတဲ့အခါကာလမှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အဲဒီဘာရခွဲပုဏ္ဏားကြီးရဲ့ အနီးကနေ ဆွမ်းခံကြွလာပြီးတော့ မြတ်စွာ ဘုရားက ဘယ်နှယ်လဲ ဘာရခွဲ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာမှုများ ရှိရဲ့လား စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ဣရိယာပထမျှတရဲ့လား။ အမြဲတမ်းနှုတ်ခွန်းဆက်

အတိုင်း မြတ်စွာဘုရား နှုတ်ခွန်းဆက်တဲ့အခါကျတော့ ကိုယ်တော့ ဘာသာတယ်။ စိတ်မချမ်းသာတဲ့အကြောင်း ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ပြောကတည်းက အခါကျတော့မှ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အဲဒီ ဘာရခွဲပုဏ္ဏားကြီးကို အဲဒီမှာ တရားဟောတာ။

လူတစ်ယောက် ကျွတ်တမ်းဝင်မယ့်အရေး တစ်နည်းအားဖြင့် အကျိုးများမည့်အရေးကို မြင်တော်မူရင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကိုယ်တော်တိုင်တောင်မှပဲ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကို ရအောင်ယူရတယ်။ အဲလေးကို ဘုန်းကြီးတို့ ဒီမှာ ရွှေမင်းဝံဓမ္မမိသားစုများ၊ ယောဂီများ သတိချုပ်မို့ မြင်တော်မူရင် အကျိုးများမည့်အရေး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သာသနာ အတွက် အကျိုးများမည့်အရေး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ရွှေမင်းဝံသာသနာရိပ်သာ အတွက် အကျိုးများမည့်အရေး။ အဲဒီအကျိုးများမည့်အရေးကို တစ်ခုခုမြင် တာလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးများက မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ နည်းနိဿယအတိုင်းပဲ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ယုံကြည်မှု၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့လေးစားမှုရအောင် ကြိုးစားယူရတယ်။ အဲဒီလို ကြိုးစားပြီးတော့ ယုံကြည်မှု လေးစားမှုရပြီဆိုမှ မြတ်စွာဘုရားက တရားကိုဟောတော့၊ မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားကို ချီးမြှင့်သေသေ နာကြားလိုက်တဲ့ အခါကာလကျတော့၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ဒေသနာ တွေ ဆုံးတဲ့ အခါကာလကျတော့၊ အဲဒီ ဘာရခွဲပုဏ္ဏားကြီး အသိဉာဏ် ပေါက်ပြီးတော့ တရားထူးတွေရလို့ သူ့ရဲ့သန္တာန်မှာ စူးဝင်နေတဲ့ သောကဆိုတဲ့ ငြောင့်ကြီး ကျွတ်သွားတယ်။ ဒါဟာ ဘုန်းကြီးတို့ ဒီမှာ သောဂဗျဿန - ငြောင့်ကြီးတွေ ပျက်စီးလို့ ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်တဲ့အခါမှာ ဒီပူဆွေးမှုတွေ လွန်မြောက်အောင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီသတိပဋ္ဌာန် အမှတ် အစားတွေ ဟောကြားပြီးတော့ သူ့ရဲ့ သောကငြောင့်ကြီး နတ်ပေးတော်မူခဲ့ ဒါတယ်။

နောက် ဘုန်းကြီးတို့ ရောဂဗျဿနနဲ့ စပ်လို့လည်း အနာရောဂါများ ကျရောက်ပြီဆိုရင် အဲဒီရောဂါဝေဒနာတွေကြောင့် ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတွေ ဖြစ်ရတာ။ ဒါတွေဟာ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှာ ဖြစ်နေကြရတာပဲ။ အထူး သိပ်ချဲ့ပြီး ဟောဖို့မလိုပါဘူး။ ဝေဒနာတစ်ခုခု ကျရောက်လာပြီး ရောဂါတစ်ခုခု

မိမိမှာစွဲကပ်လာပြီဆိုရင် အဲဒီမှာ ဒီရောဂါနဲ့စပ်ပြီး ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်ကြရတာ ချည်းပဲ။

သတိပဋ္ဌာန်တံခါးနဲ့ ပိတ်ထားမယ်

အဲဒီလို ပူဆွေးမှုဖြစ်လာရင်လည်း ဘုရားတော် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ကောယနမဂ္ဂ - ဒီ သတိပဋ္ဌာန်တစ်လမ်းတည်းပဲ ရှိတယ်တဲ့။

အဲဒီပူဆွေးမှုက လွန်မြောက်နိုင်တဲ့လမ်းဟာ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တစ်လမ်းပဲ။ ဒီ သတိပဋ္ဌာန်တရားကိုသာ ရှုပွားအားထုတ်သွားမယ်ဆိုရင် အဲဒီပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ လွန်မြောက်သွားနိုင်တယ်။ နောက် သီလဗျဿနာ ဒိဋ္ဌိဗျဿနာ၊ အားလုံးဒီအတိုင်းပဲ ပူဆွေးမှုတွေ တစ်ခုခုကြုံတွေ့လာရင် ကြုံတွေ့လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းဟာ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကိုသာ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်။ ဒီတရားကို တကယ်ရှိရှိသေသေနဲ့ ရှုပွားအားထုတ် လို့ရှိရင် ရှုရာအာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေး စွဲစွဲမြဲမြဲကပ်ပြီးတော့ တည်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဟောဒီ သောကဆိုတဲ့ ပူဆွေးမှုတရားတွေ လုံးဝကို ဝင်ခွင့်မရတော့ ဘူး။ ဥပမာအားဖြင့် မိမိတို့ နေထိုင်ရာဖြစ်တဲ့ ကျောင်းဆောင်အတွင်းမှာ အတွင်းကနေပြီးတော့ တံခါးပေါက် ချက်ထိုးထားတယ်။ ပိတ်ထားတယ်ဆိုရင် အပြင်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝင်ခွင့်မရသလို၊ သူ့ခိုးစားပြ လူဆိုးသူခိုး ဝင်ခွင့်မရနိုင် တော့ဘူး။

အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ အခုလည်းပဲ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများဟာ ဒီသတိ ပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားနဲ့ ရှိရှိသေသေရှုလို့ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေး စွဲစွဲမြဲမြဲကပ်ပြီးတော့ တည်နေပြီဆိုရင် အဲဒီ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရား တွေဟာ ဘယ်ကမှ ဝင်ခွင့်မရတော့ဘူး။ ဝင်ခွင့်မရတော့တဲ့ အတွက်ကြောင့် အဲဒီရှုမှတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ လွန်မြောက်နိုင် တယ်။ ဒါ အရိယာမဂ်နဲ့ပယ်တာ မဟုတ်သေးဘူးနော်။ ဝိပဿနာမဂ်ကလေးနဲ့ ပယ်တုန်းရှိသေးတယ်။ အေး-တကယ်လို့ မိမိပါရမီထူးရှိလို့ သောတာပန် သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီဆိုရင် အဲဒီသောကတရားတွေကို အကြွင်းမဲ့ပယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတဲ့အတွက်ကြောင့် လုံးဝကိုလွန်မြောက်နိုင်တယ်။

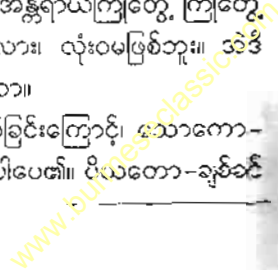
နောက်-ဒီသောကတရားဟာ ဘာကြောင့်ဖြစ်ပေါ်တတ်သေးလည်း ဆိုရင် အညတရညတရေန ဒုက္ခဓမ္မေန ဖုဋ္ဌဿ-ဆင်းရဲကြောင်းဝတ္ထုအာရုံ သစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့လာရင်လည်း စိုးရိမ်မှု ပူဆွေးမှုတွေ မဖြစ်တတ်ပေဘူး တာ ဖြစ်တတ်တယ်။ မိမိမှာ ဆင်းရဲကြောင်း အာရုံဝတ္ထုတစ်ခုခုနဲ့သာ ကြုံကြည့်။ အခန်းထဲမှာ ဖြစ်စေ၊ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့အိမ်ထဲမှာပဲ ဖြစ်စေ မိမိကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထုအာရုံတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံကြည့်။ အဲဒီမှာ ပူဆွေးမှုတွေ စိုးရိမ်မှုတွေ တစ်ခါတည်းဖြစ်တာပဲ။ အဲဒီလို ပူဆွေးမှု၊ စိုးရိမ်မှုတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းဟာ၊ အဲဒီ ပူဆွေးမှု တွေ လွန်မြောက်နိုင်တဲ့တရားဟာ သတိပဋ္ဌာန်တရား။ ဒီသတိပဋ္ဌာန်ကိုသာ နှိမ့်သေသေ ရှုပွားသွားရင် အဲဒီပူဆွေးမှုတရားတွေ လွန်မြောက်နိုင်တယ်။

ချစ်ခြင်းနှင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု

ဒီသောကတရားတွေဆိုတာက ဗျဿနတရား တွေကြောင့်အပြင် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် လည်း ဖြစ်တတ်သေးသလဲဆိုရင် ကျမ်းဂန် များမှာ-

ပိယတော ဇာယတိသောကော၊ ပိယတော ဇာယတိဘယံ။
ပိယတော ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊ နတ္ထိသောကော ကုတော ဘယံတဲ့။
ဒီလို မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားတော်မူပါ တယ်။ ပိယတော-ကာမဂုဏ်ကို မြတ်နိုးခြင်းကြောင့်၊ ဝါ-ချစ်ခင်နှစ်သက် ခြင်းကြောင့် သောကော-စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားသည်၊ ဇာယတိ- ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပါပေ၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ တစ်စုံ တစ်ခု အန္တရာယ်တစ်ခု ကြုံတွေ့မှာကို စိုးရိမ်မှုတွေဖြစ်တာ ချစ်လို့လား၊ မုန်းလို့လား၊ မုန်းတဲ့သူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်ကြုံတွေ့ ကြုံတွေ့ သူမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ၊ ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်ပါ့မလား၊ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ သောကတရားဟာ ချစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဖြစ်တာ။

ဒါကြောင့် ပိယတော-ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်းကြောင့်၊ သောကော- စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသည်၊ ဇာယတိ-ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါပေ၏။ ပိယတော-ချစ်ခင်

နှစ်သက်ခြင်းကြောင့်၊ ဝါ-ကာမဂုဏ်ကို မြတ်နိုးခြင်းကြောင့်၊ ဘယ်-ကြောက်ခြင်းသည်၊ ဝါ-ဘေးသည်၊ ဇာယတိ-ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါပေ၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ် မိမိက သိပ်ပြီးတော့ နှစ်သက်နေပြီ၊ သိပ်ပြီးတော့ မြတ်နိုးနေပြီ၊ သိပ်ပြီးတော့ လိုလားနှစ်သက်နေပြီ ဆိုရင်လည်း အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မိမိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုခု၊ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကြုံတွေ့မှာကို အင်မတန်ကြောက်တယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ စွန့်ခွာသွားရမှာကို အင်မတန်ကြောက်တယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ခွဲခွာသွားရမှာကို အင်မတန်ကြောက်တယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့ ခွဲခွာတော့မယ်ဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်မှာ မိမိသံယောဇဉ် ဖြစ်နေပြီ၊ နှစ်သက်နေပြီ မြတ်နိုးနေပြီဆိုရင် သူနဲ့ ခွဲခွာလိုတဲ့ဆန္ဒတွေ ရှိပါ့မလား၊ ခွဲခွာရမှာကို အင်မတန်ကြောက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ ချစ်လို့လား၊ မုန်းလို့လား၊ ချစ်လို့။

ဒါကြောင့် ပိယတော-ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်းကြောင့်၊ ဘယ်-ကြောက်ခြင်းသည်၊ ဝါ-ဘေးသည်၊ ဇာယတိ-ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါပေ၏။ ပိယတော-ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်းမှာ၊ ဝိပ္ပမုတ္တဿ-ကင်းလွတ်သောပုဂ္ဂိုလ်အား သောကော-စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသည်။ နတ္ထိ-မရှိပါပေ။ ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုမရှိဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ချစ်ခင်မှုလည်း မရှိဘူး။ နှစ်သက်မှုလည်း မရှိဘူး။ မြတ်နိုးမှုလည်း မရှိဘူးဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့စပ်ပြီးတော့ ပူဆွေးမှုတွေ၊ စိုးရိမ်မှုတွေ၊ သောကတရားတွေ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ဟာသူ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဒီမှာတော့ ဘာမျှ ပူဆွေးမှုမရှိဘူး။ သူ့အတွက်လည်း ဘာမျှ စိုးရိမ်မနေဘူး။ စိုးရိမ်နေတယ်ဆိုတာ ချစ်လို့။

မိဘတွေ သားသမီးအပေါ်မှာ။ ဘာဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ရ၊ ညာဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ရ။ စိုးရိမ်နေတယ်ဆိုတာ ဒီသားအပေါ်မှာ သမီးအပေါ်မှာ အင်မတန် ချစ်လွန်းလို့။ ချစ်လွန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ်မှာ ဒီလိုစိုးရိမ်မှုတွေ ဖြစ်တာ။ အေး-အချစ်မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အချစ်နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ လုံးဝချစ်ခင်နှစ်သက်မှု မရှိတဲ့ ကာမတဏှာကင်းနေတဲ့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များကျတော့ အဲဒီ ပူဆွေးမှု ဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ရှိနိုင်သေးရဲ့လား။ လုံးဝမရှိနိုင်တော့ပါ။

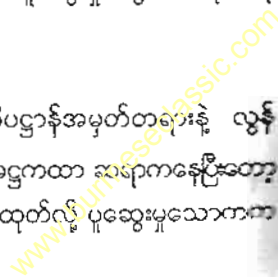
ဒါကြောင့် ပိယတော-ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်းမှာ၊ ဝိပ္ပမုတ္တဿ-ကင်း

ဇာယတိ-မရှိပါပေ။ ဘယ်-ကြောက်ခြင်းသည်၊ ဝါ-ဘေးသည်၊ ကုတောအတ္ထိ-အဘယ်မှာရှိပါတော့အံ့နည်း။ အဲဒီတော့ ချစ်ခင်နှစ်သက်မှု၊ မြတ်နိုးမှုဆိုတဲ့ လောဘတဏှာ၊ ဒိလုံးဝကင်းနေပြီဆိုရင် အဲဒီ ကင်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သောက ပူဆွေးမှုလည်း မရှိဘူး။ စိုးရိမ်မှုလည်း မရှိဘူး။ ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းဆိုတာလည်း မရှိနိုင်ပါဦးမလား။ ဘာမျှမရှိနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဘုန်းကြီးတို့ စိုးရိမ်နေကြတယ်၊ ပူဆွေးနေကြတယ်၊ ကြောက်ရွံ့နေကြတယ်၊ ထိတ်လန့်နေကြတယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်ဖြစ်နေတာလဲဆိုရင် ပိယတော-ချစ်လို့တဲ့။ ချစ်တဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ သောကတရားတွေလည်း မကင်းနိုင်တော့ဘူး။

စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု ကင်းချင်ရင် ဒါကြောင့် သောက ကင်းချင်ရင် ဘုန်းကြီးတို့ ယောက်ျား ရဟန္တာဖြစ်သည်ထိအောင် အားထုတ်တော့။ ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီဆိုရင် အဲဒီပူဆွေးမှု စိုးရိမ်မှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲ လောဘတဏှာ ရှိလို့လား။ မရှိလို့လား။ လုံးဝနှစ်သက်မှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ တွယ်တာမှု၊ ကပ်ငြိမှုဆိုတဲ့ အဲဒီတဏှာက လုံးဝကင်းနေပြီလေ။ အဲဒီလိုကင်းနေတဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ ဒီအပေါ်မှာ စိုးရိမ်မှုလည်း မရှိတော့ဘူး။ ပူဆွေးမှုလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကြောက်ရွံ့မှုလည်း မရှိတော့ဘူး။ ထိတ်လန့်မှုလည်း မရှိတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် တကယ်စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုတွေ ကင်းချင်ရင် ဟောဒီ သတိပဋ္ဌာန် အမှတ်တရားကို ဘုန်းကြီးတို့ ယောက်ျား ကြီးကြီးစားစားနဲ့ ရှုပွားအားထုတ်သွားလို့ မိမိရဲ့ ပါရမီအားလျော်စွာ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီဆိုရင်ကတော့ဖြင့် ဒီပူဆွေးမှုတွေက လုံးဝကို လွန်မြောက်နိုင်တယ်။

သန္တတိအမတ်ကြီးနှင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု အဲဒီလို ဒီသတိပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားနဲ့ လွန်မြောက်နိုင်ပုံကို အဋ္ဌကထာ ဆရာကနေပြီးတော့ သတိပဋ္ဌာန်အားထုတ်လို့ ပူဆွေးမှုသောကတ

လွန်မြောက်သွားပုံကို ဝတ္ထုသာကောအနေနဲ့ သန္တတိအမတ်ကြီးကို ထုတ်ပြီးတော့ ပြထားတယ်။ ဒီသန္တတိအမတ်ကြီးဆိုတာ ဘုရင်ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးရဲ့ အမတ်ချုပ်ကြီးဖြစ်တယ်။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်တယ်။

တစ်နေ့သောအခါကာလမှာ နယ်စွန်နယ်ဖျား သူပုန်သူကန်တွေ ထကြွသောင်းကျန်းကြလို့ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးက နယ်စွန်နယ်ဖျားမှာ ထကြွသောင်းကျန်းနေတဲ့ သူပုန်သူကန်တွေ သွားရောက်ပြီးတော့ နှိမ်နင်းချေ ဆိုပြီးတော့ အဲဒီအမတ်ချုပ်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်တဲ့ သန္တတိအမတ် ကြီးကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီသန္တတိ အမတ်ကြီးဟာလည်း နယ်စွန်နယ်ဖျား ထကြွသောင်းကျန်းနေတဲ့ သူပုန်သူကန်တွေကို နှိမ်နင်းပြီးတော့ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကို အမိအရ လက်ရဖမ်းယူလာပြီးတော့ ရှင်ဘုရင်ကို အားလုံးဆက်သတယ်။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးက ဝမ်းမြောက်လွန်းလို့ သန္တတိ အမတ်ကြီးကို လူ့ဘဝမှာတော့ဖြင့် အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ချီးမြှောက်မှုနဲ့ ငါ သူ့ကို ချီးမြှောက်မယ်ဆိုပြီးတော့ မင်းစည်းစိမ်ခုနစ်ရက် ချီးမြှောက်တယ်။ လောကလူသားထဲမှာ အမျိုးသားထဲမှာ မင်းရဲ့စည်းစိမ်ဟာ အမြတ်ဆုံးပဲ။ အားလုံး ဘာမဆို လိုတာရတယ်။ အမျိုးသမီးများမှာဆိုရင် မိဖုရားရဲ့ စည်းစိမ်ဟာ အမြတ်ဆုံးပါပဲ။

ဘုရင်ကြီးက မိမိရဲ့ မိသားစု မိဖုရားများက လွဲပြီးတော့ အခြားသော မောင်းမမိသံ အခြေအရံများကို ခုနစ်ရက်သဘောရှိ သူ့ကို အပိုင်ပေးတယ်။ မိဖုရားအဖြစ်နဲ့ မိမိချီးမြှောက်ထားနိုင်တယ်။ အဲဒီလို မင်းစည်းစိမ်ကို ခုနစ်ရက် လုံးလုံး ပေးလိုက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ သန္တတိအမတ်ကြီးဟာလေ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ဒီမင်းစည်းစိမ်ကို မင်းရဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို အပြည့်အဝ ငါခံစားမယ်ဆိုပြီးတော့၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပဲ ယစ်ရွှေရည်များ သောက်လို့ မောင်းမမိသံ အခြေအရံတွေရဲ့ အပြုအမူတွေကို နေ့နေ့ညည မင်းစည်းစိမ်ရဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို အပြည့်အဝခံစားပါတယ်။ အဲဒီလို အပြည့်အဝခံစားပြီးတော့ ခုနစ်ရက်ပြည့်မည့်နေ့ ရောက်တဲ့အခါ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ ရွှေညွှာဏ်တော်ကွန်ရက်မှာ ဖြန့်ကြက်ပြီးတော့

ပြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ။ သန္တတိအမတ်ကြီးရဲ့ တရားထူးရမယ့်အရေးကို မြတ်စွာဘုရား မြင်တော်မူပါတယ်။

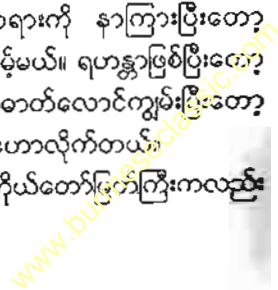
ဒါကြောင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ နောက်ပါသံဃာတော် မှာစွာနဲ့ အဲဒီ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းကို မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြတော်မူလာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ၊ နံနက်စောစောပဲ သန္တတိအမတ်ကြီးကလည်း ဆင်တော်နဲ့ အခြေအရံမြောက်မြားစွာနဲ့ ရေချိုးဆိပ်၊ မြစ်ဆိပ်ကို ဆင်းပြီးတော့ လာပါ တယ်။

မြို့အဝင်မှာ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးနဲ့ နောက်ပါ သံဃာ တော်တွေကြုံ။ အဲဒီအချိန် မြို့ပေါက်ဝမှာ၊ တွေ့တဲ့အခါကျတော့ ဆင်ပေါ်က နေပြီးတော့ ဦးခေါင်းကလေး ညွတ်လိုက်တယ်။ ဦးခေါင်းညွတ်ပြီးတော့ အနီအသေပြုလိုက်တယ်။ ဦးခေါင်းညွတ်ခြင်းဟာလည်း ရိုသေတာပါပဲ။ ဘုရား အမှုရှိတဲ့ သံဃာတော်များကို ဦးခေါင်းညွတ်ပြီး ရိုသေတော့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ပြုံးတော်မူတယ်။

ဒီလို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပြုံးတော်မူတာကို နောက်တော်က ပါလာတဲ့ ညီတော်အာနန္ဒာက မြင်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သွားတော် စွယ်တော်များက ရောင်ခြည်တော်တွေ ကွန်မြူးပြီး ထွက်သွားတာကို ညီတော် အာနန္ဒာက နောက်ကနေမြင်တော့မှ မြတ်စွာဘုရားကို ဘယ်လိုအကြောင်း အရာကြောင့် ပြုံးတော်မူပါသလဲဘုရားလို့ လျှောက်တော့၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးက-

ညီဖွားလိမ္မာ အာနန္ဒာတဲ့။ သန္တတိအမတ်ကြီးကို သင်မြင်တယ် မဟုတ်လားတဲ့။ မှန်လှပါ။ မြင်ပါတယ်ဘုရားလို့ လျှောက်တော့၊ သန္တတိ အမတ်ကြီးဟာ ယနေ့ပဲ ငါဘုရားထံမှောက်မှာ ရောက်ပြီးတော့၊ သူ့ရဲ့ လူဝတ်လူစားနဲ့ပဲ ငါဘုရားဟောကြားတဲ့ တရားကို နာကြားပြီးတော့ ကံလေသာအာသဝေါကုန်ခန်းပြီး ရဟန္တာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတော့ ထန်းခုနစ်ဆင့်မြင့်တဲ့ ကောင်းကင်မှာ တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းပြီးတော့ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံလိမ့်မယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါမှာ ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလည်း

ဘုန်းတန်ခိုးအင်မတန် ကြီးမားနေ၊ လာဘ်လာဘတွေ အင်မတန်ပေါများ နေတဲ့အချိန်မှာ၊ ဟိုက တိတ္ထိတွေက လာဘ်လာဘတွေ သိပ်နည်းပါးပြီးတော့ နေတဲ့အခါကျတော့ မြတ်စွာဘုရားနောက်က နောက်ယောင်ခံပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား ဘာတွေ လုပ်တယ်၊ ဘာတွေ ပြောတယ်ဆိုတာ မဟုတ်တမ်း တရမ်းတွေ လှည့်ပတ်ပြီးတော့ ပြောရအောင်ဆိုပြီးတော့၊ ကြေညာရအောင် ဆိုပြီးတော့ နောက်တော်ပါးက လိုက်နေကြတယ်။

အဲဒီမှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီအတိုင်း အမိန့်ပို့ လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ၊ အဲဒီ တိတ္ထိတွေက ကြည့်စမ်းပါဦး၊ နေ့ရော ညရော မိုးမလင်း မူးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီကနေ့ပဲ ရဟန္တာဖြစ်မယ်။ ဒီကနေ့ ပရိနိဗ္ဗာန် စံမယ်တဲ့။ ဂေါတမဗုဒ္ဓကိုတော့ မုသာဝါဒနဲ့ စွပ်စွဲမယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ ဒီကနေ့ဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ တင့်တယ်တော်မူပုံတွေနဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့ တရားတွေ ငါတို့ နာကြားကြရတော့မယ်။ သန္တတိအမတ်ကြီးရဲ့ တင့်တယ်တော်မူပုံတွေနဲ့တကွ တန်ခိုးရှိန်စော်အာနုဘော်တွေကို ငါတို့ ကြည့်ညိုရတော့မယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးလည်း သာဝတ္ထိမြို့ထဲ ဆွမ်းခံကြ။ အဲဒီတော့ သန္တတိအမတ်ကြီးလည်း ရေချိုးဆိပ်မှာ သွားပြီးတော့ ရေချိုး။ အဲဒီကအပြန် မင်္ဂလာဥယျာဉ်ထဲမှာ ကချေသည်မများကလည်း အားလုံးကပြဖြေဖျော်၊ ဒီကနေ့ဟာ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ ဒီကနေ့ အစွမ်းကုန် ပျော်မယ်ဆိုပြီးတော့ သန္တတိ အမတ်ကြီးကလည်း ယစ်ရွှေရည်တွေ အများကြီးသောက်ပေါ့။ ကချေသည်မ များကလည်း တကယ့်ကို လှပပြီးတော့နေအောင် အလှအပဆုံးပြုပြင်။ ကိုယ် အချိုးအစားကျနအောင်ဆိုပြီးတော့ အစားအသောက်တွေ လျှော့စား။

အဲဒီလိုနဲ့ ကပြဖြေဖျော်တော့ ညအိပ်ရေးတွေက ပျက်တာက တစ်မျိုးနဲ့ အဲဒီမှာ အမျိုးမျိုးဖြေဖျော်လာရတော့၊ သန္တတိအမတ်ကြီး အင်မတန်နစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့ ကချေသည်မလေးဟာ ကပြဖြေဖျော်ရင်းနဲ့ပဲ အားအင်တွေပြတ်ပြီးတော့ လေသင်တုန်းပြတ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားတယ်။ အဲဒီလို

ဘယ်လွန်သွားတဲ့အခါကာလမှာ သန္တတိအမတ်ကြီးဟာ သူ့အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ ကချေသည်မလေး သူ့ရှေ့တွင်ပဲ ဗုန်းဗုန်းလဲပြီးတော့ ကွယ်လွန်သွားတာကို မြင်ရတဲ့အတွက် ထိတ်လန့်တဲ့စိတ်တွေ၊ တုန်လှုပ်တဲ့စိတ်တွေ၊ ကြောက်ရွံ့တဲ့ စိတ်တွေ၊ ပူဆွေးတဲ့စိတ်တွေ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်လာလိုက်တာ သူ့သောက် သားတဲ့ အရက်အရှိန်အဝါတွေ အားလုံးပျောက်သွားတယ်။ အမူးတွေ ပျောက် သွားတယ်။ အဲဒီမှာ စိုးရိမ်မှုတွေ၊ ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကို သတိရလိုက်သလဲဆိုရင် မြတ်စွာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဒီကနေ့မနက် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ကြီးကို သူ ပူးတွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရားကိုပဲ သူ သတိရလိုက်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားမှ လွဲပြီးတော့ ငါ့ရဲ့သောကကို ဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်မျှ ဖြေဖျောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီးတော့ သန္တတိအမတ်ကြီးဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ထံမှာ ဗိုလ်ပါပရိသတ်အခြံအရံ နောက်တော်ပါတွေနဲ့ ညနေချမ်း အချိန်ကာလမှာ မြတ်စွာဘုရားထံတော်ကို ဆရာကပြီးတော့ သွားကြတယ်။

အားကိုးရာ အစစ်အမှန်

အဲဒီလိုရောက်သွားပြီးတဲ့ အခါကာလကျတော့ သန္တတိ အမတ်ကြီးဟာ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုရိုသေသေ ရိုခိုး ဦးချပြီးတော့-

ဘန္တေ ဝေရူပေါ မေ သောကော ဥပ္ပန္နော တံမေ တုမေ နိဗ္ဗာပေတံ သက္ကိဿထာတိ အာဂတောမိ ပဋိသရဏံ မေ ဟောထာတိ။

ဘန္တေ-ဘုန်းတော်နေဝန်း ထွန်းလင်းတောက်ပတော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား၊ မေ-ဘုရားတပည့်တော်အား၊ ဝေရူပေါ-ဤသို့သဘော၌ သော၊ သောကော-စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုသည်၊ ဥပ္ပန္နော-ဖြစ်ပေါ်၍လာပါသည် ဘုရား၊ ဘန္တေ-ဘုန်းတော်နေဝန်း ထွန်းလင်းတောက်ပတော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား၊ မေ-ဘုရားတပည့်တော်အား၊ တုမေ-အရှင်သည်ငြောင့်ကြီးစွာ ငြိမ်းစေခြင်းငှာ၊ သက္ကိဿထ-တတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်ဘုရား၊ ဣတိတသ္မာ-

ထို့ကြောင့်၊ အာဂတော-တပည့်တော် လာခဲ့သည်။ အမိ-ဖြစ်ပါသည်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်သာလျှင် တပည့်တော်ရဲ့ သောကဋ္ဌောင့်ကို နတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ တပည့်တော်ရဲ့သောကကို ငြိမ်းအောင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်သာလျှင် ဟောကြားနိုင်ပါလိမ့် မယ်။ ငြိမ်းအောင် ပြုပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် တပည့်တော် မြတ်စွာဘုရားမှ လွဲပြီးတော့ အားကိုးရာ မရှိတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ တပည့်တော် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးထံကို လာခဲ့ပါသည်ဘုရား။ မေ-ဘုရားတပည့်တော်၏။ ပဋိသရဏံ-ကိုးကွယ်ရာ သည်။ ဟောထ-ဖြစ်တော်မူပါကုန်ဘုရား။ တပည့်တော်ရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူပါ။ တပည့်တော်ရဲ့ အားကိုးရာ ဖြစ်တော်မူပါ မြတ်စွာဘုရားလို့ ဒီလို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးထံမှာ သန္တတိအမတ်ကြီးကနေပြီးတော့ ဒီကချေသည်မလေးနဲ့စပ်ပြီးတော့ သူ ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်ရပုံ၊ သောက ဖြစ်ရပုံ တွေကို မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်ထားပြီးတော့၊ တခြားသောပုဂ္ဂိုလ်တွေ ငြိမ်းအောင် မတတ်နိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် တပည့်တော် မြတ်စွာဘုရားထံကို ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ တပည့်တော်ရဲ့ အားကိုးရာ ဖြစ်တော်မူပါ။

ဘဝအဆက်ဆက် အဲဒီလိုလျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ငိုတဲ့မျက်ရည် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက-

ဣမိဿာ ဟိ ဣတ္ထိယာ ဣမိနာဝ အာကာရေန မတကာလေ တဝ ယောရံ ပဋ္ဌရိတ အဿုနိ စတုန္တံ မဟာသမုဒ္ဒါနံ ဥဒကတော အတိရေကတရာနီတိ။

ဣမိဿာ ဣတ္ထိယာ-ဤအမျိုးသမီး၏။ ဣမိနာဝ အာကာရေန-ဤသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်လျှင်၊ မတကာလေ-သေသောအခါ၌၊ တဝ-သင်၏။ ပဋ္ဌရိတ အဿုနိ-ယိုစီးသောမျက်ရည်တို့သည်။ စတုန္တံ-လေးစင်းကုန်သော၊ မဟာသမုဒ္ဒါနံ-မဟာသမုဒ္ဒရာတို့၏။ ဥဒကတော-

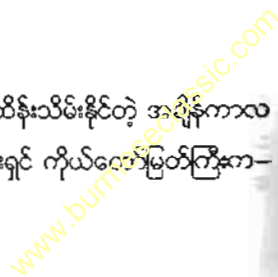
ရေထက်၊ အတိရေကတရာနိ-အလွန်များလှပါကုန်၏။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သန္တတိအမတ်ကြီးတဲ့၊ သင် သတိလေး ထားလိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီအမျိုးသမီးလေးကြောင့် သင်ငိုကြွေးလာခဲ့ ရတာတွေက ဒီဘဝတွင် မဟုတ်ပါ။ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ သူ့အတွက်နဲ့ ငိုကြွေးခဲ့ရတဲ့ သင့်ရဲ့မျက်ရည်တွေဟာ တေ့နဲ့ မဟာသမုဒ္ဒါနံ-သမုဒ္ဒရာလေးစင်းတို့၏။ ဥဒကတော-ရေထက်၊ အတိရေကတရာနိ-အလွန်များလှကုန်သေး၏။ သင် သူ့အတွက်နဲ့ ငိုကြွေး ခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေသာ မခန်းဘဲ၊ မခြောက်ဘဲနဲ့သာ ရှိနေမယ်ဆိုရင်တဲ့ ဒီတစ်ဘဝတည်းသာ သင်ခံစားရတာ မဟုတ်ပါ။ သူ့အတွက် ပူဆွေးရတာ မဟုတ်ပါ။ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း သူ့အတွက် ပူဆွေးခဲ့ရတယ်လို့ ဒီလို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အနမတဂ္ဂ အနေအားဖြင့် သတိပေးပြီးတော့ ဟောကြားလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ၊ သန္တတိအမတ်ကြီးဟာ သတိရလာတယ်။

ငါ ငိုကြွေးခဲ့ရတာ သူ့အတွက် ဒီတစ်ဘဝတည်း မဟုတ်ပါဘဲကလေး ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း သူ့အတွက် ငိုကြွေးခဲ့ရတယ်ဆိုပါလား။ တကယ်လို့သာ မိမိငိုကြွေးလို့ကျလာတဲ့ မျက်ရည်ပေါက်တွေဟာ မခန်းဘဲ မခြောက်ဘဲနဲ့သာ နှိနေမယ်ဆိုရင် သမုဒ္ဒရာလေးစင်းမှာရှိတဲ့ ရေထက်တောင်မှ များပါသေး ဆိုပါလားလို့။

အဲဒီမှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သတိပေးလိုက်တော့ သန္တတိအမတ်ကြီး သတိရလာတယ်။ ချက်ချင်းကြီး မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက တရားဟောတာ မဟုတ်ဘူး။ သတိပေးပြီးတော့မှ စိတ်တွေ၊ ပျံ့လွင့်နေတဲ့စိတ်တွေဟာ တစ်ခါတည်း သတိရလာတယ်။ စိတ်တွေငြိမ်သွားတယ်။ အဲဒီလို သတိရလာတဲ့အချိန်နဲ့ စိတ်တွေကို မိမိ ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့အချိန်။

ဗုဒ္ဓဟောကြား သတိပဋ္ဌာန်တရား အဲဒီလို သတိရ ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ အချိန်ကာလ ကျတော့မှ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက-

ယံ ပုဗ္ဗေ တံ ဝိသောဓေဟိ၊ ပစ္ဆာ တေ မာဟု ကိဉ္ဇနံ။

မဇ္ဈေစ နောကရိဿတိ၊ နပသန္တော စရိဿတိတိ။

ဘောမဂ္ဂ-အို၊ သန္တတိအမတ်ကြီး၊ ပုဗ္ဗေ-ရှေးအခါကာလ၌၊ ယံကိဉ္ဇနံ-အကြင်ကိလေသာတည်းဟူသော ကြောင့်ကြခြင်းသည်၊ အတ္ထိ- ရှိပါပေ၏။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သန္တတိအမတ်ကြီး၊ သင်ဟာ ရှေးအခါကာလက ကိလေသာတည်းဟူသော ကြောင့်ကြခြင်းတွေ၊ ပူပန်ခြင်း တွေ ဖြစ်ပြီးတော့ နေတယ်၊ သူ့အတွက်နဲ့။

ဒါကြောင့် ပုဗ္ဗေ-ရှေးအခါကာလ၌၊ ယံကိဉ္ဇနံ-အကြင်ကိလေသာ တည်းဟူသော ကြောင့်ကြခြင်းသည်၊ အတ္ထိ-ရှိပါပေ၏။ တံကိဉ္ဇနံ-ထို စိုးရိမ် ကြောင့်ကြခြင်းကို၊ ဝိသောဓေဟိ-သုတ်သင်လိုက်ပါလော့။ အတိတ်က သူနဲ့ ပျော်ခဲ့တာတွေ၊ ပါးခဲ့တာတွေ၊ သူနဲ့နေခဲ့တာတွေ၊ ထိုင်ခဲ့တာတွေ၊ တွေးပြီး တော့၊ သင်ဟာ ပူဆွေးမှုတွေ ဖြစ်နေတယ်။ အတိတ်အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီးတော့ နေခဲ့ ထိုင်ခဲ့တာတွေ၊ သွားခဲ့ လာခဲ့တာတွေ၊ ပျော်ခဲ့ ပါးခဲ့တာ တွေ၊ စားခဲ့ သောက်ခဲ့တာတွေ။ ဒီအကြောင်းအရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သင်ဟာ ပူဆွေးသောကတွေ ဖြစ်ပြီးတော့နေတယ်။

ယံကိဉ္ဇနံ-အကြင်ကိလေသာတည်းဟူသော ကြောင့်ကြခြင်းသည်၊ အတ္ထိ-ရှိပါပေ၏။ တံကိဉ္ဇနံ-ထိုစိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းကို၊ ဝိသောဓေဟိ- သုတ်သင်လိုက်ပါလော့။ ဒီသတ်ပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားကို ရှုမှတ်ပြီးတော့ သင်ပယ်လိုက်ပါတော့လော့လို့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သတိပေး လိုက်တယ်။ ပစ္ဆာ တေ မာဟု ကိဉ္ဇနံ။ တေ-သင့်အား၊ ပစ္ဆာ-နောက်ကာလ၌၊ ကိဉ္ဇနံ-ကိလေသာတည်းဟူသော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းကို၊ မာအာဟု- မဖြစ်ပါစေနဲ့။

အဲဒီတော့ ဒီကချေသည်မလေး ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ မိမိ နောင်တစ်ချိန်အခါကာလမှာ၊ ငါဟာ ဘယ်လိုနေရပါ့မလဲ၊ ဘယ်လို ထိုင်ရပါ့မလဲ။ ငါ့ကို ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မျှ ပြုစုမယ့်ပုဂ္ဂိုလ် မရှိတော့ဘူးစသည်ဖြင့် သူ့အတွက်နဲ့ နောင်အနာဂတ်ကာလမှာလည်းပဲ ကြံတွေးပြီးတော့ ပူပင် သောကတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ မနေနဲ့တဲ့။

တေ-သင့်အား၊ ပစ္ဆာ-နောက်ကာလ၌၊ ကိဉ္ဇနံ-ကိလေသာတည်းဟူသော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းကို၊ မာအာဟု-မဖြစ်ပါစေနဲ့။ နောင်အနာဂတ် ကာလမှာ ငါမှာ သူမရှိတော့တဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့လို့ ဘယ်လိုနေရပါ့မလဲ။ သင်မှာ သေနေတာနဲ့ အတူတူပဲ စသည်ဖြင့် အဲဒီမှာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေ သင့်မှာ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီစိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရင်လည်း သင်ပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားနဲ့ ရှုမှတ်ပြီးတော့ ပယ်လိုက်ပါတဲ့။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အတိတ်ကိုလည်း မိမိ မိမိတော့ မရောက်စေနဲ့၊ အနာဂတ်ကိုလည်း မိမိစိတ်တွေ မရောက်စေနဲ့တဲ့။ အလေးနှစ်ခုပဲ အဓိက ကတော့။ မဇ္ဈေ စေနောကရိဿတိ၊ ဥပသန္တော နေဿတိတိ။ မဇ္ဈေ-အလယ်ဖြစ်သော ပစ္စုပ္ပန်အချိန်ကာလ၌၊ အတိတ် အနာဂတ်ကာလမှ လွတ်သော ဟောဒီ အလယ်ပစ္စုပ္ပန်အချိန်ကာလ၌၊ အနောကရိဿတိ-အကယ်၍ ကိလေသာတည်းဟူသော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ခြင်းကို မစွဲလမ်းသည်ဖြစ်အံ့။ ဥပသန္တော-ငြိမ်းအေးသော ကိလေသာရှိသည် ဖြစ်၍ စရိဿတိ-သွားရလတ္တံ့၊ ဣတိ-ဤသို့၊ ဘဂဝါ-တို့ဘုန်းတော်သခင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်၊ အဝေါစ-ကရုဏာရှေ့သွား မေတ္တာ အားဖြင့် ကောင်းစွာမသွေ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေသတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

အဲဒီမှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သန္တတိအမတ်ကြီးကို သတိပေးတော့လာအောင် သင့်ရဲ့မျက်ရည်တွေဟာ သူ့အတွက်နဲ့ ကျခဲ့တာတွေ ငိုကြွေးခဲ့ရတာတွေဟာ မခန်းမခြောက်ဘဲသာ ရှိမယ်ဆိုရင် သမုဒ္ဒရာ ဆေးစင်းမှာရှိတဲ့ ရေထက်တောင်မှ များပါလိမ့်မယ် သန္တတိအမတ်ကြီး။ သင် သတိထားလိုက်စမ်းပါ၊ သတိရှိလိုက်စမ်းပါ။ မြတ်စွာဘုရားက သတိပေးလိုက် တော့ သတိရလာတယ်။ သူ့အတွက်နဲ့ ငိုကြွေးခဲ့ရတာတွေဟာ တစ်ဘဝတည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း သူ့အတွက်နဲ့ မျက်ရည်တွေ ငါကျခဲ့ရပါလား။ ဖင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ရပါလားဆိုတာ အဲဒီမှာ သတိရလာတယ်။

အဲဒီလို သတိတရားတွေ ရလာတဲ့ အချိန်အခါ ကာလကျတော့မှပဲ

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သင်ဟာ သူမရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ပျော်ပါးခဲ့တာတွေ၊ နေခဲ့တာတွေ၊ ထိုင်ခဲ့တာတွေ အဲဒီလို သူနဲ့ နေထိုင်ပျော်စရာဆက်ဆံခဲ့တာတွေကို ပြန်လည်တွေးတောပြီးတော့၊ အတိတ်အာရုံဆီကို သင့်ရဲ့စိတ်တွေရောက်ပြီးတော့ မနေနဲ့တဲ့။ အဲဒီ အတိတ်အာရုံတွေကိုလည်း သတိပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားနဲ့ ရှုမှတ်ပြီးတော့ ပယ်လိုက်ပါတဲ့။ နောင်အနာဂတ် သူမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ငါ ဘယ်လိုနေရပါလိမ့်မလဲ။ ဘယ်လို ထိုင်ရပါလိမ့်မလဲ စသည်ဖြင့် အနာဂတ်အာရုံဆီမှာလည်း ကြံတွေးပြီးတော့ ပူဆွေးသောစာတွေ ရောက်ပြီးတော့ မနေနဲ့တဲ့။ အဲဒီ ပူဆွေးမှုတွေကိုလည်း ရှုမှတ်မှုနဲ့ပဲ ပယ်လိုက်ပါတဲ့။

အဲဒီတော့ ဖြစ်ဆဲပစ္စုပ္ပန်တည်တည်မှာလည်း အဲဒီဖြစ်ခိုက်အာရုံပစ္စုပ္ပန်အာရုံကိုသာ ရှုမှတ်ပြီးတော့ ပယ်လို့ အဲဒီကြောင့်ကြမှုတွေ၊ တောင်တူမှုတွေ ကင်းပြီးတော့သွားမယ်။ ကိလေသာတွေကင်းပြီးတော့ သွားမယ်ဆိုရင် အဲဒီကိလေသာကင်းသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဥပသန္တော-ငြိမ်းပြီးသော ကိလေသာရှိသည်ဖြစ်၍၊ စရိဿတိ-သွားရပါလိမ့်မလွှဲ။ အဲဒီတော့ ငြိမ်းအေးပြီးတော့ သွားလိမ့်မယ်တဲ့။ အတိတ်ကိုလည်း မိမိစိတ်တွေက မရောက်တော့ဘူး။ အနာဂတ်အာရုံဆီကိုလည်း မိမိစိတ်တွေက မရောက်တော့ဘူး။ ဖြစ်ဆဲရုပ်နာမ်အပေါ်မှာလည်း မိမိက တွယ်တာမှု၊ ကပ်ငြိမှုဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိလေသာတွေ ငြိမ်းနေတဲ့အတွက်ကြောင့် ဆင်းရဲဟူသမျှတွေ ငြိမ်းနေမယ်။

ဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အဲဒီမှာ ရှေ့ကိလေသာခြောက်ပါစေလို့ ဒီဆောင်ပုဒ်ကလေး ရေးထားစာမယ်။ နောက်မှာ ကြောင့်ကြကင်းရမည်တဲ့။ နောက်မှဆိုတာ အနာဂတ်အချိန်ကာလမှာ ကြောင့်ကြမှုတွေလည်း ကင်းရမယ်တဲ့။ ရှေ့ကလည်းပဲ မိမိတို့ အတိတ်ကနေခဲ့ပျော်ပါးခဲ့တဲ့ ကိလေသာစိတ်တွေ၊ ဒါတွေကိုလည်းပဲ ကင်းအောင်ရှုမှတ်ရမယ်တဲ့။ အလယ်လည်း သင် မစွဲလျှင်တဲ့။ ဟော-မိမိရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာတွေအပေါ်မှာလည်း ဘာမျှစွဲလမ်းမှု မရှိတော့ဘူး။ ရှုမှတ်ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်၊ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်နဲ့ မမြဲတဲ့အနိစ္စလက္ခဏာ ဖြစ်မှု ပျက်မှုတွေက

မြတ်နိုးစက်လို့ ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခ၊ အလိုအတိုင်းမဖြစ်လို့ အစိုးမရတဲ့အနတ္တ၊ ဒီလို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ ထင်ပြီးတော့၊ ဒီအလယ်ဖြစ်ဆဲရုပ်၊ နာမ်၊ အာရုံအပေါ်မှာလည်း ဘာတစ်ခုမျှ စွဲလမ်းမှု မရှိတော့ဘူးဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ ပူဆွေးနေမလား၊ ငြိမ်းအေးနေမလား၊ လုံးဝငြိမ်းအေးသွားပြီး သောကတွေ၊ ပရိဒေဝတွေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ အကုန်လုံးငြိမ်းအေးသွားပြီး ခဲ-ဒါလေးကို ဘုန်းကြီးတို့ ဆိုကြည့်ရအောင်-

ရှေ့ကိလေသာ၊ ခြောက်စေပါ။ နောက်မှာ ကြောင့်ကြကင်းရမည်။ အလယ်၌လည်း သင်မစွဲလျှင်၊ အမြဲငြိမ်းအေးပါလိမ့်မည်။ ရှေ့ကိလေသာခြောက်ပါစေ။ အတိတ်က မိမိတို့ပျော်ခဲ့၊ ပါးခဲ့၊ နေခဲ့၊ ထိုင်ခဲ့တာတွေ၊ အဲဒီအပေါ်မှာ စိတ်တွေရောက်ပြီးတော့ ကိလေသာတွေ ပွားမနေနဲ့။ ရှေ့ကိလေသာတွေ ရှုမှတ်မှုနဲ့ပဲ ပယ်သတ်လိုက်၊ နောက်မှာ ကြောင့်ကြကင်းရမည်။ ကချေသည်မလေး မရှိတော့တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ ငါ နောင်တစ်ချိန်ကာလမှာ ငါဘယ်လိုများ အသက်ရှင်ရပ်တည် နေရပါလိမ့်မလဲလို့ ကြောင့်ကြမှုတွေ၊ ပူပင်မှုတွေ၊ ဒီသောကတရားတွေ ဝင်မနေနဲ့တဲ့။ အဲဒီ သောကတရားတွေလည်း သတိပဋ္ဌာန်အမှတ်တရားနဲ့ ရှုမှတ်ပြီးတော့ ပယ်လိုက်တဲ့။ ကြောင့်ကြမှုတွေ ကင်းသွားအောင်၊ နောက် အလယ်ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်မှာ ပစ္စုပ္ပန်မှာပေါ်ဆဲ ရုပ်နာမ်တွေအပေါ်မှာလည်းပဲ ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာအနေနဲ့ စွဲလမ်းနေလို့ရှိရင် ဆင်းရဲငြိမ်းနိုင်ပါ့မလား။ အဲဒီတော့ ရှုမှတ်ပြီးတော့ အနတ္တ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ မြင်ပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မိမိရဲ့ ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ အစွဲအလမ်းတွေ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။ မရှိနိုင်တော့ပါ။ အေး-ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အဲဒီ၊ ယံ ပုဗ္ဗေတံ ဝိသောဓေဟိ စတဲ့ ဒီဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူလိုက်လို့ ဒေသနာတော်လည်း ဆုံးရော၊ အဲဒီ သန္တတိအမတ်ကြီးဟာ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့ တရားကို ခန္ဓာဉာဏ်စိုက်ပြီး၊ ပေါ်ခိုက်အာရုံ ရှုပွားအားထုတ်ရင်းနဲ့ အတိတ်ဆီကိုလည်း မရောက်အောင်၊ အနာဂတ်ဆီကိုလည်း ကြောင့်ကြမှုတွေ မရောက်အောင်၊ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည် ရုပ်နာမ်အပေါ်မှာလည်း စွဲလမ်းမှုတွေ ကင်းအောင် ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်လိုက်တာ တရားလည်းဆုံးရော အဲဒီသန္တတိအမတ်ကြီးဟာ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်

အနာဂါမ် အဆင့်ဆင့်တက်ပြီး ကိလေသာ အာသဝေါကုန်ခန်းပြီးတော့ ရဟန္တာကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ လူဝတ် လူစား၊ မင်းဝတ်မင်းစားနဲ့ပဲ ရဟန္တာကြီးဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန် တိတ္ထိဘက်တော်သားတွေကလည်း မြတ်စွာဘုရားအပေါ်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ နံနက်ခင်း အချိန်ကာလတုန်းက အဲဒီသန္တတိအမတ်ကြီးက ငါဘုရား ဟောခဲ့တဲ့တရားကို နာကြားပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတော့ ကောင်းကင်မှာ ထန်းခုနစ်ဆင့်အမြင့်ကို ကောင်းကင်မှာ တန်ခိုးနဲ့တက်ပြီးတော့ ပရိဗ္ဗာန်စံလိမ့်မယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက အမိန့်ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ တိတ္ထိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း မြတ်စွာဘုရားကို မုသာဝါဒနဲ့ စွပ်စွဲဖို့အကွက် စောင့်နေကြ တယ်။ သန္တတိအမတ်ကြီးဟာ ကိလေသာအာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်သွား ပြီ။ သို့သော် ဒီလို သန္တတိအမတ်ကြီး မင်းဝတ်မင်းစားနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်တယ် ဆိုတာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဘယ်သူမျှ မသိနိုင်တဲ့အခါကျ တော့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သန္တတိအမတ်ကြီးကလည်း ဆင်ခြင်တယ်။ သူ့ရဲ့ အာယုသင်္ခါရ ဘယ်လောက်များ နေနိုင်သေးသလဲလို့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူ ပရိနိဗ္ဗာန် စံရတော့မယ်။ သူသေရတော့မယ်ဆိုတာ သိတယ်။ သိတာနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ခွင့်တောင်းတယ်။ သူ့ကို အာယုသင်္ခါရ လွှတ်ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား ဆိုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ခွင့်တောင်းတော့၊ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ကြီးက 'သန္တတိအမတ်ကြီး၊ သင့်ရဲ့အလုပ်ကို သင်ပဲနားလည်၊ သင်ပဲသဘော ပေါက်ပြီးတော့ သင်ပဲသိပါစေ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်သိပြီးတော့ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်လုပ်ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့်လို့ အားလုံးသောပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဒွိဟ ဖြစ်နေတာကို အဲဒီ ဒွိဟတွေကို သင် သံသယကင်းသွားအောင် ဆောင်ရွက်ပါ' ဆိုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား အမိန့်ရှိတော့မှ။ သံသယတွေ ကင်းရှင်းသွားအောင် ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားက သူ့ကို အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီလို့ ပြောပေမယ့်လည်း သာမန်ပုထုဇဉ်တွေ အနေအားဖြင့် မသိနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ သံသယတွေ ဝင်နေမယ်။ အဲဒီသံသယတွေကို သင် ကင်းရှင်းအောင် ဆောင်ရွက် ပါဆိုတော့၊ အဲဒီမှာ သန္တတိအမတ်ကြီးက မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ကြီးကို အာယုသင်္ခါရလွှတ်ဖို့ ခွင့်တောင်း၊ ခွင့်တောင်းပြီးတဲ့ အခါကျတော့

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ရိုရိုသေသေရှိခိုး။ ရိုခိုးပြီးတဲ့အခါ ဘာလမှာတော့ သူ့ရဲ့တန်ခိုးနဲ့ ထန်းတစ်ဆင့်၊ ထန်းတစ်ပင်စာ ထိုင်လျက် အပေါ်ကို ကြွတက်သွားတယ်။ အဲဒီကနေမှ ပြန်ဆင်းလာပြီးတော့ မြတ်စွာ ဘုရားကို ဦးချပြန်တယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒုတိယအကြိမ် တစ်ခါ ထန်းနှစ်ဆင့်မှ အဲဒီကနေ ပြန်ဆင်းပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားကို ဦးချပြန်တယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဆန်းသုံးဆင့်မှ။ အဲဒီလိုနဲ့ အပေါ်ကို တက်လိုက်၊ အောက်ကိုဆင်းပြီး မြတ်စွာ ဘုရားကို ဦးချလိုက်၊ အပေါ်ကို တက်လိုက်၊ အောက်ကိုဆင်းပြီး မြတ်စွာ ဘုရားကို ဦးချလိုက်။ ထန်းခုနစ်ဆင့် အမြင့်ကို ရောက်ပြီဆိုခါမှ တေဇော အသိုက်၊ ဝင်စားပြီးတော့၊ တစ်ခါတည်း တေဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းပြီးတော့ သန္တတိအမတ်ကြီးဟာ မင်းဝတ်မင်းစားနဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံသွားတယ်။ အဲဒီတော့ ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီ ဆိုကတည်းကိုက သူ့ရဲ့ ဒီကချေသည်မလေးနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ငွေဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ငြိမ်းသွားပြီ။ အားလုံး လွန်မြောက်သွားပြီ။

ဒါကြောင့် မိမိတို့ သောကတရားတွေ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ကြီးတွေ့လာခဲ့ရင် ဒီသောကတရား ငြိမ်းချင်ရင်၊ ဒီသောကတရားက လွန်မြောက်ချင်ရင် ဘယ်တရားတွေ ပွားရမှာပါလိမ့်မလဲ။ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ ပွားရမယ်ဆိုတာ သတိရှိကြရမယ်။

သန္တတိအမတ်ကြီး၏ အတိတ်ပါရမီ အဲဒီတော့ သန္တတိအမတ်ကြီး ဒီလို လူဝတ် လူစားနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့ သူ့ရဲ့ အတိတ် အကြောင်းလေးလည်း ရှိသေးတယ်။ သန္တတိ အမတ်ကြီးဟာ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က နိဗ္ဗာန်ဆော် ဒကာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နိဗ္ဗာန်ဆော်ဆိုတာ ရွာထဲ၊ ရပ်ထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြီးတော့ ဘုရား ဝတ်တက်ချိန် တန်ပါပြီ၊ နံနက် အရုဏ်ကျင်းလို့ လင်းပါပြီ၊ ဘယ်အချိန် ချောက်ပါပြီ။ ဘုရားရိုခိုးကြပါစို့ခင်ဗျား စသည်ဖြင့် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ခုတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ပူဇော်ကြပါစို့ ခင်ဗျား၊ ဒါနကောင်းမှုတွေ ပြုရ အောင်၊ သီလဆောက်တည်ရအောင်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတွေ ပွားများရအောင် လှည့်ပတ်ပြီးတော့ နှိုးဆော်တိုက်တွန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို နိဗ္ဗာန်ဆော်ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့။

အခု ကားဂိတ်တို့ ဘာတို့မှာ အသံချဲ့စက်တွေနဲ့လေ ပြောဆိုပြီးတော့ လှူချင်အောင် တန်းချင်ကြအောင် ပြောဆိုတိုက်တွန်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို နိဗ္ဗာန်ဆော်ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ခေါ်တယ်။

သန္တတိအမတ်ကြီးဟာ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က နိဗ္ဗာန်ဆော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဗန္ဓုမတီပြည်မှာ ဗန္ဓုမတီမင်းကြီးထီးနန်းအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေတယ်။ အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ဆော် ဒီသန္တတိအမတ်ကြီးအလောင်းရဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆော်တဲ့ ကြေညာတဲ့အသံကို လှည့်ပတ်ပြီးတော့ အော်ဟစ်ပြီးတော့ သတိပေးပြီးတော့ ဒါနကောင်းမှု၊ သီလကောင်းမှု၊ ဘာဝနာကောင်းမှုတွေ မမေ့မလျော့ပြုကြလို့ရှိရင် အေးချမ်းမှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှုတွေ ရရှိကြလိမ့်မယ်ဆိုပြီးတော့ လှည့်ပတ်ပြီးတော့ သတိပေးအော်ဟစ်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ဆော် လုပ်နေတဲ့ အသံကို ကြားတော့မှ ဗန္ဓုမတီမင်းကြီးက ခေါ်ပြီး သူ့ကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလို နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်ရတာလဲ ဆိုတဲ့ အခါကာလကျတော့ အားလုံး တိုင်သူပြည်သားတွေ ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲငြိမ်းဖို့ တစ်နိုင်ငံလုံးအတွက် ဒီတရားတွေနဲ့သာ ကိုယ်စီရှိနေကြမယ်ဆိုရင် ငြိမ်းချမ်းရေးတွေ ရကြမှာဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ ဒါကြောင့် သူဟာ နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်တဲ့အကြောင်းကို ပြောတဲ့အခါ ဗန္ဓုမတီမင်းကြီးက သင် ဘယ်လိုသွားပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်သလဲ၊ ခြေကျင်ပဲသွားပါတယ် ဆိုတော့၊ ခြေကျင်ဆိုရင် မတွင်ကျယ်ဘူး။ ဟောဒီမှာ ဇီးတော်မြင်းကို သင့်အား ငါဆုချလိုက်မယ်ဆိုပြီး စီးတော်မြင်းကြီးနဲ့ စီးပြီးတော့ လှည့်ပတ်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ဆော်စေတယ်။ နောက်ကျတော့ ဒီထက်တစ်ဆင့် တက်ပြီးတော့ မြင်းလေးစီးကတဲ့ယာဉ် ဆုချလိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီယာဉ်နဲ့ လှည့်ပတ်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ဆော်စေတယ်။ နောက်တစ်ခါ တစ်ဆင့်တက်ပြီးတော့ ဗန္ဓုမတီမင်းကြီးက ဆင်ကို ချီးမြှောက်လိုက်တယ်။ ဆင်နဲ့ပဲ နိုင်ငံတော်အတွင်းမှာ လှည့်ပတ်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ဆော်စေပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိအောင် နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်ခဲ့သလဲဆိုရင် အဲဒီအချိန်တုန်းက သက်တမ်းက ရှည်တဲ့အတွက် ကြောင့်မို့ နှစ်ပေါင်း ရှစ်သောင်းတိုင်တိုင်တဲ့။ ရှစ်သောင်းတိုင်တိုင် နိဗ္ဗာန်ဆော် ဘဝနဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆော်ပြီးတော့ အကုန်လုံးကို အကျိုးပျော်ပြီး နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကုသိုလ်ကံတွေကြောင့်မို့ပဲ အခုဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရား

ထက်ထက်တော် အခါကာလရောက်တဲ့ အခါကျတော့ သူဆော်သြခဲ့တဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းက တရားတွေပဲလေ။ မြတ်စွာဘုရားထံရောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားအား ကြားတဲ့ တရားတော်နာကြားလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကိလေသာအသေဝါ ကုန်ခန်းပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားတာ။ အဲဒီမှာ ရဟန္တာ မဖြစ်ခင်မှာလည်း ဒီသူဘဝတုန်းက ဒီလိုနိဗ္ဗာန်ဆော် လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် သူ့အာခံတွင်းက ကြောညိုနဲ့သင်းတယ်တဲ့။ ဒါ နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်ခဲ့တဲ့အကျိုး။ ဘုန်းကြီးတို့ ခုအသံကို ကျတော့ ဘာနဲ့သင်းတယ်။ အပုပ်နဲ့တွေ့သင်းတယ်။ ဟုတ်လိုက်တာ။ နဲ့လိုက်တာ။ အဲဒါ ဟိုမှာတော့ဖြင့် တကယ့်ကို သူက နိဗ္ဗာန်ဆော်၊ တကယ့်ကို အကျိုးများတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နေတဲ့အတွက်၊ နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကြောင့်မို့ အာခံတွင်းက ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်းမှာ ကြောညိုနဲ့သင်းသတဲ့။

သောဂီများလည်း ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများလည်းပဲ နိဗ္ဗာန်ဆော် နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်ပါ လုပ်ပါ။ နိဗ္ဗာန်ဆော် လုပ်ပါဆိုတာက ခု အားထုတ်ခဲ့တယ်။ တရားတွေ နာခဲ့တယ်။

မိမိတို့တရား၊ မိမိအားထုတ်ထားတဲ့ တရားလေးကို မိမိတို့ ပြန်ရောက်ခဲ့တဲ့ အခါကျတော့ မိမိတို့ မိသားစုကို ပြန်ပြီးတော့ ပြောပေးပါ။ ဟောပေးပါ။ ဒီတရားတွေ အားထုတ်ချင်လာအောင်၊ ဒီတရားတွေ နာချင်လာအောင် တိုက်တွန်းပေးပါ။ ပြောဟောပေးပါ။ ဒါ နိဗ္ဗာန်ဆော်တာပါပဲ။ လှည့်ပတ်ပြီးတော့ ကြေညာနေမှ မဟုတ်ပါဘူး။ မိမိရောက်တဲ့နေရာ၊ ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ဒီတရားတွေ အားထုတ်ချင်လာအောင် ဒီတရားတွေ နာချင်လာအောင်၊ ဒီတရားအလုပ်တွေ လုပ်ချင်လာအောင်၊ ဒါနကောင်းမှု ပြုချင်လာအောင်၊ သီလသောက်တည်ချင်လာအောင်၊ ဘာဝနာတရားတွေ ပွားများချင်လာအောင် မိမိတို့ခိုင်သမျှ ပြောဆိုတိုက်တွန်းပေးမယ် ဆိုရင်လည်း အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နိဗ္ဗာန်ဆော်ပါပဲ။ အော်ဟစ်နေမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်မိသားစုထဲက ကိုယ့်သားတွေ၊ ကိုယ့်သမီးတွေ၊ ကိုယ့်ခင်ပွန်းတွေ၊ ကိုယ့်ဇနီးတွေ အားထုတ်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေ ဖြစ်လာအောင် တိုက်တွန်းပေးခြင်းဟာ ဒါ နိဗ္ဗာန်ဆော်ပါပဲ။ အဲဒီတော့ မိမိတို့မှာ နိဗ္ဗာန်ဆော်လုပ်ရတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ ကုသိုလ်တရား

တွေ့ရော မရနိုင်ပေဘူးလား၊ နောက်ဆုံး တစ်နေ့ကျတော့လည်း အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့
ပါရမီထူးတွေ ပြည့်စုံပြီဆိုရင် ကိလေသာ အာသဝေါ ကုန်ခန်းပြီးတော့ ရဟန္တာ
ဖြစ်ပြီဆိုရင် သားကြောင့်၊ သမီးကြောင့်၊ ပစ္စည်းကြောင့် စတဲ့ အဲဒီသောတာပန်
တရားတွေ အကုန်လုံး မလွန်မြောက်နိုင်ပေဘူးလား၊ ဘယ်တရားကို အားထုတ်
ရမှာပါလိမ့်မလဲ၊ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို မိမိက ရိုသေသေခံ ကြိုးစားအားထုတ်
လိုက်မယ်ဆိုရင် တကယ်ကိုပဲ အစစ်အမှန်ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ
မလွန်မြောက်နိုင်ပေဘူးလား၊ ကဲ ... ဆို-

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပူဆွေးမှုကို၊ လွန်မြောက်လို၊ ဘယ်လမ်းစဉ်ကို လိုက်
ရမယ်။
ပူဆွေးမှုကို၊ လွန်မြောက်လို၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်းစဉ်ကို
လိုက်ရမယ်။

နိဂုံး

ဒီတော့ ပူဆွေးမှုတွေ၊ သားကြောင့်၊ သမီးကြောင့်၊ ပစ္စည်းကြောင့်
ရာထူးအာဏာကြောင့် စသည်ဖြင့် မိမိမှာ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ
ကြုံတွေ့လာခဲ့လို့ရင် အဲဒီကြုံတွေ့လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီပူဆွေးမှုက လွန်မြောက်
ချင်ရင် သတိပဋ္ဌာန်ကိုပဲ ပွားများပါ။ ဒီတရားတွေကို ပွားများလို့ မိမိမှာ
သတိသမာဓိတွေ အားကောင်းစွာရလို့ ရှုရာအာရုံပေါ်မှာ စွဲမြဲစွာ ကပ်တည်
နေပြီဆိုရင် အဲဒီပူဆွေးမှု သောကတရားတွေ တဒင်္ဂ၊ တဒင်္ဂ လွန်မြောက်နိုင်
ပါတယ်။ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ အားလုံး အကြွင်းမဲ့၊ အဲဒီ
သောကတရားတွေ အကုန်လုံး လွန်မြောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ လွန်မြောက်
နိုင်ပုံကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီတရားတော်ကို ကြေညာချက်
ပေးပြီး ဟောခဲ့တာပါ။

ကောယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ
သောကပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ ဒုက္ခဒေါမနဿာနံ
အတ္ထင်္ဂမာယ ဉာယဿ အဓိဂမာယ နိဗ္ဗာနဿ သန္တိကိရိယာယ
ယံဒီဒံ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ။

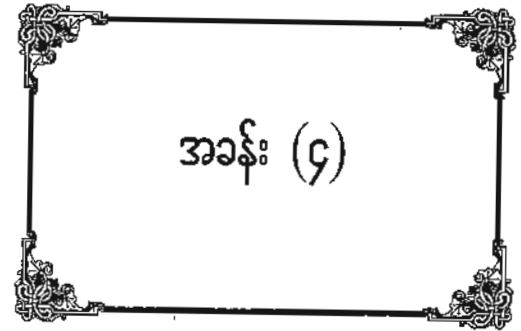
ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့၊ စတ္တာရော-လေးပါး
ကုန်သော၊ ယဒီဒံ ယေက္ကမေ သတိပဋ္ဌာနာ-စွဲမြဲသော အမှတ်ရမှု၊ သတိ
ပဋ္ဌာန် ဟူသော အကြင်သတိပဋ္ဌာန်တို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ အယံ-စွဲမြဲ
သော အမှတ်ရမှု၊ သတိစွဲမြဲမှု သတိပဋ္ဌာန်ဟူသော ဤအကျင့်လမ်းသည်
သတ္တာနံ-ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓိ၊ အရိယာ သာဝကအလောင်း အလုံးစုံသော
သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏၊ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်
ခြင်းခြင်းငှာ၊ ကောယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်း
တည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏၊ သောကပရိဒေဝါနံ-ခိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသောကာ
လကြီးခြင်း ပရိဒေဝတို့ကို၊ သမတိက္ကမာယ-လွန်မြောက်စေခြင်းငှာ၊ ကော
ယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါ
ပေသတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။
ကဲ ... ကုမာယဆို တရားသိမ်းကြ။

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

မစွဲမငြိ အမြဲသတိရှိကြမယ်

≡ အခန်း-၄ ≡

ဘုန်းကြီးတို့ယောကျ်ားကို သတိပဋ္ဌာန်တရားရဲ့ အကျိုးတရားတွေကို ဘုန်းကြီးဟောကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ နေနိုင်တဲ့ အကျိုးတရားက ခုနစ်ပါးရှိပါတယ်။ ဒီခုနစ်ပါးကို ဘုရားရှင် ဟိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ သတိပဋ္ဌာန် တရား ဟောကြားတဲ့အခါမှာ ဘုရားကြောညာချက်အဖြစ်နဲ့ ထည့်သွင်းပြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ကောယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ သောက ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ ဒုက္ခဒေါမနဿာနံ အတ္တင်္ဂမာယ ဉာယဿ အဓိဂမာယ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကိရိယာယ ယိဒိဒံ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ။

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့၊ စတ္တာရော-လေးပါး တန်သော၊ ယဒိဒံ ယေက္ကမေ သတိပဋ္ဌာနာ-စွဲမြဲသော အမှတ်ရမှု၊ သတိ စွဲမြဲမှု ဟူသော အကြင်သတိပဋ္ဌာန်တို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏။ အယံ-စွဲမြဲ သော အမှတ်ရမှု၊ သတိစွဲမြဲမှု သတိပဋ္ဌာန်ဟူသော ဤအကျင့်လမ်းသည် သတ္တာနံ-ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓိ၊ အရိယာ သာဝကအလောင်း အလုံးစုံသော

သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏။ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်ကြစေခြင်းငှာ၊ ဧကောယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ သောက ပရိဒေဝါနံ-စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသောက၊ ငိုကြွေးခြင်း ပရိဒေဝတို့ကို၊ သမတိက္ကမာယ-လွန်မြောက်စေခြင်းငှာ၊ ဧကောယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ကြောင်းဖြစ်ပါပေ၏။ ဉာယဿ အဓိဂမာယ-အရိယာမဂ်ကို ရခြင်းငှာ၊ နိဗ္ဗာနဿ သန္တိကိရိယာယ-နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှာ၊ ဧကောယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေသတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ချစ်သားတို့တဲ့၊ ကာယာနုပဿနာ၊ ဝေဒနာနုပဿနာ၊ စိတ္တာနုပဿနာ၊ ဓမ္မာနုပဿနာရယ်လို့ သတိပဋ္ဌာန်တရား လေးပါးရှိတယ်တဲ့။ ကာယ၊ ဝေဒနာ၊ စိတ္တ၊ ဓမ္မဆိုတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေကို ရှုပွားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်စေခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားကိုလည်း ရနိုင်တယ်။ သောက-စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေကိုလည်း လွန်မြောက်နိုင်တယ်။ ပရိဒေဝ-ငိုကြွေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတရားကိုလည်း လွန်မြောက်နိုင်တယ်။ ဒုက္ခ ဒေါမနဿာနံ အတ္တဂ်မာယ-ကိုယ်ဆင်းရဲမှုဆိုတဲ့ ဒုက္ခတရားတွေလည်း ချုပ်ငြိမ်းစေနိုင်တယ်။ ဒေါမနဿ-စိတ်နှလုံး မသာယာမှုဆိုတဲ့ ဒေါမနဿတရားတွေလည်း ချုပ်ငြိမ်းစေနိုင်တယ်။ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ကိုလည်း ရစေနိုင်တယ်။ နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း မျက်မှောက်ပြုစေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အကျိုးတရား ခုနစ်ပါးကို ရစေနိုင်တယ်။ ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်၊ ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်၊ စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်၊ ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဆိုတဲ့ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားတွေကို ရှိရှိသေသေ ရှုပွားပါ။ အားထုတ်ပါ။ ဒီလို ရှိရှိသေသေ ရှုပွား အားထုတ်လို့ရင် စိတ်အညစ်အကြေးဖြစ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ ကိလေသာ အညစ်အကြေးတွေလည်း ကင်းဝေးစင်ကြယ်စေနိုင်တယ်။ သောကဆိုတဲ့

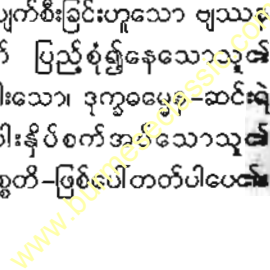
နိဒါန်းမူတွေ၊ ပူဆွေးမှုတွေလည်း လွန်မြောက်နိုင်တယ်။ အဲဒီ အကျိုးတရား နှစ်ပါးရပုံကို ဘုန်းကြီးဟောကြားခဲ့ပြီးပြီ အကျိုးတရား ခုနစ်ပါးထဲက နှစ်ပါး ငြီးသွားပြီ။

သောကမှသည် ငိုကြွေးမှုပရိဒေဝဆီသို့

ဒီကနေ့ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများကို ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ။ ပရိဒေဝါနံ-ငိုကြွေးမှုတွေကို သမတိက္ကမာယ - လွန်မြောက်စေခြင်းငှာ၊ ဧကောယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ ဟောဒီ ငိုကြွေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝဟာ သောကမှတစ်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာတာ။ သောက ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုမှတစ်ဆင့် ပရိဒေဝ-မျက်ရည်စိရွှံ့ ငိုပွဲဆင်ရမှုဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတာ။ အဲဒီတော့ သောကမှတစ်ဆင့် ငိုကြွေးမှုပရိဒေဝဖြစ်တာ ဆိုတော့ ဒီပရိဒေဝတရားတွေဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ တတ်သလဲဆိုရင်-

ကတမောစ ဘိက္ခဝေ ပရိဒေဝေါ ယောခေါ ဘိက္ခဝေ အညတရ ညတရေန ဗျဿနေန သမ္ပန္နာဂတဿ အညတရညတရေန ဒုက္ခဓမ္မေန ဖုဋ္ဌဿ အာဒေဝေါ ပရိဒေဝေါ အာဒေဝနာ ပရိဒေဝနာ အာဒေဝိတတ္တာ ပရိဒေဝိတတ္တာ ယာ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ ပရိဒေဝေါ။

သတိပဋ္ဌာန် ပစ္စယနိဒ္ဒေသပိုင်းမှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူ ထားပါတယ်။ ငိုကြွေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတရားတွေဟာ ဘယ်လိုအကြောင်း တွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသလဲဆိုရင် အညတရညတရေန-တစ်ပါးပါးသော၊ ဗုဿနေန-ဗျဿနတရားနှင့်၊ ဗျဿနေန-ဆွေမျိုးပျက်စီးခြင်း၊ ဥစ္စာပျက်စီး ခြင်း၊ ရောဂါရရှိခြင်း၊ သီလပျက်စီးခြင်း၊ အယူပျက်စီးခြင်းဟူသော ဗျဿန တရားနှင့်၊ သမ္ပန္နာဂတဿ-တွေ့ကြုံလျက် ပြည့်စုံ၍နေသောသူ၏ လည်းကောင်း၊ အညတရညတရေန-တစ်ပါးပါးသော၊ ဒုက္ခဓမ္မေန-ဆင်းရဲ ကြောင်း ဝတ္ထုအာရုံသည်၊ ဖုဋ္ဌဿ-ထိပါးနှိပ်စက်အပ်သောသူ၏ လည်းကောင်း၊ ပရိဒေဝေါ-ငိုကြွေးမှုသည်၊ ဝုစ္စတိ-ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါပေ၏။

ဗျဿနတရားငါးပါး တစ်ပါးပါးနှင့် ကြုံတွေ့လာရင် ဒီ ပရိဒေဝဆိုတဲ့ ငိုကြွေးမှုဆိုတာ ဖြစ်တော့တာပဲ။

ဒီတော့ ဗျဿနတရားငါးပါးက ဉာတိဗျဿနရယ်၊ ဘောဂဗျဿန ရယ်၊ ရောဂဗျဿနရယ်၊ သီလဗျဿနရယ်၊ ဒိဋ္ဌိဗျဿနရယ်လို့ ဗျဿန တရားငါးပါး။ အဲဒီ ဗျဿနတရား ငါးပါးထဲက နံပါတ်(၁) ဉာတိဗျဿနဆိုတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ ချစ်ကျွမ်းဝင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ၊ မိမိ၊ မိသားစုဝင် အားလုံးထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက် ဖြစ်စေ၊ ခင်မင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက် ဖြစ်စေ၊ ဆွေမျိုးထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက် ဖြစ်စေ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်၊ မိမိချစ်ကျွမ်းဝင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက် ပျက်စီးသွားပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပူဆွေးမှုမှတစ်ဆင့် ငိုကြွေးမှုတွေ ဖြစ်တော့ တာပဲ။

အဲဒီ ဗျဿနတရားနဲ့စပ်ပြီး သောကတရားကို ဟောစဉ်တုန်းက သောက ငြိမ်းပုံ ဟောစဉ်တုန်းက ဘုန်းကြီး အကျယ်ချဲ့ပြီးတော့ ပြောခဲ့ပါပြီ။ ဒီတော့ အဲဒီလို မိမိတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက ဖြစ်စေ၊ ချစ်ကျွမ်းဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထဲက ဖြစ်စေ တစ်ဦးတစ်ယောက် ပျက်စီးသွားပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပူဆွေးမှုမှတစ်ဆင့် ငိုကြွေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတရားတွေ တောက်လောင်တယ်။ နောက် ဘောဂဗျဿန၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပျက်စီးသွားလို့၊ ရေကြောင့် ဖြစ်စေ၊ မီးကြောင့် ဖြစ်စေ၊ မင်းကြောင့် ဖြစ်စေ၊ သူခိုး ဝါးပြကြောင့်ဖြစ်စေ၊ လူဆိုး သူဆိုးကြောင့်ဖြစ်စေ အဲဒီ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် မိမိရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပျက်စီးသွားတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီပူဆွေးမှုမှတစ်ဆင့် ငိုကြွေးမှုတွေ ဖြစ်တာပဲ။ နည်းနည်းလေး ပစ္စည်းဥစ္စာ ပျက်စီးသွားရင် နည်းနည်းဖြစ်တယ်။ များများကြီး ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပျက်စီးသွားပြီဆိုရင် များများကြီး ဖြစ်တော့တာပဲ။ ပူဆွေးမှုမှ တစ်ဆင့် ငိုကြွေးမှုတွေ ဖြစ်တယ်။

နောက် ရောဂဗျဿန- အနာရောဂါတွေ ရလာပြီ၊ အနာရောဂါတွေ နှိပ်စက်ခံရပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငိုကြွေးမှုတွေ ဖြစ်တတ်တာပဲ။ နောက် သီလဗျဿန၊ ဒိဋ္ဌိဗျဿနစတဲ့ ဒီဗျဿနတရားငါးပါး တစ်ပါးပါးနဲ့ ကြုံတွေ့လာရင် အဲဒီတွေကြုံလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပုထုဇဉ်လူသားတွေ အားလုံးဟာ

သောကဆိုတဲ့ ပူဆွေးမှုမှတစ်ဆင့် ပရိဒေဝဆိုတဲ့ ငိုကြွေးမှုတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွင်ပဲလားဆိုတော့ ဒုက္ခစမေ့န-ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထုအာရုံ တစ်မျိုးမျိုးနှင့်၊ ဗုဒ္ဓဿ-ထိပါးနှိပ်စက်တဲ့ အခါကာလမှာလည်း၊ ပရိဒေဝ ငိုကြွေးမှုဆိုတဲ့တရားတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။

အဲဒီလို အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ငိုကြွေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတွေ တောက်လောင်လာပြီဆိုရင် ဒီပရိဒေဝတရားတွေက လွန်မြောက်နိုင်တဲ့ တရားဟာ ဧကယန မဂ္ဂတဲ့။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်းပဲရှိတယ်။ သတိပဋ္ဌာန် တရားတွေ ရှုမယ်၊ ပွားမယ်၊ အားထုတ်မယ်ဆိုပါရင် သတိပဋ္ဌာန်တရား နှုပွားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဲဒီငိုကြွေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတရားတွေက လွန်မြောက်နိုင်တယ်လို့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားတော်မူ တယ်။ မိမိတို့မှာ သားကြောင့် ဖြစ်စေ၊ သမီးကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းကြောင့် ဖြစ်စေ၊ အနာရောဂါတွေကြောင့် ဖြစ်စေ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် မိမိတို့မှာ ပရိဒေဝမီးတွေ တောက်လောင်နေမယ်။ အဲဒီလို ပရိဒေဝမီးတွေ တောက် လောင်နေတဲ့ အချိန်ကာလမှာ ဟောဒီ မဟာသတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာ အမှတ် တရားကို ကိုယ်တွေ့အနေအားဖြင့် ရှုကြည့်ပါ၊ ပွားကြည့်ပါ၊ အားထုတ်ကြည့်ပါ။ အဲဒီလို ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်လို့ ရှုမှတ်ရာအာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေးကပ်ပြီး တော့ တည်နေတဲ့အချိန်၊ ဥပမာပေါ်လွင်အောင် ပြောရရင် ဖောင်းအာရုံလေး ခူနေတဲ့ အချိန်မှာ ဖောင်းအာရုံလေးပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေးကပ်ပြီး တည်နေတဲ့ အချိန်၊ ပိန်အာရုံပေါ်တဲ့ အချိန်အခါကာလမှာ အဲဒီ ပိန်အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေး ခွဲခွဲမြဲမြဲကပ်ပြီးတော့ တည်နေမယ်ဆိုပါရင် အဲဒီပူဆွေးမှု သို့မဟုတ် ငိုကြွေးမှု ဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတရားတွေ ဘယ်ကမှကို မဝင်နိုင်တော့ဘူး။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု
ငိုကြွေးမှု

ဒါကို ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုလေး၊ အတိတ်ဝတ္ထုလေးတွေနဲ့ ဘုန်းကြီး သာဓကလေးထုတ်ပြီးတော့ ပြလိုပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်

ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးတော်မူတဲ့ မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာမှာ ကျေနပ်စွာ
မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ခိုးမြှောက်မှုနဲ့ လက်ထောက်ကမ္မဋ္ဌာနာလီ
အဖြစ်နဲ့ ရှစ်နှစ်တိုင်တိုင် မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာကြီးမှာ အမျိုးသမီးသေ
များကို ဘုန်းကြီး တရားပြခဲ့ပါတယ်။ ရဟန်းတော်များ၊ အမျိုးသားများ
လည်း အခါအားလျော်စွာ၊ တရားပြပေးခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီမှာ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုလေးတစ်ခု အနေအားဖြင့် နွေရာသီ၊ ကေတု
ပိတ်ထားတဲ့ နွေရာသီ။ အဲဒီလိုနွေရာသီမှာ ယောဂီတွေ တရားဝင်ကြည့်
အချိန်၊ အားလုံး ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ တရားဝင်ကြတဲ့အချိန်၊ အဲဒီ
တရားဝင်ကြတဲ့ အချိန်ပြီးလို့ ကျောင်းတွေပြန်ပြီးတော့ ဖွင့်သွားတယ်။ အဲ
ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ပြီးတော့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီး အားလုံးအောင်စာရင်း
တွေ ကြေညာပြီးတဲ့ အချိန်လောက်မှာပါ။ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်မှာ
အမျိုးသမီးယောဂီတစ်ဦး တရားဝင်လာတဲ့အခါမှာ အဲဒီယောဂီဟာ တရား
ဝင်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီးတော့ သူတရားထိုင်နေပြီဆိုရင် မျက်ရည်တွေ
အမြဲတမ်းတွေတွေ့ကျနေတာပဲ။ ဒီယောဂီမှာ သောကတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ
ဆိုတာ သိရပါတယ်။

အဲဒီတော့ မိမိရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အတိုင်း ရှုမှတ်ဖို့၊ သတိ
ရရင် သတိရစိတ်ကို ရှုမှတ်ဖို့၊ တကယ်လို့ မိမိမှာ မထိန်းနိုင်လို့ ငိုရင်လည်ဆီ
ငိုတာကို ရှုမှတ်ဖို့ဘုတ် ဘူတတော ပဿတိ၊ ဘူတံ-ဖြစ်နေတာကို ဘူတတော
-ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း။ ပဿတိ-ရှုပါ။ ကျမ်းဂန်များမှာ ဒီအတိုင်းဖွင့်ပြထားတဲ့
အတိုင်းပဲဘုန်းကြီးများက ညွှန်ကြားပါတယ်။ မိမိရဲ့ခန္ဓာမှာ ရုပ်ခန္ဓာက ထင်ရှား
ရင် ရုပ်အာရုံပေါ်ကိုရှု၊ နာမ်ပေါ်က ထင်ရှားရင် နာမ်အာရုံကိုရှု။ ထင်ရှားတဲ့
ရုပ်နာမ်အာရုံပေါ်မှာပဲ မလွတ်အောင် ရှုနေပါ။ ဒါပဲ ညွှန်ကြားပါတယ်။

ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်းလည်း အဲဒီယောဂီဟာ ရှိရှိသေသေ အားထုတ်
ပါတယ်။ တကယ်ကို ရှိရှိသေသေ အားထုတ်ပါတယ်။ ရိပ်သာနေတဲ့အခါမှာ
မျက်စိလုံရမယ်၊ ပါးစပ်လုံရမယ် ဆိုတဲ့အတိုင်း စကားမပြောဘူး။ ဘယ်မျှ
မကြည့်ဘူး။ အမြဲ စကျခြေထိန်းပြီးတော့ အမှတ်တရားနဲ့ပဲ။ ထိုင်လည်း
အမှတ်နဲ့၊ သွားလည်းအမှတ်နဲ့၊ ရပ်လည်းအမှတ်နဲ့၊ စားလည်းအမှတ်နဲ့။

အမြဲသတိရှိကြမယ်
လည်းအမှတ်နဲ့။ တကယ်ကို ဆရာသမားညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ယောဂီပုံ
ကျင့် နေပါတယ်။

အဲဒီလို ပုံစံကျနေပြီးတော့ ရှုနေပေမယ့်လို့လည်း အဲဒီယောဂီဟာ
နှစ်ပတ်၊ ရက်နှစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်ထိအောင် မျက်ရည်ကျတုန်း
ပဲ။ သူဘာကြောင့် ကျနေလဲဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ မမေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
အဲဒီမျက်ရည်ကိုတော့ဖြင့် ဒီသတိပဋ္ဌာန်နည်းနဲ့ ဒီမျက်ရည်သိမ်းအောင်၊
မျက်ရည်ခန်းခြောက်အောင် လုပ်ရမှာပဲဆိုတဲ့စိတ်တော့ ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် အဲဒီ ဒကာမကြီးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ခံစားချက်
တွေကို ပေါ်လာသမျှတိုင်းကို ရှုမှတ်ဖို့၊ ဝိပဿနာနည်းနဲ့ ရှုမှတ်ဖို့၊ အဲဒီမှာ
ညွှန်ကြားပြီးတော့ အဆက်မပြတ် တစ်ခါတည်း မနားတမ်း ထိုင်လည်းမှတ်၊
သွားလည်းမှတ်၊ စားလည်းမှတ်၊ အိပ်လည်းမှတ်၊ ရေချိုးမှတ်၊ ရေသောက်မှတ်
လွှတ်အောင် တရစပ်မှတ်ခိုင်းပြီးတော့ ထားတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီ ယောဂီ
လည်း တကယ်ကို ရှိရှိသေသေအားထုတ်တာပဲ။ ဒီယောဂီ အရက်နှစ်ဆယ်
ကျော်လောက်ကျတော့ မျက်ရည်သိမ်းသွားပြီ၊ မျက်ရည်ခန်းသွားပြီ၊ မျက်ရည်
ခြောက်သွားပြီ။ အဲဒီ ဒကာမကြီးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်ဟာ လုံးဝမရှိ
တော့ဘူး။ အဲဒီမှာ တရားကလည်း ကြိုးစားလိုက်တာလေ၊ အသေးစိတ်
အမှအရာတွေရအောင် မှတ်တယ်။ အဆောင်မှာ တာဝန်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို
လည်း အဲဒီယောဂီကို ကြည့်ထားစမ်းပါဆိုပြီးတော့ ကြည့်ခိုင်းထားတဲ့
အခါကျတော့ အဆောင်တာဝန်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း အဆောင်နေတဲ့
အခါတိုင်းမှာ အမှတ်မလွတ်အောင်ကြိုးစားမှတ်နေတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။
ဒီယောဂီကို မေးပြန်တော့လည်း စိတ်ကူးစိတ်သန်းကစပြီး တပည့်တော်
ကြိုးစားမှတ်နေပါတယ်ဘုရား ဆိုပြီးတော့ လျှောက်ထားပါတယ်။ အဲဒီလို
အားထုတ်နေလို့ ဒီယောဂီ ဒကာမကြီး အရက်လေးဆယ်၊ အရက်လေးဆယ်
ကျော် လေးဆယ်ငါးရက်လောက်ပါ။ အဲဒီ အရက်လေးဆယ်ငါးရက်လောက်
ချောက်တဲ့အခါကျတော့ ဒီဒကာမကြီး ဉာဏ်စဉ်တရားနာကြားခွင့်ရပါတယ်။

တရားကြေးကိုဆပ်ရင်း
ငိုကြွေးမှုကိုဖြတ်သည်

အဲဒီတော့ ဉာဏ်စဉ်တရားနာကြားခွင့်ရပြီး ငြိမ်
တော့မယ်ဆိုပြီးတော့ မိမိရဲ့ ဆရာသမားများဆီ
ကန်တော့နှုတ်ဆက်တဲ့အနေအားဖြင့် လာ

ပြီးတော့ ကန်တော့တဲ့ အခါကျတော့ ဘုန်းကြီးက ဒီဒကာမကြီးကို အဲဒီကုမ္ပဏီ
မေးပါတယ်။ ဒကာမကြီးရောက်စ အချိန်ကာလတုန်းက ဘာကြောင့်
မျက်ရည်ကျနေတာလဲ။ ဘာတွေများ ပူဆွေးသောကတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါသလဲလို့
မေးတော့မှ သူ့လျှောက်ပြတကာ ဒီမဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာကို လာပြီးတော့
တရားအားထုတ်တာဟာ တပည့်တော် အကြွေးလာဆပ်တာပါဘုရားတဲ့။
သူက ဒီလိုလျှောက်တယ်။ ဘုန်းကြီးမေးတာက ဘာကြောင့် မျက်ရည်တွေ
ကျနေသလဲ။ သူက ကြွေးလာဆပ်တာပါလို့ လျှောက်တယ်။ ဒီတော့ ဒကာမကြီး
ဘုန်းကြီးမေးတာက မျက်ရည်ကျနေတာကို ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကို မေးတာ
ဆိုတော့ အဲဒီအကြောင်းကို တပည့်တော်လျှောက်ဖို့ပါတဲ့။ ဒီကို တပည့်တော်
အားထုတ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူးဘုရားတဲ့။ အားထုတ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်က တပည့်တော်
သမီးလေးပါတဲ့။ တပည့်တော်သမီးလေးဟာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးတဲ့
အချိန်မှာ သူငယ်ချင်းများနဲ့ ဒီမဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာမှာ အားထုတ်မယ်
ဆိုပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ယောဂီဝတ်စုံတွေ ချုပ်ထားကြပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်တုန်းက တပည့်တော်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ တရားဟာ
ငယ်ရွယ်သူတွေအတွက် အားထုတ်ရမယ့်တရား မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ထား
ပါတယ် ဘုရား။ နောက်ပြီးတော့ တရားအားထုတ်ရင် ရူးတယ်၊ နမ်းတယ်
ဆိုတာတွေကို ကြားဖူးထားတဲ့အတွက်ကြောင့် သမီးလေး စိတ်ကစောက်
ကဆတ် ဖြစ်သွားမှာ၊ ရူးသွပ်သွားမှာကို စိုးရိမ်တဲ့စိတ်တွေ့ရှိနေပါတယ်တဲ့။
ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့ တရားအားထုတ်ခွင့် မပေးလိုပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
တစ်ယောက်အနေအားဖြင့် သမီးက တရားအားထုတ်ချင်တယ်။ မိဘက
တရားအားမထုတ်ရဘူးဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်မှာ
အင်မတန်သိက္ခာကျပါတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်သမီး တရားအားမထုတ်
တပည့်တော် အမျိုးမျိုးကြိုးစားပြီး ဖျက်ခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်
တို့က နွေရာသီကျောင်းပိတ်ထားတဲ့ရက်မှာ မိသားစု အထက်အညာဒေသမှာ

ဘုရားစုံသွားပြီးတော့ ဘုရားဖူးမယ်။ အဲဒီတော့ ပြန်လာမှ ဝင်တာပေါ့
သမီးရယ်ဆိုပြီး တပည့်တော် ဖျက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ဘုရားစုံဖူးပြီးတဲ့
အခါကာလကျတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ဆိုတော့ သမီးမေ့လောက်ပြီလို့ဆိုပြီး
ယုံကြည်ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ပြန်ရောက်တယ်ဆို နောက်တစ်ရက်ပဲ
သမီး ရိပ်သာသွားတော့မယ်ဆိုတာကို ချက်ချင်းပြောတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ တပည့်တော်
သမီးကို တရားမဝင်စေချင်တာနဲ့ပဲ တစ်ခါဖျက်ရပြန်ပါတယ်တဲ့။ တခြား
အကြောင်းအရာလေးတွေ ဘာကိစ္စလေးတွေရှိတယ်၊ ညာကိစ္စလေးတွေရှိတယ်နဲ့
အကြောင်းလေးတွေပြုပြီးတော့ ဖျက်ပြီးတော့ ဘယ်အချိန်ကျတော့ ဝင်တာပေါ့
ဆိုပြီး တပည့်တော် ဒီလိုပဲ သမီးကို နှစ်သိမ့်ထားပါတယ်။ အဲဒီ နှစ်သိမ့်
တိုင်းလည်း သမီးက မိဘစကားကို နားထောင်တဲ့ သမီးဖြစ်တော့၊ နားထောင်
ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်သိမ့်ထားတဲ့ရက် ကျော်လွန်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း သမီး
နိုင်သာကို သွားချင်ပြီ။ ဒါပဲ စပြောတာပဲ။ အဲဒီတော့ တပည့်တော်တို့က
တစ်မျိုးပြောပြနေတော့ အဲဒီမှာ သမီးက မယုံတော့ဘူး။ တစ်ကြိမ်က နှစ်ကြိမ်၊
နှစ်ကြိမ်က သုံးကြိမ်ဆိုတော့။ အဲဒီမှာ သမီး ယုံကြည်အောင်ဆိုပြီး တပည့်တော်
မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာ ဟိတေသီအဖွဲ့မှာ စာရင်းသွင်းပြီးတော့ မှတ်ပုံတင်
တွေပါပေးပြီး၊ စာရင်းသွင်းပြီးထားပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နည်းနည်းနဲ့
သမီး တရားမဝင်ဖြစ်အောင် ဖျက်ဦးမှာပါပဲ။ သို့သော်လည်းပဲ အဲဒီမှာ
စာမေးပွဲအောင်စာရင်း (result)တွေထွက်ခါနီး အဲဒီလို စာမေးပွဲ (re-
sult) တွေ ထွက်ခါနီးမှာ သမီးက သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေဆီ
သွား : ဘယ်၊ စာမေးပွဲနဲ့စပ်ပြီး၊ (result) နဲ့စပ်ပြီး သိချင်တာလေးတွေ
မေးချင်တယ်ဆိုပြီးတော့ အိမ်ကနေသွားပါတယ်။ (result) ထွက်ဖို့ရာက
လည်း သုံးရက်ပဲ လိုပါတော့တယ်။ အဲဒီမှာ သမီးက သူ့သူငယ်ချင်း အပေါင်း
အသင်းတွေဆီ သွားတဲ့အခါမှာ မိမိစီးလာတဲ့ ကားပေါ်ကနေဆင်း၊ ဆင်းပြီးတော့
ဒီဘက်လမ်းကနေ တစ်ဖက်လမ်းကို ဖြတ်အကူးမှာ နောက်ကားကနေပြီးတော့
ဖြတ်ပြီး တိုက်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ သမီးကို အားလုံးနင်းမိသွားတဲ့အတွက်
တပည့်တော်သမီးလေး ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအခါ တပည့်
တော်ဟာ ငါ့သမီးလေးကို ငါ့ဘတ်မိနေပါပေါ့လားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိပါတယ်ဘုရား။ တကယ်လို့သာ သမီး တရားရိပ်သာဝင်နေမယ်။ တရားတွေ အားထုတ်နေမယ်ဆိုရင် ငါ့သမီးလေး ဒီလို အသေဆုံးသေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကြောင့် ငါ့သမီးလေး အသေဆုံးသေရတာမို့ ငါ့သမီးလေး အားထုတ်ချင်တဲ့တရားတွေ ငါ သူ့ရဲ့ကိုယ်စား အကြွေးဆပ်ရ ပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ အဲဒီမှာ တပည့်တော် သတိပေါ်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ သမီးလေးရဲ့ ဈာပနကိစ္စတွေပြီး၊ ရက်လည်ကိစ္စတွေပြီးလို့ တပည့်တော် တရားရိပ်သာဝင်လာပြန်တော့လည်း ဒီရိပ်သာရောက်တဲ့အခါကျတော့ သမီးဆီ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်လာတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းက သမီးလေးဟာ (result) ထွက်လာတဲ့အခါမှာ သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ ထွက်ခဲ့ပါတယ်တဲ့။ သူက ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ တပည့်တော် ဆယ်တန်း (result) တွေ ထွက်ပြီးတဲ့အချိန်ဆိုတော့ တပည့်တော်သမီးရဲ့ ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီးလို့ ရိပ်သာ ဝင်လာတဲ့ သမီးရဲ့အကြွေးကို ဆပ်တဲ့အနေအားဖြင့် လာတဲ့အခါကျတော့ သမီးအရွယ် ကျောင်းသူတွေ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်လို့ ဝင်လာတဲ့ ကလေးတွေ မြင်ရတဲ့အခါကျတော့ တပည့်တော် ဒီကလေးတွေ မြင်ရတိုင်း သူတို့ အသံတွေ ကြားရတိုင်း တပည့်တော် သမီး အမြဲပြောနေတဲ့ စကားတွေ ကိုလည်း ကြားတယ်။ သမီးရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာကိုလည်း အမြဲမြင်နေရတဲ့ အတွက် ကြောင့် တပည့်တော် မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင်၊ မျက်ရည်ပသိမ်းနိုင်အောင် တပည့်တော် ခံစားနေရပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရား ညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ တပည့်တော် အဆက်မပြတ် ထိုင်မှတ်၊ ရပ်မှတ်၊ သွားမှတ်၊ စားမှတ်၊ သမီးရဲ့စိတ်တွေ မဝင်နိုင်အောင်၊ ဝင်ခွင့်မရအောင်ကိုပဲ တပည့်တော် ကြိုးစားပြီးတော့ မှတ်ပေမယ့်၊ ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်းဟာ တပည့်တော် သမီးရဲ့ အာရုံကပဲ တပည့်တော်ကို လွှမ်းမိုးနေတဲ့အတွက်ကြောင့် တပည့်တော် မျက်ရည်မသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တပည့်တော်ခံစားရတဲ့ ပရိဒေဝ မီးတွေ လောင်ကျွမ်းနေတာတွေကို တပည့်တော် မငြိမ်းသတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အရှင်ဘုရားများရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း တပည့်တော် ကြိုးစား လိုက်တာ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်တဲ့ အခါကျတော့ တပည့်တော် သောက ပရိဒေဝဆိုတဲ့ သမီးရဲ့စိတ်တွေ ဖြေဖျောက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီမှာ တပည့်တော်

အကြောင်းကို သတိလည်း မရတော့ဘူး။ သမီးရဲ့အကြောင်းတွေ နားထောင်မှာလည်း ရောက်မလာတော့ဘူး။ အာရုံထဲလည်း မဝင်လာတော့ဘူး။ တပည့်တော်ရဲ့သန္တာန်မှာ ထိုင်လည်း မှတ်စိတ်၊ ရပ်လည်း မှတ်စိတ်၊ သွားလည်း မှတ်စိတ်၊ စားလည်း မှတ်စိတ်၊ အိပ်လည်း မှတ်စိတ်၊ တခြား စိတ် ကြားစိတ်က ဝင်မလာတော့ဘဲ တပည့်တော်ရဲ့မှတ်စိတ်ချည်း တစ်စဉ် တစ်တန်းတည်း ဖြစ်နေတဲ့အခါကာလကျတော့ သမီးရဲ့စိတ်တွေဟာ ဝင်ခွင့်ကို မရတော့ဘူးဘုရား။ အဲဒီမှာ တပည့်တော် ပရိဒေဝမီးတွေ လွန်မြောက်ခဲ့ ပါတယ်ဘုရား။ ပရိဒေဝမီးတွေ ငြိမ်းနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဆရာတော်ဟာ ဒီသောက ပရိဒေဝတွေ တကယ်ကို လွန်မြောက်ပါလားဆိုတာ တပည့်တော် ကိုယ်တွေ့နဲ့ယှဉ်ပြီးတော့ အားလုံးလက်ခံနိုင်ပါတယ်ဘုရားတဲ့။ အဲဒီကနေပြီးတော့ တပည့်တော် ဆက်ကြိုးစားတဲ့ အခါကာလကျတော့ တပည့်တော်ဟာ စိတ်ကလေးရဲ့ အဦးအစတွေကစပြီးတော့ ထိုင်တော့မယ် ဆိုချင် ထိုင်ချင်စိတ်၊ ရပ်တော့မယ်ဆိုရင် ရပ်ချင်စိတ်၊ သွားတော့မယ်ဆိုရင် သွားချင်စိတ်၊ အိပ်တော့မယ်ဆိုရင် အိပ်ချင်စိတ်၊ စားတော့မယ်ဆိုရင် စားချင်စိတ်၊ တံခါးဖွင့်တော့မယ်ဆိုရင် ဖွင့်ချင်စိတ်၊ ပိတ်တော့မယ်ဆိုရင် ပိတ်ချင်စိတ်။ ဒီ ချင်စိတ်က စပြီးတော့ အားလုံးကို မလွှတ်အောင် မှတ်နိုင်တဲ့ အခါကာလကျတော့ တခြားစိတ်၊ ကြားစိတ်ဆိုတာ ဘာစိတ်မျှကို ဝင်ခွင့် မရအောင် တပည့်တော် မှတ်စိတ်နဲ့ချည်း အားလုံးကို တားဆီးထားနိုင်ပါတယ်။ ကာကွယ်ထားပါ တယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော် သောကတွေ ပရိဒေဝတွေ အားလုံး လွန်မြောက်အောင် အားထုတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်ဘုရားဆိုပြီးတော့ အဲဒီ အကာမကြီးကိုယ်တိုင် လျှောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ကိုယ်တွေ့ကလေးပါ။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ယောက်ျား တကယ်လို့များ သားအတွက် ဖြစ်စေ၊ သမီးအတွက် ဖြစ်စေ၊ ခင်ပွန်းအတွက် ဖြစ်စေ၊ ဇနီးအတွက်ပဲ ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေအတွက်နဲ့ပဲ ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့ ဟောဒီ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောက၊ ငိုကြွေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝမီးတွေများ တကယ်လို့ တောင်လောင် လာပြီဆိုရင် ဟောဒီသတိပဋ္ဌာန်ရေခဲသာ ငြိမ်းသတ်လိုက်ရင် ဒီသောက ပရိဒေဝမီးတွေ မငြိမ်းနိုင်ပေဘူးလား။ လုံးဝငြိမ်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဘုန်းကြီးတို့

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုပါ။ အရှေ့ရန်ကင်းတိုက်တန်းထဲက ဒကာမကြီးတစ်ဦးရဲ့ ဒီ ကိုယ်တွေ့။ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့။ အဲဒီ သောက ပရိဒေဝ လွန်မြောက်ပြီး လေးကို ဘုန်းကြီးတို့ ဒီပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုလေးနဲ့ ယှဉ်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် တကယ်တမ်း တရားကို ရရှိသေသေခွဲအားထုတ်ရင် တကယ်ကိုပဲ လွန်မြောက်နိုင်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ ဘုန်းကြီးတို့ အတိတ်ဝတ္ထုလေး တစ်ခါ ထုတ်ပြော ပြီးစို့။ ဒီ ပရိဒေဝမီး လွန်မြောက်ပုံကို အဋ္ဌကထာ ဆရာကနေပြီးတော့ အတိတ်ဝတ္ထုလေးတွေ ထုတ်ပြီးတော့ ပြထားပါတယ်။ သောက ပူဆွေးမှုနဲ့ စပ်ပြီးတော့ သန္တတိအမတ်ကြီးကို အဋ္ဌကထာဆရာက ထုတ်ပြီးတော့ သာဓက အနေအားဖြင့် ပြတယ်။

ပဋ္ဌာစာရီ၏ ဟောဒီ ပရိဒေဝနဲ့စပ်တဲ့ အခါကာလကျတော့ ပဋ္ဌာစာရီ ငိုကြွေးပူဆွေးမှု အမျိုးသမီးငယ်ကို ဟောဒီမှာ ထုတ်ပြီးတော့ ပြထားခဲ့ တယ်။ ပဋ္ဌာစာရီဟာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့မှာ အင်မတန်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးကြီးဇနီးမောင်နှံနဲ့ သမီးလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ဦး တည်းသော သမီးလေးမို့ အလိုလိုက်ပြီးတော့ ဘုံစဉ်ခုနစ်ထပ်နဲ့ ချမ်းချမ်း သာသာ ခံစား၊ စံစားစေပါတယ်။ အခြွေအရံ မောင်းမမိသံတွေနဲ့ ခံစား စံစားစေပါတယ်။ တကယ့်ကို ရှင်ဘုရင့် သမီးတော်ကဲ့သို့ မိမိတို့ရဲ့သမီး လေးကို ဘုံခုနစ်ထပ်ဆောက်ပြီးတော့ ခံစားစေပါတယ်။ ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့သဘာဝ အာသဝ မခွာနိုင်သေးတဲ့ အခါကာလကျတော့ ကြီးချင်းထားတော့ ကြီးချင်း ပြီး အိုချင်းထားတော့ အိုးချင်းထိ ဆိုတာလို နီးစပ်မှုကနေပြီး သံယောဇဉ် တွယ်ပြီးတော့ မိမိတို့ရဲ့ခြံထဲမှာ သစ်ပင်ရေလောင်း၊ ပန်းပင်စိုက်၊ သစ်ပင်စိုက် စသည်ဖြင့် ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရတဲ့ဒါသကျွန်ပေါ့။ မိမိတို့ရဲ့ အခိုင်းအစေကျွန်း အဲဒီကျွန်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်ပြီး၊ သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး ကျွန်ဖြစ်တဲ့ ဒါသနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားတယ်။ ဒါသဆိုသူကလည်း သူဌေးကြီး၊ သူဌေးကတော်ကြီးတို့ကို မျက်နှာတောင် မော်ကြည့်ရဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အင်မတန်ကို ကြောက်ရွံ့တာဆိုတော့ သူတို့သမီးကို ခိုးပြီးတော့ တကယ်တော့

သူတတောင် ခိုးရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးကကို ခိုးထွက်ပြေးတဲ့သဘောပဲ။ သင့်လျော်တဲ့နေရာရောက်တော့ ဘာမျှလုပ်ကိုင်မစားတတ်ဘူး။ အဲဒီမှာ ကျွန်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ထင်းခုတ်ကျွေးရတယ်။ တောထဲမှာထွက်ပြီးတော့ ထင်းခုတ် အဲဒီထင်းတွေကိုခုတ်ပြီး ထမ်းလာပြီး မြို့မှာကျတော့ ဖြတ်တောက်ပြီး ဆောင်း၊ ရောင်းလို့ရတာလေးနဲ့ ဝယ်ခြမ်းစားသောက်ပြီးတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ အဲဒီလိုနေရပေမယ့် သူ့ဘဝနဲ့သူ ပျော်နေတာပဲ။ ဘဝမှာ တဏှာဆိုတဲ့ စကားများ ရှိနေပြီဆိုပါရင် ရတဲ့ဘဝမှာ ရောက်ရာအာရုံနဲ့ ပျော်မွေ့နေတတ် တယ်။ ယာယံတဏှာ ပေါနောဗ္ဗဝိကာတဲ့ တကြတကြာ ဘိနန္ဒီနီတဲ့။ အဲဒီတော့ မိမိတို့ တဏှာရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရောက်ရာဘဝမှာ၊ ရရာအာရုံလေးနဲ့ ပျော်မွေ့နေတတ်တယ်ဆိုတော့ အခုသူဌေးသမီးဟာလည်း ဒီလောက်ဘုံစဉ် ခုနစ်ထပ်နဲ့ ခံစားပြီးတော့၊ ချမ်းချမ်းသာသာနေလာတဲ့ဘဝ။ အခု ဒါသဆိုတဲ့ ကျွန်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ တစ်ခါတည်း ခိုးရာလိုက်ပြီးပြေးတဲ့ အခါကာလကျတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ဆန်ဆိုရင်လည်း ကြမ်းပေ့ဆိုတဲ့ဆန်မျိုး၊ ဟင်းဆိုတာလည်း အသားဟင်းဆိုတာ စားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်သလိုနဲ့ပဲ ဆန်ကိုထမင်း ပုန်းရည်ဟင်းနဲ့ပဲ။ ဒီလိုနဲ့ စားသောက်ပြီးတော့ သူ့ဘဝ သူပျော်နေတာ။ နီးလုံး၊ လေမလုံး တဲကုပ်လေးနဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ပထမသားဦးလေး ထွန်းကားမယ့် အချိန်ကာလကျတော့ မိဘကို သတိရလာတယ်။ အားကိုးရာ ရှာလာတယ်။ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေလည်း ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့ ကိုဒါသကို မိဘထံပြန်ပြီးတော့ အပ်နံပေးဖို့၊ ပြန်ပို့ပေးဖို့ သူဌေးသမီးပဋ္ဌာစာရီက ပြောဆိုတဲ့အခါ ဟို ကိုဒါသကလည်း သူဌေးကြီး၊ သူဌေးကတော်ကြီးတွေ ဆီသာ ရောက်သွားရင်တော့ ငါ့တော့ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီးတော့ ရိုက်နှက် ညှဉ်းဆဲကြတော့မှာပဲ။ ဇနီးနဲ့ခွဲတော့မှာပဲဆိုပြီး ကြောက်ရွံ့ပြီးတော့ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက်၊ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ဆိုတာလိုပဲ။ ချောထားပြီး ပြောင်းလဲလာလိုက် တာ။ ကဲ-ကိုဒါသမှ မပို့လို့ရရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ပြန်တော့မယ်ဆိုပြီးတော့ ပြန်လာတဲ့အခါ လမ်းခရီးရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကမ္မလေဟာ လှောင်ပြီးတော့ လမ်းခရီး ချုံကြားထဲမှာပဲ မွေးဖွားလိုက်ရတယ်။ ပထမသားဦးလေး။ အဲဒီမှာ ကိုဒါသကလည်း ထင်းခုတ်အပြန် ပျောက်လို့လိုက်ရာတဲ့အခါ လမ်းခရီးမှာပဲ

ပြန်တွေ့ပြီးတော့၊ ချောမော့ပြီးတော့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာ။ ကဲကွာ-မင်း ဒီပထမ သားဦးလေး မွေးဖွားချင်လို့ပဲ မိဘထံ ပြန်ချင်တာမဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်လေး၊ အခုမင်း သားလေးလည်း မွေးဖွားပြီးပြီကွာ။ အဲဒီလိုဆို မပြန်ပါနဲ့တော့၊ အိမ်ပြန်ကြပါစို့ဆိုပြီး ကိုယ့်တဲကို ပြန်လာခဲ့ကြပြန်ရော။ ဒီလိုနဲ့ ဒုတိယ သားရတနာလေး မွေးဖွားဖို့အတွက် တစ်ကြိမ်ဖြစ်လာပြန်တော့လည်း မိဘကိုပဲ အားကိုးဟာဖြစ်တော့ မိဘထံ ပြန်ပို့ခိုင်း၊ ကိုဒါသကလည်း ကြောက်ရွံ့တော့ ပြန်မပို့လိုဘူး။ နေ့ရွှေ၊ ရက်ရွှေ၊ နေရင်းကနေပြီးတော့ ကဲ-ကိုဒါသ ပြန်မပို့ ရင်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ပြန်တော့မယ်။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကို ပြန်မယ်ဆိုပြီးတော့ သားကြီးလေးလက်မှာဆွဲပြီးတော့ ပြန်သွား။ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ အိမ်တွေက ကိုဒါသ တောကပြန်လာတဲ့အခါ အေး-မင်းဇနီးတော့ သူ့မိဘရပ်ထံ ပြန်လေရဲ့ ဆိုတော့ အဲဒီမှာ ကိုဒါသ နောက်က လိုက်သွား။ အဲဒီလိုပဲ ဟိုမှာ ချုံကြားထဲမှာ ကမ္မဇလေက လှုပ်နေတဲ့ အခါကာလကျတော့ ဝမ်းတွေက နာလာတဲ့အခါ ကျတော့ အဲဒီမှာနေရ။ မီးများဖွားပြီးတဲ့အခါ မိုးကြီးလေကြီးကလည်းပဲ ဒီညမှာ အကြီးအကျယ်ကျ။ အဲဒီတော့ မိုးကြီးလေကြီး အကြီးအကျယ်ရွာတဲ့ အခါ ကျတော့ ဒီနေရာမှာ မိခင်ရဲ့မေတ္တာလေးဟာ ပေါ်လွင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီမှာ မိုးတွေလေတွေကျတဲ့အခါ ချုံထဲဝင်နေပေမယ့်လို့ မိုးရေမလုံခြုံတဲ့ အခါကျတော့ မိခင်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အောက်က သားလေးနှစ်ယောက်ကို အောက်မှာထားပြီး အပေါ်ကနေပြီးတော့ မိခင်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အပေါ်က နေပြီးတော့၊ သားနှစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်လေးနဲ့အပ်ပြီးတော့ အပေါ်ကနေ တစ်ညလုံး ကုန်းပြီးတော့ ဝပ်ထားတယ်။ သားလေးနှစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်နဲ့ အပ်ထားလိုက်တယ်။ အပေါ်က မိမိရဲ့ကျောပေါ်မှာပဲ မိုးရေတွေကျရင်ကျ။ မိုးရေတွေစိုရင်စို၊ ဒီသားလေး နှစ်ယောက်ကိုတော့ မိမိရဲ့ရင်ခွင်အတွင်းမှာ ထားပြီးတော့ အပေါ်ကနေ ကျောနဲ့မိုးထားလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့ ကိုဒါသကိုလည်း ချမ်းလွန်းလို့ မီးလေးဘာလေးလှုံ့ရအောင် ထင်းရှာပါဆိုတဲ့ အခါကာလကျတော့ ကိုဒါသလည်း ထင်းရှာရင်းကနေပြီး မြွေပေါက်လို့ အဲဒီ တောင်ပိုလေးပေါ်မှာပဲ သေရပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ မသိရှာတဲ့အခါကျတော့ တစ်ညလုံး ဒီအတိုင်းပဲ သားလေးနှစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ အပ်ထားပြီးတော့

အပေါ်ကနေ ကုန်းပြီးတော့ပဲ ဝပ်ထားပြီးတော့ မိခင်ရဲ့ရင်ငွေ့ကိုပေးကာ နေခဲ့ရ တယ်။

မိုးလင်းလို့ ကိုဒါသပြန်မလာလို့ လိုက်ရှာကြည့်တော့ အလောင်းကိုပဲ တွေ့ရတော့တာပေါ့။ ဒါနဲ့ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ သစ်ခက်သစ်ရွက်တွေနဲ့ နဲ့အုပ်ပြီးတော့ သင်္ဂြိုဟ်ထားခဲ့ရတယ်။ ပဋ္ဌာစာရီမှာ လင်ယောက်ျားကို အားကိုး စရာမရှိတဲ့အတွက် မိဘက လွှဲပြီးတော့ အားကိုးစရာမရှိဘူး၊ ငါတော့ မိဘရပ်ထံ ပြန်မှပဲဆိုပြီးတော့ မိဘရပ်ထံ ပြန်လာတာ သားကြီးကို လက်ကဆွဲပြီး သားငယ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ ချောင်းတစ်ခုတွေ့တယ်။ ချောင်း ရေက မနေ့က မိုးကြီးလေကြီးကျထားတာဆိုတော့ ရေစီးသန်နေတယ်။ ရေက မနက်ပေမယ့် ရေစီးသန်နေတဲ့အတွက် သားနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ဝေ့သွားရဲတော့၊ သားကြီးကို ငါ့သားရေ မင်းက ဒီဘက်ကမ်းမှာနေရစဉ်မှာ ဟောဒီ မင်းညီလေးကို အမေ ဟိုဘက်ကမ်းကို သွားပို့လိုက်ဦးမယ်။ ဟိုဘက် ကမ်းရောက်တော့မှ အမေလာခေါ်မယ်နော်။ အမေက မခေါ်ဘဲနဲ့များ ငါ့သား မဆင်းခဲ့နဲ့လို့ မှာထားခဲ့ပြီး သားငယ်လေးကို ဟိုဘက်ကမ်းမှာ သွားအဖို့ ဟိုဘက်ကမ်း သားငယ်လေးထားခဲ့ပြီးတော့၊ ဒီသားကြီး လာခေါ်ပြန်တော့ လည်း စိတ်မချဘူး။ မိခင်မှာ သားငယ်လေးကို ကြည့်ကာကြည့်ကာနဲ့ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နဲ့လာ။ အဲဒီလိုနဲ့ လာတဲ့အချိန်မှာပဲ ကောင်းကင်က စွန်ကနေပြီးတော့ မိမိအစာမှတ်ထင်ပြီးတော့ နီတာတွေးလေး ဖြစ်နေတဲ့ ကလေးကို မိမိရဲ့အစာပဲဆိုပြီး ကောင်းကင်ကနေ သားလေးကို ထိုးသွတ်ပြီး ချီယူသွားပါလေရော။ မိခင်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးပြီးတော့ အော်ဟစ်ပြီးတော့ ခြောက်လှန့်တဲ့အခါ ဟိုဘက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ သားကြီးက အမေလက်ရပ်ခေါ်နေပြီ၊ လက်ခုပ်တီးခေါ်နေပြီအထင်နဲ့ ဆင်းပြေးလာတာ ရေထဲမျောပါသွားပြန်ရော။ အဲဒီမှာ သားကြီးလည်း ရေထဲမျောပါသွားဖို့ သေ။ သားငယ်လည်း စွန်ချီလို့ သေ။ ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မြွေကိုက်လို့ သေ ဆိုတော့ အားကိုးစရာများ လုံးဝကို မရှိတော့ဘူး။ တစ်ည တည်းနော် တစ်ညတည်း။ တစ်ရက်တည်းပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီကနေပြီ တော့ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ဆီကို ဦးတည်ပြီးတော့ ငါ့မှာ အားကိုးစရာ မိဘမောင်တာ

လွှဲပြီးတော့၊ တခြားမရှိတော့ပါလားဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာ ရိုက်ချင်ရိုက်၊ နှက်ချင်
 နှက်တော့၊ မိဘထံ ငါပြန်မှာပဲဆိုပြီး မိဘထံ ပြန်လာတာ။ ပြန်လာတဲ့အခါ
 လမ်းခရီးမှာ လူဒကာကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ အဲဒီ ခပ်ကြီးကြီး
 ဒကာကြီးကို သူ့ရဲ့မိဘ နှစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းတယ်။ အဘရေ၊ အဘ
 ဘယ်ကလာတာလဲဆိုတော့ ရာဇဂြိုဟ်မြို့က လာခဲ့တာပဲသမီးရေ၊ ရာဇဂြိုဟ်
 မြို့က လာခဲ့တာဆိုရင် ဒီနာမည်နဲ့ သူဌေးကြီး၊ သူဌေးကတော်ကြီးတွေ
 ကိုယ်ကျန်းမာလို့ စိတ်ချမ်းသာကြပါရဲ့လားလို့ စသည်ဖြင့် မေးတဲ့အခါကျတော့
 အဘိုးကြီးကနေပြီးတော့၊ သမီးရေ အဲဒီသူဌေးကြီး၊ သူဌေးကတော်ကြီးတွေ
 ဇနီးမောင်နှံနဲ့ သူတို့ရဲ့သား အင်မတန်ကံဆိုးရှာတယ်ကွယ်။ ငါ့သမီး စိတ်ခိုင်ခိုင်
 ထားပေတော့ပေါ့။ အဲဒီသူဌေးကြီးနဲ့ သူဌေးကတော်ကြီးရော၊ သားရော
 မနေညက လေကြီးမိုးကြီးတွေ ကျတယ်။ ငါ့သမီး သိတယ်မဟုတ်လား။
 သိပါတယ်။ သိတာပေါ့လေ။ ဘယ်လိုမျှ မမေ့နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီ လေကြီးမိုးကြီး
 ကျတဲ့အချိန်မှာ ဒီသားငယ်လေး မွေးတယ်။ လင်ယောက်ျား မြွေကိုက်ခံရတယ်။
 အကုန်လုံးဟာ မမေ့နိုင်စရာတွေလေ။ အဲဒီတော့ လေကြီးမိုးကြီးကျတဲ့ အချိန်
 မှာပဲ သူတို့ရဲ့တိုက်အိမ်ကြီး ပြိုကျပျက်စီးသွားပြီး အားလုံးတိုက်ပိပြီးတော့၊
 ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်လုံးရော၊ သူတို့သားရော အဲဒီတိုက်ထဲမှာပဲ ဖိမိပြီး
 သေကုန်ကြတယ်သမီးရေ။ ဟိုမှာ လှမ်းပြီးတော့ တွေ့နေရတာ၊ မီးခိုးတွေ
 တလိပ်လိပ်ထွက်နေတာကို ငါ့သမီး မြင်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ မီးခိုးတွေ
 တလိပ်လိပ်ထွက်ပြီးနေတဲ့ အဲဒီမီးခိုးလိပ်ကြီးတွေဟာ သူတို့ သုံးလောင်းပြိုင်
 အနေအားဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်နေတာပဲ သမီးရေလို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ အားကိုးရာမဲ့
 ဖြစ်သွားပြီးတော့ စိတ်တွေဟာ ဘယ်လိုမျှ ထိန်းသိမ်းလို့ မရနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး
 တစ်ခါတည်း အော်ဟစ်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးတော့တာပဲ။ ဘယ်လိုမျှကို စိတ်ကို
 မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့် မထိန်းသိမ်းနိုင်တာလဲဆိုရင် အားကိုး
 စရာ ရှိလို့လား။ အားကိုးစရာ မရှိတော့လို့လား။ ဘာမျှကို တွယ်တာစရာ
 မရှိတော့ဘူး။ အားကိုးစရာ မရှိတော့ဘူး။ ဘဝတော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ကို ဖြစ်သွား
 တာပဲ။ အဲဒီမှာ မိမိကိုယ်ကို၊ မိမိရဲ့စိတ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်အောင် ဖြစ်ပြီးတော့
 မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဝတ်အစားတောင် မရှိလို့မရှိမှန်း မသိတော့ပါဘူး။

ပလာနတ္ထိ။ အဲဒီလိုနဲ့ ရပ်ထဲ၊ ရွာထဲ၊ မြို့ထဲ၊ ရပ်ကွက်ထဲ လှည့်ပတ်ပြီးတော့
 ပြေး။ ဟိုက ခဲနဲ့ပေါက်၊ ဒီက ခဲနဲ့ပစ်နဲ့။ အဲဒီလို အပစ်ခံ၊ အဆင်းချခံ၊
 အနိုင်စက်ခံပြီးတော့ လှည့်ပတ်သွားနေရင်းက ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့
 ဉာဏ်တော်ထဲမှာ ပဋ္ဌာစာရီ ကျွတ်တမ်းဝင်မယ့် အရေးကို မြင်တော်မူပါတယ်။
 ဒီအခါမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်
 ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးပြီးတော့ အဲဒီမှာ တရားသဘင်ကြီး ဆင်ယင်ကျင်းပ
 ပြီးတော့ နေပါတယ်။ ပရိသတ်တွေကလည်း မြောက်မြားစွာ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်
 ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့တရားပွဲ၊ ဒီပဋ္ဌာစာရီကလည်းပဲ တစ်မြို့ဝင် တစ်မြို့ထွက်၊
 တစ်ရပ်ကွက်ဝင် တစ်ရပ်ကွက်ထွက်နဲ့ လှည့်ပတ်ပြီးတော့ သွားနေတာကိုး
 စိတ်မှ တည်ငြိမ်မှုမရဘဲ၊ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိတော့၊ လျှောက်သွားနေရင်းက
 နေပြီးတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ စိတ်တော်နဲ့ ညွှတ်ပြီးယူလိုက်တာ
 ဖြစ်တော့ ပဋ္ဌာစာရီဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ကျောင်းတော်ဆီ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့
 ဓမ္မသဘင်ဆီ ရောက်လာတယ်။ အားလုံးပရိသတ်တွေက ပဋ္ဌာစာရီကို အဝင်
 မခံကြဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရူးသွပ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ပြောချင်ရာပြော
 ဆိုချင်ရာဆို ဆိုတော့ အဲဒီမှာ လှုပ်ကြားထဲမှာ ဘယ်ပရိသတ်ကမျှ အဝင်မခံဘဲ
 မောင်းထုတ်ကြတယ်။ အဲဒီလို မောင်းထုတ်ကြတဲ့ အခါကျတော့မှ မြတ်စွာ
 ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အားလုံးသော ပရိသတ်ကြီးကို တားမြစ်ပြီး
 'ချစ်နမ ပဋ္ဌာစာရီ၊ ငါဘုရားထံ လာခဲ့လော့'လို့ မြတ်စွာဘုရားက တကယ့်
 ကရုဏာရသ၊ မိမိရဲ့ နမအရင်းလေးအပေါ်မှာထားတဲ့ မေတ္တာမျိုး၊ ဓေတနာ
 မျိုးနဲ့ မြတ်စွာဘုရားက စူးစိုက်ပြီးတော့ ကရုဏာအားလုံးကို အဲဒီ ပဋ္ဌာစာရီ
 အပေါ်မှာ စုပုံပြီးတော့ လွှတ်ထားလိုက်တဲ့အခါ ပဋ္ဌာစာရီဟာလည်း ချက်ချင်း
 သတိရသွားတယ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ 'ချစ်နမ ပဋ္ဌာစာရီ
 ငါဘုရားထံ လာခဲ့လော့'လို့ ခေါ်တဲ့အသံတော်ကို ကြားလိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ
 မိမိရဲ့သတိတွေ လွတ်ကင်းနေတာတွေ ပျောက်သွားပြီး သတိတွေ ပြန်ရ
 အဲဒီလိုပြန်ရလို့ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်ရော အဝတ်အစားဆိုတာ
 ဘာမျှမရှိတဲ့အခါ ဟိရီဩတ္တပ္ပ ရှက်စိတ်ကြောက်စိတ်တွေ ပေါ်လာပြီး ထိုင်ချ
 လိုက်တယ်။ ဒီလိုထိုင်လိုက်တဲ့အချိန်အခါ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မိမိရဲ့

မြို့စောင်လေး တစ်ထည်ကို လှမ်းပြီးတော့ ပစ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပဋ္ဌာစာရိတ မိမိရဲ့အရှက်ကို လုံခြုံအောင်ပြုပြီးတော့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ အနီးအနားကို ရောက်အောင်သွား။ ပြီးတော့မှ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ ခြေဖမ်းတော်နဲ့ သူ့ရဲ့နဖူး ထိတိုက်ပြီးကော့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို သူ့ရဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို အားကိုးအားထားပြုပြီးတော့ လျှောက်ခံတယ်။

ဥဘောပုတ္တရာ ကာလင်တာ၊ ပစ္ဆေ မယံ ပတိ မတော။
မာတာ ပိတာစ ဘာတာစ၊ ဧက စိတဗ္ဗိ ဒယုရေ။

ဥဘောပုတ္တရာ-သားနှစ်ယောက်တို့သည်။ ကာလင်တာ-သေခဲ့ကုန်ပြီဘုရား။ မယံ-ဘုရားတပည့်တော်၏။ ပတိ-လင်ယောက်ျားသည်။ ပစ္ဆေ-သွားရာလမ်းခရီး၌။ မတော-မြေခဲ၍ သေဆုံးခဲ့ပါပြီဘုရား။ မာတာ ပိတာစ-အမိအဘတို့သည်လည်းကောင်း။ ဘာတာစ-မောင်ဖားသည် လည်းကောင်း။ ဧကစိတဗ္ဗိ-ထင်းပုံတစ်ခုတည်း၌။ ဒယုရေ-သင်္ဂြိုဟ်၍ လောင်ကျွမ်းခဲ့ပါ ကုန်ပြီဘုရား။

မြတ်စွာဘုရားတဲ့၊ တပည့်တော်ရဲ့ သားနှစ်ယောက်ဟာလည်း သေဆုံးခဲ့ပါပြီ။ တပည့်တော်ရဲ့ ခင်ပွန်းလင်ယောက်ျားဟာလည်း တပည့်တော်အတွက်နဲ့ မြေခဲ၍ သေဆုံးခဲ့ရပါပြီ။ တပည့်တော်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ မောင်ဖားဟာလည်းပဲ တိုက်အိမ်ပြိုကျပြီးတော့ သေဆုံးခဲ့ရပါပြီ မြတ်စွာဘုရား။

ဘန္တေ-ဘုန်းတော်နေဝန်း ထွန်းလင်းတောက်ပတော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား။ မေ-ဘုရားတပည့်တော်၏။ အဝဿယော-မှီခိုရာသည်။ ဟောထ-ဖြစ်တော်မူပါကုန်ဘုရား။ မေ-ဘုရားတပည့်တော်၏။ ပတိဋ္ဌာ-ဆောက်ရာတည်ရာ အားကိုးရာသည်။ ဟောထ-ဖြစ်တော်မူပါကုန်ဘုရား။ မေ-ဘုရားတပည့်တော်၏။ ဧကပုတ္တံ-သားတစ်ယောက်ကို သေနှော-စွန့်သည်။ ဂဏှိ-ချီခဲ့ပါပြီဘုရား။ ဧကော-သားတစ်ယောက်သည်။ ဥဒကေန-ရေဖြင့်၊ ဝုဠော-မျောပါ၍ သေဆုံးခဲ့ရပါပြီ မြတ်စွာဘုရား။ မေ-ဘုရားတပည့်တော်၏။ ပတိ-လင်ယောက်ျားသည်။ ပစ္ဆေ-လမ်းခရီး၌။ မတော-မြေခဲ၍ သေဆုံးခဲ့ရပါပြီ

ဘုရား။ မာတာပိတာရောစ-မိဘတို့သည်လည်းကောင်း။ ဘာတာစ-မောင်ဖားသည်လည်းကောင်း။ ဂေဟေန-တိုက်အိမ်ဖြင့်၊ အဝတ္ထထာ-ပိမိနေကုန်လျက် အာစိတသ္မိ-တစ်ခုသောထင်းပုံ၌။ ဈာယန္တိ-သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရပါကုန်ပြီဘုရား။

မြတ်စွာဘုရားတဲ့၊ တပည့်တော်ရဲ့ သားနှစ်ယောက်ဟာလည်းပဲ တစ်ယောက်က စွန့်ချီ၊ တစ်ယောက်က ရေနစ်လို့ သေဆုံးခဲ့ရပါပြီ။ တပည့်တော်ရဲ့ လင်ယောက်ျားဟာလည်း လမ်းခရီးမှာ မြေခဲ၍ သေဆုံးခဲ့ရပါပြီ။ တပည့်တော်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ မောင်ဖားဟာလည်း တိုက်အိမ်ပိမိပြီးတော့ သေဆုံး၍ ထင်းပုံတစ်ခုတည်းမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရပါပြီ မြတ်စွာဘုရား။ တပည့်တော်မှာ မှီခိုရာရယ်လို့ မရှိပါ။ မေ-ဘုရားတပည့်တော်၏။ အဝဿယော-မှီခိုရာသည်။ ဟောထ-ဖြစ်တော်မူပါဘုရား။ မြတ်စွာဘုရားမှလွဲပြီးတော့၊ တပည့်တော်မှာ မှီခိုရာ မရှိပါ။ မြတ်စွာဘုရားမှ လွဲပြီးတော့ တပည့်တော်မှာ ထောက်ရာတည်ရာ အားကိုးရာရယ်လို့ မရှိပါ မြတ်စွာဘုရား။ တပည့်တော်ရဲ့ အားကိုးရာဖြစ်တော်မူပါလို့ အဲဒီလို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို သူ့ရဲ့ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရင်ဖွင့်ပြီးတော့ လျှောက်ထားလိုက်တယ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အဲဒီပဋ္ဌာစာရိကို သတိပေးတယ်။ ချက်ချင်းပြီး မြတ်စွာဘုရား တရားမဟောဘူး။ တကယ် ပရိဒေဝတောက်လောင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို တရားသွားပြီးဟောရင်ရော တရားထဲမှာ အာရုံစိုက်ပြီးတော့ နာလို့ မရနိုင်ဘူး။ သူသတိရလာအောင် သတိပေးရတယ်။ တရားတော်အပေါ်မှာ အာရုံစိုက်မိလာအောင် သတိပေးပြီးတော့မှ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတယ်။ အခုလည်း မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သတိပေးတော်မူသော အနေအားဖြင့်-

စတုသု သမုဒ္ဒေသုဇလံ ပရိတ္တကံတတောဗဟံ အဿုစနာ
အနပ္ပကံ ဒုက္ခေန ဖုဋ္ဌဿ နရဿ အသောစနာ ကိကာရဿ
အဗ္ဗ တုဝံ ပမဇ္ဇသီတိ-တဲ့။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ ချစ်နမပဋ္ဌာစာရိကဲ့။ ဟောဒီ သားနှစ်ယောက်နဲ့ လင်ယောက်ျားအတွက်၊ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ မောင်ဖားအတွက်နဲ့ ငိုကြွေးခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ တကယ်လို့သာ မခန်းဘဲ၊ မခြောက်ဘဲနဲ့သာ

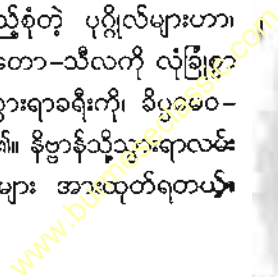
ရိုးနမယ်ဆိုရင် သမုဒ္ဒရာလေးစင်းမှာရှိတဲ့ ရေတွေထက်တောင်မှ များလိမ့်မယ် ချစ်နွယ်။ အမ္မ-ချစ်နွယ်၊ တုဝံ-သင်သည်။ ကံကာရဏာ-အဘယ် အကြောင်းကြောင့်၊ ပမဇ္ဇသီ-မေ့လျော့၍ နေဘိသနည်း။ သူတို့အတွက် ဝိပဿနာပညာပေးခဲ့ရတာ၊ လင်အတွက် ဝိပဿနာပေးခဲ့ရတာ၊ သားတွေအတွက် ဝိပဿနာပေးခဲ့ရတာ မိဘအတွက်၊ မောင်ဖားအတွက် ဝိပဿနာပေးခဲ့ရတာဟာ ဒီတစ်ဘဝတည်း ဝိပဿနာပေးခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်း ဝိပဿနာပေးခဲ့ရတာ။ အဲဒီလိုဝိပဿနာပေးလာလို့ ကျလာတဲ့မျက်ရည်တွေဟာ မခန်းမခြောက်ဘဲနဲ့သာ ရိုးနမယ်ဆိုရင် သမုဒ္ဒရာလေးစင်းမှာရှိတဲ့ ရေတွေထက်တောင် များလိမ့်မယ်ချစ်နွယ်။ သင် သတိရသိတော့လားလို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သတိပေးလိုက်တယ်။ ဒီအခါ ကျွန်ုပ် ပဋ္ဌာစာရီဟာ သတိရလာပြီးတော့ ပြော... မိဘ၊ မောင်ဖား၊ သားတွေ ခင်ပွန်းအတွက် ဝိပဿနာပေးခဲ့ရတာတွေဟာ ဒီတစ်ဘဝတည်းအတွက် ဝိပဿနာပေးခဲ့ရတာတွေ မဟုတ်ပါဘဲကလား။ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း ဝိပဿနာပေးခဲ့ရတာပါလားလို့ အဲဒီလို သတိတရားရလာတဲ့ အချိန်ကျမှ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက-

အားကိုးစရာ မရှိပါ

နသန္တိ ပုတ္တာ တာဏာယ နာပိတာ နာပိဗန္ဓဝါ။
 အန္တကေနာမိပါဏသ၊ နတ္ထိ ဉာတိသု တာဏတာ။
 အန္တကေန-သေမင်းသည်။ အမိပါဏသ-နိပ်စက်သောသူအား။ တာဏာယ-စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ၊ နသန္တိ-မတတ်နိုင်ကုန်၊ နာပိဗန္ဓဝါ-သားသမီးတွေအပေါ်မှာ သေမင်းက နိပ်စက်လာလို့ရင် ငါ့ရဲ့သား သမီးလေးရဲ့ အသက်ဟာ ငယ်ပါသေးတယ်။ လူ့ဘဝမှာနေနိုင်မယ်ဆိုရင် နေနိုင်ပါသေးတယ်။ သားသမီးတွေ မသေစေဘဲနဲ့ ကျွန်ုပ်ကိုသာ အသေစားအနေအားဖြင့် သေမင်းက ခေါ်သွားပါလို့ ဘယ်လိုမျှသားသမီးတို့အတွက် တားဆီးဖို့ရာ မတတ်နိုင်ပါ။ ပိတာ-မိဘတို့သည်လည်း၊ တာဏာယ-စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ၊ နသန္တိ-မတတ်နိုင်ကုန်။ မိဘများကလည်း၊ တကယ်လို့ ကွယ်လွန်သွားကြပြီ

သားသမီးများက မိဘရဲ့ကိုယ်စားအနေအားဖြင့် မိမိသေပေးမယ် ဆိုတာကို ဘယ်လိုမျှမတတ်နိုင်ပါ။ ဗန္ဓဝါပိ-ဆွေမျိုး၊ ခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်သော ကိုယ်တို့သည်လည်း၊ ဗန္ဓဝါပိ-အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်သူတို့သည်လည်း၊ တာဏာယ-စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ၊ နသန္တိ-မရှိကုန်၊ ဝါ-မတတ်နိုင်ကုန်။ မိမိအပေါ်မှာ အင်မတန်မှချစ်ပါတယ်၊ ခင်ပါတယ်၊ မြတ်နိုးပါတယ်၊ တွယ်တာပါ သော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ဟာလည်း ဟောဒီသေခြင်းတရားနဲ့ ကြုံတွေ့လာလို့ရှိရင် အသက်ကို ဘယ်လိုမျှ တားမြစ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါဘူး။ ဉာတိသု-ဆွေမျိုး မတတ်နိုင်ဘူး။ တာဏာယ-စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ၊ နတ္ထိ-မရှိပါပေ။ ဆွေမျိုး ဆွေတာလည်း မသေအောင် ဘယ်သူမျှ မတတ်နိုင်ပါ။ ဒါကြောင့်-တော်မမတ္တိ သိဉာဏ၊ ပဏ္ဍိတော သီလသံ ဝုတော။ နိဗ္ဗာန ဂမနာ မဂ္ဂံ၊ ဝိပုမေဝ ဝိသောယေ။

တေမတ္တံ-ဤအကြောင်းကို၊ တော်ဝသံ-ဤ အလိုကို၊ ဉတ္တာ-သိ၍၊ ဝိပုမေဝ-အသိလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံသောသူသည်။ သီလသံ ဝုတော-သီလကို ရိုသေစွာစောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းလျက်၊ နိဗ္ဗာနဂမနာမဂ္ဂံ-နိဗ္ဗာန်သို့သွားရာ လမ်းခရီးကို၊ ဝိပုမေဝ-လျင်မြန်စွာသာလျှင်၊ ဝိသောယေ-သုတ်သင်ရာ၏။ ဣတိ-ဤသို့၊ ဘဂဝါ-တို့ဘုန်းတော်သခင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်။ အဝေါစ-ကရုဏာရေသွား မေတ္တာအားဖြင့် အသေစွာမသွေ ဟောကြားတော်မူလိုက်ပါပေသတည်း။ သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။ အဲဒီမှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ပဋ္ဌာစာရီကို မျက်ရည် ထိမ်းစေပြီးတော့၊ သတိရစေပြီးတော့ သားသမီး၊ မိဘ၊ မောင်ဖား ဆွေမျိုး အလုံးသောပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟောဒီသေမင်းနဲ့ ကြုံတွေ့လာလို့ရှိရင် ဘယ်သူကမျှ သိသူ့ကို မကူညီနိုင်ပါ။ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီမတတ်နိုင်တဲ့ အကြောင်း တွေကို သိကြတဲ့ အသိလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ၊ သီတတရားဝင်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ သီလသံဝုတော-သီလကို လုံခြုံစွာ စောင့်ထိန်းပြီးတော့၊ နိဗ္ဗာနဂမနာမဂ္ဂံ-နိဗ္ဗာန်သို့သွားရာခရီးကို၊ ဝိပုမေဝ-လျင်မြန်စွာသာလျှင်၊ ဝိသောယေ-သုတ်သင်ရာ၏။ နိဗ္ဗာန်သို့သွားရာလမ်း ခြစ်တဲ့ မဂ္ဂင်တရားကို မြန်မြန်ကြီး ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ရတယ်။

ဒီလိုကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်သွားမယ်ဆိုရင် အဲဒီ သောကပရိဒေဝတွေ လွန်မြောက်ရာဖြစ်တဲ့၊ ငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်တယ်လို့ ဒီလို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောတော်မူလိုက်တဲ့အခါ ခန္ဓာဉာဏ် စိုက်ပြီးတော့ ရှုပွားရင်းနဲ့၊ မြတ်စွာဘုရား တရားလည်းဆုံးရော အဲဒီ ပဋ္ဌာစာရိဟာ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုက်ပြီး သောတာပန် တည်သွားတယ်။

ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်မြင်လျက်
တစ်ရက်ရည်ကြာအသက်တာ
ပိုကာမြတ်လာသည်

သောတာပန် တည်သွားတဲ့အခါ
ကျတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို
ရိုသေစွာ လက်အုပ်ချီမိုးရှစ်မိုး
ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်

တော်ကို သနားသဖြင့် ဘိက္ခုနီမဝတ်ခွင့်ပြုတော်မူပါတုရားဆိုတော့၊ ဘိက္ခုနီမပွား
ခေါ်ပြီးတော့ ပဋ္ဌာစာရိကို ဘိက္ခုနီမ ပြုပေးလိုက်တယ်။ ပဋ္ဌာစာရိဟာ ဝိနည်း
အရာမှာတော့ အင်မတန် လေးလေးစားစားစောင့်ရှောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါ
တယ်။ တစ်နေ့သော အခါကာလ သူ့ရဲ့ကျောင်းသင်ခန်းလေးပေါ်ကနေပြီး
တော့ အောက်ကိုဆင်းပြီးတော့ စကြိုလျှောက်၊ ခု ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များလျှောက်
သလို ညာလှမ်းရင် ညာလှမ်းတယ်။ ဘယ်လှမ်းရင် ဘယ်လှမ်းတယ်။ ရှေ့တို့
သွားနေတဲ့အမူအရာ စာပေမှာ-ဂစ္ဆန္တော ဝါ ဂစ္ဆာမိတိ ပဇာနာတိ။ သွားနေ
တာကို သွားတယ်လို့သိဆိုတော့၊ မိမိတို့ဒီမှာ ညာလှမ်းရင် ညာလှမ်းမှန်းသိ၊
ဘယ်လှမ်းရင် ဘယ်လှမ်းမှန်းသိ၊ ကြွရင် ကြွမှန်းသိ၊ လှမ်းရင် လှမ်းမှန်းသိ၊
ချရင် ချမှန်းသိ။ အဲဒီကြွတာ၊ လှမ်းတာ၊ ချတာတွေဟာ ရပ်နေတာလား
သွားနေတာလား၊ အဲဒီသွားနေတဲ့ အမူအရာလေးအတိုင်း ခုယောဂီများ
ရှုသလိုပဲ ပဋ္ဌာစာရိဟာ ရှုနေပါတယ်။ အဲဒီလို စကြိုများလျှောက်ပြီးပြီဆိုတဲ့
အခါကျတော့ ကျောင်းပေါ်ပြန်တက်တော့မယ်၊ ခြေထောက်မသုတ်ဘဲနဲ့ မဆေး
ဘဲနဲ့ မတက်ရဘူး။ အညစ်အကြေးတွေ လူးပေကုန်မှာ စိုးတဲ့အတွက်ကြောင့်
မို့လို့ အဲဒီမှာ ခြေဆေးခုံလေးတွေ ရှိပါတယ်။ ရေခန်းလေးတွေ ရှိပါတယ်။

ရေခွက်ကိုယူ ရေခပ်ပြီးတော့ ရေလောင်းချလိုက်တယ်။ တစ်ခွက်လည်း
လောင်းချလိုက်ရော ခြေထောက်ပေါ်ကနေပြီးတော့ ရေတွေ တစ်ခါတည်း
စီးကျပြီးတော့ ကျောက်ဖျာပေါ်ကနေ မြေကြီးပေါ်စီးပြီးတော့၊ ခန်းခြောက်
သွားတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဒုတိယတစ်ခွက်ခပ်ပြီးတော့ အမှတ်သတိလေးနဲ့
ခပ်ပြီးတော့ လောင်းချလိုက်ပြန်တယ်။ ခြေထောက်ပေါ်ကနေ ကျောက်ဖျာပေါ်၊
ကျောက်ဖျာပေါ်ကနေ မြေကြီးပေါ်၊ မြေကြီးပေါ်ကနေ စောစောက ခန်းခြောက်
သွားတဲ့နေရာထက် အလွန်လေးရောက်တဲ့အခါကျတော့ ခန်းခြောက်သွားတယ်။
နောက်တစ်ခါ တတိယတစ်ခွက်ခပ်ပြီးတော့ လောင်းလိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့
အဆင့်ဆင့် တစ်ခါတည်း ဒုတိယနေရာ ခန်းခြောက်သွားတဲ့နေရာ အကျော်
အလွန်မှာရောက်ပြီး ခန်းခြောက်သွားပြန်တယ်။ အဲဒီလို ရေတွေ တဖြည်းဖြည်း
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စီဆင်းပြီးတော့ ခန်းမခြောက်သွားတာကို ကြည့်ပြီးတော့၊
အဲဒီမှာ မမြဲတဲ့ မရဏာနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို တစ်ခါတည်းပွားပြီး ဖြစ်သွား
တယ်။ အားလုံးသောသတ္တဝါတွေဟာ ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်အခါကာလမှာလည်း
သေခြင်းတရား နှိပ်စက်နိုင်ပါလား၊ သေနိုင်ပါလား၊ မမြဲပါလားဆိုတာ သွားမြင်
တယ်။ ဒုတိယအရွယ်ဖြစ်တဲ့ လေးဆယ်ကျော်၊ ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်မှာလည်း
သေနိုင်ပါလား၊ တတိယအရွယ်ဖြစ်တဲ့ ခုနစ်ဆယ်ကျော်၊ ရှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်
ကျမှလည်း သေနိုင်ပါလားဆိုတာ အဲဒီမှာ ရေလေးတွေရဲ့ ခန်းခြောက်သွားပုံကို
ကြည့်ပြီးတော့၊ သူ့ရဲ့ဉာဏ်ထဲမှာ မမြဲတဲ့သဘောတရားတွေ၊ မမြဲတဲ့ဉာဏ်
တွေ၊ အနိစ္စလက္ခဏာတွေ ရေလောင်းချနေတာကို ကြည့်ရင်းနဲ့ပဲ ထင်သွား
တယ်။ တထေဝ-ထိုရေအတိုင်း အရှည်ရောက်သော အာရုံကို၊ ဂဟေတွာ-
ယုဂျံ၊ တယောဝယေ-အရွယ်သုံးပါးတို့ကို ပိုင်းခြားပြီး ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်သွား
တာ။ မယာ-ငါသည်၊ ပထမံ-ရှေ့ဦးစွာ၊ အာသိတ္တံ-သွန်းလောင်းအပ်သော၊
ဥဒကံဝိယ-ရေကဲ့သို့၊ ဣမေသတ္တာ-ဤသတ္တဝါတို့သည်၊ ပထမဝယေပိ-
ပထမအရွယ်၌လည်း၊ မရန္တိ-သေနိုင်ကုန်၏။ အားလုံးသော သတ္တဝါတွေ
ပထမအရွယ်မှာ သေနိုင်တယ်။ ပထမအရွယ် မွေးကင်းစအရွယ်လေးလည်း
သေနိုင်တာပဲ။ အခုဆယ့်ခုနစ်နှစ်၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ အသက်နှစ်တယ်၊ နှစ်ဆယ့်
ငါးနှစ်အရွယ် မသေနိုင်ဘူးလား၊ တတော-ထိုရေထက်၊ ဒူရတရံ-ဝေးသော

အရပ်သို့၊ ဂတံ-စီးသွားသော၊ ဒုတိယဝါ ယေ-နှစ်ကြိမ်မြောက်၌၊ အာသိတ္တံ-
သွန်းလောင်းအပ်သော၊ ဥဒကံဝိယ-ရေကဲ့သို့၊ မစ္ဆိမဝယေပိ-မစ္ဆိမအရွယ်၌
လည်း၊ မရန္တိ-သေနိုင်ကုန်၏။ ဒုတိယ ရေလောင်းချလိုက်တဲ့ အခါကာလ
ကျတော့ အဲဒီမှာ ပထမခန်းခြောက်သွားတဲ့နေရာထက် အနည်းငယ် လွန်သွား
ပြီးတော့မှ ခန်းခြောက်သွားတဲ့အခါကျတော့ ဪ... သတ္တဝါတွေအားလုံးဟာ
ပထမအရွယ်မှာသာ သေနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒုတိယအရွယ်မှာလည်းပဲ ရှာရင်း
ဖွေရင်း ပျော်ရင်းပါးရင်းနဲ့ပဲ သေနိုင်ပါလားဆိုတာ ဉာဏ်ထဲထင်သွားတယ်။
တတော့ပိ-ထိုထက်အလွန်လည်း၊ ဒူရတရံ-ဝေးသောအရပ်သို့၊ ဂတံ-စီးသွား
သော၊ တတိယဝါရေ-သုံးကြိမ်မြောက်၌၊ အာသိတ္တံ-သွန်းလောင်းအပ်သော၊
ဥဒကံဝိယ-ရေကဲ့သို့၊ ပစ္ဆိမဝယေပိ-ပစ္ဆိမအရွယ်၌လည်း၊ မရန္တိယေဝ-သေနိုင်
ကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ အချို့ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ နောက်ဆုံး
အရွယ် ပစ္ဆိမအရွယ်ကျမှ သေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော မရှိပေဘူးလား။ အဲဒီတော့
အရွယ်သုံးပါးရဲ့ မမြဲပုံတွေကို ပဋ္ဌာစာရီဟာ ခြေထောက်ကို ရေလောင်းရင်းနဲ့ပဲ
ဉာဏ်ထဲမှာသွားထင်တယ်။ အဲဒီလို ဉာဏ်ထဲထင်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်ကနေပြီးတော့ ရောင်ခြည်တော်တွေ
လွှတ်ပြီးတော့ ပဋ္ဌာစာရီရဲ့စကြိုဦးမှာပဲ ထိုင်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်
မြတ်ကြီးကိုယ်တော်တိုင် ထောက်ခံအားပေးတဲ့ အနေအားဖြင့်-

ယောစ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ အပသံ ဥဒယဗ္ဗယံ။
ကောဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ပဿတော ဥဒယဗ္ဗယံ။

ယောပုဂ္ဂလော-မည်သူမဆို အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဥဒယဗ္ဗယံ-ယခုလို
ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်၌ ပေါ်လာတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးတို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊
ပျက်ခြင်းဆိုတဲ့သဘောကို၊ အပသံ-အပဿန္တော-ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာဖြင့်
မတွေ့မမြင်ရသည်ရှိသော်၊ ဝဿသတံ-သင်္ချာတွက်ကျုံး အနှစ်တစ်ရာကာလ
ပတ်လုံး၊ ဇီဝေ-မပျက်အစဉ် အသက်ရှင်၍ နေရပါသော်လည်း၊ နသေယျော-
လူဖြစ်ရကျိုး မနပ်ရိုးအမှန်သည်သာတည်း။ ယောစပုဂ္ဂလော-မည်သူမဆို
အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဥဒယဗ္ဗယံ-ယခုလို ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်၌ ပေါ်လာတဲ့
ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးတို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းဆိုတဲ့သဘောကို၊ ပဿ

ဘာ-ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာဖြင့် ကေနိတိတိ ရှုမှတ်ပွားများ၍ တွေ့မြင်ရသည်
နန္ဒာရီ၊ ကောဟံ ဇီဝိတံ-တစ်နေ့၊ တစ်ရက်၊ တစ်မနက်မျှ အသက်ရှင်၍နေရ
ပါသော်လည်း၊ သေယျော-သာသနာနှင့်တွေ့ကြုံရကျိုးနပ်ပါးသဖြင့် မပြတ်တစေ
မြတ်လှပါပေသတည်း။

သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။

အဲဒီမှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ချစ်နမပဋ္ဌာစာရီတဲ့၊
အုန်နမရဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ပေါ်တာတွေဟာ အမှန်ပဲတဲ့။ လူ့ဘဝမှာ အသက်တွေ
ဘယ်လောက်ပဲရှည်ရှည်၊ အသက်ရာကျော် ရှည်ရှည်နေရပေမယ့် ဒီရုပ်နာမ်
နှစ်ပါးတို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ဆိုတဲ့ အနိစ္စလက္ခဏာမှ ကောင်းကောင်းမထင်လို့
မို့ရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လူ့ဘဝမှာ လူဖြစ်ရကျိုး မနပ်ဘူးကွယ့်တဲ့။ သာသနာ
ဘော်နဲ့တွေ့ရကျိုးလည်း မနပ်ဘူးတဲ့။ လူ့ဘဝမှာ တစ်နေ့၊ တစ်ရက်၊
တစ်မနက်ပဲ နေရစေကာမူ ဟောဒီရုပ်နာမ်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်သဘောလေး
အနိစ္စလက္ခဏာလေးကို ဉာဏ်နဲ့ တစ်ကြိမ် တစ်ခါလောက် တွေ့လိုက်ရပြီ
ဆိုရင် လူ့ဘဝမှာ တစ်နေ့၊ တစ်ရက်၊ တစ်မနက်ပဲ နေရစေကာမူ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်
ဟာ လူ့ဘဝမှာ လူဖြစ်ရကျိုး နပ်တယ် ချစ်နမ။ ယခု သင့်ရဲ့ဉာဏ်ထဲမှာ
ထင်နေတဲ့ မမြဲတဲ့ အနိစ္စလက္ခဏာတွေဟာ အမှန်ပဲဆိုတဲ့အနေအားဖြင့်
ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ထောက်ခံပြီးတော့ အားပေးလိုက်တဲ့
အခါကာလကျတော့ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေထပြီးတော့ အဲဒီမှာ ပီတိတွေ
လွှမ်းခြုံပြီး အဲဒီပီတိမှတစ်ဆင့် မတ်တတ်ရပ်ရင်းနဲ့၊ မြတ်စွာဘုရား တရား
နာနေရင်းနဲ့ ရှုပွားအား ထုတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီနေရာမှာပဲ၊ ခြေဆေးဆုံ
ပေါ်မှာပဲ မတ်တတ် လေးရပ်ရင်းနဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ထူးတွေ၊ မဂ်ဉာဏ်ထူး
တွေ အဆင့်ဆင့်တက်၊ နောက်ဆုံး ကိလေသာ အာသဝေါကုန်ခန်းပြီးတော့
ရဟန္တာထေရီမကြီးဖြစ်သွားတယ်။ ရဟန္တာထေရီမကြီး ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့
သောကတွေ၊ ပရိဒေဝတွေ မငြိမ်းပေဘူးလား။ အားလုံးကို လွန်မြောက်သွား
တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ယောက်ျား တကယ်လို့ မိမိကို သားအတွက်၊
သမီးအတွက်၊ ပစ္စည်းအတွက်၊ ရာထူးအတွက် စသည်ဖြင့် အဲဒီလိုများ

သောကတွေ ဝင်နေမယ်။ ပရိဒေဝတွေ တောက်လောင်နေပြီဆိုပါရင် ဒီ ပရိဒေဝမီးတွေ လွန်မြောက်ချင်ရင်လည်း ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို ဘာလုပ်ရမလဲ။ ပွားများပါ။ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို ပွားများရင် အဲဒီပရိဒေဝမီးတွေက မလွန်မြောက်နိုင်ပေဘူးလား။ လွန်မြောက်နိုင်တယ်။ ဒါလေးကို ဘုန်းကြီးတို့ ဆိုပြီးတော့ တရားသိမ်းကြစို့နော်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ငိုကြွေးမှုကို၊ လွန်မြောက်လို၊ ဘယ်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ်။
ငိုကြွေးမှုကို၊ လွန်မြောက်လို၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်းစဉ် လိုက်ရမယ်။

နိဂုံး

တကယ်လို့ မိမိတို့မှာ ပုထုဇဉ်ရဲ့သဘာဝ သောကတွေ၊ ပရိဒေဝတွေ ကြုံတွေ့လာတဲ့အခါမျိုး၊ အဲဒီလို ကြုံတွေ့လာလို့ ဒီသောကတွေ၊ ပရိဒေဝတွေ လွန်မြောက်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ကြမယ်၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ပြီးတော့ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားတွေကို မိမိတို့ ရိုရိုသေသေနဲ့ ရှုပွားအားထုတ်လို့ရရင် တကယ်ပဲ ဒီပရိဒေဝဆိုတဲ့ ငိုကြွေးမှုတွေကို လွန်မြောက်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီမှာ တရားကို ရှေ့ကကြေညာပြီးတော့ ဟောကြားတော်မူခဲ့တာပါ။

ကောယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ သောက ပရိဒေဝါနံ သမတ္တိက္ကမာယ ဒုက္ခဒေါမနဿာနံ အတ္တင်္ဂမာယ ဉာယဿ အဓိဂမာယ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကိရိယာယ ယဒိဒံစတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ။

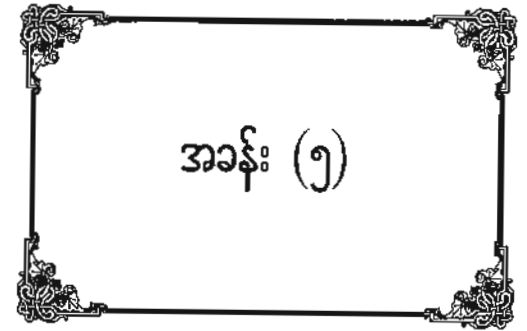
ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့၊ စတ္တာရော-လေးပါးကုန်သော၊ ယဒိဒံ ယေက္ကမေ သတိပဋ္ဌာနာ-စွဲမြဲသောအမှတ်ရမှု၊ သတိစွဲမြဲမှု ဟူသော အကြင်သတိပဋ္ဌာန်တို့သည်၊ သစ္စိ-ရှိကုန်၏။ အယံ-စွဲမြဲသော အမှတ်ရမှု၊ သတိစွဲမြဲမှု သတိပဋ္ဌာန်တရားဟူသော ဤအကျင့်လမ်းသည်၊ သတ္တာနံ-ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓိ၊ အရိယာသာဝကလောင်း အလုံးစုံသော

အပေါင်းတို့၏၊ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေး စင်ကြယ် ကြေခြင်းငှာ၊ ကောယနောမဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ သောက ပရိဒေဝါနံ-စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းသောက၊ ငိုကြွေးခြင်း ပရိဒေဝတို့ကို၊ သမတ္တိက္ကမာယ-လွန်မြောက်စေခြင်းငှာ၊ ကောယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေတော့သတည်း။

သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။
ကဲ-ဣမာယဆို တရားသိမ်းကြ။

www.burmeseclassic.com

မစွဲမငြိ အမြဲသတိရှိကြမယ်

≡ အခန်း-၅ ≡

ယောဂီတို့ကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အားထုတ်နေတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားရဲ့ အကျိုးသွားခုနစ်ပါးကို ဘုန်းကြီး ဟောကြားနေပါတယ်။ အဲဒီအကျိုးသွား ခုနစ်ပါးထဲက သုံးပါးပြီးခဲ့ပါပြီ။ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေကို ရှုပွားအားထုတ် နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးလို့ခေါ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစတဲ့ ကိလေသာတရားတွေမှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်နိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား။ ဒီတရားတော်ကို လက်တွေ့ကျကျ ရိုရိုသေသေ ရှုပွားအားထုတ် နေတဲ့ ယောဂီများမှာ ကိုယ်တိုင်တွေ့အနေအားဖြင့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စတဲ့ ကိလေသာအညစ်အကြေးတွေ ကင်းစင်ပြီးတော့ မှတ်စိတ်ချည်း စင်ကြယ်နေတာကို ကိုယ်တွေ့အနေအားဖြင့် ယောဂီများ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပြီ ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားအားထုတ်ရင် ကိုယ်တိုင် ဒီကိလေသာအညစ်အကြေးတွေ ကင်းဝေးနိုင်တယ်။ စင်ကြယ်နိုင်တယ်။ နောက်နံပါတ်(၂)က သောက-ဦးဆုံး ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ကြုံတွေ့လာတဲ့အခါ၊ ဗုဒ္ဓသနတရားတော် တစ်ပါးပါးကြောင့် ကြုံတွေ့ပြီးတော့လာတဲ့အခါမှာ သားကြောင့် ဖြစ်နေ

သမီးကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ရာထူးအာဏာကြောင့် ဖြစ်စေ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် မိမိမှာ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ အဖိစီး၊ အနှိပ်စက်ခံနေရပြီဆိုရင်လည်း၊ ဧကယနမဂ္ဂ-ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရား တွေကို ရိုဂိုသေသေရူပား အားထုတ်နေခြင်းအားဖြင့် ဒီပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောက တရားတွေ လွန်မြောက်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ဘုန်းကြီး ဝတ္ထု၊ သာဓကလေးတွေနဲ့ ထုတ်နုတ်ပြီးတော့၊ ပုံစံပြပြီးတော့ ဟောကြားခဲ့ပြီးပါပြီ။

သောတာပန်အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ငိုကြွေးသည်

အဲဒီပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရား တွေ လွန်မြောက်ပုံရယ်၊ နောက် ပရိဒေဝဆိုတဲ့ ငိုကြွေးမှု၊ ဒီပူဆွေးမှုမှ

တစ်ဆင့် ငိုကြွေးမှုဆိုတာ ဖြစ်တတ်တာပဲ။ ပုထုဇဉ်မဆိုထားနဲ့ သောတာပန် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ ဒီပရိဒေဝတွေ မလွန်မြောက်နိုင်သေးပါဘူး။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူတဲ့အခါမှာ ညီတော် အာနန္ဒာကို ကြည့်ပါ။ ညီတော်အာနန္ဒာဟာ သောတာပန် အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူ တော့မယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကစပြီးတော့ သူ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ပါ။ အမြဲတမ်း ပူဆွေးမှုတွေ၊ ငိုကြွေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတရားတွေ အလောင်မြိုက်ခံနေရပါတယ်။ ဒီသတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားတွေကို အမြဲမပြတ် ရှုပွားအားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မှာတော့ ရှုမှတ်နေစဉ်မှာ အာရုံမှတ်စိတ် မိနေစဉ်မှာပဲ တဒင်္ဂပူဆွေးမှုတွေ၊ ငိုကြွေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတွေ လွန်မြောက်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ပါရမီပြည့်စုံလို့ မိမိ ဆက်လက်ကြိုးစား ပွားများအားထုတ်လို့ ဝိပဿနာဉာဏ် အထူးတွေမှ စပြီးတော့ မင်္ဂအဆင့်ဆင့်၊ ဖိုလ်အဆင့်ဆင့်ဆိုက်ရောက်၊ ကိလေသာ အာသဝေါ ကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဒီပရိဒေဝဆိုတဲ့ ငိုကြွေးမှုတွေအားလုံး လွန်မြောက်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို ရိုဂိုသေသေနဲ့ ရှုပွားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ သောကဆိုတဲ့ ပူဆွေးမှုလည်း လွန်မြောက်နိုင်တယ်။ ပရိဒေဝဆိုတဲ့ ငိုကြွေးမှုမှလည်းပဲ လွန်မြောက်နိုင်တယ် ဆိုတာကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီသတိပဋ္ဌာန် သုတ္တန်ကြီး

သာကြားတော့မယ်ဆိုတဲ့အခါ ဒီတရားကို ကြေညာပြီးတော့ ဟောကြားတော် မူခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ်ဆင်းရဲမှုနှင့် သတိပဋ္ဌာန်တရား ယနေ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များ နာကြားရမယ့် တရားရဲ့ အကျိုးတရားက ဘာလဲဆိုတော့ ဒုက္ခဒေါမနဿာနံ အတ္တင်္ဂမာယ-ကိုယ်ဆင်းရဲမှု

ဆိုတဲ့တရားတွေ။ အဲဒီဒုက္ခတရားတွေ ကြုံတွေ့လာရင်လည်းပဲ ဧကယန မှတော့။ တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်းပဲတဲ့။ အဲဒီ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ ချုပ်စေနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းဟာ ဒီတရားနည်းလမ်းပဲရှိတယ်။ ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ ကာယ ဝေဒနာ၊ စိတ္တ ဓမ္မဆိုတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို မိမိတို့ ရိုဂိုသေသေနဲ့ ရှုပွားအားထုတ်လို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စိတ်ဟာ တည်ကြည်မှု သမာဓိတွေ အားကောင်းစွာ ရနေပြီဆိုရင် အဲဒီ ကိုယ်ဆင်းရဲမှုဆိုတဲ့ ဒုက္ခ တရားတွေ လွန်မြောက်နေတာကို ယောဂီများ ကိုယ်တွေ့အနေအားဖြင့် မျက်မှောက်တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အခု တရားအားထုတ်နေတဲ့ အားထုတ်စ ယောဂီများမှာတော့ ဒီကိုယ်ဆင်းရဲမှုတွေ လွန်မြောက်ဖို့ဆိုတာ မိမိမှာ သမာဓိအခံအားက မကောင်းသေးတော့ မလွန်မြောက်နိုင်သေးပါဘူး။ အခု သမာဓိတရားတွေ ထက်သန်အားကောင်းစွာရနေတဲ့ ယောဂီများကို ကြည့်ပါ။ အဲဒီ ထက်သန် အားကောင်းစွာရနေတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များမှာတော့ တစ်နာရီဆိုတဲ့အချိန်လေး လည်း သူတို့အတွက် ခဏလေးလို့ ထင်ရပါတယ်။ နှစ်နာရီဆိုတဲ့အချိန်၊ သုံးနာရီဆိုတဲ့အချိန်တွေ မရွေ့ဘဲ၊ မပြောင်းဘဲ၊ မပြင်ဘဲနဲ့ ကုရိယာပုတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားပြီးတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ရှုနိုင်၊ ပွားနိုင်၊ အားထုတ်နေနိုင်တယ် ဆိုတာဟာ ဝေဒနာတွေငြိမ်းနေလို့၊ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ ငြိမ်းနေလို့ဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့သာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအထက်ပိုင်း၊ အောက်ပိုင်း အလယ်ပိုင်းက အမျိုးစုံ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ပြင်းပြင်း ထန်ထန်ဖြစ်နေပြီဆိုရင် တစ်နာရီဆိုတဲ့ အချိန်လေးတောင်မှ မလွှဲမရှားဘဲ မရွေ့မပြောင်းဘဲနဲ့ ထိုင်လို့မရဘူး။

သမာဓိတွေ ထက်သန် အားကောင်းစွာရနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကျတော့ အဲဒီလို ဆင်းရဲတဲ့ဝေဒနာတွေ ရှိနေပေမယ့်လို့လည်းပဲ ဒီဝေဒနာကို သမာဓိနဲ့ ဖယ်ထားတယ်။ သမာဓိနဲ့ လွန်မြောက်စေတယ်။ ဘုရား ရဟန္တာများမှာ ကျတော့ သမာပတ်နဲ့ ဒီဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာကို ပယ်တယ်။ ကာယိတ ဒုက္ခ၊ စေတသိက ဒုက္ခ။ ဒီဒုက္ခနှစ်မျိုးဟာ ပုထုဇဉ်တွေမှာတော့ ကာယိတ ဒုက္ခ-ကိုယ်ဆင်းရဲမှုလည်း ရှိတာပဲ။ စေတသိကဒုက္ခ-စိတ်ဆင်းရဲမှုဒုက္ခ တွေလည်း ရှိတာပဲ။ ဘုရား ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များမှာကျတော့ ကိုယ်ဆင်းရဲမှုဆိုတဲ့ ကာယိကဒုက္ခရှိတယ်။ ဘာကြောင့် ကိုယ်ဆင်းရဲမှုရှိတာလဲဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ် ရှိနေလို့။ ခန္ဓာရှိရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဆင်းရဲရှိတာပဲ။ ကိုယ်ဆင်းရဲမှုဆိုတာ ခန္ဓာရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မျှ မလွတ်နိုင်ဘူး။ ဘုရား ရဟန္တာများမှာ ကျတော့ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ လုံးဝကင်းနေပြီ။ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ ဘယ်ကမျှ ဘာအကြောင်းနဲ့မျှ မပေါ်လာတော့ဘူး။ ပုထုဇဉ်များမှာတော့၊ စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျတိုင်း ဆင်းရဲနေရတယ်။ ကိုယ်အလိုရှိတာ မပြည့်စုံတော့လည်း ဆင်းရဲတာပဲ။ မလိုချင်တာတွေ၊ အလိုမရှိတာတွေ ရနေပြန်တော့ရော ဆင်းရဲ နေရတာပဲ။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ပဉ္စပါဒါ နက္ခန္ဓာပိ ဒုက္ခာတဲ့၊ ဒီခန္ဓာရနေပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒုက္ခသစ္စာပဲတဲ့၊ ယောဂီ သူတော်စင်များဟာ ဒီခန္ဓာရနေတယ်။ အဲဒီတော့ ခန္ဓာရဲ့ ဆင်းရဲတော့ ဘယ်လိုမျှ ရှောင်လို့ တိမ်းလို့မရဘူး။ ဒီဆင်းရဲတွေ ဘုရား ရဟန္တာတောင်မှ ရှိနေရင် ပုထုဇဉ်တွေမှာ ရှိနေမှာပဲ။

အဲဒီတော့ ခန္ဓာရှိရင် ဝေဒနာရှိတယ်။ အဲဒီဝေဒနာကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် များက သမာဓိနဲ့ ပယ်ရတယ်။ ဘုရား ရဟန္တာများမှာကျတော့ သမာပတ်နဲ့ ပယ်တယ်။ သမာပတ်ဝင်စားပြီးတော့ နေလိုက်ပြီဆိုရင် ဒီဝေဒနာတွေဟာ အလိုလိုလွန်မြောက်နေတယ်။ ငြိမ်းနေတယ်။ ယောဂီသူတော်စင်တို့မှာကျတော့ တည်ငြိမ်မှု သမာဓိထက်သန်အား ကောင်းစွာရနေလို့ မိမိရှုမှတ်တဲ့ အာရုံ ပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေး စွဲစွဲမြဲမြဲလေး ကပ်ပြီးတော့ တည်နေပြီဆိုရင် အဲဒီအချိန်မှာ အောက်ပိုင်းက ပူတာတွေ၊ ညောင်းတာတွေ၊ ကျဉ်တာတွေ၊ ကိုက်တာခဲတာ

တွေဆိုတာ ဘာမျှ မထင်ရှားတော့ဘူး။

မိမိရှုမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်က စွဲမြဲစွာ ကပ်ပြီးတော့ တည် နေတဲ့ အခါကျတော့ တစ်နာရီဆိုတဲ့ အချိန်လေးဟာလည်း ခဏလေးနဲ့ လွန်မြောက်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သမာဓိရနေလို့။ ဝေဒနာကို သမာဓိနဲ့ ပယ်ထားတယ်။ ဘာနဲ့ပယ်ထားလိုက်တာလဲ။ တည်ကြည်မှုဆိုတဲ့ သမာဓိနဲ့။

ဥပမာအားဖြင့် လက်တွေ့တစ်ခုပြရလို့ရှိရင် မိမိစိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေတယ်။ မိမိရဲ့စိတ်ဟာ ဒီစာထဲမှာ ဝင်စားနေ တယ်။ အဲဒီလို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အချိန်မှာ နာတာ၊ ကျဉ်တာ၊ ညောင်းတာ၊ တိုက်တာ၊ ခဲတာတွေများ သိသေးရဲ့လား၊ အာရုံပြုလို့လား၊ မပြုလို့လား၊ တိုက်တာ ကိုယ်ကြည့်နေတဲ့စာထဲမှာပဲ စိတ်က ဝင်စားပြီး ရောက်နေတော့ ဒီ အပေါ်မှာပဲ ဝေဒနာတွေ တက်နေမှန်းမသိဘူး။ စာအုပ်လည်းပြီးသွားရော၊ စာလည်းဖတ်လို့ ပြီးသွားရော၊ ဒီစာအုပ်လည်း ပိတ်လိုက်ရော အောက်ပိုင်း တွေရော၊ အထက်ပိုင်းကရော၊ အလယ်ပိုင်းကရော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲတောင့်တင်းနေတဲ့ ဝေဒနာတွေ ထင်ရှားဖြစ်နေတာ တွေရပါတယ်။ စာကို ကြည့်နေစဉ်အခါတုန်းကတော့ ဒီဝေဒနာတွေကို စိတ်တည်ငြိမ်နေမှ သမာဓိနဲ့ ပယ်ထားတယ်။ အခု တရားအားထုတ်နေတဲ့ အခါမှာလည်း ရှုမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာသာ ရှုစိတ်လေး စွဲစွဲမြဲမြဲကပ်ပြီးတော့ ကြာရှည်စွာ တည်နေပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဝေဒနာတွေရှိနေပေမယ့် သူ့ဆီမှာ အာရုံက မပြုမိတော့ဘူး။ မပြုမိတဲ့အတွက်ကြောင့် ရှိလို့ရှိမှန်း မသိတော့ဘူး။ တစ်ခါတည်း ပယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။

မှတ်သားဖွယ်ရာ

ဝေဒနာဆိုတဲ့နေရာမှာ ဒုက္ခဝေဒနာရယ်၊ သူ့
ဝေဒနာ(၃)မျိုး
ဝေဒနာရယ်၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာရယ်လို့ သုံးမျိုး
ရှိတယ်။ ဒီသုံးမျိုးမှာ အားထုတ်ခ ယောဂီမှာ
တော့ဖြင့် ဒုက္ခဆိုတဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ ဝေဒနာက ပိုထင်ရှားတယ်။ ဘုရားရှင်

ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒုက္ခံ ဝါ ဝေဒနံ ဝေဒယမာနော ဒုက္ခံဝေဒနံ ဝေဒယာ
 မိတိ ပဇာနာတိ။ ဆင်းရဲတဲ့ ဝေဒနာတွေ ထင်ရှားရင် ဆင်းရဲတာကိုပဲ သိအောင်
 ရှုတဲ့။ သုခံ ဝါ ဝေဒနံ ဝေဒယမာနော သုခံဝေဒနံ ဝေဒယာမိတိ ပဇာနာတိ။
 ချမ်းသာတဲ့ ခံစားမှုက ထင်ရှားရင် အဲဒီချမ်းသာတဲ့ ခံစားမှုကို ရှုတဲ့။ အဒုက္ခ
 မသုခံ ဝါ ဝေဒနံ ဝေဒယမာနော အဒုက္ခမသုခံ ဝေဒနံ ဝေဒယာမိတိ ပဇာနာတိ။
 အလယ်အလတ်ဖြစ်တဲ့ ခံစားမှုတွေ ထင်ရှားနေရင် အဲဒီအလယ်အလတ်
 ခံစားမှုကို ရှုတဲ့။ မိမိခန္ဓာမှာ ဘယ်ဝေဒနာပဲ ထင်ရှားထင်ရှား၊ ဘယ်ခံစားမှုပဲ
 ထင်ရှားထင်ရှား၊ အဲဒီ ထင်ရှားတဲ့ ခံစားမှုကို ရှုရမယ်ဆိုတော့ အားထုတ်စ
 ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ချမ်းသာတာက ထင်ရှားသလား၊ ဆင်းရဲတာက ထင်ရှား
 သလား၊ ဆင်းရဲတာက ထင်ရှားရင် ယောဂီများက အဲဒီဆင်းရဲတဲ့ ဝေဒနာကို
 ရှုရပါမယ်။ အဲဒီဒုက္ခ ဝေဒနာဟာ တရားပဲ၊ ရှုကြည့်ရမယ့်တရား။ ရှုပြီးတော့
 ဝေဒနာရဲ့သဘောကို ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိအောင် ရှုရမှာ။

မှတ်သားဖွယ်ရာ

ကျမ်းဂန်များမှာ ဒုက္ခကို ခုနစ်မျိုးတောင် ခွဲပြီး
 တော့ ဟောထားပါတယ်။ ဒုက္ခဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမ
 ဒုက္ခ၊ သင်္ခါရဒုက္ခ၊ ပဋိစ္စဒုက္ခ၊ အပဋိစ္စဒုက္ခ၊ ပရိယာယဒုက္ခ၊ နိပ္ပရိယာယ
 ဒုက္ခ။ အားလုံး ဒုက္ခခုနစ်မျိုး။

ဒုက္ခဒုက္ခ

တရားခွင်ရောက်စ မိမိရဲ့ခန္ဓာမှာ ပေါ်ခိုက် အာရုံလေးကို
 မလွတ်အောင်ရှုပါလို့ ဆရာသမားက ညွှန်ကြားလိုက်
 တယ်။ ပင်တိုင်ဖြစ်တဲ့ ဖောင်းအာရုံ၊ ပိန်အာရုံလေးကို ပင်တိုင်ထားရှု။ ရှုရင်းမှာ
 တခြားထင်ရှားတဲ့ အာရုံပေါ်ရင်လည်း ရှုပါဆိုပြီး ညွှန်ကြားလိုက်တော့
 ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ထိုင်ပြီးတော့ရှု။ စကြာလျှောက်ပြီးတော့ရှု။ ရပ်ပြီးရှု။
 ရှုနေတယ်။ အဲဒီလိုရှုတဲ့အခါ ထိုင်ရှုလို့ မိနစ်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်လောက်
 ကြာပြီဆိုရင် အောက်ပိုင်းက၊ အလယ်ပိုင်းက၊ အထက်ပိုင်းက မကောင်းတဲ့
 ခံစားမှုတွေပေါ်လာမယ်။ အဲဒီလို မကောင်းတဲ့ ခံစားမှုတွေကို ချမ်းသာတယ်
 ခေါ်မလား၊ ဆင်းရဲတယ် ခေါ်မလား၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတော့ သူဟာ ဒုက္ခလား။

သူလား။ ကိုယ်ထဲက ဆင်းရဲနေတဲ့ ဝေဒနာကို သည်းခံပြီးရှုပါဆိုလို့ ရှုနေတယ်။
 ခုတဲ့အခါကျတော့ ဝေဒနာက ဆုတ်ယုတ်သွားတာလား။ တိုးတိုးလာတာလား။
 ဆိုတော့ ရှုလေ တိုးလေ၊ ရှုလေ တိုးလေဆိုတော့ ဝေဒနာက နာတယ်။
 နှုလိုက် ပိုနာလိုက်၊ နာတယ် ရှုလိုက် ပိုနာလိုက်ဆိုတော့ ပိုပိုပြီး ဝေဒနာတွေက
 နာနာလာတဲ့အခါကျတော့ ပြောင်းချင်စိတ်၊ ပြင်ချင်စိတ်၊ ရွှေ့ချင်စိတ်၊ ထချင်
 စိတ်တွေ ရှိလာမယ်။ အချိန်က မပြည့်သေးလို့ မရွှေ့ရ၊ မပြောင်းရ၊ မပြင်ရ
 ထေရတဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ ချမ်းသာသလား၊ ဆင်းရဲသလား၊ ကိုယ်လည်းဆင်းရဲ
 စိတ်လည်း ဆင်းရဲတယ်။ ဝေဒနာကို လွန်အောင် မရှုနိုင်တဲ့အခါကျတော့
 ကိုယ်လည်း ဆင်းရဲ၊ စိတ်လည်း ဆင်းရဲတော့၊ အဲဒီလို ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်
 ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခကို ဒုက္ခ ဒုက္ခလို့ ခေါ်တယ်။ သဒ္ဓါနှစ်ချက်၊ ဆင့်၍တက်၊
 အနက်လွန်ကဲသည်တဲ့။ သိပ်ဆင်းရဲတယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။ အခု တရား
 အားထုတ်နေရတာ အလွန်ကို ဆင်းရဲနေတယ်။ တရားခွင်ကနေပြီးတော့
 အသာကလေးတောင် ထမပြန်ချင်ဘူး။ ခုန်ပေါက်တောင် ထွက်ပြေးလိုက်ချင်
 တယ်။ အဲဒီလောက်ကို တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဝေဒနာတွေက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး
 ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလောက် ဆင်းရဲနေရင် ဒါဟာ ဒုက္ခ ဒုက္ခပဲ။

ဝိပရိဏာမဒုက္ခနှင့် သင်္ခါရဒုက္ခ

နောက်တစ်ချက် နံပါတ်(၂) ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခ
 ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခဆိုတာ ခုတရားထိုင်ရင်းခွဲလေ
 အမျိုးစုံပေါ်နေတာ။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တင်းလာ
 လိုက်၊ တောင့်သွားလိုက်၊ ပူလာလိုက်၊ အေးသွားလိုက်၊ မာလာလိုက်၊
 ပျော့သွားလိုက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အမျိုးစုံပြောင်းလဲပြီးတော့ ဖြစ်နေတာ။
 အဲဒီလို ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်နေတဲ့ ဆင်းရဲကို ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခ။ ဝိပရိဏာမ
 ဒုက္ခတွေကို များများမြင်အောင် ရှုပါ။ အဲဒီ ဝိပရိဏာမဒုက္ခတွေကို များများကြီး
 မြင်အောင် ရှုစမ်းပါ။ ပထမ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မိမိတို့က အကောင်းလို့
 ထင်နေတာလေ။ အခု ခန္ဓာကို ဉာဏ်နဲ့စိုက်ပြီး ကြည့်နေတဲ့အခါကျတော့
 ကောင်းတာ တွေ့သေးရဲ့လား၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ပူလိုက် အေးလိုက်၊
 မာလိုက် ပျော့လိုက်၊ ကိုက်လိုက် ခဲလိုက်၊ ထုံလိုက် ကျည်လိုက်နဲ့ အမြဲတမ်း

ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်ပြီး ဆင်းရဲနေတာကို တွေ့နေရတယ်။ အဲဒါ ဝိပဿနာ
ဒုက္ခပဲ။ အေး-အဲဒီသဘောကို ဉာဏ်နဲ့မြင်အောင်ရှုစမ်းပါ။ များများပြော
မြင်အောင် ရှုစမ်းပါ။ အဲဒီလိုရှုနေရင်းနဲ့ သင်္ခါရဒုက္ခတွေ ပေါ်လာလို့
ရှုစရာအာရုံလေးရဲ့ ပေါ်လာပြီး ပျောက်သွား၊ ဖြစ်လာပြီး ပျက်သွား။
သဘောကို ဉာဏ်နဲ့မြင်အောင်ရှုရတော့မှာ။ ဥပမာအားဖြင့် ပင်တိုင်ဖြစ်
ဖောင်းအာရုံ၊ ပိန်အာရုံကို ရှုနေတယ်။ အဲဒီ ဖောင်းအာရုံလေး ပေါ်လာတယ်
ပျက်သွားတယ်။ သူပျက်သွားပြီးတဲ့အခါ နောက်တစ်ခါ ပိန်တဲ့အာရုံ ပေါ်
တယ်။ ရှုလိုက်တယ်။ ပျက်သွားတယ်။ ဖောင်းတာလေး ရှုလိုက်လည်း ပျက်
ပိန်တာလေး ရှုလိုက်လည်း ပျက်။ ပေါ်ပြီးပျက်၊ သိပြီးပျက်၊ ပေါ်ပြီးပျက်
သိပြီးပျက်နဲ့ မမြဲတာချည်းပါပဲ။ ဒီဖောင်းမှု၊ ပိန်မှုကို ရှုရုံတွင် မမြဲ
တွေ့ရသလားဆိုတော့ တခြားမြင်တာ ကြားတာလေးတွေ ရှုကြည့်လိုက်
မြင်တာ ရှုလိုက်လည်း မြင်ပြီးပျောက်၊ ကြားတာ ရှုလိုက်လည်း ကြားပြီး
ပျောက်၊ သိပြီးပျောက်နဲ့ ဘာတစ်ခုမျှ တည်မြဲနေတာ မတွေ့ဘဲနဲ့ မမြဲ
သဘောချည်း တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ခန္ဓာက ဖောက်ပြန်တဲ့ ဝေဒနာကို ရှုပြန်တယ်။
နာတာကလေး ရှုပြန်တော့လည်း ဟိုတုန်းကလို နာတယ် နာတယ် နာတယ်
ထပ်ကာထပ်ကာ ရှုစရာမလိုဘူး။ အဲဒီမှာ ရှုရင်းကနေပြီးတော့ နာတယ်ရှုလိုက်
ပျက်သွားလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ နာတာပေါ်လာလိုက်၊ မှတ်လိုက်၊ ပျက်သွား
လိုက်နဲ့ အဲဒီ နာမှုလေးရဲ့ ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ ပေါ်လာလိုက်
ပျောက်သွားလိုက်နဲ့ အဲဒီသဘောလေးကို ဉာဏ်ထဲမှာ သက်ဝင်လာရမှာ။
အဲဒီလို သက်ဝင်လာတဲ့အခါကျတော့ အမြဲတမ်းပေါ်မှု၊ ပျောက်မှု၊ ဖြစ်မှု၊
ပျက်မှုတွေက မပြတ်နှိပ်စက်နေတာ တွေ့ရတော့ ချမ်းသာလို့ ထင်သလား။
ဆင်းရဲလို့ ထင်သလား။ ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှုတွေ မပြတ်နှိပ်စက်နေရင် ဘယ်တော့မှ
ချမ်းသာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဆင်းရဲပြီ။ အဲဒီသင်္ခါရဒုက္ခ။ အဲဒီ သင်္ခါရဒုက္ခကို
ဉာဏ်နဲ့မြင်အောင်ကြည့်။ အဲဒီလို ဉာဏ်နဲ့မြင်မှ ဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီသင်္ခါ
ဒုက္ခကို ကောင်းကောင်းတွေ့မှ ယောဂီဟာ ဒီခန္ဓာကြီး မလိုချင်တော့တာ။
ဒီသင်္ခါရဒုက္ခကို မတွေ့သေး။ မမြင်သေးသမျှတော့ တရားအားထုတ်လို့ ပင်ပန်း
တယ်။ ညောင်းတယ်။ ညောင်းလို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သိပ်ပင်ပန်းဆင်းရဲနေ

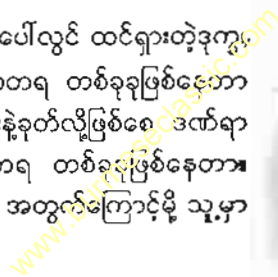
တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မလိုချင်တော့ဘူးလို့ ဆိုပေမယ်လို့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ
မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီညောင်းမှု နာမှုလေးတွေက ဣရိယာပုတ် ပြောင်းလိုက်လို့
ပျောက်သွားပြီဆိုရင် ကိုယ့်ခန္ဓာကို ကိုယ်ပြန်ပြီး နှစ်သက်နေသေးတာပဲ။
ဘယ်တာနေသေးတာပဲ။ အခု ဒီသင်္ခါရဒုက္ခတွေကို ကောင်းကောင်းကြီးမြင်ပြီး
မြင်မှုမကင်းလို့ ဖြစ်ပြီးပျက်နေလို့ ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခကို ဉာဏ်နဲ့ကောင်းကောင်း
မြင်ပြီး ဒက်ထိတွေ့နေပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေကို ဘာတစ်ခုမျှ
မလိုချင်တော့ဘူး။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာရှိနေသမျှ ဖြစ်ပြီး ပျက်နေမှာပဲ။ ဖြစ်မှု ပျက်မှု
တွေ မပြတ်နှိပ်စက်နေမှာပဲ။ အလိုအတိုင်းမဖြစ်၊ အစိုးမရနေမှာပဲဆိုတာ
သိပြီးတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ရွံ့မုန်းပြီးငွေ့ပြီးတော့ လွတ်ချင်လာတာ။ နိဗ္ဗိန္ဒ
ဉာဏ်ဖြစ်အောင် ပြုပေးတာ ဟောဒီ သင်္ခါရဒုက္ခ။ ဒီသင်္ခါရဒုက္ခကို ယောဂီ
ပုဂ္ဂိုလ်များက များများမြင်အောင်ရှု။ ထိုင်လည်းမြင်အောင်ရှု၊ ရပ်လည်း
မြင်အောင်ရှု၊ သွားလည်း မြင်အောင်ရှု။ အားလုံး အမူအရာတိုင်း အမူအရာ
တိုင်းကို မလွတ်အောင်ရှုပါဆိုတာ ဒီသင်္ခါရဒုက္ခကို မြင်စေချင်လို့။

ပဋိစ္စဒုက္ခ

နောက်နံပါတ်(၄)က ပဋိစ္စဒုက္ခ ဒုက္ခ။ မပေါ်မထင် ဖုံးကွယ်
နေတဲ့ဒုက္ခ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဗိုက်နာတာတို့၊ ဗိုက်အောင့်
တာတို့၊ ဘယ်လိုလုပ်မှ ကြည့်လို့မရဘူး။ ခေါင်းကိုက်ပါတယ်တို့၊ ခေါင်းခဲပါ
တယ်တို့၊ ဘယ်လိုလုပ်မှ ကြည့်လို့မရဘူး။ အဲဒါ မပေါ်မထင်တဲ့ ဒုက္ခတဲ့။
အဲဒါတွေဟာ ပြောချင်တာနဲ့ပြော၊ ရပြီ။ အမလေး ဗိုက်နာလိုက်တာ၊
ဗိုက်အောင့်လိုက်တာ။ ဘာမျှလည်း မသိဘူး။ အပြင်ကကြည့်လို့ ဘာမျှမြင်ရတာ
မဟုတ်ဘူး။ သူပြောတာနဲ့ပဲ ပြီးနေရတဲ့ဟာတွေလေ။ အဲဒါ မပေါ်မထင်တဲ့ဒုက္ခ။

အပဋိစ္စဒုက္ခ

နောက် အပဋိစ္စဒုက္ခ ဒုက္ခတဲ့။ ပေါ်လွင် ထင်ရှားတဲ့ဒုက္ခ။
မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အနာတရ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ
အနာပေါက်တာတို့၊ တုတ်နဲ့ရိုက်လို့ဖြစ်စေ၊ ဓားနဲ့ခုတ်လို့ဖြစ်စေ ဒဏ်ရာ
အနာတရဖြစ်နေတာ။ ခြေထောက်မှာ အနာတရ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ။
သိပ်ပေါ်လွင်နေတာပဲ။ အဲဒီ အနာတရဖြစ်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ သူ့မှာ

ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုတာ။ ဒါ အပဋိစ္စဒုက္ခ။ ပေါ်လွင်ထင်ရှားတဲ့ဒုက္ခ။

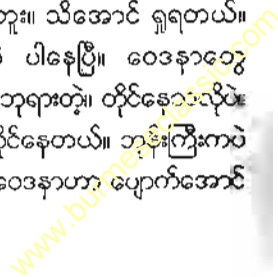
ပရိယာယဒုက္ခ နောက် ပရိယာယ ဒုက္ခတဲ့။ သွယ်ဝိုက်တဲ့ ပရိယာယ် အားဖြင့် ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခ။ ဒါကတော့ ပဋိစ္စဒုက္ခနဲ့ တူတယ်။ နိပ္ပရိယာယ ဒုက္ခ။ မသွယ်မဝိုက် တိုက်ရိုက်ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခ။ ဒါကတော့ အပဋိစ္စဒုက္ခနဲ့တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများဟာ အထူးအားဖြင့် နံပါတ်(၂)နဲ့ နံပါတ်(၃)ဖြစ်တဲ့ ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခရယ်။ သင်္ခါရ ဒုက္ခရယ် အဲဒီဒုက္ခများကို မြင်အောင် များများစူးစိုက်ပြီးတော့ရှု။ အဲဒီဝေဒနာကို ရှုရင်း ရှုရင်းနဲ့ပဲ ဝေဒနာလေးတွေ ချုပ်ငြိမ်း ချုပ်ငြိမ်းသွားတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဉာဏ်နဲ့ဒဏ်ထိ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဒီက ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်ရင့်ကျက် ပြည့်စုံပြီဆိုရင်ကတော့ ဒီဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေကို ရှုရင်းနဲ့ပဲ ဒီဉာဏ်အထူးတွေဖြစ်လို့ နောက် မဂ်ဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တက်ပြီး နောက်ဆုံး ကိလေသာ အာသဝေါ ကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတော့ ဆင်းရဲဟူသမျှ တွေ အကုန်လုံးပဲ ငြိမ်းသွားနိုင်ပါတယ်။ တကယ်ကြိုးစားအားထုတ်လို့ သမာဓိ ထက်သန် အားကောင်းစွာ ရနေပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကိုယ်ဆင်းရဲငြိမ်းနေ တာကို ကိုယ်တွေ့ကြုံရပါတယ်။ တကယ်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်အောင် သည်းခံပြီးတော့ ကြိုးစားပါ။

မရွှေမပြောင်း ဝေဒနာတစ်ခု ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ ခဏခဏ သည်းခံသင့်သည် မပြောင်းပါနဲ့။ ခဏခဏမရွှေပါနဲ့။ စိတ်အလို မလိုက်ပါနဲ့ ယောဂီများ။ စိတ်အလိုလိုက်နေလို့ ရှိရင် အလိုလိုက်တော့ အမှိုက်နယ်ကျယ်တဲ့၊ ခဏခဏပြောင်းချင်နေတယ်။ ခဏခဏ ရွှေချင်နေတယ်။ ဝေဒနာ မဖြစ် ဖြစ်ဖြစ်။ အချိန်ရောက်ရင် ရွှေချင်တာပဲ။ အချိန်ရောက်ရင် ပြောင်းချင်တာပဲ။ ဒါ စိတ်အကျင့်ကြီးပါနေတာ ခေါ်တယ်။ အဲဒီတော့ အကျင့်မပါအောင် သည်းခံပြီးတော့ ငါ တစ်နာရီ မပြည့်မချင်း မလှုပ်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးဦးချပြီးတော့ တပည့်တော်ရဲ့ ခန္ဓာငါးပါး၊ ဒီရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို တစ်နာရီ မြတ်စွာဘုရားကို လှူဒါန်းပါတယ်။

ဘုရား။ ဒီတစ်နာရီအတွင်းမှာ တပည့်တော် လှုပ်လည်းမလှုပ်၊ ကုန်လည်း မကုန်၊ ရွှေလည်းမရွှေ၊ ပြောင်းလည်းမပြောင်းပါဘုရားဆိုပြီးတော့ မြတ်စွာ ဘုရားကို ခန္ဓာကိုယ်အပ်နှင်းလှူဒါန်းပြီးတော့ အားထုတ်။ အဲဒီတော့ တစ်နာရီ မပြည့်မချင်း ပြောင်းချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်ရင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါ ဘုရားကို လှူပြီးသား။ ငါ မပြောင်းတော့ဘူး။ ရွှေချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာရင်လည်း ငါ ဘုရားကို ဒီခန္ဓာကိုယ် လှူဒါန်းပြီးသား။ ငါ မရွှေတော့ဘူးဆိုပြီးတော့ ဆဲဒီစိတ်ကို ဆောက်တည်ပြီး ကြိုးစားအားထုတ်သွားရင် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တစ်နာရီဆိုတဲ့အချိန်၊ နှစ်နာရီဆိုတဲ့အချိန်ကို အောင်မြင်စွာ ရှုမှတ်နိုင် သွားမယ်။

ဝေဒနာ အဲဒီဝေဒနာကို ရှုမှတ်ရင်းနဲ့ပဲ ပါရမီပြည့်စုံရင် ရှုမှတ်နည်းများ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ရဟန္တာ တွေ ဖြစ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးပါ။ သို့သော် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဝေဒနာကို ရှုတဲ့အခါမှာတော့ဖြင့် တိုက်ရိုက် ရှုမှတ်တဲ့ နည်းရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အရှင်ခံကို ပြန်ပြီးတော့ ရှုမှတ်တဲ့နည်း မှီတယ်။ နှစ်နည်း။ ဝေဒနာကို ရှုမှတ်တဲ့နေရာမှာ တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ပြီး ပယ်တာရယ်။ အရှင်ခံကို ရှုမှတ်ပြီးတော့ ပယ်တာရယ် နှစ်မျိုး။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမျှ ရှုမှတ်လို့မရတော့တဲ့အတွက်ကြောင့် ဣရိယာပုတ်နဲ့ပြောင်းပြီးတော့ ပယ်လိုက်ရတာရယ်။ သုံးမျိုးရှိတယ်။ နောက်ဆုံးနံပါတ်(၃)ကတော့ဖြင့် အရှုံး ပေးလိုက်ရတာ ခေါ်ပါတယ်။ ဟို နံပါတ်(၂)နဲ့ နံပါတ်(၁)ကတော့ဖြင့် ဒီမှာ တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်တာရယ်။ အရှင်ခံလေး ပြောင်းရှုတာရယ်။ ဒီလို ရှုရတယ်။

အဲဒီဝေဒနာကို ရှုတဲ့အခါမှာလည်း ယောဂီများရဲ့ စိတ်ထဲထားရ မှာက ဝေဒနာကို ပျောက်ချင်တဲ့လောဘနဲ့ မရှုရဘူး။ သိအောင် ရှုရတယ်။ ယောဂီများက တရားလျှောက်တဲ့ အခါမှာကိုပဲ ပါနေပြီ။ ဝေဒနာတွေ ပေါ်တယ်ဘုရား တပည့်တော် ရှုတာ မပျောက်ဘူးဘုရားတဲ့။ တိုင်နေသလိုပဲ။ ကလေးတစ်ယောက် ပြောဆိုမရလို့ တိုင်သလိုပဲ တိုင်နေတယ်။ ဘုန်းကြီးကပဲ ဝေဒနာရှုပြီး ဆုံးမရမလို့ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ဝေဒနာဟာ ပျောက်အောင်

ရှုရမယ့်တရားမဟုတ်ဘူး ယောက်ျား။ ဝေဒနာရဲ့သဘောကို သိအောင်ရှုရမှာ။ ဥပမာအားဖြင့် ကြမ်းနဲ့တင်ပါးနဲ့ ထိတဲ့နေရာက ပူတဲ့ဝေဒနာလေး ပေါ်တယ်ဆိုပါစို့။ ဒီဝေဒနာလေးကို ယောက်ျား ရှုတဲ့အခါမှာ ဝေဒနာ-ခံစားမှု အနု-အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်၊ ပဿနာ-ရှုတာ။ အဲဒီ ခံစားနေရတာလေးကို ထပ်ကာထပ်ကာ ထပ်ကာထပ်ကာ ရှုတာကို ဝေဒနာနုပဿနာခေါ်တယ်။ အဲဒီတော့ ပူတဲ့ခံစားမှုလေးဖြစ်လာရင် အဲဒီ ပူတာလေးကို ပူတယ် ပူတယ်လို့ ရှုပါ။ ရှုတဲ့အခါမှာ အဆိုက လိုရင်းမဟုတ်ဘူး။ သိဖို့က လိုရင်း။ တချို့ယောက်ျားက အဆိုကိုသွားပြီးတော့ လိုရင်းလုပ်ပြီးတော့ ပူတယ် ပူတယ်နဲ့ ဆိုနေတယ်။ နမောတဿ အလွတ်ရသလို ဆိုနေတယ်။ ဘယ်လိုမှ ဝေဒနာရဲ့သဘော မသိတော့ဘူး။

အဲဒီတော့ ဝေဒနာကို ရှုတယ်ဆိုတာ စိုက်ပြီးတော့ ဝေဒနာအပေါ်မှာ အသိကလေးက ရောက်နေရမယ်။ ပူလာရင် တစ်ချက်မှတ်လိုက်၊ အဲဒီပူတာလေး တိုးလာတာ သိလိုက်၊ တစ်ချက်မှတ်လိုက်၊ တိုးလာတာသိလိုက်၊ တစ်ချက်မှတ်လိုက်၊ လျော့သွားတာသိလိုက်၊ တစ်ချက်မှတ်လိုက်၊ ရွှေ့သွားတာသိလိုက်နဲ့ အဲဒီဝေဒနာရဲ့သဘောလေးကို တိုးလာရင် တိုးလာမှန်း သိရမယ်။ လျော့သွားရင် လျော့သွားမှန်း သိရမယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ဝေဒနာဟာ အရေပြားလေးပေါ်က ဖြစ်ပေါ်နေရင် အရေပြားလေးပေါ်က ပေါ်နေပါလား ဆိုတာ သိရမယ်။ ဒီဝေဒနာဟာ အသားထဲက ဖြစ်ပေါ်လာရင် အသားထဲကကို ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဝေဒနာပဲဆိုတာ သိရမယ်။ ရိုးတွင်းခြင်ဆီကနေ ဖြစ်လာတဲ့ ဝေဒနာပဲဆိုရင်လည်း ရိုးတွင်းခြင်ဆီကနေ ဖြစ်နေတဲ့ ဝေဒနာဆိုတာ သိရမယ်။ အဲဒီလို ဝေဒနာရဲ့သဘောကို ခွဲခွဲခြားခြား၊ ကွဲကွဲပြားပြားသိအောင် ယောက်ျားပုဂ္ဂိုလ်က သည်းခံပြီးတော့ စူးစိုက်ပြီး ရှုပါ။

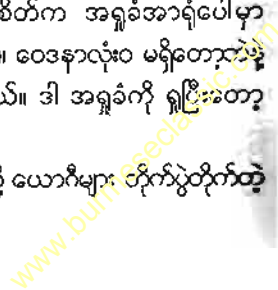
၁။ တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ပြီးတော့ ပယ်တဲ့နည်းကျတော့ ဘာနဲ့ ဥပမာ ပေးရမလဲဆိုရင် စစ်သားများ ရန်သူနဲ့ကြုံတွေ့လာတဲ့အခါမှာ သူကလည်း လက်နက်နဲ့ ကိုယ်ကလည်း လက်နက်နဲ့၊ သူကလည်း နောက်ပါအခြေအရံ တပ်သားနဲ့၊ ကိုယ်ကလည်း နောက်ပါအခြေအရံ တပ်သားနဲ့။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ဘာမျှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ် မရှိဘဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီးတော့ တိုက်တာမျိုး။

ဒါဟာ ဘုန်းကြီးတို့ ယောက်ျားက ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ နာတယ် နာတယ် နာတယ်လို့ရှုတာ။ ဒါ တိုက်ရိုက်ရှုတာ။ ရန်သူနဲ့တွေ့တဲ့အခါမှာ စစ်သားဟာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်တိုက်တာမျိုး။

၂။ တကယ်လို့ အဲဒီလို မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ကြပြီ။ တိုက်နေ နိုင်ရေးနဲ့ ကျွမ်းကျင်မှု မကျွမ်းကျင်မှု ကွာခြားတဲ့အခါကျတော့ ဟော- ဘိယံဘက်က တိုက်ရေးခိုက်ရေး မကျွမ်းကျင်ခဲ့ရင် ချက်ချင်း လက်မြောက် အရှုံးမပေးနဲ့။ ဘုန်းကြီးတို့ ယောက်ျား။ ဆိုလိုတာက ချက်ချင်း ဝေဒနာကို ခုတ်လို့ မရဘူးဆိုရင် ပြောင်းမပစ်နဲ့။ အရှုံးမပေးလိုက်နဲ့။ ဒါကို ဆိုလိုတာ။ အဲဒီလို အရှုံးမပေးဘဲနဲ့ ဘာလုပ်မလဲ။ နောက်ဆုတ်၊ ချုံခိုတိုက်၊ ချုံခိုပြန်တိုက်။ အဲဒီတော့ ဒါ အရှုံးပေးလိုက်တာ မဟုတ်သေးဘူး။ ချုံခိုပြန်တိုက်တာ။ ဒီလို ချုံခိုတိုက်ရင်းနဲ့လည်း အောင်ပွဲတွေ အဆင့်ဆင့် ရနိုင်တာပဲ။ အဲဒီတော့ ချုံခိုပြီးပြန်တိုက်ပါ။

အဲဒီဥပမာအတိုင်းပဲ ယောက်ျားပုဂ္ဂိုလ်က ဝေဒနာကို ခုနာရင် နာတယ် နာတယ်လို့ တိုက်ရိုက်ရှုနေတယ်။ အဲဒီလို တိုက်ရိုက်ရှုနေတဲ့အခါမှာ ဝေဒနာကို မလွန်မြောက်နိုင်ဘူး။ ဝေဒနာက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဖြစ်နေပြီဆိုရင် မလွန် မြောက်နိုင်တဲ့အခါ မိမိစိတ်ကို လျော့ချပြီးတော့ အရှုခံအာရုံကို ပြန်ရှု။ အမှန် ပေးသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆုတ်တာ၊ ဆုတ်ပြီးတော့ မိမိအရှုခံကို ပြန်ရှုနေ တယ်။ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်။ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်။ ရှုမှတ်နေတယ်။ ဒီလိုရှုမှတ်ရင်းက ဝေဒနာတွေက ပေါ်နေပြန်ပြီဆိုရင် သွားပြီးတော့ နာတယ် နာတယ် သွားရှုလိုက်ဦး။ ရှုလိုက်လို့ ဝေဒနာက ပြင်းထန်လာပြီဆိုရင် ပြန်ဆုတ်။ ချုံခို။ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်။ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်။ အရှုခံပဲ ပြန်ရှု။ ဒီလို ရှုရင်းကနေပြီးတော့ အလစ်အလစ်ကို တစ်ခါပြန်ပြန်ပြီးတော့ နာတယ် နာတယ် ရှုပေးရတယ်။ အဲဒီလို ရှုရင်းနဲ့ပဲ ရှုစိတ်က အရှုခံအာရုံပေါ်မှာ ခွဲခွဲမြဲမြဲလည်း စိုက်ပြီးကျသွားရော ပြန်ကြည့်လိုက်။ ဝေဒနာလုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ ဝေဒနာတွေ လွန်မြောက်နေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒါ အရှုခံကို ရှုပြီးတော့ ပယ်တာ။

နောက်တစ်ခါ နံပါတ်(၃)က ဘုန်းကြီးတို့ ယောက်ျား တိုက်ပွဲတိုက်တဲ့

စစ်သားတွေဟာ ချုံခိုတိုက်တယ်။ ချုံခိုတိုက်လို့မှ မရရင် အထိခိုက်မရှိအောင် အောင်မြင်စွာဆုတ်ခွာပေတော့၊ မရတော့ဘူး။ ဘယ်လိုမျှ နိုင်ဖို့မမြင်တော့ဘူး ဆုတ်ပေတော့။ ဒီအတိုင်းပဲ မိမိ တိုက်ရိုက်ရှုလို့လည်း ဝေဒနာကို လွန်မြောက်အောင် မရှုနိုင်ဘူး။ အရှုခံကို ပြန်ရှုလို့လည်း ဝေဒနာကို မလွန်မြောက်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် အဲဒီယောဂီဟာ အလျော့ပေးလိုက်တော့။ စိတ်ကိုလျော့ပြီးတော့ ပြောင်းချင်တဲ့စိတ် ပထမမှတ်၊ နောက်တစ်ရွေ့ချင်း၊ တစ်ရွေ့ချင်း ခြေထောက်လေးတွေ ပြောင်းတာ ရွှေတာမှတ်။ ဒီလိုရှုရင်းနဲ့ပဲ သမာဓိတရားတွေ ထက်သန်အားကောင်းစွာ ရပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့ ဝေဒနာလေးတွေရဲ့ ပေါ် ပျောက်ဖြစ် ပျက် မမြဲတဲ့အနိစ္စ၊ ဖြစ်မှု ပျက်မှုတွေ နိပ်စက်လို့ ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခ၊ အလိုအတိုင်းမဖြစ်လို့ အစိုးမရတဲ့ အနတ္တ၊ ဒီလက္ခဏာတွေ ထင်ပြီးတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်ရင့်ကျက် ပြည့်စုံပြီးတော့ ဝေဒနာကို ရှုရင်းနဲ့ပဲ ဆင်းရဲခဲသိမ်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန် မျက်မှောက်ပြုသွားတဲ့ သာဓကတွေ ရှိပါတယ်။

မဟာတိဿမထေရ်နင်း ဝေဒနာရှုမှတ်ခြင်း အဋ္ဌကထာ ဆရာဖွင့်ပြထားတယ်။ မဟာတိဿမထေရ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သာဝတ္ထိပြည်မွန် ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးပြီး တော့ နေ့စဉ်မှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ တရားတော်ကို နာကြားရပြီးတဲ့ သူကြွယ်အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုတဲ့ စိတ်တွေဖြစ်တယ်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟောကြားတော်မူတဲ့ တရားတော်တွေကို နှလုံးသွင်းရှုချင် ပွားချင် အားထုတ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်တယ်။ သို့သော်လည်း မိမိ လူ့ဘဝနဲ့ အားထုတ်လို့ရှိရင် ပလိဗောဓတွေ များတယ်။ ဒီတရားတွေဟာ အင်မတန်မှ နက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့ တရားတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ဒီတရားတွေကို ငါ ပေါက်မြောက်အောင် အားထုတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သာသနာတော် ဝင်ရောက်ပြီးတော့ အားထုတ်မှသာ ပလိဗောဓနည်းပြီးတော့ ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက် ငါအားထုတ်နိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ငါ သာသနာတော် ဝင်ရောက်ပြီးတော့ ရဟန်းပြု အားထုတ်မယ်ဆိုပြီး မြတ်စွာဘုရားထံမှာ တရားပွဲပြီးတော့ ရဟန်းပြုခွင့်

တောင်းပါတယ်။ အဲဒီလို ရဟန်းပြုခွင့်တောင်းတဲ့အခါ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက မဟာတိဿကို မိမိနဲ့သက်ဆိုင်သူတွေက-ရဟန်းပြုခွင့်ပေးရဲ့လားလို့ မေးတော်မူပါတယ်။

ညီတော်ဖြစ်တဲ့ စူဠတိဿဟာ အိမ်ထောင်ကျထားတာဖြစ်တဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ ဒီမဟာတိဿကတော့ဖြင့် လူပျိုကြီး လူလွတ်ဖြစ်ပါ တယ်။ အဲဒါနဲ့ မဟာတိဿက အိမ်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ညီနယ်မကို ခေါ်ပြီးတော့ သူ သာသနာတော်ကို ဝင်ရောက်လိုတဲ့အကြောင်းသာသနာတော် ဝင်ပြီး ရဟန်းပြုပြီးတော့ ရဟန်းတရားတွေ အားထုတ်လိုတဲ့အကြောင်းကို ခွင့်တောင်းတဲ့အခါ ညီဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အစ်ကိုကြီးတော့ အဘအရာဖြစ်တယ်။ အားလုံးစီးပွားရေးရော၊ လူမှုရေးရော၊ ကျန်းမာရေးရော၊ အားလုံး အကုန်လုံးဟာ အစ်ကိုကြီးက ဦးစီးဦးဆောင် ဆောင်ရွက် နေတာဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ညီဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အစ်ကိုကြီးကိုပဲ အားကိုးနေရ။ အဲဒီတော့ အစ်ကိုကြီး သာသနာတော် ဝင်ရောက်သွားလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ညီငယ်အနေနဲ့လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်မကိုင်တတ်မို့ သည်းခံပါဦးပေါ့လေ။ ညီဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လုံ့လခွင့်မပြုလိုဘူး။ အစ်ကိုကြီးကလည်းပဲ သာသနာတော်ကို ဝင်ရောက်လိုတာ ဖြစ်တော့ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ နားချပြီးပြောတော့မှ၊ ဘယ်လိုမျှတားလို့ မရတော့မှ၊ ညီဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အစ်ကိုကြီးကို ခွင့်ပြုရတယ်။

အဲဒီလို ခွင့်ပြုတဲ့အခါမှာ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မိမိပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ၊ အဲဒီပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ညီလက်ကို လွှဲအပ်ပြီးတော့ ညီနဲ့ ခယ်မကို ပေးထားခဲ့ပါတယ်။ ပေးပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားထံမှောက် ရောက်ပြီးတော့ ရဟန်းပြုဖို့ရန်အတွက် ခွင့်ပြုချက်ရခဲ့ပါပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်တော့မှ ရဟန်းတစ်ပါးကိုခေါ်ယူစေပြီး မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းပြုပေးစေလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးနဲ့အတူတကွ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာပဲ ငါးနှစ်တိုင်တိုင် ကကြီးကယ် ဆောင်ပုံဆောင်နည်းတွေ သင်ကြားလေ့ကျက်၊ အားလုံးငါးနှစ်တိုင်တိုင် သင်ကြားပြီးမြောက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ သာသနာတော် ဝင်ရောက်လာ

ခြင်းဟာ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ရာဖြစ်တဲ့ တရားတွေ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ဖို့ သာသနာတော် ဝင်ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ မြတ်စွာ ဘုရားထံကနေ ကမ္မဋ္ဌာန်းယူပြီးတော့ ငါ တောထွက်အားထုတ်မှပဲဆိုပြီးတော့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးထံမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းများယူပါတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ယူတယ်ဆိုတာ အခု ယောဂီများ တရားအားထုတ်ဖို့ ရောက်လာတဲ့အခါ အားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်းတွေ သင်ကြားတဲ့ အလုပ်ပေးတရားနာသလိုပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်းတော့ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီအားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဟောပေးပါတယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေ သင်ယူသွားပြီးတော့ သပိတ်တစ်လုံး၊ သင်္ကန်းသုံးထည်နဲ့ တောထွက်ပြီးတော့မှ သင့်လျော်တဲ့နေရာဌာနရောက်လို့ အဲဒီမှာ အားလုံးအဆင်ပြေမယ့်နေရာ သင်္ကန်း ကျောင်းမှာ နေပြီးတော့ မဟာတိဿကိုယ်တော်ကြီး တရားအားထုတ်နေပါတယ်။

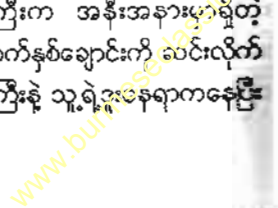
တရားတွေကို ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်နေပေမယ့်လည်း ပါရမီမပြည့်စုံသေးရင် တရားအသိဉာဏ်အထူးကလည်း မရဘူး။ အဲဒီမှာ တရားအသိဉာဏ်ထူး မရသေးခင်မှာပဲ ဟိုက အိမ်မှာကျန်ရစ်တဲ့ ခယ်မဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စိတ်ပြောင်းသွားတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ဒီအစ်ကိုကြီးရဲ့အဆုံးအမ သြဝါဒအောက်၊ အစ်ကိုကြီး စီမံတဲ့အောက်ကပဲ နေထိုင်ခဲ့ရတာဆိုတော့ ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်ဘူး။ အခု ဒီပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ ချမ်းသာ သွားတဲ့ အခါကာလကျတော့ ကိုယ့်လက်ကိုယ်ခြေနဲ့ လုပ်ရကိုင်ရ၊ ပြောရဆိုရ ဆိုတော့ သူက ကျေနပ်အားရပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ဒီထက်လျော့နည်း သွားမှာကို ကြောက်သွားတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တကယ်လို့များ ခဲအိုကြီးဖြစ်တဲ့ မဟာတိဿကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သေးတယ်။ အဲဒီတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဆိုတော့ တကယ်လို့များ သာသနာတော်မှာ မပျော်မွေ့လို့ လူ့ဘောင်လူ့လောကသို့ လူဝတ်လဲပြီးတော့ လာခဲ့လို့ရှိရင် ငါတို့ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ တစ်ဝက်ပြန်ခဲ့ပေးနေရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ခဲအိုကြီးဖြစ်တဲ့ မဟာတိဿကိုယ်တော်ကြီး မရှိမှတ် အေးမှာပဲ။ ရှိနေသမျှတော့ဖြင့် ငါ့စိတ်ထဲ အေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မပေးရအောင် ကြံပုံပဲဆိုပြီးတော့ ခိုးသားစားပြုတွေနဲ့

ဆိုင်ပင်တယ်။ အဲဒီလို ခိုးသားစားပြုတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကျေလည်မှု၊ ပြေလည်မှု ရှိသွားပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ စရန် ပေးပြီးတော့ လွှတ်လိုက်တယ်။ ခိုးသားစားပြုများကလည်း မဟာတိဿ ကိုယ်တော်ကြီးကို တစ်တောဝင် တစ်တောထွက်၊ တစ်တောင်တက် တစ်တောင်ဆင်း လှည့်ပတ်ရ။ ရှာလို့ မဟာတိဿကိုယ်တော်ကြီးနေတဲ့ သစ်ခင်းကျောင်းကို တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ အားလုံးဝိုင်းထားလိုက်ကြတယ်။ ခိုးသား ငါးရာ။ သုံးထပ်သုံးလွှာ ဝိုင်းပြီးထားလိုက်ကြတယ်။

ဒီအခါမှာ မဟာတိဿကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒကာတို့၊ ငါ့ထံက ဘာများအလိုရှိလို့ လာကြတာလဲ။ အဲဒီလို မေးတဲ့အခါကျတော့မှ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားထံက တခြားပစ္စည်းအလိုရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အရှင်ဘုရားရဲ့ အသက်ကို အလိုရှိလို့ လာကြပါတယ်ဘုရားလို့ ဆိုတော့၊ အဲဒီမှာ သဘော ခပါကံသွားပြီ။ မိမိအသက်ကို လိုချင်လို့ အသက်သတ်ကြမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တယ်။ ငါ့မှာလည်း ကိလေသာ မကင်းသေးဘူး။ သာသနာတော် ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုပြီးတော့ ရဟန်းတရားတွေ ကြိုးစားအားထုတ်နေပေမယ့် အားကိုး လောက်တဲ့တရား အသိဉာဏ်ထူး ငါ့မှာ မရသေးဘူး။ ဒီတော့ ဒီခိုးသား စားပြုတွေကို ငါတောင်းပန်ပြီးတော့ အားထုတ်ဦးမှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ခိုးသားစားပြု ခဲတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။

တစ်ညလောက် ရဟန်းတရားတွေ အားထုတ်ခွင့်ပြုပါ။ တစ်ည လောက် အားထုတ်ပါရစေပေါ့။ ငါ့မှာလည်း ကိလေသာ မကင်းသေးတဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ အားကိုးလောက်တဲ့တရားထူး မရသေးတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါပေါ့။ အဲဒီမှာ ခိုးသားစားပြု အကြီးအမှူးဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အရှင်ဘုရား။ ဘာများအာမခံချက်ပေးနိုင်လို့လဲ။ တကယ်လို့ ဒီနေရာက ထွက်သွားလို့ရှိရင် သူတို့ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခကြေးငွေရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီနေရာက ထွက်မပြေးပါဘူးလို့ ဘယ်လိုအာမခံချက်ပေးမလဲပေါ့။

ဒီအခါမှာ မဟာတိဿကိုယ်တော်ကြီးက အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ယူပြီးတော့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ခင်းလိုက် ပါတယ်။ ခြေထောက်ဆင်းပြီး အဲဒီကျောက်တုံးကြီးနဲ့ သူ့ရဲ့ဒူးခနရာကနေပြီး

တော့၊ ကျောက်တုံးကြီးနဲ့ ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ခူးနှစ်ခု ကွဲပြားပြီးတော့ သွားတဲ့အခါကျတော့ မဟာတိဿကိုယ်တော်ကြီး ဘယ်မှမရွှေနိုင်တော့ဘူး။ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားတယ်။ မဟာတိဿကိုယ်တော်ကြီးက ဒကာတို့ ဒါ ငါ့ရဲ့ အာမခံချက်ပဲ။ ငါ ဘယ်မှ မသွားနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့တို့ တစ်ညကလေး ခွင့်ပြုကြပါဆိုပြီး ခွင့်တောင်းပြီးတော့ တရားအားထုတ်တယ်။

တရားအားထုတ်တဲ့အခါမှာ မဟာတိဿကိုယ်တော်ကြီးဟာ နံနက် အရုဏ်ကျင်းလို့ လင်းပြီဆိုရင် ဒီဝေဒနာနဲ့ရင်လည်း ပျံတော်မူမယ်။ သေမယ်။ ဝေဒနာနဲ့မ ပျံလွန်တော်မူရင်လည်း ခိုးသားမားပြတော့သတ်လို့ သေတော့မယ် ဆိုတော့ သေခြင်းတရားက သိပ်နီးကပ်နေပြီ။ အဲဒီတော့ သေခြင်းတရားက သိပ်နီးကပ်နေတဲ့ အခါကျတော့ ဒီတရားမှမရရင် မိမိမှာ အားကိုးစရာ ဘာမှမရှိတော့ဆိုတာသိပြီး မဟာတိဿကိုယ်တော်ကြီးဟာ မိမိခန္ဓာ ဉာဏ်စိုက်ပြီးတော့ ပေါ်ခိုက်အာရုံတွေကို မလွတ်အောင် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့ ဒေသနာတော်နည်းအတိုင်း ရှုနေတယ်။ အဲဒီလို ခန္ဓာဉာဏ်စိုက်ပြီး ပေါ်ခိုက် အာရုံတွေကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှုနေရင်းနဲ့ မဟာတိဿကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်ပေါ်လာသလဲဆိုတော့ မိမိရဲ့ သာသနာတော် ဝင်ရောက် လာတဲ့ အချိန်ကစပြီးတော့ ယနေ့ထက်တိုင်အောင် မိမိရဲ့ အကျင့်သီလတရား တွေ စင်ကြယ်မှုရှိရဲ့လား၊ မိမိရဲ့ အကျင့်သီလတရားတွေဟာ ကျိုးတာ၊ ပေါက်တာ၊ ကြောင်တာ၊ ကျားတာ၊ စွန်းတာ၊ ကွက်တာ၊ ဒါတွေများ ရှိနေသလားဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာပြန်ပြီးတော့ ဆင်ခြင်လိုက်တယ်။

အဲဒီလို ဆင်ခြင်လိုက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ သာသနာတော် ဝင်ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီးတော့ ယနေ့ထက်တိုင်အောင် မိမိရဲ့ သီလ တရားတွေဟာ စွန်းတာလည်း မရှိဘူး။ ကွက်တာလည်း မရှိဘူး။ ကြောင် တာလည်း မရှိဘူး။ ကျားတာလည်း မရှိဘူး။ ပေါက်တာ ကျိုးတာလည်း မရှိဘဲနဲ့ ခရသင်း ပွတ်သစ်ကဲ့သို့ တစ်ခါတည်း ဖြူစင်ဝင်းသစ်ပြီးတော့ စင်ကြယ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလို စင်ကြယ်နေတဲ့ သီလကို တွေ့ရတဲ့ အခါကာလကျတော့ အဲဒီစင်ကြယ်တဲ့သီလကို တွေ့ရပြီဆိုတာနဲ့ပဲ မဟာ တိဿကိုယ်တော်ကြီးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာမလား၊ ဝမ်းနည်းမလားဗျာ

ဝမ်းသာပါတယ်ဘုရား။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်မလဲ။ သီလညစ်နွမ်းနေလို့လား စင်ကြယ် နေလို့လား။ အေး-စင်ကြယ်နေတာ တွေ့လိုက်ရပြီဆိုရင် ပီတိပါမောဇ္ဇတွေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ပီတိပါမောဇ္ဇတွေ ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှုတွေ ဖြစ်နေပြီဆိုရင် မိမိရဲ့အောက်ပိုင်းက နာကျင်ကိုက်ခဲနေတဲ့ ဝေဒနာတွေက လုံးဝမထင်ရှားဘူး။ အဲဒီမှာ ပီတိနဲ့ပဲ ဝေဒနာတွေဟာ ခွာပြီးသား မဖြစ်ပေဘူး လား။ သူ့အလိုလို ကွာနေပြီ။ အဋ္ဌကထာဆရာက-

ထေရဿ ဝေဒနံ ဝိက္ခမ္ဘိတွာ သီလံ ပစ္စဝေက္ခန္ဓော ပရိသုဒ္ဓံ သီလံ နိဿာယ ပီတိပါမောဇ္ဇံ ဥပ္ပန္နိ။

ဝေဒနံ-ဝေဒနာကို၊ ဝိက္ခမ္ဘိတွာ-ခွာ၍၊ ပရိသုဒ္ဓံ-စင်ကြယ်သော၊ သီလံ-သီလကို၊ နိဿာယ-အမှီပြု၍၊ သီလံ-သီလကို၊ ပစ္စဝေက္ခန္ဓော-ဆင်ခြင်သော၊ ထေရဿ-မထေရ်အား၊ ပီတိပါမောဇ္ဇံ-နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိပါမောဇ္ဇာသည်၊ ဥပ္ပန္နိ-ဖြစ်ပေါ်လေပြီ။

မိမိခန္ဓာမှာ ပေါ်ခိုက်အာရုံတွေ၊ ထင်ရှားသမျှအာရုံတွေကို ရှုနေ တယ်။ ကာယာနုပဿနာ-ကိုယ်အမှုအရာထင်ရှားရင် ကိုယ်အမှုအရာ ရှုနေ တယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဝေဒနာက ထင်ရှားရင် ဝေဒနာရှုနေတယ်။ အဲဒီလို ရှုနေရင်းမှာပဲ မိမိရဲ့ အဲဒီဝေဒနာကို လျစ်လျူပစ်ထားပြီးတော့ မိမိရဲ့ သီလတရားတွေကို ဆင်ခြင်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီတော့ ဆင်ခြင်လိုက်တဲ့အခါ ကျတော့ စင်ကြယ်နေတဲ့သီလကို တွေ့ရတဲ့အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှု ပီတိ ပါမောဇ္ဇတွေ ဖြစ်တယ်။ ပီတိပါမောဇ္ဇတွေ ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အဲဒီ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတဲ့ ဝေဒနာတွေဟာ သူ့အလိုလို ကွာနေပြီ။ အဲဒီမှာ မဟာတိဿ ရဟန်းတော်မြတ်ဟာ ဒီပီတိပါမောဇ္ဇကိုပဲ ဆက်လက်ပြီးတော့ ဝမ်းသာရင် ဝမ်းသာတယ်။ ဝမ်းသာတယ်။ အဲဒီမှာ ဝမ်းသာတာ ချမ်းသာတာ၊ ဒါကို ရှုမှတ်ရင်းနဲ့ပဲ ခန္ဓာက ပေါ်ခိုက်အာရုံလေးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထင်ရှားရာအာရုံကို မလွတ်တမ်း တစ်ညလုံး ရှုသွားတယ်။

တတော-ထို့နောက်မှာ၊ အနုက္ကမေန-အစဉ်သဖြင့်၊ ဝိပဿနံ- ဝိပဿနာကို၊ ဝဗေက္ခော-ပွားစေလျက်၊ တိယာမရတ္တိ-ညဉ့်သုံးယံကာလ ပတ်လုံး၊ သမဏဓမ္မံ-ရဟန်းတရားကို၊ ကတွာ-ပြု၍၊ အရဏဂ္ဂမနေ-

နေအရုဏ်တက်သောအခါကာလ၌၊ အရဟတ္တိ-အရဟတ္တိဖိုလ်သို့၊ ပတ္တော-
ရောက်သည်ဖြစ်၍-

နေအရုဏ်တက်တာနဲ့ နံနက်အရုဏ်ကျင်းလို့ လင်းပြီဆိုတာနဲ့
တစ်ပြိုင်နက်တည်း အဲဒီ မဟာတိဿကိုယ်တော်ကြီးဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်
တွေ၊ မဂ်ဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တက်ပြီးတော့ ကိလေသာ အာသဝေ
ကုန်ခန်းပြီးတော့ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

ဝေဒနာနှင့် ဒီနေရာမှာ ဘုန်းကြီးတို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်
အာစရိယဝါဒ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အဲဒီဝေဒနာကို ခွာတဲ့ယူဆ
ချက်ဟာ စောစောက ဘုန်းကြီးပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း
ဝေဒနာကို တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ပြီးတော့ ခွာတာကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ
နှစ်သက်တော်မူပါတယ်။ ဝေဒနာကို တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ပြီးတော့-ခွာ၊ နာရင်နာတဲ့
ဝေဒနာလေးကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များက ထပ်ကာထပ်ကာ၊ ထပ်ကာထပ်ကာ
ရှုနေတဲ့အခါကျတော့လေ ရှုစိတ်က ဝေဒနာအပေါ်မှာ စိုက်ပြီးတော့ ကျသွားတဲ့
အခါမှာ စောစောက နာနေတာဟာ မိမိရဲ့ခြေထောက် ခြေဖျက်စိက နာနေတယ်
ဆိုပါစို့၊ နာနေတာဟာ မိမိရဲ့ ခြေထောက်ကြီးပဲ။ ခြေထောက်က နာနေတာပဲ။
ငါ့ခြေထောက်ပဲ။ ငါ့နာနေတာပဲဆိုတဲ့ အခွံ့ ပထမပိုင်းမှာ ရှိနေတယ်။ သေသေ
ချာချာ ထပ်ကာထပ်ကာ၊ ထပ်ကာထပ်ကာ ရှုမှတ်ပါများတော့ ရှုစိတ်က
အဲဒီနာတဲ့ ဝေဒနာပေါ်မှာ စူးစိုက်မိသွားပြီဆိုရင် ခြေထောက်ဆိုတဲ့ သဏ္ဍာန်တွေ
ရှိသေးရဲ့လား။ နာတာလေးရယ်၊ ခံစားသိတာလေးရယ် နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။
ဟိုက နာနေတာ ရုပ်၊ ခံစားသိနေတာလေးက ဘာလဲ၊ နာမ်တရား၊ ရုပ်နာမ်ပဲ။
အဲဒီမှာ နာတယ်လို့ ရှုလိုက်၊ နာတာလေးက ပျောက်သွားလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ
အသစ်နာတာလေး ပေါ်လာလိုက်၊ နာတာလေးက ပျက်သွားလိုက်၊ အဲဒီမှာ
နာမူလေးကလည်း ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ ခံစားမူလေးကလည်း
သိလိုက် ပျက်လိုက်၊ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်၊ သိလိုက် ပျက်လိုက်နဲ့ မြဲတာ
တွေ့သလား၊ မမြဲတာ တွေ့သလား၊ အဲဒီလို တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ရင်းနဲ့ ဝေဒနာဟာ
တဖြည်းဖြည်း သေးသေး ဝေးဝေးပြီးတော့ လုံးဝမဖြစ်ပေါ်လာဘဲနဲ့ ကုန်ဆုံး

ချုပ်ပျောက်သွားတဲ့ သဘောတွေကိုရော မမြင်နိုင်ပေဘူးလားဗျာ၊ သေသေ
ချာချာကို ဉာဏ်နဲ့ဒက်ထိတွေ့သွားလိမ့်မယ်။ ဝေဒနာကုန်ဆုံး ချုပ်ပျောက်
သွားတာ။ အေး-အဲဒီလိုကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ပြီးတော့ ဖယ်ပါ
ခွာပါတဲ့။ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက-

ဝေဒနံ ဝိက္ခမ္ဘိတွာတိ ယထာ ဥပ္ပန္နံ ဒုက္ခဝေဒနံ အနုတ္တိတွာ
ဝိပဿနံ အာရတိတွာ ဝိထိပဋိပန္နာယ ဝိပဿနာယ တံ
ဝိနောဒေတွာ-တဲ့။

ဝေဒနံ ဝိက္ခမ္ဘိတွာတိ-ဝေဒနာကို ခွာ၍ဟူသည်ကား။ ယထာဥပ္ပန္နံ-
ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်မြဲတိုင်းသော၊ ဒုက္ခဝေဒနံ-ဆင်းရဲသော ဝေဒနာသို့၊ အနု
တ္တိတွာ-အစဉ်မပြတ်လိုက်၍၊ ဝိပဿနံ-ဝိပဿနာကို၊ အာရတိတွာ-
အားထုတ်၍၊ အစဉ်မပြတ်ရှုပြီး ဝေဒနာကို အားထုတ်နေတယ်။ ဝိပဿနံ-
ဝိပဿနာကို၊ အာရတိတွာ-အားထုတ်၍၊ ဝိထိပဋိပန္နာယ၊ဝိပဿနာယ-
နာမရူပပရိစ္ဆေဒ စသော ကျင့်စဉ် ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့်၊ တံ-ထိုဆင်းရဲ
ကြောင်းဖြစ်သော ဒုက္ခဝေဒနာကို၊ ဝိနောဒေတွာ-ပယ်ဖျောက်၍၊ ဝါ-ခွာ၍၊
နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်မှစပြီးတော့ အဆင့်ဆင့်ဉာဏ်တွေ ဖြစ်လာတာလေ။
အားလုံးဉာဏ်တွေ ရင့်ကျက်လာတဲ့ အခါကာလကျတော့ ဘုန်းကြီးတို့
ယောဂီများ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်တို့၊ ဘင်္ဂဉာဏ်တို့ ဖြစ်ပြီဆိုရင် ဝေဒနာရဲ့
သဘောတွေက ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်၊ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်၊ ပေါ်လိုက်
ပျောက်လိုက်နဲ့ မမြဲတဲ့သဘောတွေ ချည်းတွေ့မှာပဲ။ ဘာနဲ့ဥပမာတူသလဲ
ဆိုရင် ခရမ်းသီးနုနု၊ ဘူးသီးနုနုလေးကို ဓားထက်ထက်နဲ့များ လှီးလိုက်လို့ရှိရင်
အကွင်းလိုက် အကွင်းလိုက် လှီးချလိုက်၊ ပြတ်သွားလိုက်နဲ့၊ ဝေဒနာကို
ရှုတဲ့အခါမှာလည်း ရှုမှတ်လိုက် ပျက်သွားလိုက်၊ ရှုမှတ်လိုက် ပျက်သွားလိုက်နဲ့
မမြဲတာပဲတွေ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဉာဏ်နဲ့ဒက်ထိတွေ့လိမ့်မယ်နော်။ အဲဒီက
နောက် ဉာဏ်စဉ်တွေ အဆင့်ဆင့် ပြည့်စုံလာတဲ့အခါ တဖြည်းဖြည်း ဝေဒနာက
ဝေးဝေး-ဝေးဝေး၊ သေးသေး-သေးသေးသွားပြီး နောက်ဆုံး မရှိတော့ဘဲနဲ့
ကုန်ဆုံး ချုပ်ပျောက်သွားတဲ့သဘောကို သက်ဝင်သွားပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီနည်းနဲ့ ဝေဒနာကိုခွာပြီးတော့ ဆက်လက်ပြီးတော့ ဓမ္မာ-

အားထုတ်သွားလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများဟာ အဲဒီဝေဒနာတွေဟာ သမာဓိအားနဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေနဲ့ တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ပြီးခွာလို့ မကွာနိုင်ပေဘူးလား။ ကွာနိုင်ပါတယ်။ ဒီတိုက်ရိုက်နည်းနဲ့ခွာပါ။ ဒီလိုမှ ခွာလို့မရရင် အရှင်ကို ပြန်ပြီးတော့ ခွာပါ။ ဝေဒနာကို လျစ်လျူရှုထားပြီး ကိုယ့်ရဲ့အရှင်တို့ ပြန်ပြီးစူးစိုက်ရှုနေရင်းနဲ့လည်း အဲဒီဝေဒနာတွေ လွန်မြောက်ပြီးတော့ လုံးဝ ကွာနိုင်တယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ပဲ ဒီမှာ ဝေဒနာကို ခွာပြီးတော့ သီလကို ဆင်ခြင်၊ သီလကို ဆင်ခြင်ပြီး အဲဒီသီလ စင်ကြယ်နေတာ တွေ့ရတော့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာမှု ပီတိတွေဖြစ်။ အဲဒီပီတိမှတစ်ဆင့် ဆက်ပြီး ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်လာလိုက်တာ ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး နံနက်အရုဏ်ကျင်းလို့ လင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အဲဒီ မဟာတိဿကိုယ်တော်ကြီး ကိလေသာ အာသဝေါ ကုန်ခန်းပြီးတော့ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ရဟန္တာမထေရ်မြတ် ကြီး ဖြစ်သွားပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ နောက်ထပ် ဘဝခန္ဓာအသစ်တွေ မရ တော့ဘူးဆိုတော့ ဒုက္ခဆိုတဲ့ ဆင်းရဲဟူသမျှတွေ အကုန်လုံးပဲ ငြိမ်းနိုင်ပါတယ်။

ကဲ-ဒါကြောင့် ဒီကိုယ်ဆင်းရဲမှုတွေ ငြိမ်းချင်ရင် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဘယ်တရားကို ပွားရပါလိမ့်မလဲ။ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို ပွားများလို့ သမာဓိတရားတွေ ထက်သန်အားကောင်းစွာရရင် ခုပြောနေတဲ့ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ခံစားနေရတဲ့ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ ဘာဖြစ်နိုင်လဲ။ ချုပ်ငြိမ်းနိုင် တယ်။ ကဲ-ဆိုလိုက်-

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ကိုယ်ဆင်းရဲကို၊ ချုပ်ငြိမ်းလို့၊ ဘယ်လမ်းစဉ်ကို လိုက် ရမယ်။
ကိုယ်ဆင်းရဲကို၊ ချုပ်ငြိမ်းလို့၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ်။

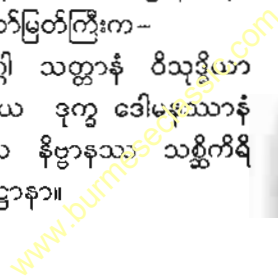
နိဂုံး

ဒီတော့ မိမိရဲ့ ခု တရားရှုပွား အားထုတ်နေတဲ့ အခါကာလမှာ ခန္ဓာကိုယ်က ညောင်းမှု၊ ကိုက်မှု၊ ခဲမှု၊ ယားမှု၊ ယံမှု၊ ပူမှု၊ အေးမှု စတဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ မရှိပေဘူးလား။ အဲဒီဝေဒနာတွေ

ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရင် အဲဒီဝေဒနာတွေကို လွန်မြောက်စေချင်ရင် ဒီသတိပဋ္ဌာန် တရား ရှုနည်းအတိုင်းပဲ ဝေဒနာနုပဿနာနည်းနဲ့ တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ပြီးတော့ ငယ်လို့ မရနိုင်ပေဘူးလား။ ခွာလို့ မရနိုင်ပေဘူးလား။ ခု ကျေးဇူးရှင်မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အလိုတော်ကျဆိုရင်ကတော့ဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ အရှင်ကိုရှုပြီး ခွာတာလား။ တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ပြီး ခွာတာလား။ တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ပြီး ခွာတာ။ ဝေဒနာကို တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ပြီးတော့ ခွာမယ်။ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ။ စစ်သားများဟာ ရန်သူနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ သူလည်း ဆက်နက်နဲ့၊ ကိုယ်လည်း လက်နက်နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ။ အောင်မြင်မှုရအောင် တိုက်သလိုပဲ။ အခုလည်း မိမိတို့က ဝေဒနာတစ်ခုပေါ်လာရင် ဝေဒနာကို တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ပြီးတော့ နာရင် နာတယ် နာတယ်ရှု။ ကျင်ရင် ကျင်တာ လေးကို ထပ်ကာ ထပ်ကာရှု။ ပူရင် ပူတာလေးကို ထပ်ကာ ထပ်ကာရှု။ အဲဒီလို တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်ပြီးတော့ သမာဓိတရားတွေ အားကောင်းလာတဲ့ အခါကာလကျတော့ ဝေဒနာတွေဟာ ရှုမှတ်ရင်း ရှုမှတ်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း သေးသေး သေးသေးပြီး ဝေးဝေးပြီးတော့ လုံးဝကုန်ခန်း ချုပ်ပျောက်သွား လိမ့်မယ်။

အဲဒီလို ရှုမှတ်ပြီးခွာပါ။ အခုလည်း မဟာတိဿကိုယ်တော်ကြီးဟာ မိမိရဲ့သီလတွေကို ဆင်ခြင်ပြီးတော့ စင်ကြယ်တဲ့သီလကို တွေ့တဲ့အခါ ပီတိ ဝါမောဇ္ဇဖြစ်။ အဲဒီ ပီတိဝါမောဇ္ဇမှတစ်ဆင့် မိမိခန္ဓာ ပေါ်သမျှ အာရုံတိုင်း ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်လိုက်တယ်။ နံနက်အရုဏ်ကျင်းလို့ လင်းတဲ့အခါ တွာတော့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့ ဆင်းရဲတဲ့ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ ရှုမှတ်နေစဉ်မှာ အားလုံး ငြိမ်းသွားပြီ။ ဒါကြောင့် တိုက်ဆင်းရဲငြိမ်းချင်ရင် ဘယ်တရားတွေ ပွားရမယ်။ သတိပဋ္ဌာန်တရား ပွားများရပါမယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက-

ကောယနော အယံ ဘိက္ခုဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ သောက ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ ဒုက္ခ ဒေါမနုဿာနံ အတ္တဂံမာယ ဉာယဿ အဓိဂမာယ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကိရိ ယာယ ယဒိဒံ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ။

ဘိက္ခုဝေ-ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့၊ စတ္တာရော-လေသိ
 ကုန်သော၊ ယဒိဒံ ယေက္ကမေ သတိပဋ္ဌာနာ-စွဲမြဲသောအမှတ်ရမှု သတိပဋ္ဌာ
 ဟူသော အကြင်သတိပဋ္ဌာန်တို့သည်၊ သန္တိ-ရိုကုန်၏။ အယံ-စွဲမြဲသော
 အမှတ်ရမှု သတိပဋ္ဌာန်ဟူသော ဤအကျင့်လမ်းသည်၊ သတ္တာနု-
 ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာသာဝကလောင်း အလုံးစုံသော သတ္တဝါအပေါင်း
 တို့၏၊ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်ကြစေခြင်းငှာ
 ဧကယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း။ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း
 ဖြစ်ပါပေ၏။ သောက ပရိဒေဝါနံ-စိုးရိမ်မှုဆွေးခြင်းသောက၊ ငိုကြွေးခြင်း
 ပရိဒေဝတို့ကို၊ သမတိက္ကမာယ-လွန်မြောက်စေခြင်းငှာ၊ ဧကယနော မဂ္ဂေါ-
 တစ်ခုတည်းသောလမ်း တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ ဒုက္ခ
 ဒေါမနဿာနံ-ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဒေါမနဿတို့တို့
 အတ္တင်္ဂမာယ-ချုပ်ငြိမ်း ကွယ်ပျောက်စေခြင်းငှာ၊ ဧကယနော မဂ္ဂေါ-တစ်
 တည်းသောလမ်း တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေတော့သတည်း။

သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။
 ကံ-ကုမာယဆို တရားသိမ်းကြ။

အခန်း (၆)

မစွဲမငြိ အမြဲသတိရှိကြမယ်

≡ အခန်း-၆ ≡

မနေ့က သတိပဋ္ဌာန် အားထုတ်သူများ ရနိုင်တဲ့အကျိုးတရား ခုနစ်ပါးထဲက လေးပါးမြောက်ဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခ ဒေါမနဿာနံ အတ္တင်္ဂမာယ။ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ ချုပ်ငြိမ်းချင်ရင်လည်း ကောယန မဂ္ဂတဲ့။ တစ်ခုတည်း သောလမ်း။ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်းပဲ။ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ ရှုပွား အားထုတ်ရင်းနဲ့ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ ငြိမ်းပုံတွေကို ဟောခဲ့ပါပြီ။ တကယ်လို့ ဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာတစ်ခု ပေါ်လာရင် အဲဒီဝေဒနာကို ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ပျောက်အောင် ရှုရမှာလား။ သိအောင် ရှုရမှာလား။ (သိအောင် ရှုရမှာပါဘုရား)။ ဝေဒနာရဲ့သဘောကို သိအောင် ရှုရမှာ။ အဲဒီလို ဝေဒနာရှုတဲ့ အခါမှာ တိုက်ရိုက်ရှုမှတ်တဲ့နည်းရှိတယ်။ အရှုခံကို ပြန်ပြီးရှုတဲ့နည်းရှိ တယ်။ ဒီလိုမှ အရှုခံကို ပြန်ရှုလို့မှ ဝေဒနာက မလွန်မြောက်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဣရိယာပုတ်နဲ့ ပြောင်းလဲပြီးတော့ ရှုတဲ့နည်းရှိတယ်။ ဒီတော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် များက ဝေဒနာတစ်ခုစပြီးတော့ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုရင် အဲဒီဝေဒနာကို မိမိလွန်မြောက်သည်ထိအောင် သည်းခံပြီးတော့ ရှုရမယ်။

ဝေဒနာကို မိမိက သည်းမခံနိုင်လို့ ခဏခဏရွှေ့၊ ခဏခဏပြောင်း နေမယ်ဆိုရင် အဲဒီယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သမာဓိအား မကောင်းတော့ဘူး။ ခဏခဏ ပြောင်းရွှေ့နေတဲ့အတွက်ကြောင့် သမာဓိဟာ ပျက်ပျက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ခဏခဏ ဝေဒနာကို အပြောင်းအရွှေ့မပြုဘဲနဲ့ သည်းခံပြီးတော့ ရှုပေးပါ။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သည်းခံရမှာလဲဆိုရင် ဝေဒနာလွန်မြောက် သွားသည်ထိအောင် သည်းခံနိုင်ရင် သည်းခံပြီးရှုပါ။ ဘယ်လိုမှ သည်းခံနိုင်တဲ့ စွမ်းအား မိမိမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုမှ စိတ်ကို အရှည် အာရုံဘက် ပြန်ပြီးတော့ ညွတ်ပြီးတော့ ရှုကြည့်ပါ။ ကျမ်းဂန်များမှာ ဝေဒနာကို ရှုတဲ့အခါမှာ ကျိန်း အစာကြည့်သလို၊ ကျိန်းဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ အစာကိုလည်း ကြည့်တယ်။ ရန်သူကိုလည်း ကြည့်တယ်။ အစာတစ်ခုကို မြင်လာပြီဆိုရင် ရန်သူလို လှည့်ကြည့်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ အစာကိုလည်း ကြည့်၊ ရန်သူကိုလည်း ကြည့်သလို ယောဂီများဟာလည်းပဲ ရှုတဲ့အခါမှာ ဝေဒနာကိုလည်းရှုတယ်။ အရှည်ကိုလည်း ပြန်ရှုတယ်။ အဲဒီလို အရှည်အာရုံကို ရှုလိုက်၊ ဝေဒနာထ ထင်ရှားရင် ဝေဒနာကို ရှုလိုက်၊ အပြန်အလှန်ရှုနေတဲ့အခါ စိတ်က အရှည် အာရုံပေါ်မှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှုစိတ်လေးကပ်ပြီးတော့၊ တည်သွားပြီဆိုရင် သတိ ထားပြီးတော့ မိမိ စောစောကရှုတဲ့ ဝေဒနာကို ပြန်ကြည့်၊ လုံးဝလွန်မြောက် နေတာ တွေ့လိမ့်မယ်။

ဉာဏ်နဲ့သိတဲ့ ဖြစ်ပျက် တကယ်လို့ ဝေဒနာပေါ်မှာ မိမိရှုစိတ်က စွဲစွဲမြဲမြဲစိုက်ပြီး တော့ ရှုနေနိုင်ပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီဝေဒနာဟာ တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း သေးသေး သေးသေး၊ ဝေးဝေး ဝေးဝေးသွားပြီးတော့ နောက်ဆုံး ဝေဒနာဟာ သေးသေးလေး ကပ်ကျန် နေတာ တွေ့မယ်။ ဒါလေးကို ယောဂီ သည်းခံပြီးတော့ ရှုနိုင်သွားလို့ရှိရင် အဲဒီဝေဒနာ လွန်မြောက်သွားတာကိုလည်း မိမိ ကိုယ်တိုင် ဉာဏ်နဲ့တွေ့ရ လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီထက်အားကောင်းလာရင်တော့၊ ဝေဒနာဟာ မနေ့က ဘုန်းကြီးပြောသလို ခရမ်းသီးနုနု၊ ဘူးသီးနုနုကို စားထက်ထက်နဲ့ လှီးလိုက်တဲ့ အခါ လှီးလိုက်တိုင်း လှီးလိုက်တိုင်း အကွင်းလိုက် အကွင်းလိုက် ပြတ်ကျသလို

ဝေဒနာကို ရှုလိုက်တိုင်း ရှုလိုက်တိုင်းဟာ နာတယ်လို့ရှုလိုက် ဝေဒနာက ပြတ်ပြီးသွားလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ အသစ်ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာလိုက် ရှုလိုက် မှတ်သွားလိုက်၊ အသစ်ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လိုက် ရှုလိုက် ပျက်လိုက်နဲ့၊ အဲဒီ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာရဲ့ မမြဲတဲ့သဘောကို ဉာဏ်နဲ့ဒီထဲထိတွေ့နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီကျတော့မှ ယောဂီများဟာ မိမိကိုယ်တိုင် ငါ ဖြစ်ပျက်မြင်နေ ပြီလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။ အဲဒီလိုမှ မမြင်သေးဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်လို့ မလိုက်နဲ့၊ ဉာဏ်ထဲက ဖြစ်ပျက်သိရမယ်။ ဉာဏ်က ဖြစ်ပျက်ကို သိရမယ်။ ဉာဏ်နဲ့တွေ့ရမယ်။ အဲဒီလို ဉာဏ်နဲ့မြင်ပြီဆိုမှ တကယ်ပဲ ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်။ မမြဲတဲ့သဘောကို ကိုယ်တိုင်ဉာဏ်နဲ့တွေ့တာ။ အနိစ္စလက္ခဏာကို ကိုယ်တိုင်ထင်တာ။ ကိုယ်တိုင်ကို ဉာဏ်နဲ့ကို တွေ့ရတာ။ စက္ခုကရထိ- ဉာဏကရထိ။ အခုမြင်လိုက်ရတဲ့ မမြဲတာဟာ ပကတိမျက်စိနဲ့ မြင်တာလား။ ဉာဏ်မျက်စိနဲ့မြင်တာလား။ အဲဒီဉာဏ်မျက်စိနဲ့ မြင်အောင် ကြည့်ပါ။ ဒီ ဉာဏ်မျက်စိနဲ့ မြင်လာပြီဆိုရင် ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေဟာ မမြဲတဲ့ တရားတွေချည်းပါပဲလား။ ခန္ဓာမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခဆိုတဲ့ တရား တွေဟာလည်း ပေါ်ပြီးပျောက်ပါလား။ သုခဆိုတဲ့ တရားတွေကလည်း ပေါ်ပြီး ပျောက်ပါလား။ ဘယ်အရာမျှ တည်မြဲတာရယ်လို့ မရှိပါပဲလား။ ဖြစ်ပြီးပျက်တဲ့ မမြဲတဲ့ အနိစ္စ တရားချည်းပါပဲလားဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ဉာဏ်နဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်သွားမယ်။ အဲဒီလို ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ဖြစ်ပေါ်တိုင်းသာ ယောဂီက သည်းခံပြီးတော့ ရှုမှတ်သွားလို့ရှိရင် နောက်ဆုံး အဲဒီဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ရှုရင်းနဲ့ပဲ ဝိပဿနာဉာဏ်ထူးတွေ၊ မဂ်ဉာဏ်ထူးတွေ အဆင့်ဆင့် တက်ပြီးတော့ အဲဒီဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့် ရင့်ကျက်ပြည့်စုံသွားတဲ့ အခါကျတော့ ကံလေသာ အာသဝေါ ကုန်ခန်းပြီးတော့ တိဿမထေရ်မြတ် ကဲ့သို့ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီဒုက္ခ ဝေဒနာကို ရှုမှတ်ရင်းနဲ့ ရဟန္တာတွေ ဖြစ်သွားတဲ့ သာဓကတွေ ရှိသေးတယ်။

ကျားစားခံရတဲ့ရဟန်းနှင့်
သတိပဋ္ဌာန်

အဋ္ဌကထာက ဖွင့်ပြထားတာ
စားခံရတဲ့ ရဟန်းတော်များ
လည်း မိမိရဲ့ ခန္ဓာမှာ ထင်ရှား

လာသမျှ အာရုံကို ရှုနေတာ ပါပဲ။ ရှုရင်းနဲ့ပဲ ဟိုကလည်း ကျားကလည်း
စား။ မိမိကလည်း ရှု။ ဒီလိုရှုနေရင်းနဲ့ပဲ သူ့ဟာသူ သမာဓိတရားတွေ
ဉာဏ်အားတွေ အဆင့်ဆင့်ရင့်ကျက်ပြည့်စုံလာတဲ့ အခါကာလကျတော့
ခြေထောက်ကနေပြီးတော့ စားရင်းက ခြေမျက်စိလောက် ရောက်တဲ့အခါ
ကျတော့ အဲဒီမထေရ်ဟာ သောတာပန်တည်သွားတာပဲ။ ဒူးဆစ်လောက်
ရောက်တဲ့အခါကာလကျတော့ သကဒါဂါမ်တည်သွားတာပဲ။ ပေါင်ရင်းလောက်
ရောက်တဲ့အခါကာလကျတော့ အနာဂါမ်တည်သွားပုံတွေ့။ အဲဒီမှာ အဆင့်ဆင့်
အရိယာမဂ်ဉာဏ်တွေ့ ရသွားပုံတွေ့။ နောက်ဆုံး ကျားကနေပြီးတော့ မိမိရဲ့
နှလုံးသားကို ကိုက်ပြီးတော့ ဖောက်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ။ အဲဒီမဖောက်ခင်
အချိန်လေးမှာ ကိလေသာ အာသဝေါ ကုန်ခန်း ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတယ်။
နောက်ဆုံး ကျားက နှလုံးသားကို ကိုက်စားလိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်
စံသွားတယ်။

အဲဒီလို သည်းခံပြီးတော့ ရှုနေရင်းနဲ့ပဲ။ ဒီဝေဒနာတွေ ရှုမှတ်ရင်း
ပွားများရင်း။ အားထုတ်ရင်းနဲ့ပဲ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတုန့်ဗျာန်ကို ရနိုင်ပါတယ်။
ဒီအကျိုးတရားတွေဟာ သတိပဋ္ဌာန်တရား ရှုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပွားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊
အားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေကိုလည်း ချုပ်ငြိမ်းစေနိုင်တဲ့
အကျိုးတရား ရရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒုက္ခ ဒေါမနဿာန် အတ္တင်္ဂမာယတဲ့။ ဒေါမနဿ
ဆိုတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ စိတ်နှလုံး မသာယာမှု၊ အဲဒီ စိတ်နှလုံး မသာယာမှုတွေ
ဖြစ်ရင်လည်း ကောယန မဂ္ဂတဲ့။ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ပွားပါတဲ့။ သတိပဋ္ဌာန်
တရားကို ရိုရိုသေသေနဲ့ ရှုပွား အားထုတ်နေရင် ရှုနေစဉ် ပွားနေစဉ်မှာပဲ။
စိတ်နှလုံး မသာယာမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုဆိုတာတွေ မလွန်မြောက်နိုင်ပေဘူးလား။
ရှုနေစဉ်မှာပဲနော်။ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဘာမျှ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ကို
မရသေးဘူးထား။ ရှုမှတ်နေစဉ်မှာ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေး စွဲစွဲမြဲမြဲ
ကပ်ပြီးတော့ တည်နေတဲ့အချိန်လေးမှာ တခြားစိတ်တွေ၊ ကြားစိတ်တွေ

ဝင်ခွင့်ရသေးရဲ့လား။ ထိုင်လည်း မှတ်စိတ်၊ ရပ်လည်း မှတ်စိတ်၊ သွားလည်း
မှတ်စိတ်၊ စားလည်း မှတ်စိတ်၊ အိပ်လည်း မှတ်စိတ်။ အကုန်လုံးပြုလုပ်သမျှ
အမှုအရာတိုင်း အမှုအရာတိုင်းမှာ ရှုစိတ်က တစ်ဦးတည်း နေရာယူနေတယ်။
မှတ်စိတ်က နေရာယူနေပြီဆိုရင် တခြား လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ မောဟ
စိတ်၊ ကာမတ္တန္တဗျာပါဒ စတဲ့ နီဝရဏစိတ်တွေ ဝင်ခွင့်ရပါဦးမလား။

ဥပမာ။ ဖြင့် မိမိတို့ တစ်ယောက်တည်းသာ သွားသာတဲ့ လမ်း
ကလေး။ အဲဒီ တစ်ယောက်တည်းသွားသာတဲ့လမ်းကလေးပေါ်မှာ ဒီဘက်က
ပုဂ္ဂိုလ်များက ဟိုတစ်ဖက်ကို တန်းစီပြီးတော့ သွားနေပြီဆိုရင် ဟိုအပြင်
တစ်ဖက်က ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီဘက်ကို လာလို့ရပါဦးမလား။ လမ်းက
တစ်ယောက်တည်း သွားသာတဲ့လမ်းနော်။ ဒီတစ်ဖက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
ဟိုတစ်ဖက်ကို တန်းစီပြီးသွားနေရင် ဟိုဘက်က ပုဂ္ဂိုလ် ဒီဘက်ကို
လာခွင့်မရတော့ဘူး။ ဟိုဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီဘက်ကို တန်းစီပြီး
ဝင်နေပြီဆိုပါရင် ဒီဘက်ပုဂ္ဂိုလ်ကရော ဟိုဘက်ကို သွားလို့ရပါဦးမလား။
အခုလည်း ယောဂီမှာ မှတ်စိတ်ချည်းပဲ တစ်စဉ်တစ်တန်းတည်း ဖြစ်နေပြီဆိုရင်
အဲဒီ ကာမတ္တန္တ ဗျာပါဒစတဲ့ နီဝရဏစိတ်တွေ ဝင်လို့ရပါဦးမလား။ လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ ကိလေသာစိတ်တွေ ဝင်လို့ရပါဦးမလား။ အခုလို စိတ်နှလုံး
ဓသာယာမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုဆိုတဲ့ စိတ်တွေ ဝင်ခွင့်ရပါဦးမလား။ ဒီတော့ ရှုမှတ်
နေစဉ်မှာပဲ။ အဲဒီ စိတ်နှလုံး မသာယာမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ မငြိမ်းပေဘူးလား။
ဒါ လက်တွေ့လုပ်ရင် တကယ်ကို လက်တွေ့ တွေ့ရပါမယ်။ တကယ်ဖြစ်ချင်ရင်
တကယ်လုပ်ပါ။ အဟုတ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်မလုပ်ဘဲနဲ့ ဟန်လုပ်တော့
လုပ်နဲ့။ ဟန်လုပ် လုပ်နေလို့ကတော့ ဘာမျှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။
တကယ်ကို လက်တွေ့ကျကျ ရိုရိုသေသေအားထုတ်ပါ။ တကယ်ရိုရိုသေသေ
သတိပဋ္ဌာန် လုပ်ငန်းကို တကယ်ကြိုးစားရင်၊ တကယ်အားထုတ်ရင် တဒဂ်
တဒဂ်ရှုမှတ်နေစဉ်မှာပဲ။ ငြိမ်းငြိမ်းသွားတာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့မှာပါ။ ကိုယ်တိုင်
တွေ့နိုင်ပါတယ်။

အာရုံဆိုးနှင့်
စိတ်ဆင်းရဲမှု

ဒါကြောင့် ဒီစိတ်နှလုံး မသာယာမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုဆိုတာ ဘယ်လို အချိန်အခါမျိုးတွေမှာ တွေ့တတ်တာလဲဆိုရင် မကောင်းတဲ့ အာရုံဆိုးတွေနဲ့ တွေ့ရတိုင်း တွေ့ရတိုင်း နှလုံးမသာယာမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုဆိုတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့မူ ရာထူး ဂုဏ်သိန်နဲ့ပဲ ဖြစ်စေ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ပဲ ဖြစ်စေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းပဲ ဖြစ်စေ၊ ပျက်စီးတော့မယ်၊ ပျက်စီးနေပြီဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ ချမ်းသာနေမလား ဆင်းရဲနေမလား၊ ရာထူးဂုဏ်သိန်တွေ ကျဆင်းသွားပြီ၊ နိမ့်ကျသွားပြီ၊ စီးပွားဥစ္စာတွေဟာလည်း ဆုတ်ယုတ် ဆုတ်ယုတ်သွားပြီ၊ ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ နေရတယ်။ အဲဒီ အချိန်အခါမျိုးမှာ မိမိရဲ့ စိတ်တွေဟာ ချမ်းသာမှုဆိုတာ ရှိပါ့မလား၊ စိတ်ထဲမှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စိတ်နှလုံး မသာယာမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဖြစ်နေမှာ အမှန်ပဲ။ တကယ်လို့ အဲဒီလို ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပျက်စီးသွားမှလား သို့မဟုတ် ရာထူးဂုဏ်သိန်တွေဟာ ယုတ်လျော့သွားမှ ဖြစ်တာလားဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ကို မိမိရာထူးဂုဏ်သိန်တွေတွေ့ဖြင့် ကျတော့မယ် ပြုတ်တော့မယ်။ စီးပွားဥစ္စာတွေက ပျက်စီးတော့မယ့် အရိပ်အခြည်တွေ မြင်နေပြီဆိုရင် အဲဒီ အချိန်အခါမှာကိုပဲ စိတ်ထဲက စိတ်နှလုံး မသာယာမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ မဖြစ်ပေဘူးလား။

ဒါကြောင့် တွေ့ရတဲ့ မကောင်းတဲ့ အာရုံဆိုးတွေနဲ့ တွေ့နေရစဉ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ တွေ့ပြီးခဲ့တာတွေ ပြန်ပြီး စဉ်းစားမိရင်လည်း စိတ်ထဲမှာ ချမ်းသာမလား၊ ဆင်းရဲမလား၊ အေး-ဆင်းရဲနေတာချည်းတည်းပဲ။ မကောင်းတဲ့ အာရုံဆိုးတွေ တွေ့တဲ့အချိန်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ တွေ့ပြီးသားတွေ ပြန်ပြီးစဉ်းစားမိ ရင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲတာပဲ။ တွေ့တော့မယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ် နေမှာပါလိမ့်မလဲ ဆင်းရဲနေတာပဲ။ အဲဒီလို မကောင်းတဲ့အာရုံဆိုးတွေနဲ့ တွေ့ရတယ်ဆိုရင် ဒါ ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းဟာ ဒီလိုပဲ စိတ်နှလုံး မသာယာမှု ဖြစ်တာပဲ။ ပြောရရင် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ အနာဂါမ် မဖြစ် သေးသမျှ၊ ရဟန္တာမဖြစ်သေးသမျှတော့ သောတာပန်တောင်မှလည်းပဲ စိတ်နှလုံး မသာယာမှုတွေ ရှိပါတယ်။

သုဗြဟ္မနတ်သားနှင့်
စိတ်ဆင်းရဲမှု

အဋ္ဌကထာမှာ ပြထားတယ်၊ သုဗြဟ္မနတ်သား ဆိုတာ ရှိတယ်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သာဝတ္ထိပြည်ရှိ ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ သီတင်ဆုံး ပြီးတော့ နေ့စဉ် အချိန်ကာလမှာ နတ်သမီးတစ်ဖက် ငါးရာနဲ့ ခံစား စံစားပြီးတော့ နေတဲ့ သုဗြဟ္မနတ်သားဟာ တစ်နေ့ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်တော်ကို ထွက်ပြီးတော့ ချမ်းချမ်းသာသာ မိမိရဲ့စည်းစိမ်တွေကို ခံစားနေပါတယ်။ အချို့အချို့ နတ်သမီး များက ပန်းပင်တွေပေါ်၊ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ တက်ပြီးတော့ နတ်ပန်းတွေ ခူးပြီးတော့ အောက်ကို ရွှေချပေးတယ်။ တချို့တချို့နတ်သမီးတွေက သီချင်းတွေ သီဆိုပြီးတော့ ဖျော်ဖြေကြတယ်။ တချို့တချို့နတ်သမီးများက အဲဒီပန်းပင်ပေါ်က ကြွေကျလာတဲ့ နတ်ပန်းများကို ကောက်ပြီး သီကုံးပြီးတော့ ဖျော်ဖြေနေကြပါတယ်။ အဲဒီလို ဖျော်ဖြေပြီးတော့နေ့စဉ် သစ်ပင်ပေါ်မှာ တက်ပြီးတော့ နတ်ပန်းတွေခူးပြီးတော့ ဖြေဖျော်နေကြတဲ့ နတ်သမီးငါးရာဟာ သူတို့ရဲ့အသက်တမ်း ကုန်ဆုံးပြီးတော့ စုတိစိတ်ကျသွားတယ်။

အဲဒီလို စုတိစိတ်ကျသွားပြီးတော့ နတ်သက်ကြွေသွားတဲ့အခါ အပါယ်ငရဲရောက်သွားပြီး ငရဲဘုံမှာသွားပြီးတော့ ငရဲဆင်းရဲ ခံနေကြရပါ တယ်။ ဒီအချိန်ထိအောင်လည်း နတ်သားက မသိသေးဘူး။ သူ့မှာရှိနေတဲ့ ကပြဖြေဖျော်နေတဲ့ နတ်သမီးတွေနဲ့ ပျော်မွေ့နေတယ်။ သီဆိုတီးမှုတ်ပြီးတော့ နေတဲ့ နတ်သမီးတွေနဲ့ ပျော်မွေ့နေတယ်။ နတ်ပန်းပင်ပေါ်က နတ်သမီးတွေရဲ့ အသံ မကြားပါလားဆိုပြီးတော့ သတိထားပြီးတော့ ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ ကာလကျတော့မှ နတ်ပန်းပင်ပေါ်မှာ နတ်သမီးတွေ မရှိတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ အခြေအရံငါးရာ ပျောက်ဆုံးနေတယ်။ အဲဒီပျောက်ဆုံးနေတဲ့အခါ ဘယ်မှာ သွားနေကြပါလိမ့်ဆိုပြီး နတ်မျက်စိနဲ့ ကြည့်တယ်။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့တာနဲ့ အပါယ်ဘုံကိုကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့မှ သူ့ရဲ့ နတ်သမီးငါးရာဟာ ငရဲဘုံကို ရောက်ပြီးတော့ အပါယ်ဆင်းရဲတွေ ခံစားနေရ တာကို တွေ့ရတယ်။ မိမိလည်း မိမိရဲ့ အသက်တမ်းဟာ ဘယ်လောက်များ နေရပါမလဲလို့ အဲဒီမှာ နှလုံးသွင်းပြီး ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကိစ္စကံနုခေါ် မမ အာယုတိ တဲ့။ မမ-ငါ၏၊ အာယု-အသက်သည်၊ ကိစ္စကံနုခေါ်-

အဘယ်မျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသေးသနည်း။ မိမိကိုယ်ကို ပြန်ပြီးတော့ ကိုယ့်
အသက်တမ်းကို ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့၊ မိမိလည်းပဲ ယနေ့
လွန်မြောက် ခုနစ်ရက်ရောက်ပြီဆိုရင် ကျန်တဲ့ နတ်သမီးငါးရာနဲ့အတူတူ
နတ်သက်ကြွေပြီးတော့၊ အပါယ်ဘုံမှာ ကျရောက်ပြီးတော့ အပါယ်ဆင်းရဲ
ခံစားရမယ်ဆိုတာ သူ သွားပြီးတော့မြင်တယ်။

အဲဒီလို မိမိကိုယ်တိုင်ပဲ၊ နတ်သက်ကြွေပြီးတော့ ဒီထက်ဆင်းရဲ
အပါယ်ငရဲကျမယ်ဆိုတော့ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကို ဆင်းရဲပြီ။ စိတ်နှလုံး
မသာယာမှုတွေ ဖြစ်ပြီ။ စိတ်သောကတွေ ဖြစ်ပြီ။ တကယ်လို့သာ ဒီကနေ
ပြီးတော့ မိမိဟာ နတ်သက်ကြွေပြီးတော့ ဒီထက်အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့
ဘုံဗိမာန်ကို ရောက်ရှိခံစားရမယ်ဆိုရင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီလို ပူပင်မှု၊ စိတ်နှလုံး
မသာယာမှုတွေ သူ့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ဒီကနေ နတ်သက်ကြွေသွား
ရှိရင် အပါယ်ဆင်းရဲမှာ ကျရောက်ပြီးတော့ ခံရမှာကို သိပြီးတော့၊ ပူဆွေး
တွေဖြစ်၊ နှလုံးမသာယာမှုတွေ ဖြစ်တယ်။ နတ်ပြည်တွေ အဆင့်ဆင့်
တက်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ နှလုံးမသာယာမှုကို ဘယ်လိုများ ပြေပျောက်အောင်
ဖြေဖျောက်ရပါမလဲလို့ဆိုပြီးတော့၊ လိုက်ပြီးတော့ အကြံဉာဏ်တောင်းတာပဲ။
ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကမျှ၊ ဘယ်နတ်ကမျှ သူ့ကို အကြံဉာဏ် မပေးနိုင်ဘူး။ ဗြဟ္မာ့ဘုံ
ရောက်လည်း ဘယ်သူကမျှ အကြံဉာဏ် မပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာ သိကြားမင်းဆို
ရောက်တော့မှ အသင်နတ်သား၊ လူ့ပြည်မှာ ဂေါတမဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား
ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်တော်မူနေတယ်။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားထံပဲ သွားပြီးတော့
သင့်ရဲ့ စိတ်နှလုံး မသာယာမှုတွေကို လွန်မြောက်အောင် လျှောက်ထား
ဆိုပြီးတော့၊ မြတ်စွာဘုရားထံ ညွှန်လိုက်တော့မှ အဲဒီသုဗြဟ္မာနတ်သားဟာ
နောက်ပါအခြေအရံ နတ်သမီးငါးရာနဲ့တကွ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်
မြတ်ကြီးထံမှောက်ကို ရောက်ပြီးတော့၊ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးပြီးတော့၊ မိမိရဲ့
နှလုံးမသာယာမှုနဲ့ စပ်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ပါတယ်။

ဣမံ မေ ဒေါမနဿံ သတ္တာ ဝိနယိဿသိ နအညောတံ
အာဝသေသာ ပဉ္စသတာ အစ္ဆရာယော ဂဟေတွာ ဘဂဝန္တံ
ဥပသကံမိတွာ ပဉ္စပုစ္ဆံ။

မေ-ငါ၏။ ဣမံဒေါမနဿံ-ဤနှလုံး မသာယာခြင်းကို၊ သတ္တာ-
မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်။ ဝိနယိဿသိ-ပယ်ဖျောက်တော်
မူနိုင်လိမ့်လတ္တံ့။ အညော-အခြားတစ်ပါးသောသူသည်။ နဝိနယိဿသိ-
ပယ်ပျောက်နိုင်လတ္တံ့။ ဣတံ-ဤသို့။ အဝသေသာ-ကြွင်းကုန်သော၊
အသတာ-ငါးရာကုန်သော၊ အစ္ဆရာယော-နတ်သမီးတို့ကို၊ ဂဟေတွာ-ယူ၍
ဘဂဝန္တံ-မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဖြစ်တဲ့
စေတဝန်ကျောင်းတိုက်တော်အတွင်း ဆင်းပြီးတော့၊ ဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ရိုနှိုသေသေ ရိုနှိုဦးချပြီးတော့၊ မိမိရဲ့ နှလုံးမသာယာမှုနဲ့
ပေးပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ပါတယ်။ အဲဒီလို လျှောက်တဲ့အခါ
ဘာလကျတော့မှ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက-

နာညတြ ဗောဇ္ဈတပသာ၊ နာညတြိန္ဒြိယ သံဝရာ။
နာညတြ သဗ္ဗ နိဿဂ္ဂါ၊ သောတ္ထိံ ပဿ ဂမိ ပါဏီနံတိ။

အဲဒီဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောပါတယ်။ ဒေဝပုတ္တ-
သီလို့ရေးနဲ့ မေးမြန်းလျှောက်ထားလာတဲ့ အိုအမောင်နတ်သား၊ ဗောဇ္ဈ-
သစ္စာလေးပါးကို သိတတ်သော အရိယာမဂ်ကို၊ အညတြ-ဖယ်ကြဉ်ထား၍၊
ပါဏီနံ-သတ္တဝါတို့၏။ သောတ္ထိံ-ချမ်းသာခြင်းကို၊ အဟံ-ငါဘုရားသည်၊
နပဿာမိ-မြင်တော်မူ။ ဒုက္ခ သမုဒယ နိရောဓ မဂ္ဂဆိုတဲ့ သစ္စာလေးပါး
အမှန်တရားကို သိတတ်တဲ့ အရိယာမဂ်ကို ဖယ်ထားပြီးတော့ လောကမှာ
ရှိသမျှ အလုံးစုံသော သတ္တဝါတွေရဲ့ ချမ်းသာခြင်းကို ငါဘုရား မမြင်ဘူးတဲ့။
သစ္စာလေးပါး သိနိုင်တဲ့ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ကို ရအောင်အားထုတ်။ အဲဒီ
အရိယာဉာဏ်မှ မရလို့ရှိရင် အားလုံးသတ္တဝါတွေ ချမ်းသာခြင်းငှာ ငါဘုရား
မမြင်ဘူးတဲ့။ တပသာ-အရိယာမဂ်ကို ရခြင်း၏အကြောင်းဖြစ်သော
ကိလေသာကို ခေါင်းပါးစေတတ်သော အကျင့်ကို အညတြ-ဖယ်ကြဉ်ထား၍၊
ပါဏီနံ-သတ္တဝါတို့၏။ သောတ္ထိံ-ချမ်းသာခြင်းကို၊ အဟံ-ငါဘုရားသည်။

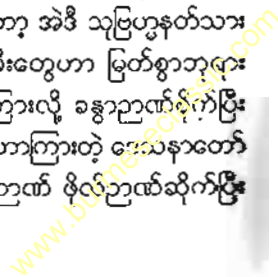
နပဿာမိ-မြင်တော်မမူ၊ အမောင်နတ်သာ။ အဲဒီ အရိယာမဂ်ကို ရတနာတော်အကျင့်တရားတွေဆိုတာ မဂ္ဂင်ဆိုတဲ့ အကျင့်တရားတွေ၊ သတိပဋ္ဌာန်တော်အကျင့်တရားတွေ၊ ကိလေသာကို ခေါင်းပါးစေတတ်တဲ့ အကျင့်တရားတွေ၊ ဝိပဿနာတရားတွေ၊ ဒီအကျင့်တရားတွေကို ကျင့်မှသာ အရိယာမဂ်ကို ရစေနိုင်သည်။ မဂ္ဂင်ရစ်ပါး အကျင့်တရားတွေ ကျင့်မှသာ သတိပဋ္ဌာန်တော်အကျင့်တရားတွေ ကျင့်မှသာ အရိယာမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ ရစေနိုင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်ပဲ ဒီအကျင့်တရားကို မကျင့်ဘဲနဲ့ အားလုံးသတ္တဝါအပေါင်းတွေ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းတယ်ဆိုတာကို ငါဘုရား မမြင်မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဆင်းရဲငြိမ်းစေချင်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ ပူပင်သောကတွေ၊ စိတ်နှလုံး မသာယာမှုတွေ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ ငြိမ်းစေချင်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီအကျင့်တရားတွေ မကျင့်ဘဲနဲ့ ဆင်းရဲမငြိမ်းနိုင်ဘူး နတ်သား။ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်းရှင်းလေးပြောနေတာ။

ဣန္ဒြိယသံဝရာ-စက္ခု သောတ ဃာန ဇိဝှာ ကာယစတဲ့ ဣန္ဒြိယတရားတို့ကို စောင့်စည်းခြင်းကို အညတြ-ဖယ်ကြဉ်ထား၍၊ ပါဏီနံ-သတ္တဝါတို့၏။ သောတ္ထိ-ချမ်းသာခြင်းကို၊ အဟံ-ငါဘုရားသည်၊ နပဿာမိ-မြင်တော်မမူ၊ တရားရှုပွားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာလည်း ဣန္ဒြိယတရားတွေကို ထိန်းသိမ်းပါ။ စက္ခုန္ဓြေ၊ သောတိန္ဓြေ၊ ဃာနိန္ဓြေ၊ ဇိဝှိန္ဓြေ၊ ကာယိန္ဓြေ မန်ဓြေစတဲ့ ဣန္ဒြိယတရားတွေ။ ဒီဣန္ဒြိယကို မထိန်းသိမ်းဘဲနဲ့ ဆင်းရဲငြိမ်းသွားတယ်လို့ ငါဘုရား မမြင်ဘူးတဲ့။ ဒါ့ကြောင့် ဝိပဿနာတရားရှုတဲ့ အခါကာလမှာ စက္ခုန္ဓြေကိုလည်း ထိန်းရတယ်၊ တကယ်လို့ စက္ခုန္ဓြေကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ရင် မျက်စိပေါက်က ကိလေသာတွေ မဝင်နိုင်ပေဘူးလား၊ တကယ်လို့ စက္ခုန္ဓြေကို ထိန်းသိမ်းလို့ မျက်စိပေါက်က အဆင်းအာရုံတွေ မမြင်ဘူးဆိုရင် အဲဒီ မမြင်ရတာနဲ့စပ်လို့ ဒီကိလေသာတွေ ဝင်နိုင်ပါ့မလား၊ ဒါ့ကြောင့် စက္ခုန္ဓြေကို လုံခြုံအောင် ထိန်းရတယ်။ သောတိန္ဓြေ၊ ဃာနိန္ဓြေ၊ ဇိဝှိန္ဓြေ၊ ကာယိန္ဓြေ စတဲ့ ဒီဣန္ဒြိယတွေကိုရော မထိန်းရပေဘူးလား။

ဒါ့ကြောင့် ဣန္ဒြိယသံဝရာ-စက္ခုစသော ဣန္ဒြိယတို့ကို စောင့်စည်းခြင်းကို၊ အညတြ-ဖယ်ကြဉ်ထား၍၊ ပါဏီနံ-သတ္တဝါတို့၏။ သောတ္ထိ-

မြင်တော်မမူ၊ အဟံ-ငါဘုရားသည်၊ နပဿာမိ-မြင်တော်မမူ၊ ဒါ့ကြောင့် မြင်တော်မမူကြီးတို့ ယောဂီများ ဒီဣန္ဒြိယတွေကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းပါ။ သတိပဋ္ဌာန်တော်အကျင့်တရားတွေ မပြတ်ရှုမှတ်ပေးပါ။ မျက်စိပေါက်ကနေ ကိလေသာ မဝင်နိုင်အောင်၊ နားပေါက်ကလည်း ကိလေသာ မဝင်လာနိုင်အောင်၊ နှာခေါင်းပေါက်ကလည်း လျှာပေါက်၊ ကိုယ်ပေါက်၊ စိတ်ပေါက်က ဣန္ဒြိယခြောက်ပါး ဆင်းခြောက်ပေါက်ကနေပြီးတော့ ကိလေသာ မဝင်လာနိုင်အောင် သတိပဋ္ဌာန်တော်အကျင့်တရားတွေ ပြီးတော့ အမြဲမပြတ် နှလုံးသွင်းပြီး ရှုပွားအားထုတ်သွားမယ်ဆိုပါရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကိလေသာတွေ မဝင်နိုင်တော့တဲ့ အတွက် ကြောင့်ပဲ ဆင်းရဲဟူသမျှတွေ ငြိမ်းနိုင်ပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ဣန္ဒြိယတွေ ထိန်းသိမ်းနိုင်မှသာလျှင်၊ စောင့်စည်းနိုင်မှသာလျှင်၊ ပိတ်ဆို့နိုင်မှသာလျှင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိလေသာတွေ မဝင်နိုင်တော့တဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းမယ်တဲ့။ နောက်တစ်ခါ သဗ္ဗနိဿဂါ-အလုံးစုံသော ဝဋ်ဆင်းရဲတရားတို့ကို ပယ်စွန့်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို၊ အညတြ-ကြဉ်ဖယ်ထား၍၊ ပါဏီနံ-သတ္တဝါတို့၏။ သောတ္ထိ-ချမ်းသာခြင်းကို၊ အဟံ-ငါဘုရားသည်၊ နပဿာမိ-မြင်တော်မမူ၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်မပြုရသေးဘဲနဲ့ ဆင်းရဲငြိမ်းတယ်လို့ ငါဘုရား မမြင်ဘူးတဲ့။ ဆိုရင်အကျဉ်းချုပ်ကတော့ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂင်တရား အကျင့်တရားတွေ၊ ဣန္ဒြိယတွေကို ထိန်းသိမ်းပြီးတော့ အကျင့်တရားတွေကို ခိုခိုသေသေ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်လို့ ဒုက္ခ သမုဒယ နိရောဓ မဂ္ဂဆိုတဲ့ အမှန်တရားလေးပါးကို သိမြင်နိုင်တဲ့ အရိယာမဂ်ဉာဏ်တွေရ။ ရပြီး ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုပြီးဆိုရင်တော့ဖြင့် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ တိုယ်ဆင်းရဲတွေ စိတ်ဆင်းရဲတွေ ငြိမ်းနိုင်ပါတယ်။ ဒီ ဒေသနာတော်ကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားလိုက်တော့ အဲဒီ သုဗြဟ္မနတ်သား နဲ့တကွ ပါလာတဲ့အခြေအရံငါးရာသော နတ်သမီးတွေဟာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့ တရားတော်ကို ရိုရိုသေသေ နာကြားလို့ ခန္ဓာဉာဏ်တို့ကိုပြီး ပေါ်ခိုက်အာရုံတွေ ရှုပွားရင်းနဲ့ပဲ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟောကြားတဲ့ ဒေသနာတော်လည်း ဆုံးသွားရော အားလုံး သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုက်ပြီး

သောတာပန်အရိယာတွေ ဖြစ်သွားတယ်။

သော-ထိုနတ်သားသည်၊ ဒေသနာပရိယောသာနေ-ဒေသနာ တော်အံအဆုံး၌၊ ပဉ္စဟိ အတ္တရသတေဟိ-ငါးရာသောနတ်သမီးတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူတကွ၊ သောတာပတ္တိဖလေ-သောတာပတ္တိဖိုလ်၌၊ ပတိဋ္ဌာယ-တည်၌ အားလုံးသော နတ်သမီးငါးရာနှင့်တကွ၊ အဲဒီနတ်သားဟာလည်းပဲ သောတာ ပတ္တိမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုင်ရောက်လို့ သောတာပန်တည်သွားပြီဆိုရင် အဲဒီ နတ်သားနဲ့နတ်သမီးများဟာ အပါယ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်သွားပြီ။ ဘယ်တော့မှ အပါယ်ကို မလားရောက်တော့ဘူး။ အပါယ်ဆင်းရဲတွေ လုံးဝ ငြိမ်းသွားပြီ။ စောစောကတော့ဖြင့် သူတို့ဟာ ဒီဘဝကနေ ခုနစ်ရက် လွန်မြောက်လို့ရှိရင် စုတေမယ်။ စုတေပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အပါယ် ငရဲကို ရောက်မယ်။ အဲဒီတော့ အပါယ်ဆင်းရဲတွေ ခံစားရမှာဆိုတော့ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ချမ်းသာနေသလား၊ ဆင်းရဲနေသလား၊ အခု အပါယ်ဆင်းရဲက လွတ်ပြီး နတ်စည်းစိမ်တွေ ပြန်ပြီးခံစား စံစားရပြီဆိုတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှု တွေဟာ လွန်မြောက်သွားပြီ။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဒီသတိပဋ္ဌာန် အမှတ်တရားတွေ ရှုပွား အားထုတ်သွားလို့ရှိရင် အဲဒီ သုဗြဟ္မနတ်သားကဲ့သို့ မိမိတို့ရဲ့ စိတ်နလုံး မသာယာမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေရော လွန်မြောက်ပြီးတော့ သွားနိုင်ပါတယ်။

သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် နောက်ပိုင်း တိဿမင်းသား၏ သံဝေဂ သီဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိလင်္ကာ)မှာ ဒုဋ္ဌဂါမဏိ မင်းကြီးရဲ့ လက်ထက်တော်အခါကာလမှာ ညီတော်ဖြစ်တဲ့ တိဿမင်းသားဟာ တောကစား အင်မတန် ဝါသနာပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့မှာ မိမိရဲ့ အခြွေအရံတွေနဲ့ တောကစား ထွက်တဲ့အခါ ကျတော့ သူ့တာ ကိုယ့်တာ၊ တာခွဲ၊ တာခွဲပြီးတော့ သမင်တစ်ကောင်ကို လိုက်ကြတဲ့အခါ သမင်ဟာ တိဿမင်းသားရဲ့ တာဘက်က လွတ်ထွက် သွားတာဆိုတော့ အားလုံးအခြွေအရံဖြစ်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ငယ်ကျွန်တွေက စကြ၊ ပြောင်ကြပေါ့။ အဲဒီမှာ တိဿမင်းသားဟာ ရှက်ရှက်နဲ့ ဒီသမင်နောက်ကို

တအားကုန်လိုက်သွားတယ်။ အဲဒီလို နောက်ကနေ နောက်ယောင်ခံပြီး တအားလိုက်သွားတဲ့အခါကျတော့ သမင်ဟာလည်း တောနက်ထဲရောက် ခြေရာပျောက်သွားတယ်။ မောမောပန်းပန်းနဲ့ ခေတ္တနားနေရင်းက အိပ်ပျော် သွားတယ်။ အိပ်ရာက ဖျတ်ဆိုနိုးလာတဲ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့မြင်ကွင်းထဲမှာ သမင်တွေ အများကြီးမြင်တယ်။ အစာရေစာ စားသောက်နေကြတယ်။ တချို့တချို့ သမင်တွေက စားနေကြတယ်၊ သောက်နေကြတယ်။ တချို့တချို့သမင်တွေက ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ ပျော်မွေ့နေကြတယ်။

အဲဒီ သမင်တွေကို ကြည့်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုအကြံ အစည်တွေ ဖြစ်လာသလဲဆိုတော့ မြက်စားနေတဲ့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တဲ့ သမင်တွေတောင် ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ ပျော်မွေ့နေလိုက်ကြတာ၊ ငါ့ရဲ့ နန်းတော်မှာ နောင်တော်ဖြစ်တဲ့ မင်းတရားကြီး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ထားတဲ့ ဇာနည်တော်တွေ ကောင်းပေမွန်ပေဆိုတဲ့ အစာအာဟာရတွေ စားသောက်ပြီး တော့ ဒီလို ကာမဂုဏ်စိတ်တွေနဲ့ ပျော်မွေ့နေကြမှာပဲလို့ သူ့စိတ်မှာ အဲဒီလို မကောင်းစိတ် ဝင်လာတယ်။ အဲဒီကနေ သူ တောလိုက်ပြီးတော့ နန်းတော် ပြန်ရောက်။ ရောက်တဲ့အခါ နောင်တော်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ညီတော် နန်းတော် ပြန်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ခေါ်ပြီးတော့ တွေ့ဆုံ။ ဘယ်နှယ်လဲညီတော်၊ တောထဲ တောင်ထဲမှာ အခုလို လိုက်သွားတဲ့အခါ၊ တစ်ဦးတည်းရောက်တဲ့အခါ ဘာတွေများ အတွေ့အကြုံတွေ တွေ့ရသလဲလို့ မေးတာပေါ့။ ဒီလို မေးတဲ့အခါ တိဿမင်းသားကနေပြီးတော့ သူ မောမောပန်းပန်းနဲ့ တစ်ရေးအိပ်ပျော် သွားတဲ့အချိန်၊ အိပ်ရာက နိုးတဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့မြင်ကွင်းထဲမှာ သမင်တွေ အများကြီးတွေ့ရတာကို အဲဒီမှာပြောတယ်။ သမင်တွေ အများကြီး တွေ့ပြီး တော့ စားတဲ့သမင်က စားသောက်၊ နောက်ပြီးတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ ပျော်မွေ့နေတဲ့ သမင်တွေက ပျော်မွေ့။ ဒါတွေကို မြင်တဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့စိတ် ထဲမှာ၊ ညီတော်စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲဖြစ်မိတယ်ဘုရားဆိုတာကို နောင်တော်ကို သံတော်ဦးတင်တော့ အဲဒီမှာ နောင်တော်မင်းတရားကြီးက ဒီသာသနာတော် ကြီးကို အသက်နဲ့လဲပြီးတော့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လာတဲ့ မင်းကြီး သာသနာ တော်ကြီးကို ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့တဲ့ မင်းကြီး၊ သာသနာတော်ကြီးကို အညှည်

တည်တံ့အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ မင်းကြီးဖြစ်တယ်။

အဲဒီတော့ ညီတော်ရဲ့စိတ်ထဲက ဒီအတိုင်းဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ တကယ်လို့ မိမိရဲ့ ထီးမွေနန်းမွေ စံရစ်မယ့် ညီတော်ဟာ ငါ အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လာခဲ့တဲ့ သာသနာတော်ကြီး ညီတော်လက်ထက် ရောက်ရင်တော့ ပျက်စီးတော့မှာပဲဆိုပြီး စိတ်နှလုံး မသာမယာ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီလို စိတ်နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်ပြီးတော့ မိမိရဲ့ မျှူးကြီးမတ်ရာ သေနာဖတ် တွေနဲ့ တိုင်ပင်၊ ညီတော်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုစိတ်ဆိုး စိတ်မိုက်တွေ ဝင်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီစိတ်မိုက်တွေ ဝင်နေသမျှတော့ ငါတို့တစ်တွေ သာသနာတော် အတွက် အသက်နဲ့လဲပြီးတော့ ကာကွယ်ခဲ့ရတာတွေ အလကားဖြစ်တော့မယ်။ သူ့လက်ထဲရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း သာသနာတော်ကြီးဟာ ပျက်စီး သွားတော့မယ်။ ပျက်သုဉ်းသွားတော့မယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရမလဲလို့ မိန့်တော်မူပြီး အမတ်ကြီးများရဲ့ အကြံအစည်တွေကို သံတော်ဦးတင် စေတဲ့ အခါကာလကျတော့ အဲဒီမှာ အကြံတစ်ခုဝင်လာတယ်။ အဲဒီမင်းသားတို့ ထီးနန်းစည်းစိမ် ခုနစ်ရက်ပေး။ ခုနစ်ရက် ခံစားစေပြီးတော့ အဲဒီခုနစ်ရက် လွန်မြောက်လို့ရှိရင် သင့်ကို သုသာန်ထုတ်ပြီး ဓားခုတ်သတ်စေ။ အဲဒီလို အမိန့်ချမှတ်ပြီးတော့ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ပေးအပ်ရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဆိုပြီး အကြံဉာဏ်တွေ ရတဲ့အခါကျတော့ ဘုရင်ကြီးကလည်း ဒီအကြံအစည်တို့ နှစ်သက်သဘောကျပြီးတော့ ညီတော်ကို ရှေ့တော်သွင်းစေပါတယ်။

ညီတော်ကို ရှေ့တော်သွင်းစေပြီးတော့ ညီတော်ရဲ့ အသက်အရွယ် ဟာလည်း ဒီအရွယ် ဒီအရွယ်ရှိနေပြီ။ ဒီတော့ ညီတော်လည်းပဲ မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားချင် စံစားချင်မှာပဲ။ ဒီတော့ ညီတော်ကို နောင်တော်ကြီးကနေပြီးတော့ ထီးနန်းစည်းစိမ်ခုနစ်ရက်ပေးမယ်။ ပျော်ပျော် ပါးပါးကြီး မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားစံစားတော့။ အဲဒီတော့ ပျော်ပျော် ပါးပါးကြီး မင်းစည်းစိမ်ကို ခုနစ်ရက် ခံစားပြီးလို့ ခုနစ်ရက်ပြည့်မြောက်လို့ရှိရင် ခုနစ်ရက် လွန်မြောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ညီတော်ကို သုသာန်ထုတ် ဓားခုတ်သတ်စေ၊ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်တော်လို့။ အဲဒီလို မင်းကြီးကနေပြီးတော့ သူ့ရဲ့ညီတော်ကို ထီးနန်း စည်းစိမ် ခုနစ်ရက်ပေးပြီးတော့၊ ခုနစ်ရက်ပြည့်တဲ့နေ့ကို ဘုရင်စေဆိုပြီးတော့

အမိန့်ချမှတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ တိဿအိမ်ရှေ့မင်းသားဟာ ဒီထီးနန်းစည်းစိမ် တွေ ခံစားနေရပေမယ့်လည်း သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ချမ်းသာမလား၊ ဆင်းရဲမလား၊ တစ်ရက်ကုန်သွားတာနဲ့တစ်ရက် သူဟာ အသက်ရှင်မယ့်ဘက် နီးသလား၊ သေမယ့်ဘက်နီးသလား၊ သေဖို့ နီးလာတာနဲ့အမျှ သူ့စိတ်ထဲမှာ ချမ်းသာ နေမလား၊ ဆင်းရဲနေမလား၊ သူဟာ လူ့လောကမှာတော့ဖြင့် အမြင့်ဆုံး မင်းစည်းစိမ်ကြီး ခံစားနေရတာပဲ။ သူ အင်မတန် ချမ်းသာစရာကောင်းတာ ပေါ့။

သို့သော်လည်း သေရတော့မယ်ဆိုတာ သိနေတဲ့အခါကျတော့ သူ ဒီစည်းစိမ်ကြီး ခံစားနေရပေမယ့် စိတ်နှလုံး မသာယာမှုတွေနဲ့ လုံးဝ စိတ်ချမ်းသာမှု မရှိဘူး။ စိတ်နှလုံး မသာယာမှုဖြစ်နေတယ်။ တစ်ရက် တုန်သွားပြန်ရင် တစ်ရက်သေတော့မယ်။ သေဖို့ နီးလာပြန်ပြီ။ ဘယ်လိုမှ မပျော်နိုင်ဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများရော ကိုယ့်မှာ မကျန်းမမာ ရောဂါဝေဒနာပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါများ ရလာပြီဆိုရင်၊ သေလောက်တဲ့ ရောဂါများ ရလာပြီဆိုရင် ဘယ်လောက်ပဲ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ခံစား စံစား နေရပေမယ့်လို့လည်း၊ ရွှေဘုံပေါ်မှာ ဘယ်လိုပဲ စံရ၊ စံရ စိတ်နှလုံး သာယာမှုတွေ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခံစားချင်တဲ့စိတ်၊ စံစားချင်တဲ့စိတ် မရှိ တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သေရတော့မှာကို။ မိမိ အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ စွန့်ပစ်သွားရတော့မယ်။ အင်မတန် မြတ်နိုးတဲ့ သားတွေ၊ သမီးတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ ဒါတွေအားလုံးကို စွန့်ပစ် သွားရတော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဆင်းရဲမယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ခုနစ်ရက်ပြည့်မယ့်နေ့ ရောက်တဲ့အခါ မင်းကြီးကနေပြီးတော့ ညီတော်ထံကိုသွားလို့ ဘယ်နှယ်လဲ ညီတော်၊ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် မင်းစည်းစိမ် ခံစားလိုက်ရတာ၊ ညီတော် တော်တော်များ ပျော်မွေ့ရဲ့လားလို့ မေးတယ်။ တိဿမင်းသားက နောင်တော်ဘုရား၊ ညီတော် အမှန်အတိုင်း လျှောက် ဖဲရစေ၊ ညီတော် တစ်ရက်ကလေးမျှ မပျော်နိုင်ခဲ့ပါဘူးဘုရား။ တစ်နာရီ တစ်စက္ကန့်ကလေးမျှ ညီတော် မပျော်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီတော့ ညီတော် ဘာကြောင့် မပျော်ရတာလဲ။ ဒီလောက် မင်းစည်းစိမ်ဆိုတာ ငါတို့ယောက်ျားများရဲ့

အမြင့်မြတ်ဆုံးစည်းစိမ်ပဲ။ ကိုယ်လိုချင်တာ အကုန်လုံးခံစားလို့ရတယ်လေ ညီတော်ရဲ့။ ဒီလောက်ပြည့်စုံတဲ့ မင်းစည်းစိမ်ကြီးကို ညီတော် ဘာလို့မူး မသာယာနိုင်ရတာလဲ။ ဘာလို့ မပျော်ပိုက်ရတာလဲလို့မေးတော့၊ နောင်တော် ဘုရား၊ ခုနစ်ရက်လွန်မြောက်လို့ရှိရင် ညီတော် သေရတော့မယ်ဆိုတာ သိနေ တယ်။ အဲဒီလို သိနေတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ ညီတော်စိတ်ထဲမှာ တစ်ရက်မဟုတ် ဘူး။ တစ်မနက်လည်း မပျော်နိုင်ဘူး။ တစ်နာရီလည်း မပျော်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တကယ်လို့သာ နောင်တော်ကြီး ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ညီတော်ကို အသက်ချမ်းသာ ပေးပြီး သာသနာတော်ဝင်ရောက်ခွင့်ပြုပါ နောင်တော်ဘုရား၊ အဲဒီမှာ အသနား ခံပြီးတော့ တောင်းဆိုပါတယ်။

ဒီအခါကျတော့မှ မင်းကြီးက ပြုံးတော်မူပြီးတော့ ညီတော် စောစောပိုင်းက တောလိုက်ရာက ပြန်လာစဉ်အခါတုန်းက နောင်တော်ကို သံတော်ဦးတင်ခဲ့တာလေ။ မှတ်မိသေးရဲ့လား။ ပြန်မေးပါတယ်။ တောထဲမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ မြက်စားနေတဲ့ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တဲ့ သတ္တဝါတွေတောင် ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ ပျော်မွေ့နိုင်သေးတယ်လို့ ညီတော် ပြောခဲ့တယ်။ နောင်တော် ကိုးကွယ်နေတဲ့ ရဟန်းတော်တွေဟာ ကောင်းပေ့ မွန်ပေ့ဆိုတဲ့ အကောင်းအမွန်တွေ စားပြီးတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ပဲ ပျော်မွေ့နေမှာပဲလို့ ညီတော် ပြောခဲ့တယ်လေ။ ငါ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေတဲ့ ရဟန်းတော်တွေစာ စက္ကန့်တိုင်း မိနစ်တိုင်း နာရီတိုင်း ဒီမရဏာနုဿတိဆိုတဲ့ သေခြင်းတရား တွေကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်နေကြတာ ညီတော်။ အဲဒီလို သေခြင်းတရား တွေကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်နေတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ ဒီကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို ခံစားချင်စိတ်တွေ ရှိနိုင်ပါဦးမလားလို့၊ အဲဒီမှာ မေးတဲ့အခါကျတော့မှ ဟိုက ညီတော်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သဘောပေါက်နေပြီလေ။ သူ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ခုနစ်ရက်ပြည့်မှ သေရမှာ။ ခုနစ်ရက်ပြည့်မှ သေရမှာဆိုတာတောင်မှ ဒီခုနစ်ရက်အတွင်းမှာ သူ မပျော်နိုင်ဘူး။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ မခံစားနိုင်ဘူး။ အခု ရဟန်းတော်တွေက စက္ကန့်တိုင်း မိနစ်တိုင်း သေခြင်းတရားကို ငါသည် မုချသေရမည်။ အချိန်ပိုင်းသာလိုတော့သည်။ အမြဲတမ်းနှလုံးသွင်းနေတယ်။ သေခြင်းတရားကို အဝေးထား နှလုံးသွင်းတာလား၊ အနီးကပ်လား၊ အဲဒီလို

အနီးကပ် အမြဲတမ်းနှလုံးသွင်းနေတာဆိုတော့ သေရမှာကို ဒီမထေရ်မြတ်တွေ သိသလား။ မသိဘူးလား။ အချိန်မရွေး သေမယ်ဆိုတာ သိနေပြီ။ သိနေတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဒီကာမဂုဏ်အာရုံတွေ ခံစားချင်တဲ့စိတ်တွေ မဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒီကျတော့မှ မင်းကြီးက ငါ့ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ ရဟန်းတော်တွေဟာ ဒီသေခြင်းတရားကို နှလုံးသွင်းနေတဲ့အတွက်ကြောင့် ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို ခံစားလိုတဲ့စိတ်တောင် မရှိပါဘူး ညီတော်လို့ ပြောတဲ့အခါကျတော့ ညီတော်ဆန္ဒ ရှိရင် ဆန္ဒရှိတာကို နောင်တော် အားလုံးဆောင်ရွက်ပေးမယ် ဆိုပြီးတော့၊ အဲဒီမှာ သာနာတော်ကို ဝင်ရောက်ခွင့်ပြုပြီးတော့၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ သာသနာတော်ဘောင် ဝင်ရောက်ပြီးတော့၊ ရှင်ပြုရဟန်းဆွေကြီး ကျင်းပပေးပြီး တော့ ရဟန်းပြုပေးလိုက်တယ်။

သူကိုယ်တိုင် ဒီသေခြင်းတရားနဲ့စပ်ပြီးတော့ နှလုံးသွင်းတဲ့အတွက် ကြောင့် သံဝေဂဖြစ်လာတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် တိဿအိမ်ရှေ့မင်းသားဟာလည်း သာသနာတော်ရောက်လို့ တရားတွေ အားထုတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ရက်ပိုင်း လပိုင်းအတွင်းမှာပဲ။ ကိလေသာ အာသဝေါကုန်ခန်းပြီးတော့ ရဟန္တာမထေရ် မြတ်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီတော့ ရဟန္တာဖြစ်ပြီဆိုတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်နှလုံး မသာယာမှုတွေ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ အားလုံး လွန်မြောက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ တကယ်လို့ မိမိတို့မှာ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးကြောင့် စိတ်နှလုံး မသာယာမှုတွေ ဖြစ်လာမယ်။ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ ဖြစ်လာမယ်။ သားကြောင့် ဖြစ်စေ၊ သမီးကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ခင်ပွန်း ကြောင့် ဖြစ်စေ၊ မယားကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ရာထူးအာဏာကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းကြောင့် ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးနဲ့ မိမိမှာ စိတ်နှလုံး မသာယာမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ ကြုံတွေ့လာပြီဆိုရင် အဲဒီ စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ နှလုံးမသာယာမှု လွန်မြောက်နိုင်တဲ့တရားဟာ ယခု ယောဂီတို့ အားထုတ်နေတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီ သတိပဋ္ဌာန်တရားကိုသာ ရိရိသေသေနဲ့ ရှုမယ် ပွားမယ် အားထုတ်မယ်ဆိုပါရင် အဲဒီ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အားထုတ် နေစဉ်မှာပဲ၊ ရှုမှတ်နေစဉ်မှာပဲ အဲဒီစိတ်နှလုံး မသာယာမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ ငြိမ်းနိုင်ပါတယ်။ တစ်ချက်မှတ်ရင် တစ်ချက်ငြိမ်းတယ်။ နှစ်ချက်မှတ်ရင်

နှစ်ချက်ငြိမ်းတယ်။ တစ်နာရီမှတ်ရင် တစ်နာရီလုံးလုံး နှလုံးမသာယာမှုတွေ မငြိမ်းပေဘူးလား။ တစ်ရက်လုံး ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အာရုံမှတ်စိတ်မိနေအောင် မှတ်နေရင် တစ်ရက်လုံးလုံး နှလုံးမသာယာမှုတွေ ဝင်နိုင်သေးရဲ့လား။ အဲဒီ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ မငြိမ်းနိုင်ပေဘူးလား။

ဒါ ဝိပဿနာဉာဏ်လေးနဲ့၊ ဝိပဿနာမဂ်ကလေးနဲ့ ငြိမ်းစေတာ။ တကယ်လို့ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများက ကြိုးစားအားထုတ်လို့ ပါရမီထူးရှိတဲ့ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ထိအောင် ဆိုက်ရောက်သွားပြီဆိုရင် ဒီ စိတ်နှလုံး မသာယာမှုတွေ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ အကြွင်းမဲ့ ငြိမ်းနိုင်ပါတယ်။ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုက်ရောက်ပြီ၊ နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုမိပြီ ဆိုရင် တော့ဖြင့် ဆင်းရဲဟူသမျှတွေ အားလုံးပဲ ငြိမ်းနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ စိတ်နှလုံးမသာယာမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ ရှိလာရင် ဒီသတိပဋ္ဌာန်ကို ပွားပါ။ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ရှုပွားအားထုတ်ရင် စိတ်နှလုံး မသာယာမှုတွေ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ၊ ငြိမ်းနိုင်တယ်။ က-ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ အဲဒီ ဆောင်ပုဒ်လေး ဆိုကြစို့။ ဆိုပြီးတော့ တရားသိမ်းကြရအောင်နော်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ စိတ်ဆင်းရဲကို၊ ချုပ်ငြိမ်းလို၊ ဘယ်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ်။
စိတ်ဆင်းရဲကို၊ ချုပ်ငြိမ်းလို၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ်။

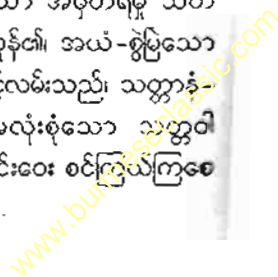
နိဂုံး

ဒီသတိပဋ္ဌာန်လမ်းစဉ်လိုက်ပြီးတော့ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေကို တကယ်ရှိရှိသေသေနဲ့ ရှုမယ် ပွားမယ် အားထုတ်မယ်ဆိုရင် စိတ်နှလုံး မသာယာမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ အခုလက်တွေ့ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ သတိပဋ္ဌာန်ခွင်မှာ ဝင်ပြီးတော့၊ အားထုတ်နေကြတာ ဖြစ်တော့၊ တကယ်လို့ မိမိက ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေးတည်အောင် မရှုနိုင်တဲ့အခါမှာ

အားမထုတ်နိုင်တဲ့အခါမှာ စိတ်ထဲမှာ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ရရဲ့လား။ အဲဒီမှာ ရှုမှတ်လို့ မရတဲ့အခါ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ မကြုံရပေဘူးလား။ အဲဒီလို ကြုံလာတဲ့ အခါမှာ အဲဒီ ဆင်းရဲနေတဲ့ စိတ်ကလေးကိုပဲ ပြန်ပြီးတော့၊ ရှုမှတ်ပြီးတော့ မယ်ရပေဘူးလား။ အဲဒီ ဆင်းရဲတဲ့ စိတ်ကလေး ပြန်ရှုလိုက်ရင်ပဲ ဒီဆင်းရဲတဲ့ စိတ်ကလေးဟာ ပေါ်လာပြီးရင် ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ပျောက်သွားတာပဲ တွေ့ရလိမ့် မယ်။ အဲဒါ မြတာ တွေ့ရသလား၊ မမြတာ တွေ့ရသလား။ အေး-အဲဒီမှာ စိတ်ဆင်းရဲလေးဟာ ပေါ်လာပြီး ပျောက်သွားတဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ ဆင်းရဲတဲ့ စိတ်ကလေးဟာ စောစောက ရှိနေတယ်။ ခု-မရှိတော့ဘူး။ ငြိမ်းသွားပြီ။ ဆင်းရဲလေးတွေဟာ ချက်ချင်း ချက်ချင်း မငြိမ်းနိုင်ပေဘူးလား။ လက်တွေ့ တကယ် အားထုတ်ကြည့်ရင် တကယ်ဆင်းရဲငြိမ်းတာကို ကိုယ်ကိုင်တွေ့ အနေ အားဖြင့်၊ ဉာဏ်တွေ့ အနေအားဖြင့် သိရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစိတ်ဆင်းရဲ တွေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ မိမိတို့သန္တာန်မှာ ကြုံတွေ့လာပြီဆိုရင်၊ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ကာယ၊ ဝေဒနာ၊ စိတ္တ၊ ဓမ္မဆိုတဲ့ ဒီသတိပဋ္ဌာန် တရားလေးပါးကိုသာ ရှု။ ဒီလေးပါးကို ရှုပွားအားထုတ်သွားလို့ရှိရင် ကိုယ် ဆင်းရဲတွေလည်း ချုပ်ငြိမ်းနိုင်သည်။ စိတ်နှလုံး မသာယာမှုဆိုတဲ့ စိတ် ဆင်းရဲမှုတွေလည်း ချုပ်ငြိမ်းနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်-

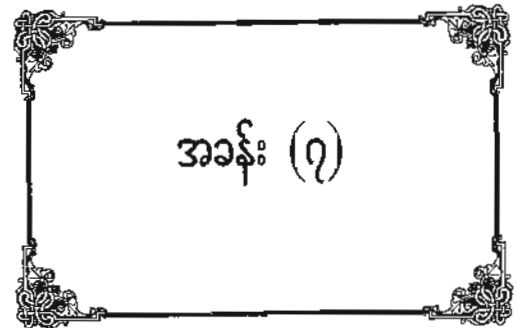
ကောယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ သောက ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ ဒုက္ခ ဒေါမနဿာနံ အတ္တဂမာယ ဉာယဿ အဓိဂမာယ နိဗ္ဗာနဿ သန္တိကိရိယာယ ယဒိဒံ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ။

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့၊ စတ္တာရော-လေးပါး ကုန်သော၊ ယဒိဒံ ယေဣမေ သတိပဋ္ဌာနာ-စွဲမြဲသော အမှတ်ရမှု သတိ စွဲမြဲမှုဟူသော အကြင်သတိပဋ္ဌာန်တို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ အယံ-စွဲမြဲသော အမှတ်ရမှု သတိစွဲမြဲမှု သတိပဋ္ဌာန်ဟူသော ဤအကျင့်လမ်းသည်၊ သတ္တာနံ-ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာသာဝကလောင်း အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့၏၊ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေး စင်ကြယ်ကြစေ

ခြင်းငှာ၊ ကောယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်း
 သောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ သောက ပရိဒေဝါနံ-စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း သောက
 ဝိကြေးခြင်း ပရိဒေဝတို့ကို၊ သမတိက္ကမာယ-လွန်မြောက်စေခြင်းငှာ၊ ကော
 ယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါ
 ပေ၏။ ဒုက္ခ ဒေါမနဿာနံ-ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဒေါမနဿ
 တို့ကို၊ အတ္ထင်္ဂမာယ-ချုပ်ငြိမ်း ကွယ်ပျောက်စေခြင်းငှာ၊ ကောယနော မဂ္ဂေါ-
 တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေတော့
 သတည်း။

သာဓု၊ သာဓု၊ 'သာဓု။
 ကံ-ဣမာယဆို တရားသိမ်းကြ။

အခန်း (၇)

မစွဲမငြိ အမြဲသတိရှိကြမယ်

≡ အခန်း-၇ ≡

ယောကျ်ားများ ကိုယ်တိုင် အားထုတ်ပြီးတော့နေတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားရရနိုင်တဲ့ အကျိုးတရား ခုနစ်ပါးကိုဟောကြားပြီးတော့ လာခဲ့ရာမှ အခုငါးပါး ပြီးခဲ့ပြီ။ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတစ်ပါး၊ သောက ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ-စိုးရိမ်ပူဆွေမှု လွန်မြောက်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတစ်ပါး၊ ငိုကြွေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတေ လွန်မြောက်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတစ်ပါး၊ ဒုက္ခ ဒေါမနဿာနံ အတ္တမာယ-ကိုယ်ဆင်းရဲတို့ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတစ်ပါး၊ စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်နှလုံးမသာယာမှုတွေ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတစ်ပါး၊ အကျိုးတရားငါးပါး ပြီးခဲ့ပြီ။

ကာယ၊ ဝေဒနာ၊ စိတ္တ၊ ဓမ္မဆိုတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို ရိုရိုသားသား ဘာဝိတာ၊ ပွားများနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဗဟုလိကတာ-ကြိမ်ဖန်များစွာ အလေ့အလာပြုပြီးတော့ ပွားများနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဒီအကျိုးတရားတွေ အားထုတ်

ရနိုင်တယ်။ ပြည့်စုံနိုင်တယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ စိတ်အညစ်အကြေးတွေ ကင်းဝေးစင်ကြယ်စေနိုင်တယ်။ သားကြောင့်၊ သမီးကြောင့်၊ ပစ္စည်းကြောင့်၊ စီးပွားကြောင့်၊ ရာထူးကြောင့်၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မိမိတို့မှာ ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတရားတွေ ကြုံတွေ့လာရင်လည်း အဲဒီ သတိပဋ္ဌာန်တရား ရှုပွားအားထုတ်ရင်းနဲ့ပဲ လွန်မြောက်နိုင်တယ်။ ငိုကြွေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတွေ ကြုံတွေ့လာရင်လည်း ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို ရိုရိုသေသေ ရှုပွား အားထုတ်ရင်းနဲ့ပဲ လွန်မြောက်သွားနိုင်တယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ၊ စိတ်ဆင်းရဲတွေ ကြုံတွေ့လာရင်လည်းပဲ ဒီ မဟာသတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားကို ရိုရိုသေသေ ရှုပွားအားထုတ်ပါ။ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်လို့ သမာဓိအားကောင်း ထက်သန်စွာ ရပြီဆိုရင် ကိုယ်ဆင်းရဲတွေလည်း ချုပ်ငြိမ်းနိုင်တယ်။ စိတ်နှလုံး မသာယာမှုဆိုတဲ့ ဆင်းရဲတွေလည်း ချုပ်ငြိမ်းပြီးတော့ သွားနိုင်တယ်။ ဒီအကျိုးတရားတွေ မိမိတို့ ရမယ်။

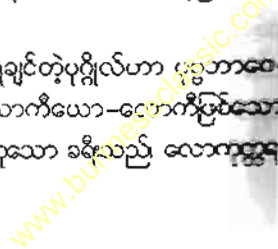
အရိယာမဂ်ကိုလည်း ရနိုင်သည်
 ယနေ့နံပါတ်(၆)ဖြစ်တဲ့ ရနိုင်တဲ့အကျိုးတရားက ဘာလဲဆိုတော့ ဉာယဿ အဓိဂမာယ-တဲ့။ အရိယာမဂ်ကို ရနိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို ရိုရိုသေသေနဲ့ ရှုပွား အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဗဟုလိကတာ-ကြိမ်ဖန်များစွာ မိမိ အလေ့အလာပြုပြီးတော့ အားထုတ်မယ်၊ ကြိုးစားအားထုတ်လို့ မိမိမှာ တည်ငြိမ်မှု သမာဓိတရားတွေ ထက်သန်အားကောင်းစွာရလို့ ရုပ်သဘော၊ နာမ်သဘော၊ အဖြစ်အပျက်သဘောတွေ၊ အနိစ္စဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတဲ့ လက္ခဏာရေးတွေထင်လို့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ရင်ကျက်ပြည့်စုံပြီဆိုရင် အရိယာမဂ်ဉာဏ်ကို ရနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဉာယဿ အဓိဂမာယ-အရိယာမဂ်ကို ရခြင်းငှာ၊ ကောယန မဂ္ဂ-တစ်ခုတည်း သောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်းပဲတဲ့။ အဲဒီ ဉာယဿ အဓိဂမာယနဲ့ပဲပြီးတော့ သစ္စနိဒ္ဒေသပိုင်းမှာဘယ်လိုဖွင့်ပြထားသလဲဆိုတော့-

ဉာယဿ အဓိဂမာယာတိ ဉာယော ဝုစ္စတိ အရိယော

အဋ္ဌဂီကော မဂ္ဂေါ တဿ အဓိဂမာယ ပတ္တိယာတိ ဝုတ္တံ ဟောတိ အယဉ္ဇိ ပုဗ္ဗဘာဂေ လောကီယော သတိပဋ္ဌာန မဂ္ဂေါ ဘာဝိတော လောကုတ္တရာ မဂ္ဂဿ အဓိဂမာယ သံဝဇ္ဇတိ တေနာဟ ဉာယဿ အဓိဂမာယာတိ။

ဉာယဿ အဓိဂမာယာတိ-ဉာယဿ အဓိဂမာယဟူသည်ကား အရိယော-မြတ်သော၊ ဝါ-ဖြူစင်သော၊ ဝါ-ကိလေသာတည်းဟူသော အညစ်အကြေးမရှိသော၊ အဋ္ဌဂီကော-အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော၊ မဂ္ဂေါ-မဂ်ကို ဉာယော-ဉာယဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ခေါ်ဆိုအပ်ပါပေ၏။ ဉာယဿ အဓိဂမာယ-အရိယာမဂ်ကိုရဖို့ရာ အရိယော အဋ္ဌဂီကော မဂ္ဂေါတဲ့။ ကိလေသာတည်းဟူသော အညစ်အကြေး မရှိတဲ့၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မဂ်ကို ဉာယဟူ၍ ခေါ်တဲ့။ တဿ အဓိဂမာယ ပတ္တိယာတိ ဝုတ္တံ ဟောတိတဲ့။ တဿ-ထို အရိယာမဂ်ကို၊ အဓိဂမာယ-ရခြင်းငှာ၊ ပတ္တိယာ-ရောက်ခြင်းငှာ၊ ပုဗ္ဗဘာဂေ-ရှေ့အဖို့၍၊ ဘာဝိတော-ပွားများအပ်သော၊ လောကီယော-လောကီဖြစ်သော အယံ သတိပဋ္ဌာန မဂ္ဂေါ-ဤသတိပဋ္ဌာန်တည်းဟူသော ခရီးသည်၊ လောကုတ္တရာ မဂ္ဂဿ-လောကုတ္တရာမဂ်ကို၊ အဓိဂမာယ-ရခြင်းငှာ၊ သံဝဇ္ဇတိ-ဖြစ်ပါပေ၏။ လောကုတ္တရာဖြစ်တဲ့ အရိယာမဂ်ကို ရဖို့ရာ လောကီယော သတိပဋ္ဌာနမဂ္ဂေါတဲ့။ လောကီဖြစ်တဲ့ သတိပဋ္ဌာန်မဂ္ဂင်တရားကို ပွားပါတဲ့။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားကို ခု ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များ ပွားနေတာ၊ ပွားနေခြင်းဟာ လောကုတ္တရာဖြစ်တဲ့ အရိယာမဂ်ကို ရဖို့ပဲ။ လောကုတ္တရာဖြစ်တဲ့ အရိယာမဂ်ကို ပွားလို့ မရဘူး လောကီဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂင်တရားတွေ ပွားမှသာ-ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ၊ နာမရူပရိက္ခေဒဉာဏ်က စပြီးတော့ ဉာဏ်စဉ်တွေ အဆင့်ဆင့် ရင့်ကျက်ပြည့်စုံပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့မှ အရိယာမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ရတာ။ သောတာပန်ဖြစ်တယ် နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီအရိယာမဂ်ဉာဏ်ကို ရချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပုဗ္ဗဘာဂေ-ရှေ့အဖို့၍၊ ဘာဝိတော-ပွားများအပ်သော၊ လောကီယော-လောကီဖြစ်သော အယံ သတိပဋ္ဌာနမဂ္ဂေါ-ဤသတိပဋ္ဌာန်တည်းဟူသော ခရီးသည်၊ လောကုတ္တရာ

မဂ္ဂဿ-လောကုတ္တရာမဂ်ကို အဓိကမာယ-ရခြင်းငှာ၊ သံဝဋ္ဌတိ-ဖြစ်ပါပေ၏။
ဒီတော့ လောကုတ္တရာ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ကို ရချင်ပြီဆိုရင်တဲ့။ အရိယာ
မဂ်ဉာဏ်ကို ရလိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လောကီဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂင်တရားတွေ ပွားရမယ်။

မဂ္ဂင်(၃)မျိုး အဲဒီတော့ ဒီမဂ္ဂင်တရားတွေ ပွားတဲ့အခါမှာ မူလမဂ္ဂင်
ဆိုတာ ရှိတယ်။ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂင်ဆိုတာ ရှိတယ်။ အရိယာ
မဂ္ဂင်ဆိုတာ ရှိတယ်။ မဂ္ဂင်သုံးမျိုး။ မူလမဂ္ဂင်ရယ်၊ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂင်ရယ်၊
အရိယာမဂ္ဂင်ရယ်။ ဒီတော့ မူလမဂ္ဂင်ဆိုတာက ဘုန်းကြီးတို့ ကံ-ကံ၏
အကျိုးကို ယုံကြည်မှုဆိုတဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ နောက်ပြီးတော့ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာ
ကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့ သီလမဂ္ဂင်၊ နောက်ပြီးတော့ ဥပစာရသမာဓိ၊
အပ္ပနာသမာဓိ စတဲ့ သမာဓိတရား။ အဲဒီ ကံ-ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်တဲ့
သမ္မာဒိဋ္ဌိရယ်၊ သီလရယ်၊ သမာဓိရယ်။ ဒီလုံးမျိုးဟာ မူလမဂ္ဂင်၊ အားမထုတ်ခင်
ကတည်းက ပြည့်စုံရမယ်။ အားမထုတ်ခင်ကတည်းက ကံ-ကံ၏ အကျိုးကို
ယုံကြည်တဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အခြေခံမှမရှိရင် ဒီမဂ္ဂင်တရားတွေကိုရော ပွားများပါဦး
မလား။

ကံ-ကံ၏အကျိုးကိုလည်း မယုံကြည်ဘူး။ ကောင်းတာပြုရင်
ကောင်းကျိုးရတယ်။ မကောင်းတာပြုရင် ဆိုးကျိုးရတယ်။ သူ မယုံကြည်ဘူး။
မယုံကြည်တော့ ဒီတရားတွေ အားထုတ်လို့ ဆင်းရဲငြိမ်းတယ်ဆိုတာရော
သူယုံကြည်ပါ့မလား။ အဲဒီတော့ မယုံကြည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီမဂ္ဂင်တရားတွေ
ကိုရော ပွားပါဦးမလား။

ဒီတော့ မဂ္ဂင်တရားတွေ မပွားများခင်ကတည်းက ပထမ ဒီမူလ
မဂ္ဂင်ဟာ ပြည့်စုံရမယ်။ ကံ-ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်တဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ။ နောက်
သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့ သီလ။ ဥပစာရသမာဓိ၊ အပ္ပနာ
သမာဓိ၊ အဲဒီသမာဓိရယ်။ အကျဉ်းချုပ်ကတော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိရယ်၊ သီလရယ်၊
သမာဓိရယ်။ ဒီသုံးပါးဟာ မူလမဂ္ဂင်။ အားမထုတ်ခင်ကတည်းက ပြည့်စုံ
ရမှာ အဲဒီမဂ္ဂင်သုံးပါး။

နောက် ယောဂီများ ပွားရမယ့် မဂ္ဂင်တရားက လောကီဖြစ်တဲ့

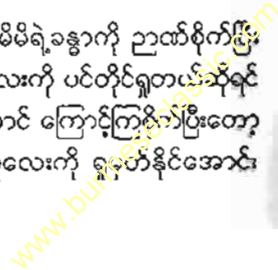
မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ၊
သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိတဲ့။ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟာ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂင်။
ရှေ့သွားပြတဲ့မဂ္ဂင်။ အရိယာမဂ္ဂင်ရဲ့ ရှေ့က ပွားများရမယ့် မဂ္ဂင်တရားတွေ။
အဲဒီမဂ္ဂင်တရားကို အကျဉ်းချုပ်ရင်လည်း သီလမဂ္ဂင်ရယ်၊ သမာဓိမဂ္ဂင်ရယ်၊
ပညာမဂ္ဂင်ရယ်။ သုံးမျိုးပဲ။

ဒီတော့ သီလမဂ္ဂင်ဆိုတာက သမ္မာဝါစာ၊ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ
မဟုတ်မမှန်တဲ့စကားတွေ ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်တယ်။ ကုန်းတိုက်တဲ့
စကားတွေ ပြောဆိုခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားတွေ ပြောဆိုခြင်း၊ အနစ်သာရ
မရှိတဲ့စကားတွေ ပြောဆိုခြင်းဆိုတဲ့ အဲဒီမှာ ဝစီကံလေးပါ။ ဒါ သမ္မာဝါစာပဲ။
ဒါတွေကို ရှောင်ထားတာ။ မကောင်းတဲ့စကားတွေ မပြောဘူး။ ကြမ်းတမ်းတဲ့
စကားတွေ မပြောဘူး။ ကုန်းတိုက်တဲ့စကားတွေ မပြောဘူး။ မဟုတ်မမှန်တဲ့
စကားတွေ မပြောဘူး။ အနစ်သာရမရှိတဲ့စကားတွေ ဘာမှမပြောဘူး။

နောက်ပြီးတော့ သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုခြင်း၊ သူ့ဘာ
အိမ်ရာပြစ်မှာခြင်းဆိုတဲ့ သမ္မာကမ္မန္တ၊ ဒါတွေ မပြောဘူး။ အဲဒီနစ်ပါး၊ အဲဒီသီလ
သမ္မာဝါစာရယ်၊ သမ္မာကမ္မန္တရယ်။ သမ္မာဝါစာက ဒီမှာ လေးပါးရယ်၊ သမ္မာ
ကမ္မန္တက သုံးပါးရယ်၊ ပေါင်းရင် ခုနစ်ပါး။ အဲဒီတော့ ဒီခုနစ်ပါးသော တရားတွေ
မိမိတို့က အသက်မွေးမှု စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ ပြုလုပ်တာ-သမ္မာအာဇီဝ။

ဒီတော့ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့ သီလမဂ္ဂင်
တရားတွေဟာ၊ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများဟာ ရိပ်သာရောက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး
တော့၊ သရဏဂုံသုံးပါးနဲ့တကွ အင်္ဂါရှစ်ပါးနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သီလတွေ ဆောက်တည်
လိုက်တယ်။ သီလကို မကျိုး၊ မပေါက်၊ မပြောက်၊ မကျားအောင်၊ စင်စင်
ကြယ်ကြယ် စောင့်ထိန်းထားပြီးဆိုကတည်းကိုက အဲဒီသီလမဂ္ဂင်သုံးပါးဟာ
ပြည့်စုံနေပြီ။

နောက်ပြီးတော့ သမာဓိမဂ္ဂင်သုံးပါး။ မိမိရဲ့ခန္ဓာကို ဉာဏ်စိုက်ပြီး
တော့ ရှုတဲ့ ပွားတဲ့အခါမှာ ဖောင်းမှု ပိန်မှုအာရုံလေးကို ပင်တိုင်ရှုတယ်ဆိုရင်
လည်း အဲဒီ ဖောင်းမှု ပိန်မှုအာရုံလေးကို ရှုနိုင်အောင် ကြောင်ကြွက်ပါးပြီးတော့
အားထုတ်မှုဆိုတဲ့ သမ္မာဝါယာမမဂ္ဂင်။ ဖောင်းမှုလေးကို ရှုမှတ်နိုင်အောင်

ပိန်မူလေးကို ရှုမှတ်နိုင်အောင် ကြောင့်ကြစိုက်ရတယ်။

အဲဒီလို ကြောင့်ကြစိုက်နေခြင်းဟာ သမ္မာဝါယာမမဂ္ဂင်ခေါ်တယ်။ ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ အဲဒီဖောင်းအာရုံလေး ပေါ်လာတဲ့အခါကျတော့ ဖောင်းတယ်လို့ မရှုလိုက်ပေဘူးလား။ ပိန်အာရုံလေး ပေါ်လာတဲ့အခါ ပိန်တယ်လို့ မရှုလိုက်ပေဘူးလား။ အဲဒီလို ရှုလိုက်တာလေးဟာ သမ္မာသတိမဂ္ဂင်။ အဲဒီလို ရှုမှတ်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ရှုမှတ်ရာ အာရုံဖြစ်တဲ့ ဖောင်းအာရုံ၊ ပိန်အာရုံ ပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေးဟာ ကပ်ပြီးတော့ တည်မသွားဘူးလား။ အဲဒီလို တည်သွားတာလေးဟာ သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်။

ဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ သမာဓိမဂ္ဂင်က သုံးပါး။ သမ္မာဝါယာမရယ်၊ သမ္မာသတိရယ်၊ သမ္မာသမာဓိရယ်။ နောက်ပညာမဂ္ဂင်က နှစ်ပါး။ အဲဒီ ပညာမဂ္ဂင်နှစ်ပါးက ဘာလဲဆိုတော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိရယ်၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပရယ်။ သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတာက အမှန်အတိုင်း သိမြင်တာ။ ဘယ်လိုသိမြင်တာလဲဆိုရင် ရှုမှတ်စရာအာရုံရဲ့ သဘောအမှန်ကို သိမြင်တာ၊ ဥပမာ-ဖောင်းအာရုံ၊ ပိန်အာရုံကို ရှုနေတဲ့ယောဂီဟာ ဖောင်းတက်လာတဲ့အခါ ဝမ်းဗိုက်ဆိုတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်မထင်တော့ဘူး။ တွန်းကန်တောင့်တင်း၊ လှုပ်ရှားရွေ့လျားနေတဲ့ သဘောပဲထင်တယ်။ ပိန်ကျသွားတဲ့အခါမှာလည်း တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့၊ တစ်ရွေ့ပြီးတစ်ရွေ့၊ ရွေ့ရွေ့လျော့လျော့ကျသွားတဲ့ သဘောပဲထင်တယ်။ အဲဒီလိုထင်၊ အဲဒီလိုသိနေတာဟာ ဝါယောဓာတ်ရဲ့သဘောကို သိနေတာ။ ဝါယောဓာတ်ဆိုတာ ရုပ်တရားပဲ၊ သိနေတာက နာမ်တရားပဲ။ အဲဒီလို ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားကို သိနေမြင်နေတာဟာ အမှန်အတိုင်းသိ၊ အမှန်အတိုင်းမြင်နေတာ။ ဒါ သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်။ စကြိုလျှောက် ရှုမှတ်နေရင်လည်း ထိုင်ရှုမှတ်သလို သဘောမှန်တွေကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို အမှန်အတိုင်း သိမြင်ဖို့အတွက် ရှုရာအာရုံပေါ်ကို ရှုစိတ်လေး ညွတ်တင်ပေးလိုက်တာ။ ဒါ သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်။

သမ္မာသင်္ကပ္ပ မှန်စွာကြံစည်ခြင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကြံစည်တယ်ဆိုတာ အကြာကြီး စဉ်းစားကြံစည်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှုမှတ်ရာ အာရုံလေးရဲ့ သဘောအမှန်ကို သိဖို့အတွက် ရှုစိတ်ကလေးကို အဲဒီအာရုံပေါ်မှာ ညွတ်တင်

ပေးလိုက်တဲ့သဘောကို သမ္မာသင်္ကပ္ပ။ စိတ်လေး ညွတ်ပေးလိုက်တာ။ အဲဒီဘက်ကို။ ဥပမာအားဖြင့် ရိပ်သာရောက်စ တရားဝင်ပြီးတော့ အားထုတ်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ ယောဂီအသစ်ကလေးတွေ၊ ဒီမှာ လက်ရှိအားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီတွေက ဓမ္မာရုံပေါ်ကနေများလေ တရားအားထုတ်ရင်း ဟိုတက်ရွှေတိဂုံ ဘုရားကြီးများ ဖူးရတဲ့အခါ သိပ်ပြီးတော့ အားရကြည့်ညှိစရာ ကောင်းတာပဲလို့ လက်ရှိ အရင်ရောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ဒီမှာ ရောက်စ ပုဂ္ဂိုလ်ကလေ ဓမ္မာရုံပေါ် ရောက်ကတည်းကိုက ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို နှုတ်နေတယ်။ အဲဒီမှာ ဘယ်မှာလဲလို့ မေးတဲ့အခါကျတော့ ယောဂီဟောင်း ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီမှာ ဓမ္မာရုံကြီးရဲ့ စကြိုလမ်းဘက်ခေါ်လာပြီးတော့ ရွှေတိဂုံ ဘုရားကြီးဆီကို၊ ဟိုမယ်လေ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်ညှိ လိုက်စမ်းပါဆိုပြီးတော့ လက်ညှိုးလေး ထိုးလိုက်တော့ အဲဒီသူ ညွှန်တဲ့တက်ပဲ စိတ်ကလေးက ညွတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ကြည့်ညှိဖွယ်ရာ ဖူးရပါတယ်။ အဲဒီလို ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ဖူးရအောင် ညွတ်ပေးလိုက်တာလေ။ လက်ညှိုးလေး ထိုးပြီး ညွှန်ပေးလိုက်တာ။ အဲဒီဘက်ကို သူ့ရဲ့မျက်စိက တစ်ခါတည်း ရောက် သွားတယ်။

အခုလည်းပဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ခန္ဓာကို ဉာဏ်လေးပေါ်လာအောင်၊ ရောက်လာအောင် ဒီက ရှုစိတ်ကလေး အဲဒီပေါ်မှာ ရောက်သွားအောင် စိတ်လေး ညွတ်တင်ပေးလိုက်တာကို သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်။ အဲဒီတော့ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်ကလေး ရောက်သွားတဲ့ အခါကာလကျတော့ တောင့်တဲ့သဘော၊ တင်းတဲ့သဘော၊ တွန်းကန်တဲ့သဘော၊ လှုပ်ရှားရွေ့လျားတဲ့သဘောကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို သိနေတာဟာ အမှန်သိလား။ အမှား သိလား။ အမှန်သိ သိတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ အဲဒါ သမ္မာဒိဋ္ဌိလား။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလား။ အေး-သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်။ အဲဒီတော့ ပညာမဂ္ဂင်က နှစ်ပါး။ သမာဓိမဂ္ဂင်က သုံးပါး။ ပေါင်းလိုက်ရင် မဂ္ဂင်ငါးပါး။ ဒီမဂ္ဂင်ငါးပါးဟာ ကာရကမဂ္ဂင်လို့ခေါ်တယ်။ ကာရကမဂ္ဂင်ဆိုတာ ဒီရှုမှတ်ချက်လေး တစ်ချက်တစ်ချက် ပြီးပြည့်စုံအောင် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မဂ္ဂင်ငါးပါး။ ဖောင်းအာရုံလေး ပေါ်လာရင် ဖောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ရှုမှတ်မှုလေး ပြီးစီးသွားအောင်၊ ပိန်တဲ့အခါ ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်မှုလေး

ပြီးစီးသွားအောင် အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်ပေးနေတာဟာ ဒီမဂ္ဂင်ဝံဆရာတော် အလုပ်လုပ်ပေးနေတာ။

ဒါကြောင့် သူဟာ ကာရကမဂ္ဂင်။ စောစောက မိမိတရားဝင်... အချိန်ကတည်းကိုက သီလစောင့်ထိန်းထားတော့ အဲဒီသီလစောင့်ထိန်း... အတွက်ကြောင့်မို့ သူ့မှာ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝဆိုတဲ့ သီလမဂ္ဂင်သုံးပါး မပြည့်စုံပေဘူးလား။ အဲဒီတော့ ဒီသီလတွေက စင်ကြယ်နေတာ ရှုမှတ်နေတဲ့အခိုက်မှာ စင်ကြယ်မြဲ စင်ကြယ်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဒီသီလမဂ္ဂင်ပါ ပေါင်းပြီးထည့်လိုက်ရင် တစ်ချက်တစ်ချက်မှတ်ရင် မဂ္ဂင်ဘယ်နှစ်ပါးလိမ့်မလဲ။ ဖောင်းတယ်လို့ တစ်ချက်မှတ်လိုက်ရင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး။ ပိန်တယ်တစ်ချက်မှတ်လိုက်ရင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး။ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်လို့ တစ်ချက်မှတ်လိုက်ရင်လည်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဒီမဂ္ဂင်တရားတွေ မပွားရပေဘူးလား။ အဲဒါဟာ ပုဗ္ဗတရားမဂ္ဂင်ပါပဲ။ အရိယာမဂ်ရဲ့ ရှေ့သွားမဂ္ဂင်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို မဂ္ဂင်တရားတွေ အခုပွားနေတယ်။ ရှုမှတ်နေတယ်။ ခန္ဓာမှာ ပေါ်လာသမျှ အာရုံလေးတွေ ရှုနေတယ်။ ရှုတဲ့အခါမှာ အာရုံဒွါရဆိုတိုင်း ရှုနေပါတယ်။

သို့သော် စပြီးရှုစရာ အမြဲလည်းရှိ၊ ထင်လည်း ထင်ရှားတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖောင်းမှု ပိန်မှုအာရုံကို ပင်တိုင်ထားပြီး ရှုစေပါတယ်။ ယထာပင်္စာဝိပဿနာ အဘိနိဝေသော ဟောတိတဲ့။ ထင်ရှားတဲ့အတိုင်း ရှုရမယ်ဆိုတဲ့ ဒေသနာအတိုင်းပဲ ဒီမှာ ထင်ရှားနေတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ ဖောင်းအာရုံ ပိန်အာရုံလေးကို ပင်တိုင်ထားပြီးတော့ ညွှန်ကြားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ ဖောင်းအာရုံ ပိန်အာရုံကို ရှုနေရင်းမှ တခြားအာရုံ ဒွါရဆိုတိုင်း ဆုံတိုင်း မျက်စိနဲ့ အဆင်မပြေဆုံရင် မြင်ခိုက် မြင်တာကိုရှု။ နားနဲ့ အသံနဲ့ဆုံရင် ကြားခိုက် ကြားတာကိုရှု။ နှာခေါင်းနဲ့ အနံ့နဲ့ဆုံရင် နံခိုက် နံတာ၊ မွှေးခိုက် မွှေးတာကိုရှု။ အဲဒီလို အရသာ စားသိခိုက်၊ တွေ့ထိရင် တွေ့ထိခိုက်၊ စိတ်ကူးခိုက်၊ စဉ်းစားခိုက်၊ ကြံစည်ခိုက်၊ သူ့အာရုံနဲ့ ဒွါရဆိုခိုက် ဆုံခိုက်လည်း ထင်ရှားလာရင် ထင်ရှားဆုံးအတိုင်းရှု။

ဝိပဿနာ အဲဒီလို ရှုနေတဲ့ အခါကာလကျတော့ ရှုမှတ်ရာ အာရုံခဏိကသမာဓိ ပေါ်မှာ ရှုစိတ်ကလေး၊ စွဲစွဲမြဲမြဲကပ်ပြီးတော့ မတည်သေးခင်တော့ဖြင့် နီဝရဏတရားတွေဆိုတာ မကင်းသေးဘူး။ တာမစ္ဆန္တ၊ ဗျာပါဒ၊ ထိနမိဒ္ဓ၊ ဥဒ္ဓစ္စ၊ ကုက္ကုစ္စ၊ ဝိစိကိစ္ဆာဆိုတဲ့ နီဝရဏတရားတွေဟာ ဝင်နေတယ်။ အဲဒီ နီဝရဏတရားတွေ ကင်းသွားအောင် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က မိမိရဲ့ခန္ဓာက ပေါ်လာသမျှသော ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်တရား နှစ်တရားတွေကိုလည်း မိမိက ရှုနေပြီး၊ ရုပ်က ထင်ရှားရင် ရုပ်ကို ရှုနေပြီး နှစ်ကထင်ရှားရင် နှစ်ကို ရှုနေပြီး၊ ပေါ်သမျှအာရုံကို မလွတ်အောင် မိမိက ရှုနေတဲ့အခါကျတော့ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်းဟာ စောစောကပြောတဲ့ ရှုမှတ်ရာအာရုံပေါ်မှာ ကပ်ပြီးတော့ တည်ကြည်မှုဆိုတဲ့ သမာဓိလေးဟာ ခဏိကသမာဓိတဲ့။ ဘာသမာဓိပါလိမ့်မလဲ။ ဝိပဿနာ ခဏိကသမာဓိ။

ရှုမှတ်ရာ အာရုံပေါ်မှာ မှတ်စိတ်လေးကပ်ပြီး တည်သွားတာ။ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်ရင် ဖောင်းအာရုံပေါ်မှာ၊ ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်ရင် ပိန်အာရုံပေါ်မှာ မှတ်စိတ်လေး ကပ်ကပ်ပြီးတော့ တည်သွားတဲ့ သမာဓိလေးဟာ တစ်ခဏလေး တစ်ခဏလေး တည်သွားတဲ့ အတွက်ကြောင့် သူ့ကို ခဏိကသမာဓိ။ အဲဒီသမာဓိလေး ထက်သန်အားကောင်းစွာ ရလာပြီဆိုရင် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မှတ်စရာလေးနဲ့ မှတ်သိနေတာ နှစ်ခုပဲ ကွဲကွဲပြားပြား သိလာလိမ့်မယ်။ မှတ်စရာလေးနဲ့ မှတ်သိနေတာ။ ဟိုက ဖောင်းနေတာလေးနဲ့ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုနေတာ။ ဟိုက ပိန်သွားတဲ့အာရုံလေးနဲ့ ပိန်တယ်လို့ ရှုနေတာ နှစ်ခုတည်းပဲ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဟိုက ဖောင်းနေတဲ့အာရုံလေးရယ်၊ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုသိစိတ်လေးရယ်၊ ပိန်တဲ့အာရုံလေးရယ်၊ ပိန်တယ်လို့ ရှုသိစိတ်လေးရယ်။ မှတ်စရာအာရုံလေးရယ်၊ မှတ်သိစိတ်လေးရယ်။ နှစ်ခုတည်းပဲ။ သူ ငါ ယောက်ျား မိန်းမ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုတာ အဲဒီမှာ မရှိဘူး။ ဟိုက မှတ်စရာအာရုံဆိုတဲ့ ရုပ်တရားလေးရယ်။ မှတ်သိမှုဆိုတဲ့ နှစ်တရားလေးရယ်။ အဲဒီ ရုပ် နှစ်ခုကလွဲပြီး တခြား ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ သူ ငါ ယောက်ျား မိန်းမဆိုတာတွေ ရှာလို့တွေ့သေးရဲ့လား။ ကျမ်းဂန်များမှာ-

ရုပ်နာမ်မှတစ်ပါး အခြားမရှိ

နာမရူပ မတ္တတော ဥဒ္ဓံ အညော သတ္တော ဝါ ပုဂ္ဂလော ခံ ဒေဝေါ ဝါ ဗြဟ္မာ ဝါ နတ္ထိတံ။

နာမရူပ မတ္တတော-နာမ်ရုပ်နှစ်ပါးမျှထက်၊ ဥဒ္ဓံ-အလွန်၊ အညော-အခြားတစ်ပါးသော၊ သတ္တောဝါ-သတ္တဝါသည်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂလောဝါ-ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း၊ နတ္ထိ-မရှိပါပေ။ နာမ်နဲ့ရုပ်-ရုပ်နဲ့နာမ်ကလွဲပြီးတော့ အခြားတစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ သူ ငါ ယောက်ျား မိန်းမဆိုတာ မရှိတူးတဲ့။ တကယ်ရှိ အဟုတ်ရှိနေတာက ဘာနဲ့ ဘာပါလိမ့်မလဲ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်အခု ခန္ဓာဉာဏ်စိုက်ပြီးတော့ ရှုနေတဲ့အခါကာလကျတော့ အဲဒီ ရုပ်နာမ် သဘာဝကို ကောင်းကောင်းပိုင်းပိုင်းခြားခြား သေသေချာချာ တွေ့နေပြီး တကယ်ကို သေသေချာချာ စူးစိုက်ရှုလေ သဘာဝလေးတွေ ထင်လာလေ၊ ဖောင်းတယ်ဆိုရင်လည်း ဝမ်းဗိုက်ဆိုတဲ့ သဏ္ဍာန်တွေ ပျောက်ပြီးတော့ တစ်ရွေ့ချင်း တစ်ရွေ့ချင်း တွန်းကန်တောင့်တင်း လှုပ်ရှား ရွေ့လျားနေတဲ့ သဘော။ ပိန်တယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ရွေ့ပြီး တစ်ရွေ့ တစ်ရွေ့ပြီး တစ်ရွေ့ ရွေ့ရွေ့လျော့လျော့သွားတဲ့သဘော။ အဲဒီသဘောလေး။ တကယ်ကို ဝါယောဓာတ်ရဲ့ သဘာဝလေးကို မြင်နေပြီ။ ဝမ်းဗိုက်ဆိုတဲ့ သဏ္ဍာန် ပျောက်ပြီးတော့ တကယ်သဘာဝ တွန်းကန်တောင့်တင်းနေတဲ့ သဘောလေးတွေ့တာ။

အဲဒီ တွန်းကန်တောင့်တင်း လှုပ်ရှား ရွေ့ရှားနေတာလေးဟာ ဓာတ်နဲ့ပြောမယ်ဆိုရင် ဝါယောဓာတ်ပါ။ အဲဒီလို တွန်းကန်တောင့်တင်းနေတဲ့ ဝါယောဓာတ်လေးက ရုပ်တရား၊ တွန်းကန်တောင့်တင်းနေတဲ့ သဘောလေးကို ရှုပြီး သိနေတာလေးက ဘာတရားလဲ၊ နာမ်တရား။ ကဲ-အဲဒီတော့ နာမ်နဲ့ ရုပ်က လွဲပြီးတော့ တခြားများ ရှိသေးရဲ့လား၊ ဘာမျှကို မရှိတော့ဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ သူ ငါ ယောက်ျား မိန်းမဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ နာမ်နဲ့ရုပ် အမှန်သိတဲ့ဉာဏ်ကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား ဒက်ထီအနေအားဖြင့် ရှုနေရင်းနဲ့ မသိရပေဘူးလား။ ဒါ ပုဗ္ဗဘာဂ မဂ္ဂင်တရားတွေ ပွားနေရင်းနဲ့၊ နာမ်နဲ့ရုပ်ကို ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိတဲ့ဉာဏ် ဒက်ထီတွေ့လာတယ်။

မှတ်စရာအကြောင်းရှိ၍ မှတ်သိမှု အကျိုးဖြစ်ရသည်

ဆက်လက်ပြီးတော့ ရှုဖွား အားထုတ် တဲ့အခါ ရှုပါများလာတဲ့အခါ ရှုစိတ် တည်ကြည်မှု သမာဓိတရားတွေဟာ

အားကောင်းလာပါတယ်။ တည်ကြည်မှု သမာဓိတရားတွေ အားကောင်းလာတဲ့ အခါကျတော့ ရှုစိတ်ကလည်း ရှုမှတ်ရာ အာရုံပေါ်မှာ မြဲနေတော့ ကာမစ္ဆန္ဒ၊ ဗျာပါဒ၊ ထိနမိဒ္ဓ၊ ဥဒ္ဓစ္စ၊ ကုတ္တုစ္စ၊ ဇိဗိကိစ္ဆာဆိုတဲ့ နိဝရဏတရားတွေ ဝင်ခွင့်မရတော့ဘူး။ ရှုမှတ်စိတ်က ရှုရာ အာရုံပေါ်မှာ ကပ်ပြီး အမြဲတည်နေတဲ့ အခါကျတော့ မှတ်စရာ အာရုံပေါ်မှာ ကြာကြာလေး မြဲလာတဲ့အခါကျတော့ ယောဂီရဲ့ဉာဏ်ထဲမှာ မှတ်စရာ အာရုံဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားလေး ရှိနေလို့ မှတ်သိမှုဆိုတဲ့ အကျိုးတရားလေး ဖြစ်နေရတာပါလား။

ဟိုက မှတ်စရာအာရုံလေး ရှိနေလို့ မှတ်သိမှုလေးဖြစ်ရတာ။ ဒီတော့ မှတ်စရာအာရုံလေးက အကြောင်း၊ မှတ်သိမှုလေးက အကျိုး။ အာရုံဆိုတဲ့ အကြောင်းသာ မပေါ်လာရင် မှတ်သိမှုဆိုတဲ့ အကျိုးရော ဖြစ်ပါဦးမလား၊ အဲဒီတော့ ဪ-ဒီမှတ်စရာ အာရုံအကြောင်းသာ မပေါ်ခဲ့ရင် မှတ်သိမှုဆိုတဲ့ အကျိုးလည်း မဖြစ်ပါပဲလား၊ ဖောင်းတာလေး ရှိနေလို့ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုသိမှု အကျိုးတွေ ဖြစ်နေတာ။ ပိန်အာရုံလေးရှိနေလို့ ပိန်တယ်လို့ ရှုသိမှု အကျိုးတွေ ဖြစ်နေတာ။ ဒီမှတ်စရာ အာရုံအကြောင်းသာ မပေါ်ခဲ့ရင် မှတ်သိမှုဆိုတဲ့ အကျိုးတရား မဖြစ်ပါဘဲကလား။ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ထင်လာလိမ့်မယ်။ ထိုင်တဲ့အခါမှာဆိုရင် လည်းပဲ ထိုင်ချင်စိတ်။ အဲဒီတော့ ထိုင်ချင်စိတ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းနာမ်တရား သူ့ကြောင့် ထိုင်မှုဆိုတဲ့ အကျိုးရုပ်တရား ဖြစ်ပြန်တယ်။ ထပြန်တော့လည်း ထချင်စိတ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းနာမ်တရားကြောင့် ထမှုဆိုတဲ့ အကျိုးရုပ်တရား ဖြစ်ရပြန်တယ်။ သွားပြန်တော့လည်း သွားချင်စိတ် နာမ်တရားကြောင့် သွားမှုဆိုတဲ့ ရုပ်အကျိုးတရား၊ ရုပ်ပြန်တော့လည်း ရုပ်ချင်တဲ့ အကြောင်းနာမ် တရားကြောင့် ရုပ်မှုဆိုတဲ့ ရုပ်အကျိုးတရား၊ အဲဒီမှာ အိပ်ချင်တော့လည်း အိပ်ချင်မှုဆိုတဲ့ နာမ်အကြောင်းတရားကြောင့် အိပ်မှုဆိုတဲ့ ရုပ်အကျိုးတရား၊ အဲဒီမှာ သူ့ရဲ့အကြောင်းကြောင့် သူ့အကျိုးဖြစ်နေတာပဲ။

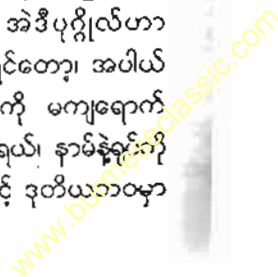
ရုပ်အကြောင်းကြောင့် နာမ်အကျိုး၊ နာမ်အကြောင်းကြောင့် ရုပ်အကျိုး။ ဒီရုပ်နာမ် အကြောင်းအကျိုးတွေ ဆက်စပ်ပြီးတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါန် ဖြစ်နေတာပါလားဆိုတာ ရှုနေရင်းနဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပေါ်နိုင် တယ်။ တည်ကြည်မှု သမာဓိတရားတွေ အားကောင်းလာရင် သူ့ဟာသူ ရှုနေရင်းနဲ့ကို ပေါ်တာ။ ဆင်ခြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှုနေရင်းနဲ့ကို သူ့ဟာသူ သဘောကျလာလိမ့်မယ်။ ကျေနပ်လာလိမ့်မယ်။ ဉာဏ်နဲ့ကို သိလာလိမ့်မယ်။ နောက် ဒီသမာဓိတရားတွေ ဒီထက် အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဆိုရင်လေ မိမိရဲ့ ဒီရရှိနေတဲ့ ဘဝကိုပဲ အတိတ်ကကောင်းမှုဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားတွေ ပြုခဲ့လို့ ကုသိုလ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတရား ငါ ပြုခဲ့လို့ ဒါနကောင်းမှု အကြောင်းတရားတွေ ပြုခဲ့လို့ ငါ ဒီဘဝမှာ လူဖြစ်လာမှု ကောင်းတဲ့ဘဝ ရမူ၊ သုဂတိဘဝ ရမူဆိုတဲ့ အကျိုးတရားတွေ ဖြစ်နေတာ ပါလား။

ကြောင်းကျိုးသိတော့ အတိတ်ကသာ ငါ မကောင်းတဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်ဝါဒကိုလက်မခံပြီ အကြောင်းတွေ ပြုခဲ့လို့ရှိရင် ငါ ဒီဘဝမှာ ဆိုးကျိုးတွေ ခံစားနေရမှာ။ အဲဒီတော့ အတိတ်က ကောင်းတာတွေ ပြုခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ ကောင်းကျိုးတွေ ရနေတယ်။ အတိတ်က မိမိကောင်းတာတွေပြုခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ မိမိကောင်း ဖကောင်းနဲ့ တွေ့နေရတယ်။ အတိတ်က ကောင်းတဲ့အကြောင်းတရားတွေ ကုသိုလ်တွေ ပြုခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့ ဒီဘဝမှာ ဆရာကောင်း၊ သမား ကောင်းနဲ့ ငါ့မှာ တွေ့နေရပါလား။ အတိတ်ကသာ မိမိက မကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြုခဲ့ရင် ငါ ဒီဘဝမှာ ဆိုးကျိုးတွေ ခံနေရမှာပါလားဆိုတာ သူ့အကြောင်းကြောင့် သူ့အကျိုးဖြစ်လာတာတွေကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဉာဏ်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလာပြီဆိုရင် အားလုံး သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကို ဗြဟ္မာကြီးက ဖန်ဆင်းတယ်၊ ထာဝရဘုရားက ဖန်ဆင်းတယ်၊ တန်ခိုးရှင်က ဖန်ဆင်းတယ် စသည်ဖြင့် အဲဒီလို ဖန်ဆင်းတဲ့ ဝါဒတွေကိုရော လက်ခံနိုင်ပါဦး မလား။ တကယ့်ကို ဟောဒီမှာ အကြောင်းနဲ့အကျိုး ဆက်စပ်ဖြစ်တဲ့ဉာဏ်သာ

နိုင်နိုင်နိုင် ဖြစ်ပါစေ၊ အဲဒီဉာဏ်ကို တကယ်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြစ်ပြီဆိုရင် သာကီပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘယ်တော့မှ သူ့မှာ သက်ရှိသက်မဲ့ သတ္တဝါတွေကို အဝရက ဖန်ဆင်းတာ၊ ဗြဟ္မာကြီးက ဖန်ဆင်းတာ၊ သိဝက ဖန်ဆင်းတာ စသည်ဖြင့် ဖန်ဆင်းတာနဲ့စပ်ပြီး ပြောလာရင် ဘယ်လိုမှကို လက်မခံနိုင် တာဘူး။

တက့ကြောင့်လဲဆိုတော့ အကြောင်းဇာင်းပြီးတော့ အကျိုးမဖြစ်နိုင် ဆိုတာ သိနေလို့ပဲ။ အကြောင်းကြောင့်သာ အကျိုးဖြစ်ရတာ။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တို့မှာ အကြောင်းနဲ့အကျိုးကို သိလာနိုင်တဲ့ ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်းဟာ ဘယ်ရာအာရုံ အကြောင်းရှိနေလို့သာ မှတ်သိမှုလေးတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်ရာအာရုံ အကြောင်းသာ မရှိလို့ရှိရင် မှတ်သိမှုဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား မိမိရရ သိလာတယ်။ အဲဒီလို သိလာပြီဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အကြောင်းနဲ့အကျိုးကို သိတဲ့ဉာဏ်ကို ရနေတာပါပဲ။

ဉာဏ်နှစ်ပါးစုံမှ နာမ်နဲ့ရုပ်ကို သိတဲ့ဉာဏ်ရယ်၊ အကြောင်းနဲ့ စူဠသောတာပန် အကျိုးကို သိတဲ့ဉာဏ်ရယ်၊ ဒီဉာဏ်နှစ်ပါးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြစ်ပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စူဠ သောတာပန်တဲ့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ စူဠသောတာပန် ဆိုတာက သောတာပန် အငယ်စားလေး။ သောတာပန် အငယ်စားလေး ဖြစ်ပြီ ဆိုရင် ကိုပဲ ဒုတိယဘဝမှာ အပါယ်ဆင်းရဲ လွတ်ပါတယ်။ မဟာသောတာပန် မဖြစ် သေးဘူး။ မဟာသောတာပန် ဆိုတာက ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ရင့်ကျက် ပြည့်ပြီဆိုမှ အရိယာမဂ်ဉာဏ်လေးနဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် ဒုက္ခ၊ သမုဒယ၊ နိရောဓ၊ မဂ္ဂဆိုတဲ့ အမှန်တရားလေးပါး သိလိုက် မြင်လိုက် ပြီဆိုရင်၊ ဆင်းရဲငြိမ်းတဲ့ အဲဒီနိဗ္ဗာန်ကို မြင်လိုက်ရပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မဟာသောတာပန်ပဲ။ အဲဒီ မဟာသောတာပန် ဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့၊ အပါယ် ဆင်းရဲတွေ လုံးဝငြိမ်းပြီ။ ဘယ်တော့မှ အပါယ်ဆင်းရဲကို မကျရောက် နိုင်တော့ဘူး။ ဟောဒီ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးကို သိတဲ့ဉာဏ်ရယ်၊ နာမ်နဲ့ရုပ်ကို သိတဲ့ဉာဏ်ရယ်။ ဒီဉာဏ်နှစ်ပါးရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာကတော့ဖြင့် ဒုတိယဘဝမှာ

သုဂတိဘဝကိုရဖို့ ကိန်းသေမြဲပြီ။ ဒါ ဘယ်မှာဟောထားတာလဲဆိုရင်
ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ-

ဣမိနာ ပန ဉာဏေန သမ္ဗန္ဓာဂတော ဝိပဿကော ဗုဒ္ဓဿ
သနေ လဒ္ဓသာသော လဒ္ဓပတိဋ္ဌော နိယတဂတိကော ဣ
သောတာပန္နောနာမ ဟောတိ။

ဣမိနာ ပန ဉာဏေန-ဤနာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ ပစ္စယပရိစ္ဆေဒ
ဉာဏ် နှစ်ပါးနှင့်၊ သမ္ဗန္ဓာဂတော-ပြည့်စုံသော၊ ဝိပဿကော-ဝိပဿနာရှု
သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ ဗုဒ္ဓသာသနေ-မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာ
တော်မြတ်၌၊ လဒ္ဓသာသော-ရအပ်သော သက်သာရာရှိသည်ဖြစ်၍၊ လဒ္ဓပတိ
ဋ္ဌော-ရအပ်ပြီးသော ထောက်ရာ တည်ရာ ရှိသည်ဖြစ်၍၊ နိယ တဂတိကော-
ကိန်းသေမြဲသော ဂတိရှိသော၊ စူဠသောတာပန္နောနာမ-စူဠသောတာပန်
မည်သည်၊ ဟောတိ-စင်စစ်မသွေ ဖြစ်ပါပေတော့သတည်း။

သာဓု-သာဓု-သာဓု။

နာမ်နဲ့ရပ်ကို ပိုင်းခြားသိတဲ့ဉာဏ်ရယ်၊ အကြောင်းနဲ့အကျိုးကို
ပိုင်းခြားသိတဲ့ဉာဏ်ရယ် ဒီဉာဏ်နှစ်ပါး ပြည့်စုံလျှင် စူဠသောတာပန်ဖြစ်ပြီး
သာသနာတော်မှာ အားကိုးရာရသွားပြီ၊ ထောက်ရာတည်ရာရသွားပြီ၊ ဒုတိယ
ဘဝမှာ အပါယ်မကျနိုင်တော့ဘူး။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ရုပ်နာမ်နှစ်ဝ၊ ကြောင်းကျိုးမျှ၊ သိက စူဠသောတာ
ဂတိမြဲရ၊ ပါယ်မကျ၊ မိန့်ဟ ဝိသုဒ္ဓိမှာ။

အေး-ဒီ စူဠသောတာပန် ဖြစ်ပြီဆိုရင် သူ့ရဲ့ ဒုတိယဘဝမှာ
ဂတိမြဲပြီ။ သုဂတိဘဝကို ရဖို့သေချာပြီ၊ အပါယ်လွတ်ဖို့ သေချာပြီ။ ဒါ
အောက်ထစ် ဝိပဿနာအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ အနည်းဆုံး ဆယ်ရက်
လောက် အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ ဒီစူဠသောတာပန်လောက် ဖြစ်အောင်
ကြိုးစားဖို့ သိပ်လိုတယ်ဗျာ။ ကြိုးစားမှ၊ မကြိုးစားလို့လည်း ဖြစ်မှာမဟုတ်
ဘူး။ အနည်းဆုံး ဒီနာမ်နဲ့ ရုပ်ကို ပိုင်းခြားသိတဲ့ဉာဏ်၊ အကြောင်းနဲ့အကျိုးကို
ပိုင်းခြားသိတဲ့ဉာဏ်၊ ဒီဉာဏ်နှစ်ပါးလောက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြစ်ပြီဆိုရင် အဲဒီ

ပုဂ္ဂိုလ် ဒုတိယဘဝ အပါယ်လွတ်ပြီ။ ကိန်းသေမြဲပြီ မိမိတို့။ ဒုတိယဘဝ
ငါတော့ဖြင့် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဆိုတဲ့ အပါယ်လေးပါး
လွတ်ပြီ။ ငါတော့ဖြင့် ကောင်းတဲ့သုဂတိဘဝရဖို့ သေချာပြီလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
တစ်ခါတည်း စိတ်ချလက်ချ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ဖို့ပဲ။

ဒါကြောင့် မိမိတို့ရှုပွား အားထုတ်တဲ့ အခါကာလမှာ သေသေ
ချာချာ ရိုရိုသေသေ ဆရာသမားညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ထိုင်တဲ့အခါ ထိုင်အာရုံ
ထဲမှာ မိမိရှုစိတ်ကလေး နေအောင်၊ ရပ်တဲ့အခါမှာလည်း ရပ်တဲ့အာရုံထဲမှာ
မိမိရှုစိတ်ကလေး နေအောင်၊ လျောင်းတဲ့ အိပ်တဲ့အခါမှာလည်း လျောင်းတဲ့
အိပ်တဲ့ အာရုံအထဲမှာ မိမိရဲ့ရှုစိတ်ကလေး နေအောင် ပွဲစွဲမြဲမြဲကပ်ပြီးတော့
တည်နေအောင် ကြိုးစားပြီးတော့ ရှုဖို့ ပွားဖို့ရာ တကယ်လိုအပ်ပါတယ်
ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ။

သာမန်ကာလျှံကာရှုရင်တော့ သာမန်ကာလျှံကာ ဖြစ်မှာပဲ။ အမှတ်
ဖြစ်ရုံလောက်၊ လူမြင်ကောင်းရုံလောက် အားထုတ်ရင် လူမြင်ကောင်းနဲ့
လောက် ဖြစ်မှာပဲ။ တကယ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံထဲမှာ မိမိရဲ့စိတ်ကို
သွင်းပြီးတော့ ကြိုးစားပြီး ရှုမှတ်ရင် ဒီဆယ်ရက်လောက်နဲ့လည်း အကြောင်းနဲ့
အကျိုး သိတဲ့ဉာဏ်၊ ရုပ်နာမ်ကို ပိုင်းခြားသိတဲ့ဉာဏ်၊ ဒီဉာဏ်နှစ်ပါးကတော့ဖြင့်
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် တစ်ပတ်အတွင်းမှာကို ဖြစ်နိုင်
တယ်။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ် ဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်ကြိုးစား
ပြီးတော့ တကယ်အလုပ်လုပ်ပါ။ တကယ်ကြိုးစားပြီး တကယ်အလုပ်လုပ်ပြီး
ဆိုရင်တော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ဒီတစ်ပတ်အတွင်း၊ ဆယ်ရက်အတွင်းနဲ့ပဲ ဒီဉာဏ်
နှစ်ပါးကို ပြည့်စုံပြီးတော့ စူဠသောတာပန် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီကနေပြီး ဘုန်းကြီးတို့ ဆက်ပြီး ကြိုးစားအားထုတ်တဲ့အခါ
ကာမစ္ဆန္တ ဗျာပါဒ စတဲ့ နိဝရဏတရားတွေကလည်း ကင်းနေတဲ့အခါကျတော
ရှုမှတ်ရတဲ့အခါမှာ ထိုင်ပြီးတော့ ရှုမှတ်ပြီဆိုရင်လည်း တစ်နာရီ၊ တစ်နာ
ကျော်ကျော် အေးအေးဆေးဆေးမှတ်နိုင်တာပဲ။ စကြာလျှောက်ပြီးတော
ရှုမှတ်ပြီဆိုရင်လည်း စကြာအမှတ်ထဲမှာ အာရုံမိလာပြီ။ ဟိုဘုန်းကလဲ့ ဝိတ်စေ
ပျံ့လွင့်ပြီးတော့ မနေတော့ဘူး။ ထိုင်ပြီဆိုရင်လည်း မျက်စိမှိတ်လိုက်တာ

ထိုင်အာရုံထဲမှာ ဖောင်းမှုပိန်မှု အာရုံပေါ်မှာ ကန်းပြီးမိနေတာပဲ။ စကြာလျှောက်ပြီး ဆိုရင် ကြွမှု လှမ်းမှု ချမှု အာရုံပေါ်မှာ မှတ်စိတ်လေး ကပ်ပြီးတော့ တည်နေပြီ။ ရပ်ပြီးရှုမှတ်ပြီဆိုရင်လည်း ရပ်တဲ့အာရုံထဲမှာ မှတ်စိတ်လေးကပ်ပြီးတော့ တည်နေပြီ။ လျောင်းပြီး ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း လျောင်းတဲ့အာရုံထဲမှာ ရှုစိတ်လေးဟာ စွဲစွဲမြဲမြဲကပ်ပြီး တည်နေပြီ။

ရှုမှတ်ရင်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တထင်သည် အဲဒီလို ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်းဟာ ရှုမှတ်စရာ အာရုံပေါ်မှာပဲ မှတ်စိတ်လေးဟာ ကပ်ပြီးတော့ တည်နေတဲ့ အခါ မှတ်စရာ အာရုံလေးရဲ့ မမြဲတဲ့သဘော၊ အသစ်အဟောင်း ပြောင်းလဲဖြစ်နေတဲ့သဘောကို သူတွေ့လာတယ်။ ဖောင်းတာလေး ပြီးသွားရင် ပိန်တာလေး အသစ်ဖြစ်လာတယ်။ ပိန်မှုလေး ပြီးသွားရင် ဖောင်းမှုလေး အသစ်ဖြစ်လာတယ်။ စောစောကတော့ ဖောင်းတာကနေ ပိန်သွားတယ်၊ ပိန်တာကနေ ဖောင်းလာတယ်လို့ သူထင်နေတယ်။ အခုကျတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဖောင်းတာလေး ပြီးသွားပြီ။ မရှိတော့ဘူး။ ပိန်တာလေး အသစ်ဖြစ်လာပြန်တယ်။ ပိန်အာရုံလေး မရှိတော့ပြန်ဘူး။ ပျက်သွားပြီ။

ဖောင်းတာလေး အသစ်ဖြစ်လာတယ်။ သူ့မှာ အသစ်အဟောင်း ပြောင်းပြီး ဖြစ်နေတဲ့သဘောကို ဉာဏ်က သဘောကျတယ်။ စဉ်းစား ယူတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဘုန်းကြီး စဉ်းစားယူတတ်အောင် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဉာဏ်ထဲမှာ ဒီလိုပေါ်လာအောင် ရှုမှတ်ဖို့ ဘုန်းကြီး ရှေ့ကနေ ကြောင်းပြနေတာ။ မိမိရှုမှတ်နေတဲ့ အခါကာလမှာ အမှတ်ဖြစ်ရုံလေး မှတ်နေရင်၊ မှတ်ကောင်းရုံလေး မှတ်နေလို့ကတော့ သမာဓိပဲ ရှိမယ်။ ထိုင်ကောင်းနေရုံလေး ထိုင်နေလို့ကတော့ သမာဓိပဲ ဖြစ်မယ်။

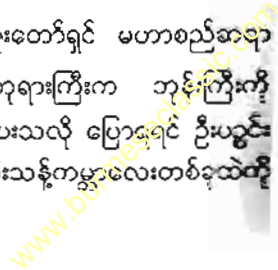
အဲဒီတော့ ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း မှတ်စရာ အာရုံလေးဟာ ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာသိဖို့ ဉာဏ်ပါဖို့ လိုတယ်။ မှတ်သိနေတဲ့ သိစိတ်ကလေးကလည်း ကြည့်ပေါ့။ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်ပြီးတာနဲ့ သူမရှိတော့ဘူး။ နောက်တစ်ခါ ပိန်တဲ့အာရုံပေါ်လာရင် ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာ အဲဒါ

မှတ်စိတ်အသစ်ကလေးပဲ။ ဟိုကလည်း အာရုံအသစ်ကလေး၊ ဒီကလည်း မှတ်စိတ်အသစ်ကလေးပဲ။ ရှုမှတ်ပြီးတာနဲ့ ပိန်တာကလေးကလည်း မရှိတော့ဘူး။ ပျက်သွားပြီ။ နောက်တစ်ခါ ဖောင်းမှုဆိုတာ အသစ်ပေါ်လာပြန်တယ်။ ဟော-ဒီက သိမှုလေးကလည်း ပျက်သွားပြီ။ နောက်တစ်ခါ ဖောင်းမှုပေါ်လာတော့ ဖောင်းတာကို ရှုတဲ့စိတ်ကလေးကလည်း အသစ်ဖြစ်လာပြန်တယ်။

အဲဒီလို အဟောင်းပျောက်သွားပြီး အသစ်ဖြစ်လာလိုက်၊ အဟောင်းပျောက်သွားပြီး အသစ်ဖြစ်လာလိုက်။ အဲဒီမှာ ရှုမှတ်စရာ အာရုံတွေရဲ့ မမြဲတဲ့သဘော၊ အသစ်အဟောင်း ပြောင်းလဲပြီးတော့ ဖြစ်နေတဲ့သဘောကို ဉာဏ်ထဲမှာ ကျကျနနကို သိလာလိမ့်မယ်။ တချို့ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များဆိုရင် စကြာလျှောက်ရင်းနဲ့ သဘောကျတယ်။ ညာလှမ်းတယ်၊ ဘယ်လှမ်းတယ် ရှုနေတဲ့အခါကျတော့ ညာခြေတစ်လှမ်း လှမ်းပေးလိုက်၊ သူမရှိတော့ဘူး။ ညာခြေလှမ်း ပျက်သွားပြီ။ နောက်တစ်ခါ ဘယ်ခြေတစ်လှမ်း အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာလိုက်၊ ဘယ်ခြေလှမ်းက တစ်ခါတည်း လှမ်းပြီးလို့ ကုန်ဆုံးသွားပြီဆိုရင် နောက်တစ်ခါ ညာခြေတစ်လှမ်း အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာလိုက်။

အဲဒီတော့ တစ်လှမ်း အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာလိုက်၊ တစ်လှမ်း ပျက်သွားလိုက်။ တစ်လှမ်း အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာလိုက် တစ်လှမ်း ပျက်သွားလိုက်နဲ့ အဲဒီမှာ စကြာလျှောက်ရင်းနဲ့ပဲ ခြေလှမ်းတွေရဲ့ အသစ်အဟောင်း၊ အသစ်အဟောင်း ပြောင်းဖြစ်နေတာလေးတွေကိုလည်း ဉာဏ်ထဲမှာ ဒက်ထီ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါ သေသေချာချာပဲ၊ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ၊ သေသေချာချာကို ဉာဏ်ထဲတွေ့လာမှာ။ တကယ်အားထုတ်ပါ။ ရိုရိုသေသေရှုမှတ်ပါ။ မိမိတို့ လူမြင်ကောင်းရုံလေး မရှုပါနဲ့။ ဘယ်သူ့မျှကို ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်နဲ့။

သီးသန့်ကမ္ဘာကလေးထဲ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာ
ရောက်နေမှ ဉာဏ်ဖြစ်မည် တော်ဘုရားကြီးက ဘုန်းကြီးကို
အားပေးသလို ပြောရင် ဦးပဉ္စင်း
တဲ့၊ တရားတိုက်ကို ရောက်လာတဲ့အခါမှာ သီးသန့်ကမ္ဘာလေးတစ်ခုထဲတို့

ရောက် နေတယ်လို့ သဘောထားပြီး အားထုတ်တဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝလျစ်လျူ ရှုထားလိုက်။ ကိုယ်ရှုမှတ်ရတဲ့ အရှင်အာရုံပေါ်မှာပဲ ဦးပဉ္စင်း စိတ်ကို ညွတ် ထား။ ထိုင်ရင် ထိုင်အာရုံထဲ ညွတ်ထားတဲ့။ ရပ်ရင် ရပ်အာရုံထဲ ညွတ်ထား။ သွားရင် သွားအာရုံထဲ ညွတ်ထား။ လျောင်းရင် လျောင်းအာရုံထဲ ညွတ်ထား။ ကိုယ်ရှုမှတ်ရာ အာရုံလေးပေါ်မှာ ညွတ်ထားလိုက်တဲ့။

အဲဒီလို စိတ်ကလေး ညွတ်ထားလို့ စိတ်က ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူး။ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်လေး စွဲစွဲမြဲမြဲကပ်ပြီးတော့ တည်နေပြီဆိုရင် ခုပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ရှုမှတ်ရာ အာရုံလေးရဲ့ အသစ်အဟောင်း ပြောင်းလဲပြီး ဟော-ဖြစ်နေတဲ့သဘော၊ မမြဲတဲ့သဘောတွေ ဉာဏ်ထဲ မတွေ့ရပေဘူးလား။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီလို အဟောင်းအသစ် ပြောင်းလဲဖြစ်ပြီးတော့ နေလို့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့်ဆိုလို့ ဆင်းရဲတဲ့သဘောကိုတွေ့ လာတယ်။ တစ်ခုမျှတည်မြဲနေတာ မရှိဘူး။ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်၊ ပေါ်လိုက် ပျောက် လိုက်နဲ့။ မိမိက အားလုံးဟာ မြဲနေတယ်လို့ ထင်ပြီးတော့ ကောင်းစားတယ်၊ ချမ်းသာတယ်လို့ ထင်နေတာ။ တကယ်အခုဉာဏ်နဲ့ စိုက်ပြီးတော့ ခန္ဓာရှုနေတဲ့ အခါကျတော့ တစ်ခုမျှတည်မြဲနေတာ မရှိဘူး။ အသစ်အဟောင်း ပြောင်းဖြစ် နေတာချည်းပဲ။ ဖြစ်ပြီးပျက်၊ ဖြစ်ပြီးပျက် နေတာချည်းပဲ တွေ့ရတဲ့အခါကျတော့ ချမ်းသာတယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဆင်းရဲတုံးကြီးပဲ တွေ့လာတယ်။

နောက်ပြီးတော့ အကောင်အထည်ခြပ်ဆိုတာ ဘာမျှမရှိဘူး။ အကောင်အထည် မဟုတ်တဲ့သဘောကိုလည်းပဲ တစ်ခါတည်း သေသေချာချာ တွေ့လာတယ်။ သူ့သဘောလေးနဲ့ သူပဲ၊ ဘာမျှအကောင်အထည်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အတ္တဆိုတာ မရှိဘူး။ သူ့သဘောလေးနဲ့သူ ဖြစ်နေတဲ့၊ အစိုးမရတဲ့ အနတ္တသဘောဆိုတာကို ဉာဏ်နဲ့ သေချာရှုနေရင်းနဲ့ တွေ့လာလိမ့်မယ်။ သုံးသပ်ပြီးတော့လည်း တွေ့လာလိမ့်မယ်။

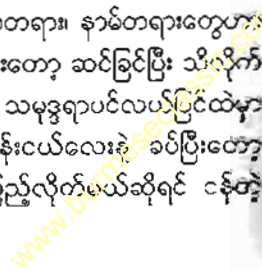
တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရှုမှတ်နေရင်းနဲ့ပဲ ဆင်ခြင်ပြီးတော့လည်း တွေ့လာ ဦးမယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်နေပြီဆိုရင် ရုပ်နာမ်ကို သုံးသပ်ပြီးတော့ သိတဲ့ဉာဏ် ခေါ်တယ်။ တကယ့်ကို ဟိုလို ဝိပဿနာဉာဏ်ကြီးနဲ့ တွေ့သေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူက သုံးသပ်ပြီး တွေ့နေတာ။ ဆင်ခြင်ပြီး တွေ့နေတာ။ သူက တစ်ခုပျောက်

သွားပြီး နောက်တစ်ခု ဖြစ်လာလို့ မမြဲဘူး။ ပြောင်းလဲနေတယ်။ ဒါလေးတွေကို သူ့ဆင်ခြင်ပြီး တွေ့နေတာ။ ဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ ကျမ်းဂန်များမှာ ဘယ်လိုဖွင့်ပြလဲ ဆိုတော့-

တစ်ခုမမြဲတာတွေက - ကေ သင်္ခါရဿပိ အနိစ္စတာယ အကုန်မမြဲတာတွေသည် ဒိဋ္ဌာယ သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာတိ အဝသေသေသု နယတော မနသိ ကာရော ဟောတိ။

ကေ သင်္ခါရဿပိ-တစ်ခုသောရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရ၏။ အနိစ္စတာယ- မမြဲတဲ့သဘောကို။ ဝါ-ကုန်ဆုံး ချုပ်ပျောက်သွားတဲ့သဘောကို။ ဒိဋ္ဌာယ- ရှုမြင်အပ်သည်ရှိသော်၊ ဝါ-ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ရှုမြင်လိုက်သည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာတိ-အလုံးစုံသော ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတရားတို့ မမြဲကုန်ဟူ၍ အဝသေသေသု-ကြွင်းသော သင်္ခါရတရားတို့၌၊ နယတော -နည်းနိုသော အားဖြင့်၊ မနသိကာရော-နလုံးသွင်းခြင်းသည်၊ ဟောတိ-ပြင်ပါပေတံ။ မိမိက ရှုမှတ်နေတယ်။ တစ်ခုသောအာရုံကို ရှုမှတ်ရင်းနဲ့ ယခုလို မမြဲဘဲနဲ့ အသစ် အဟောင်း ပြောင်းလဲပြီးတော့ ဖြစ်နေတဲ့သဘောပဲလို့ မိမိက မှုနေရင်းနဲ့ နလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပြီးတော့ သဘောကျသွားပြီဆိုရင် သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စ- အလုံးစုံသော ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေဟာ အနိစ္စ-မမြဲတဲ့သင်္ခါရတွေချည်း ပဲလို့ အဲဒီလို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီးတော့ မမြဲတာကို သိလိုက်တယ်။ အဲဒါကို သမ္မသနဉာဏ်လို့ ခေါ်တယ်။ သုံးသပ်ဆင်ခြင်သိတဲ့ဉာဏ်။

စကြိုလျှောက်ရင်းပဲဖြစ်စေ၊ ကိုယ်က ခြေတစ်လှမ်းပြီးရင် တစ်လှမ်း ပျက်သွားလိုက်၊ တစ်လှမ်း ဖြစ်လာလိုက်၊ တစ်လှမ်း ပျက်သွားလိုက်။ ဒါလေး ကို ကျေနပ်သဘောကျသွားပြီဆိုရင် အားလုံး ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေဟာ မမြဲတဲ့တရားတွေချည်းပဲလို့ အဲဒီလို နလုံးသွင်းပြီးတော့ ဆင်ခြင်ပြီး သိလိုက် တာ။ ဘာနဲ့ဥပမာပြောရမလဲဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ရေတွေကို တစ်နေရာကနေပြီးတော့ ဇွန်းငယ်လေးနဲ့ ခပ်ပြီးတော့ သောက်ကြည့်လိုက်မယ်။ သို့မဟုတ် လျက်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ငန်တဲ့

အရသာ တွေ့မယ်။

အဲဒီတော့ ငန်တဲ့အရသာကို ဒီတစ်နေရာက ရေလေးကို ခပ်ငြီးတော့ သောက်ကြည့်လို့ ငန်တဲ့အရသာ တွေ့လို့ရှိရင် ခြောက်-သမုဒ္ဒရာထဲရှိတဲ့ ရေတွေဟာ အားလုံး ရေငန်တွေပါပဲလားလို့ သုံးသပ်ပြီးတော့ သိလိုက်တာ။ ဒီတစ်နေရာက ရေငန်တာလေးကို တွေ့လိုက်လို့ အားလုံး သမုဒ္ဒရာထဲရှိတဲ့ ရေတွေဟာ အားလုံး ရေငန်တွေပဲလို့ ဒီလိုသုံးသပ် ဆင်ခြင်ပြီး သိလိုက်သလို အခုလည်း မိမိက စကြိုလျှောက်ရင်းပဲ ဖြစ်စေ၊ ထိုင်ပြီးရှုမှတ်ရင်းနဲ့ပဲ ဖြစ်စေ ရပ်ပြီးရှုမှတ်ရင်းနဲ့ပဲဖြစ်စေ ဒီရုပ်တရား နာမ်တရားတွေဟာ မမြဲဘဲနဲ့ အဟောင်းအသစ် ပြောင်းလဲဖြစ်နေတဲ့ သဘောတွေချည်းပါပဲလားလို့ မမြဲတဲ့တရားတွေချည်းပါပဲလားလို့ မိမိက တစ်ခုသော အာရုံလေးကို မမြဲတာမြင်လိုက်တာနဲ့ပဲ။ ရုပ်နာမ်မဲ့ သင်္ခါရတရားတွေ အားလုံးဟာ မမြဲတဲ့သဘောချည်းပဲလို့ ဒီလို ဆင်ခြင်ပြီးတော့ သိလိုက်တာကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီးတော့ သိတဲ့ဉာဏ်လို့ ခေါ်တယ် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ။

အဲဒီဉာဏ်တွေဖြစ်အောင် ပွားတယ်ဆိုတာလည်း ဘာတရားတွေ ပွားတာလဲဆိုတော့ စောစောက ဘုန်းကြီးပြောခဲ့တဲ့ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ်လို့ဆိုတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေ ပွားတာ။ လောကီဖြစ်တဲ့ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေ ပွားနေရင် နာမ်နဲ့ရုပ်ကို ပိုင်းခြားပြီး သိတဲ့ဉာဏ်၊ အကြောင်းနဲ့အကျိုးကို ပိုင်းခြားသိတဲ့ဉာဏ်။ အားလုံး ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေရဲ့ မမြဲတဲ့သဘော ဆင်းရဲတဲ့သဘော၊ အစိုးမရတဲ့သဘောကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီးတော့သိတဲ့ဉာဏ်။

ဒီ ဝိပဿနာဉာဏ်လေးတွေ အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပြီးတော့ ဒီဉာဏ်တွေကနေမှစပြီးတော့ အနုလောမဉာဏ်တိုင်အောင်၊ ရှုမှတ်ပွားများပြီးတော့ အားထုတ်လိုက်တာ။ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး-ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂင်တရားတွေ ပွားများလိုက်တာ ဒီဉာဏ်တွေထိအောင် ပြည့်စုံလာတယ်။

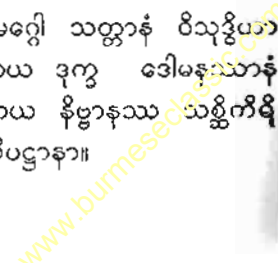
အဲဒီ အနုလောမဉာဏ်မှတစ်ဆင့် နိဗ္ဗာန်ဆီသို့ ဦးတည်သွားပြီးတော့ နေတဲ့ ပုထုဇဉ်အန္တယ်ကို ဖြတ်ပြီးတော့ အရိယာနယ်ထဲကို ပြေးသွားနေတဲ့ ဂေါတြဘူဉာဏ်။ အဲဒီဉာဏ် ပြည့်စုံသွားတဲ့ အခါကျတော့မှ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ထဲကို တစ်ခါတည်း ပြေးဝင်ဆိုက်ရောက်သွားတဲ့ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ဖြစ်တာ။

အခု ယောဂီများကို ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြစ်ပုံလေးတွေကို၊ သုံးဉာဏ်ပဲ ဉာဏ်အကျဉ်းချုပ်လေး ဘုန်းကြီး ပြောသွားတာ။ မနက်ဖြန်ကိုလည်းပဲ ဥဒယဗ္ဗဉာဏ်က စပြီးတော့ အကျဉ်းချုပ်လေးကို ဘုန်းကြီး ပြောသွားမယ်။ ဒီအရိယာမဂ်ဉာဏ်ကို ရသည့်ထိအောင် အကျဉ်းချုပ်လေးကို ပြောသွားမယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးကို ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ရင် ဉာဿ အဓိဂမာယ-အရိယာမဂ်ဉာဏ်ကိုလည်း ရစေနိုင်တယ်တဲ့။ ဒီတော့ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ကို ရရှိအတွက် လောကုတ္တရာဖြစ်တဲ့ အရိယာမဂ်ကို ပွားရမှာလား။ လောကီ မဂ္ဂင်ကို ပွားရမှာလား။ လောကီမဂ္ဂင်ဖြစ်တဲ့ ဒီ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ် ခေါ်တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအကျင့်တရား ပွား။ ပွားလို့ရှိရင် အခုပြောတဲ့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒ-နာမ်နဲ့ရုပ်ကို ပိုင်းခြားသိတဲ့ဉာဏ်မှ စပြီးတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့် ရင့်ကျက်ပြည့်စုံပြီးတော့ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ထိအောင် မရနိုင်ပေဘူးလား။ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ထိအောင် ရနိုင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက -

မူလပုဗ္ဗ၊ အရိယ၊ သုံးဝမဂ္ဂင်မြတ်။
ဖြစ်ပွားစေလျှင်၊ ဤမဂ္ဂင်၊ ပြေးဝင်နိဗ္ဗာန်ဓာတ် တဲ့။
ဒီ ပုဗ္ဗဘာဂ မဂ္ဂင်တရားတွေ ပွားများလို့ အားလုံးပြည့်စုံသွားပြီးဆိုရင် အရိယာမဂ်ထိအောင်၊ နိဗ္ဗာန်ထိအောင် မျက်မှောက်ပြုပြီးတော့ သွားနိုင်တယ်။ အရိယာမဂ်ကို ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ ကဲ-ဒီဆောင်ပုဒ်လေးကို ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒီကနေ့ တရားလေး သိမ်းကြဦးစို့နော်။ ဆောင်ပုဒ်။ ။ မူလ၊ ပုဗ္ဗ၊ အရိယ၊ သုံးဝမဂ္ဂင်မြတ်။

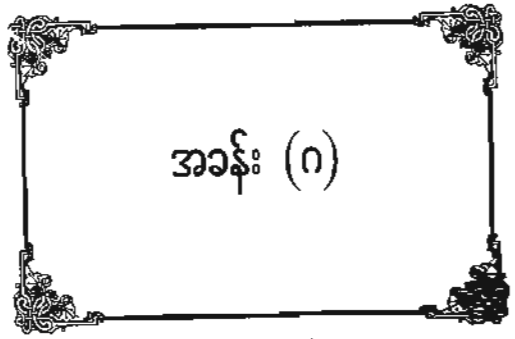
ဖြစ်ပွားစေလျှင်၊ ဤမဂ္ဂင်၊ ပြေးဝင်နိဗ္ဗာန်ဓာတ်။
နောက်ဆုံးအရိယာ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ရော မရနိုင်ပေဘူးလား။
ဒါ့ကြောင့်-

ကောယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ၊ သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ
သောက ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ ဒုက္ခ ဒေါမနုဿာနံ
အတ္ထဂံမာယ ဉာယဿ အဓိဂမာယ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကိရိ
ယာယ ယဒိဒံ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ။

ဘိက္ခုဝေ-ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့၊ စတ္တာရော-လေးဖီး
 ကုန်သော၊ ယဒိခံ ယေက္ကမေ သတိပဋ္ဌာနာ-စွဲမြဲသော အမှတ်ရမှု သတိစွဲမြဲမှု
 ဟူသော အကြင်သတိပဋ္ဌာန်တို့သည်၊ သန္တိ-ရှိကုန်၏၊ အယံ-စွဲမြဲသော
 အမှတ်ရမှု သတိစွဲမြဲမှု သတိပဋ္ဌာန်ဟူသော ဤအကျင့်လမ်းသည်၊ သတ္တန်-
 ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာသာဝကအလောင်း အလုံးစုံသော သတ္တဝါ
 အပေါင်းတို့၏၊ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေး စင်ကြယ်ကြစေ
 ခြင်းငှာ၊ ဧကယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်း
 သောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ သောက ပရိဒေဝါနံ-စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း သောကာ
 ငိုကြွေးခြင်း ပရိဒေဝတို့ကို၊ သမတိက္ကမာယ-လွန်မြောက်စေခြင်းငှာ၊ ဧက
 ယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါ
 ပေ၏။ ဒုက္ခ ဒေါမနဿာနံ-ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဒေါမနဿ
 တို့ကို၊ အတ္တင်္ဂမာယ-ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်ခြင်းငှာ၊ ဧကယနော မဂ္ဂေါ-
 တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။
 ဉာယဿ အဓိဂမာယ-အရိယာမဂ်ကို ရခြင်းငှာ၊ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိ
 ကိရိယာယ- နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှာ၊ ဧကယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခု
 တည်းသောလမ်း တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေတော့သတည်း။

သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။
 ကဲ-ဣမာယဆို တရားသိမ်းကြ။

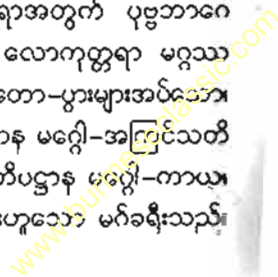

မစွဲမငြိ အမြဲသတိရှိကြမယ်

≡ အခန်း-၈ ≡

မနေ့က သတိပဋ္ဌာန်အကျိုးတရား ခုနစ်ပါးထဲက နံပါတ်(၆)ဖြစ်တဲ့ ဤယဿ အဓိဂမာယ-အရိယာမဂ်ကို ရဖို့ရာအတွက် ကောယနမဂ္ဂ-ဒီသတိပဋ္ဌာန်ဟာ တစ်ခုတည်းသောလမ်းပဲ။ ဒီသတိပဋ္ဌာန်လမ်းက လျှောက်လှမ်းသွားမယ်၊ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ ရှုပွား အားထုတ်သွားမယ်ဆိုရင် ဤယဿ အဓိဂမာယ-အရိယာမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရမယ်။ နိဗ္ဗာန်သု သန္တိကိရိယာယ-နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်မယ်။ ဒီအကျိုးတရားတွေ အားလုံး ပြည့်စုံသွားမယ်။

ဒါကြောင့် ဒီအရိယာမဂ်ဉာဏ်ကို ရဖို့ရာအတွက် ပုဗ္ဗဘာဂေ လောကီယော သတိပဋ္ဌာန မဂ္ဂေါ။ ဘာဝိတော လောကုတ္တရာ မဂ္ဂဿ အဓိဂမာယ သံဝဋ္ဌတိ။ ပုဗ္ဗဘာဂေ-ရှေ့အဖို့၌၊ ဘာဝိတော-ပွားများအပ်သော လောကီယော-လောကီဖြစ်သော၊ အယံ သတိပဋ္ဌာန မဂ္ဂေါ-အကြင်သတိပဋ္ဌာန်တရားတည်းဟူသော ခရီးသည်၊ အယံ သတိပဋ္ဌာန မဂ္ဂေါ-ကာယ၊ ဝေဒနာ၊ စိတ္တ၊ ဓမ္မဆိုတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားတည်းဟူသော မဂ်ခရီးသည်။

လောကုတ္တရာမဂ္ဂဿ-လောကုတ္တရာမဂ်ကို၊ ဝါ-အရိုးသာမဂ်ကို၊ အဝိဇ္ဇာမဂ်- ရခြင်းငှာ၊ သံဝဇ္ဇတိ-ဖြစ်ပါပေ၏။ ဒီလောကီဖြစ်တဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ၊ မဂ္ဂင်တရားတွေ ပွားများအားထုတ်လို့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ၊ နာမရူပရိက္ခေဒဉာဏ်မှ စပြီးတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်ရင့်ကျက် ပြည့်စုံဆီပါရင် အရိယာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကိုလည်း ဆိုက်ရောက်လိမ့်မယ်။ နိဗ္ဗာနဿ သစ္စိကိရိယာယ-နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ အဲဒီလောကုတ္တရာဖြစ်တဲ့ အရိယာမဂ်ဉာဏ်ရဖို့၊ နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုဖို့အတွက် အခု ဘုန်းကြီးတို့ယောဂီများဟာ တရားခွင့်မှာ ဝင်ပြီးတော့ ကာယ၊ ဝေဒနာ၊ စိတ္တ၊ ဓမ္မဆိုတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ ပွားနေတယ်။ ဒါမဂ္ဂင်တရားတွေ ပွားနေတာပဲ။ ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း ထိုင်ပြီးတော့ ရှုမှတ်ရင်လည်း မဂ္ဂင်တရားတွေ၊ ရပ်ပြီးတော့ ရှုမှတ်ရင်လည်း မဂ္ဂင်တရားတွေ၊ သွားရင်းနဲ့ရှုမှတ်ရင်လည်း မဂ္ဂင်တရားတွေ၊ လျောင်းရင်း အိပ်ရင်း ရှုမှတ်ရင်လည်း မဂ္ဂင်တရားတွေ၊ မြင်တာ၊ ကြားတာ၊ နံတာ၊ စားတာ၊ တွေ့ထိတာ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားတာ၊ ကြံစည်တာ၊ အာရုံ ခွဲရဆုံတိုင်း ဆုံတိုင်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး တရားတွေ။ ဒါတွေကို ရှုနေခြင်းဟာ မဂ္ဂင်တရားတွေချည်းပဲ။

မူလမဂ္ဂင်၊ ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂင်၊ အရိယာမဂ္ဂင်လို့ မဂ္ဂင်သုံးမျိုး။ မူလမဂ္ဂင်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ ဒီဝိပဿနာတရားတွေ မပွားများခင်မှာ ကြိုတင်ပြီးတော့ ပြည့်စုံရမယ့် မဂ္ဂင်တရားတွေ။ ဝိပဿနာတရားတွေ မပွားများခင်ကတည်းက မိမိတို့ဟာ ဒီမဂ္ဂင်တရားတွေက ကြိုတင်ပြီးတော့ ပြည့်စုံရမှာ။

မူလမဂ္ဂင်က ဘာလဲဆိုရင် သမ္မာဒိဋ္ဌိ-ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်မှုဆိုတဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိတရား။ နောက်ပြီးတော့ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာစီဝဆိုတဲ့ သီလတရား။ နောက်ပြီးတော့ ဥပစာရသမာဓိ၊ အပ္ပနာသမာဓိဆိုတဲ့ သမာဓိတရား။ အဲဒီတရားတွေဟာ ဘုန်းကြီးတို့ ဝိပဿနာတရား မရှုပွားခင်ကတည်းကက အားလုံးရှေ့က ပြည့်စုံနေရမယ်။

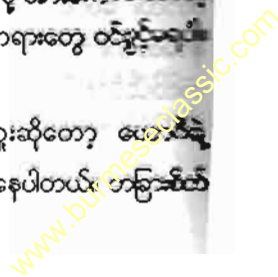
ပုဗ္ဗဘာဂမဂ္ဂင်ဆိုတာက သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ စတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေ။ အကျဉ်းချုပ်လိုက်ရင် သီလမဂ္ဂင်၊ သမာဓိမဂ္ဂင်၊ ပညာမဂ္ဂင်တရား

တွေ။ အဲဒီတရားတွေပဲ။ ဒါကြောင့် ပုဗ္ဗေဝ ခေါ် ပနဿ ကာယကမ္မံ ဝစီကမ္မံ အာဇီဝေါ သုပရိသုဒ္ဓေါ ဟော-တို့။ ပုဗ္ဗေဝ ခေါ် ပနဿ-သမာဓိ၊ ပညာမဂ္ဂင်တရားတွေ မပွားများခင် ရှေ့အဖိုဏ်သာလျှင်၊ သမာဓိမဂ္ဂင်၊ ပညာမဂ္ဂင်တွေ မပွားများခင်မှာ၊ ကာယကမ္မံ-ကာယကံသုံးပါးသည်လည်း ကောင်း၊ ဝစီကမ္မံ-ဝစီကံလေးပါးသည်လည်းကောင်း၊ အာဇီဝေါ-အသက်မွေးမှုသည်လည်းကောင်း၊ သုပရိသုဒ္ဓေါ-ကောင်းစွာ စင်ကြယ်ရသည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်၏။ သမာဓိမဂ္ဂင်၊ ပညာမဂ္ဂင် မပွားခင်ကတည်းကက သီလမဂ္ဂင်က ပြည့်စုံနေရမှာ။ စင်ကြယ်နေရမယ်။

အဲဒီတော့ သီလမဂ္ဂင်ပြည့်စုံမှ-ဒီသီလပြည့်စုံမှသာ သမာဓိဖြစ် မယ်။ ဝိပဿနာပညာ၊ မဂ်ပညာ၊ ဖိုလ်ပညာတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ တကယ်လို့ သီလမှ မစင်ကြယ်ဘူးဆိုရင် အဲဒီယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ သမာဓိမရနိုင်ပါ။ စိတ် တည်ကြည်မှု၊ သမာဓိမှမရဘူးဆိုရင် ရုပ်သဘော၊ နာမ်သဘော၊ အဖြစ်အပျက်သဘော သိနိုင်တဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တတွေ သိနိုင်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေရော မရနိုင်ပါ။ ဒီဝိပဿနာဉာဏ်မှ မရဘူး။ မပြည့်စုံဘူးဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ယောဂီများ အရိယာမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ မရနိုင်တော့ဘူး။

ဒီတော့ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ရဖို့ရာ အရေးအကြီးဆုံးက နံပါတ်(၁)အခြေခံဖြစ်တဲ့ သီလမဂ္ဂင်တွေပဲ။ အဲဒီမူလမဂ္ဂင်၊ ဒီသီလမဂ္ဂင်က ရှေ့က ပြည့်စုံနေရမယ်။ ပြည့်စုံပြီးတော့မှ သမာဓိမဂ္ဂင်၊ ပညာမဂ္ဂင်တွေ ပွား။ အဲဒီ မဂ္ဂင်တရားတွေ ပွားနေပြီဆိုရင် ရှုတိုင်း နှုတ်တိုင်းဟာ အရှင်အာရုံပေါ်မှာ စူးစိုက်တည်ကြည်မှုဆိုတဲ့ သမာဓိတရားတွေ ထက်သန်အားကောင်းစွာရ။ ရှုစရာ အာရုံပေါ်မှာ ရှုစိတ်က စွဲစွဲမြဲမြဲတပ်ပြီးတော့ တည်နေပြီဆိုရင် ဒီခဏိကသမာဓိဆိုတဲ့ ဝိပဿနာ သမာဓိလေဟာ ရှုမှတ်ရာ အာရုံပေါ်မှာ ထပ်ကာထပ်ကာ စူးစိုက်ပြီးတော့ ကျနေလို့ အားကောင်းလာတဲ့ အခါကာလကျတော့ ကာမတ္တန္တ ဗျာပါဒ စတဲ့ နီဝရဏ တရားတွေ ဝင်ရှင်းရမယ်။

ရုပ်နဲ့နာမ်ကို နီဝရဏတရားတွေ မဝင်တော့ဘူးဆိုတော့ ပေးအိမ် ကွဲပြားသိသည် သန္တာန်မှာ မှတ်စိတ်ချည်း စင်ကြယ်နေပါတယ်။ ဟခြေစိတ်

ကြားစိတ် ဘာစိတ်မှ မဝင်လာဘဲနဲ့ မှတ်စိတ်ချည်း မြဲနေတာ။ အဲဒီမှာ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ-စိတ်စင်ကြယ်နေပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဘုန်းကြီးတို့ မှတ်စရာ အာရုံလေးရဲ့ အရှုခံသဘောမုန်လေးကို ဖောင်းတယ်ဆိုရင် ဖောင်းတာလေးက တခြား၊ မှတ်သိတာလေးက တခြား၊ ကွဲပြားပြီး သိလာ တယ်။

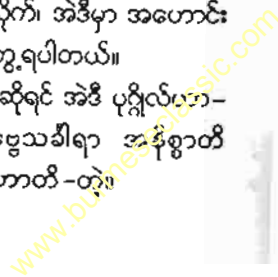
ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်ရင် ပိန်တာလေးက တခြား၊ မှတ်သိတာ လေးက တခြား၊ ကွဲကွဲပြားပြား သိရပါတယ်။ ဖောင်းမှုလေးက သတ်သတ်၊ ဖောင်းတာလေးကို သိနေတာလေးက သတ်သတ်၊ ပိန်မှုလေးက သတ်သတ်၊ ပိန်တယ်လို့ သိနေတာလေးက သတ်သတ်။ အဲဒီဖောင်းမှုဆိုတဲ့ အာရုံလေးက ရုပ်တရား၊ ဖောင်းတာလေးကို သိနေတာလေးက နာမ်တရား၊ ပိန်တာလေးက ရုပ်တရား၊ ပိန်တယ်လို့ သိနေတာလေးက နာမ်တရား။ အဲဒီမှာ ခွဲခြားပြီးတော့ ကွဲကွဲပြားပြား ဉာဏ်ထဲမှာ သိနိုင်ပါတယ်။ သေသေချာချာ စူးစိုက်ရှုလို့ အားကောင်းလာတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုပြန်တော့လည်းမဲ တရွေ့ချင်း၊ တရွေ့ချင်း တွန်းကန်တောင့်တင်းလာတဲ့သဘော၊ ပိန်တယ်လို့ ရှုပြန်တော့လည်း တရွေ့ပြီးတရွေ့ ရွေ့ရွေ့ လျော့လျော့ သွားတဲ့သဘော။ အဲဒီ သူ့ရဲ့သဘာဝအမှန်ကို သိရပါတယ်။ ဝမ်းဗိုက်ဆိုတဲ့သဏ္ဍာန် ပျောက်ပြီး တော့ တွန်းကန်တောင့်တင်း လှုပ်ရှား ရွေ့လျားနေတဲ့သဘော။

အဲဒီသဘောလေးက ဘာဓာတ်ပါလိမ့်မလဲ၊ ဝါယောဓာတ်ကလေး ပါ။ ဒါ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ရှုနေရင်း အဲဒီသဘောလေးသိပြီဆိုရင် အမှန် သိတာလား၊ အမှားသိတာလား၊ အမှန်သိနေပြီ။ အဲဒီလို အမှန်သိနေပြီဆိုတော့ ဒီယောဂီဟာ တရားသိတာလား၊ မတရားသိတာလား၊ တရားသိနေပြီ။ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာ ရှုရင်းနဲ့ တရားတွေ့နေတာ။ ဘာရှုရင်းနဲ့ တရားတွေ့နေ တာလဲ၊ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာ ရှုနေရင်းနဲ့ ရုပ်တရားကို သေချာမြင်နေပြီ။ နာမ်တရားကို သေချာမြင်နေပြီ။ အဲဒီမှာ ဖောင်းတယ်ဆိုရင် ဖောင်းမှုလေးရဲ့ အလယ်ပိုင်းကိုပဲ သိနေတယ်။ ပိန်တယ်ဆိုရင် ပိန်မှုလေးရဲ့ အလယ်ပိုင်းကို သိနေတယ်။

အကြောင်းနဲ့အကျိုးကို ခွဲခြားသိသည် အဲဒီလို ရုပ်နာမ်ကို သိနေရာကနေ ဆက်လက် ပြီးတော့ ရှုပွားအားထုတ်လို့ သမာဓိအား ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ မှတ်စရာအာရုံ ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ဖောင်းမှုဆိုတဲ့ အဲဒီ အာရုံအကြောင်းလေးရှိလို့ ဖောင်း တယ်လို့ ရှုသိမှုဆိုတဲ့ အကျိုးနာမ်လေး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ မှတ်စရာအာရုံ အကြောင်းရှိလို့ မှတ်သိမှုဆိုတဲ့ အကျိုးပေါ်နေတာပါလား။ အကြောင်းကင်းပြီး တော့ အကျိုးဆိုတာ မဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါပဲလားဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့အကျိုးကို သိတဲ့ဉာဏ် ပေါ်ပါတယ်။ အဲဒီဉာဏ်တွေ အားကောင်းလို့ သမာဓိတွေ တိုးတက်အားကောင်းလာတဲ့အခါ ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်းဟာ ရှုမှတ်စရာ အာရုံလေးတွေရဲ့ မမြဲဘဲနဲ့ အသစ်အဟောင်း ပြောင်းလဲပြီးတော့ ဖြစ်ပေါ် နေတာလေးတွေ တွေ့ရပါတယ်။

ဖြစ်ပျက်ကို သုံးသပ် ဆင်ခြင်၍ သိသည် ဖောင်းတယ်လို့ ရှုပြန်တော့လည်း ဖောင်းတာ လေးက ပျက်သွားလိုက်၊ မမြဲဘူး။ နောက် တစ်ခါ ပိန်မှုလေး အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာလိုက်၊ ပိန်တယ်လို့ ရှုပြန်တော့လည်း ပိန်မှုလေးက ပျက်သွားလိုက်၊ နောက် ဖောင်းမှုလေး အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာလိုက်နဲ့၊ အဲဒီ မှတ်စရာအာရုံလေးတွေရဲ့ မမြဲတဲ့သဘော၊ အသစ်အဟောင်း ပြောင်းလဲဖြစ်နေတဲ့သဘောကို ဉာဏ်နဲ့ သဘောကျသွားတယ်။ စကြိုလျှောက်နေပြီဆိုရင်လည်း ညာခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်၊ သူ ပျက်သွားလိုက်၊ သူ ပျက်သွားတာနဲ့ နောက်တစ်ခါ ဘယ်ခြေ တစ်လှမ်း ဖြစ်ပေါ်လာပြန်တယ်။ ဘယ်ခြေတစ်လှမ်း ပျက်သွားလိုက် နောက်တစ်ခါ ညာခြေတစ်လှမ်း အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာလိုက်၊ အဲဒီမှာ အဟောင်း အသစ် ပြောင်းပြောင်းပြီး ဖြစ်နေတဲ့သဘောကို တွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီလို သေသေချာချာ ဉာဏ်နဲ့တွေ့လာပြီဆိုရင် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ- ကေသင်္ခါရဿ ပိ အနိစ္စတယ ဒိဋ္ဌာယ သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာတိ အဝသေသေသု နယတော မနသိကာရော ဟောတိ-တဲ့။

အဲဒီမှာ စကြိုလျှောက်ရင်းဖြစ်စေ၊ ထိုင်ရင်းဖြစ်စေ ရှုမှတ်တဲ့အားနဲ့ လေးရဲ့ အဟောင်းအသစ် ပြောင်းလဲဖြစ်နေတာလေးကို မိမိက စိတ်ထဲမှာ သဘောကျ ကျေနပ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း သဗ္ဗေသခါရာ အနိစ္စ- အလုံးစုံသော ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေဟာ မမြဲတဲ့ အနိစ္စတရားတွေချည်းပဲလို့ အားလုံးကို သုံးသပ်ပြီးတော့၊ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ သဘောကျပါတယ်။ အဲဒီလို သဘောကျသွားတာဟာ သုံးသပ်ဆင်ခြင်တဲ့ဉာဏ်ပါပဲ။

သုံးသပ်ဆင်ခြင်တဲ့ဉာဏ်လေး ဖြစ်နေပြီဆိုရင် အဲဒီ ယောဂီနဲ့ သန္တာန်မှာ တရားရှုမှတ်နေတဲ့အခါမှာ အာရုံအသစ်အဆန်းတွေ ပေါ်တတ်ပါတယ်။ ကျောင်း ကန် ဘုရား၊ စေတီပုထိုး စသည်တွေ ပေါ်တတ်ပါတယ်။ ကြောက်ဖွယ် လန့်ဖွယ် အာရုံဆိုးတွေလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အသေးအခွဲ ဖြစ်တဲ့ အလင်းရောင်လေးတွေလည်း မြင်တတ်ပါတယ်။ အာရုံတွေအမျိုးမျိုးတော တောင် ရေ မြေ စသည်ဖြင့် ဒါတွေလည်းပဲ တွေ့တတ်မြင်တတ်ပါတယ်။ ဘယ်အာရုံကိုပဲ မြင်မြင် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က မြင်ခိုက်မှာ ကောင်းတဲ့အာရုံ မြင်တာပဲ ဖြစ်စေ၊ မကောင်းတဲ့အာရုံ မြင်တာပဲ ဖြစ်စေ၊ မြင်ခိုက်မှာ မြင်တယ်လို့ပဲ ရှုရပါတယ်။ အဲဒီရှုစရာအာရုံကလည်း မြင်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ပျောက်သွားတယ်၊ ပျက်သွားတယ်၊ ဒီသဘောပဲ သိနေရတယ်။

အဲဒီအခါ ဆက်ပြီး ရှုအားကောင်းလာတဲ့ အခါကျတော့ သမာဓိ တွေက တိုးတက်အားကောင်းလာပြီး မှတ်စရာအာရုံပေါ်မှာ မှတ်စိတ်က မြဲပြီးတော့နေပြီ။ စောစောပိုင်းကတော့ဖြင့် ဖောင်းမှုကို မြင်တယ်ဆိုရင် ဖောင်းတာလေးရဲ့ အလယ်ပိုင်းကိုပဲ သိတယ်။ နောက်ကျတော့ ဘုန်းကြီးတို့ သမ္မသနဉာဏ်ဘက် ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ ဘာကိုသိလာသလဲဆိုတော့ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဖောင်းတာရဲ့အစပိုင်း၊ အလယ်ပိုင်း၊ အဆုံးပိုင်း သိတယ်။ ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ပိန်တာရဲ့ အစပိုင်း၊ အလယ်ပိုင်း၊ အဆုံးပိုင်း သိတယ်။ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး အကုန်သိနေတယ်။ ယောဂီက စကြိုလျှောက်ပြန်တော့လည်း ကြွတယ်လို့ ရှုမှတ်ရင်လည်း ကြွတာလေးရဲ့ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး၊ လှမ်းတယ်လို့ ရှုမှတ်ရင်လည်း လှမ်းတာရဲ့ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး၊ ချတယ်လို့ ရှုမှတ်ရင်လည်း

ချတာရဲ့ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး။ အဲဒီလို အစ၊ အလယ် အဆုံးတွေကိုချည်းပဲ မြင်နေတယ်။

ဖြစ်ပျက်ကို ဒီထက် အားကောင်းလာတဲ့ အခါကျတော့ ကွဲကွဲပြားပြားသိသည် မှတ်စိတ်က ဘယ်မှမရောက်တော့ဘူး၊ ရှုမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲကပ်ပြီးတော့ တည်နေ

တဲ့ အခါကျတော့ ရှုမှတ်တိုင်း၊ ရှုမှတ်တိုင်း မှတ်စရာအာရုံရဲ့ အစပိုင်းရယ်၊ မှတ်စရာအာရုံရဲ့ အဆုံးပိုင်းရယ် လာတွေ့တယ်။ ဥပမာပေါ်လွင်အောင် ပြောရရင် ဖောင်းတယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဖောင်းတာလေးရဲ့အစ ဖြစ်ပေါ်လာမှု၊ ဖောင်းတာလေး ကုန်ဆုံးချုပ်ပျောက်သွားမှု၊ ဒါပဲသိတယ်။ ပိန်တယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တဲ့အခါမှာလည်း ပိန်မှုလေးရဲ့ စပြီးဖြစ်ပေါ်လာမှု၊ ပိန်မှုလေး ကုန်ဆုံးချုပ်ပျောက်သွားမှု၊ ဒါပဲသိတယ်။

အလယ်ပိုင်း မတွေ့တော့ဘူး။ အစရယ်၊ အဆုံးရယ်၊ အစဆိုတာ ဖြစ်တာ။ အဆုံးဆိုတာ ပျက်တာ။ မြင်နေပြီ။ ဖောင်းတာလေး ခွင်းနဲ့ ဖြစ်ပျက်ကို တွေ့နေပြီလေ။ အဲဒီကျမှပြောတော့။ စောစောပိုင်းက ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက် မလုပ်နဲ့လေ။ အဲဒီ ဥဒယဗ္ဗယဖြစ်ပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ ပြောတော့။ ဖြစ်ပျက်တွေ တပည့်တော် မြင်နေပြီ။ ထိုင်လည်း ဖြစ်ပျက်တွေ မြင်နေပြီ။ ရပ်လည်း မြင်နေပြီ။ သွားလည်း မြင်နေပြီ။ စားလည်း မြင်နေပြီ။ အားလုံး လှုပ်ရှားသမျှအရာတိုင်းဟာ ဘာတစ်ခုမျှ တည်မြဲနေတာ မရှိတော့ဘူး။ တပည့်တော် မမြဲတာချည်းပဲ တွေ့နေပြီဘုရား။ အဲဒီကျတော့ ပြောတော့။ အဖြစ်အပျက်တွေ။

ဘုရားဟောနဲ့ အဲဒီမှာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ဒီဉာဏ်ရောက်ပြီ ကိုယ်တွေ့ကိုက်ညီပြီ ဆိုရင် အနိစ္စလက္ခဏာ ကောင်းကောင်းကြီး ထင်နေပြီ။ ဖောင်းတာရှုမှတ်လည်း ဖောင်းမှုရဲ့ အစနဲ့ အဆုံး၊ ပိန်တာရှုမှတ်လည်း ပိန်မှုရဲ့ အစနဲ့အဆုံး၊ ကြွတာရှုမှတ်လည်း

ကြွမှုရဲ့ အစနဲ့အဆုံး၊ လှမ်းတာရှုမှတ်လည်း လှမ်းမှုရဲ့ အစနဲ့အဆုံး။ ချတာရှုမှတ်လည်း ချမှုရဲ့ အစနဲ့အဆုံး။ အဲဒီလို အစအဆုံး၊ အစဖြစ်မှုနဲ့ အဆုံးပျက်မှု။ အဲဒီလို ဖြစ်ပြီးပျက်၊ ဖြစ်ပြီးပျက်။ ဒီသဘောချည်းပဲ ယောဂီတို့ဉာဏ်ထဲမှာ မြင်လာတဲ့ အခါကာလကျတော့ မြတ်စွာဘုရားက သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာ-အလုံးစုံသော ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေ မြဲတယ်ဟောသလား။ မမြဲဘူး ဟောသလား။ အခု ယောဂီက ဉာဏ်နဲ့ခန္ဓာစိုက်ပြီးတော့ ရှုနေတဲ့အခါ မြဲတာ တွေ့သလား။ မမြဲတာ တွေ့သလား။ မမြဲတာဘဲ တွေ့နေတယ်။

ဒီတော့ ဘုရားဟောတာနဲ့ ကိုယ်တွေ့နဲ့ ကိုက်ညီသလား။ မကိုက်ညီဘူးလား။ ကိုက်ညီပါတယ်။ အဲဒီတော့ ယောဂီရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာမလား။ ဝမ်းနည်းမလား။ ဝမ်းသာတယ်။ အဲဒီမှာ ပီတိဆိုတာလေး ဖြစ်ပြီ။ နောက်ဆေးချာရှုနေတဲ့အခါကျတော့ မှတ်စရာအာရုံတိုင်း အာရုံတိုင်းဟာ ပေါ် ပျောက်ဖြစ် ပျက်၊ ပေါ်ပျောက်ဖြစ်ပျက်။ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာရှုလည်း ဖြစ်ပျက်ကြတာ။ လှမ်းတာ၊ ချတာရှုလည်း ဖြစ်ပြီး ပျက်နေတာပဲ။ ကွေးတာ၊ ဆန့်တာရှုလည်း ဖြစ်ပြီး ပျက်နေတာပဲ။ မြင်တာ၊ ကြားတာ၊ နံတာ၊ စားတာရှုလည်း ဖြစ်ပြီးပျက်နေတာပဲ။ ဝါးတာ၊ မျိုတာ၊ စားတာ၊ သောက်တာရှုလည်း ဘာပဲ တွေ့နေလဲ၊ ဖြစ်ပျက်ပဲတွေ့တယ်။

ဖြစ်ပျက်မှသည် အဲဒီလို ဖြစ်မှုပျက်မှုတွေက မပြတ်နိုင်စက်နေဒုက္ခ၊ အနတ္တဆီသို့ တာ တွေ့တော့ ချမ်းသာမလား။ ဆင်းရဲမလား။ ယဒနိစ္စံ တံဒက္ခံ-မမြဲတဲ့တရားဟာ ဆင်းရဲပဲ။ အဲဒီဆင်းရဲတဲ့သဘောကို ကိုယ်တိုင်ဉာဏ်နဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်တွေ့လာတော့ မြတ်စွာဘုရားက သဗ္ဗေသင်္ခါရာဒုက္ခာ-အလုံးစုံသော ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတရားတွေဟာ ဆင်းရဲပဲလို့ မဟောပေဘူးလား။ အခု ခန္ဓာဉာဏ်စိုက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ရှုနေတဲ့အခါကျတော့ ချမ်းသာတာ တွေ့သလား။ ဆင်းရဲတာ တွေ့သလား။ အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားဟောနဲ့ ကိုယ်တွေ့ဉာဏ်အမြင်နဲ့ ကိုက်ညီတော့ ယောဂီရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာမလား။ ဝမ်းနည်းမလား။ တကယ်ကို ဉာဏ်နဲ့ တကယ်တွေ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တကယ်ကို ဝမ်းသာတယ်။ ပီတိတွေ့

တကယ်ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ဘုန်းကြီးတို့ယောဂီများ ဆက်ပြီးရှုပွားအားထုတ်တဲ့ အခါကာလကျတော့ ဟော-ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေဟာ သူ့သဘောအတိုင်း သူ့ဖြစ်ပျက်နေတာ၊ ဆင်းရဲနေတာ။ အဲဒီဆင်းရဲတွေ မလာပါနဲ့လို့ တားလို့ရသလား။ စောစောက ပြောနေကြတယ်လေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုင်ပါတယ်လို့ ပြောနေတယ်။

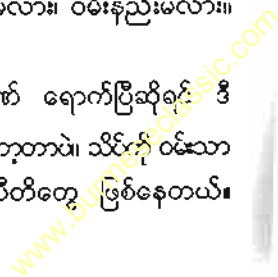
အခု ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မဖောက်ပြန်ပါနဲ့။ ဆင်းရဲတွေ မလာပါနဲ့လို့ တားလို့ ရသလား။ ပိုင်လို့လား။ မပိုင်လို့လား။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး မပိုင်လို့ပေါ့။ သူ့သဘောအတိုင်း သူ့ဖြစ်နေတာလေ။ ဒီစိတ်ကလေးဟာ ဟိုသွား ဒီသွား သွားနေတယ်။ မိမိက ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ပိုင် ပါတယ်လို့ ပြောနေတယ်။ အခု ခန္ဓာဉာဏ်စိုက်ပြီးတော့ ဒီစိတ်ကလေး ဘယ်မှမသွားအောင်၊ အာရုံပေါ်မှာ အမြဲတည်နေအောင် ရှုကြည့်တယ်။ ဒီစိတ်ကလေးကို ဘယ်မှမသွားဖို့ တားလို့ ရရဲ့လား။ ပိုင်လို့လား။ မပိုင်လို့လား။ မပိုင်လို့ တားမရတာပေါ့။

ဒါကြောင့် ဒီစိတ်ဆိုတဲ့ နာမ်တရားရော၊ ရုပ်ဆိုတဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးရော ဘာတစ်ခုမျှ ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်ဘူး။ သူ့သဘောအတိုင်း သူ့ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကြောင့်မို့ အစိုးရတဲ့တရားလား။ အစိုးမရတဲ့တရားလား။ အဲဒီအစိုးမရတဲ့ အနတ္တတရားကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ မတွေ့ရပေဘူးလား။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက သဗ္ဗေဓမ္မာ အနတ္တာ-တဲ့။ အလုံးစုံသော ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတရားတွေဟာ အနတ္တ-အစိုးမရတဲ့တရားတွေလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူခဲ့တယ်။

အခု မိမိက ခန္ဓာဉာဏ်စိုက်ပြီးတော့ ပေါ်ခိုက်အာရုံရှုနေတော့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ အစိုးရတာ တွေ့ရသလား။ အစိုးမရတဲ့သဘော တွေ့ရသလား။ ဒီလိုအစိုးမရတဲ့ အနတ္တသဘောကို ဉာဏ်နဲ့တွေ့လိုက်ရတော့ ဘုရားဟောနဲ့ ကိုယ်တွေ့ဉာဏ်အမြင်နဲ့ မကိုက်ညီပေဘူးလား။ အဲဒီ ကိုက်ညီတာလေး တွေ့ရတဲ့အခါ ယောဂီရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာမလား။ ဝမ်းနည်းမလား။

ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကို ရောက်ပြီဆိုရင်ဖြင့်

အေး-ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်ပြီဆိုရင် ဒီ ပီတိတရားတွေ ဖြစ်တော့တာပဲ။ သိပ်ကို ဝမ်းသာနေတယ်။ သိပ်ကို ပီတိတွေ့ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီတော့ ဒီပီတိနဲ့စပ်ပြီးတော့ ကျမ်းဂန်များမှာ ခုဒ္ဒကာပီတိ၊ ခဏိကာပီတိ၊
ဩက္ကန္တိကာပီတိ၊ ဥဗ္ဗေဂါပီတိ၊ ဖရဏာပီတိလို့ ပီတိငါးမျိုး၊ ပီတိငါးမျိုး ဟောတဲ့
အခါမှာ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဒီဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်တဲ့အခါကာ
ကျတော့ ပီတိတွေကလေ သိပ်အားကောင်းတယ်။ အထူးအားဖြင့်အေး
ဩက္ကန္တိကာပီတိ။ တစ်ကိုယ်လုံး လွမ်းခြုံသွားတော့မလောက် ကြက်သီး
မွေးညင်းတွေ ဖြန်းဆိုတယ်။ အောက်ပိုင်းကနေ ထလှုပ်၊ အပေါ်ပိုင်းက
ထလိုက်။

ဟိုစောစောပိုင်းက သမ္မသနဉာဏ်လောက်တုန်းကတော့ ခုဒ္ဒကာ
ပီတိ၊ ခဏိကာပီတိ။ ဒီပီတိလေးတွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တဲ့
အခါကာလကျတော့ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ၊ ပီတိတွေဟာ သိပ်အား
ကောင်းတဲ့ အခါကာလကျတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှု ပီတိတွေဟာ
တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြက်သီးမွေးညင်း ဖြန်းခနဲဆို ထသွားတယ်။ နောက်-
ဥဗ္ဗေဂါပီတိ။ သမာဓိအားကောင်းရင် ကောင်းသလောက် ဥဗ္ဗေဂါပီတိတွေ
ဖြစ်တယ်။ ဒီဥဗ္ဗေဂါပီတိကဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ကြမ်းနဲ့မထိသလို
ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ အပေါ်ကို ကြုံပြီးတော့ တက်နေသလို၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ
ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ လက်နှစ်ခုထပ်ထားတာ လက်ကို ဆွဲပြီးတော့ မြှောက်လိုက်
သလို၊ လှင့်ခါလိုက်သလို၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်သလို။ အဲဒီ
ဥဗ္ဗေဂါပီတိရဲ့ သဘောတွေ။ ဥဗ္ဗေဂါပီတိရဲ့ သဘောဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
ပေါ့ပါးနေတယ်။ ကြွတက်နေတယ်။ ကြမ်းနဲ့ လွတ်နေသလို ဖြစ်နေတယ်။
အဲဒီအချိန်လေးတွေများ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဆင်းရဲတာလေးတွေ
လုံးဝမထင်ရှားတော့ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ကြုံနေပြီ၊ အပေါ်ကို တစ်ထွာ
တစ်မှိုက်၊ တစ်တောင် လွတ်နေသလိုဖြစ်နေပြီ။ ကြမ်းနဲ့ မထိတော့သလို
ဖြစ်နေတဲ့အခါ အောက်က ပူတာတို့ ခဲကို ခုထိုင်ရသလို ဆိုတာတွေ မရှိတော့
ပါဘူး။

အဲဒီအခါကျတော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တရားရှုမှတ်ရတာ တစ်နာရီနဲ့
အားမရတော့ဘူး။ နှစ်နာရီ အားမရတော့ဘူး။ သုံးနာရီ အားမရတော့ဘူး။
ထိုင်ပြီးရှုမှတ်ရတာ လုံးဝပင်ပန်းမှုဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခ

ဝေဒနာတွေ သူ့မှာ သမာဓိနဲ့ပယ်ထားပြီး လွန်မြောက်နေတယ်။ နောက်တစ်ခါ
ဖရဏာပီတိတဲ့။ ဖရဏာပီတိဆိုတာကတော့ဖြင့် တရားက သိပ်ကောင်းလွန်း
အားကြီးနေတဲ့အခါကာလကျတော့ မှိတ်ထားတဲ့ မျက်စိကိုတောင် မဖွင့်ချင်
တော့ဘူး။ ဘယ်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတောင် မသွားချင်တော့ဘူး။ တစ်ခါတည်း
တစ်ထိုင်ပြီးတစ်ထိုင်၊ တစ်ထိုင်ပြီးတစ်ထိုင်၊ တစ်ထိုင်ပြီးတစ်ထိုင် မှတ်ချင်
နေတော့တယ်။ ဘယ်သူနဲ့မျှလည်း စကားမပြောချင်တော့ဘူး။ ချောင်ကောင်း
ကောင်းဝင်ပြီးတော့ တရားအမှတ်ချည်း မှတ်ချင်နေတော့တယ်။ ဘယ်သူနဲ့မျှ
လည်း အပေါင်းအသင်း အဖော်မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ အိမ်ကလူတွေလည်း
မလာစေချင်တော့ဘူး။ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့မှလည်း မတွေ့ချင်တော့ဘူး။

ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အမှတ်တရားတွေ ကောင်းလို့လား၊ မကောင်း
လို့လား၊ ကောင်းလို့ ရှုမှတ်မှုကို တစ်ခါတည်း မလွှတ်ချင်တော့ဘူး။ အမှတ်က
သိပ်ကောင်းနေတဲ့ အခါကျတော့ တခြားပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ စကားပြောလိုက်ရ၊ တွေ့လိုက်
ရလို့ရှိရင် ကိုယ့်အမှတ်တွေ လွတ်သွားမှာ၊ အဲဒီလွတ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပြီးတော့
အမှတ်ကို မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး။

ဒါကြောင့် ဒီအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်တဲ့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ကောင်း
ကောင်းဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စကားမပြောနဲ့လို့ တားဖို့ မလိုတော့ဘူး။
သူ့အလိုလိုကိုက မပြောချင်တော့ဘူး။ သူ့အလိုလိုကိုက စကားပြောနေရင်
အမှတ်ပျက်မှာကို စိုးရိမ်နေတယ်။ ရှုမှတ်မှုကို မလွှတ်လိုတဲ့သဘော။ အဲဒီလိုကို
ကောင်းလာတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်မှာ ဘာတွေထူးခြားပြီး
ဖြစ်နိုင်သလဲဆိုရင် -

ဝိပဿနာသင်္ဂဟကြောင်း တရားများ

ဩဘာသဉ္ဇေဝ ဉာဏောစ၊ ပီတိယာစ ဝိကမ္မတိ။
ပဿဒ္ဓိယာ သုခေစေတိ ယေဟိစိတ္တံ ပဝေဒေတိ။
အဓိမောက္ခေစ ပဂ္ဂဟေ၊ ဥပဋ္ဌာနေစကမ္မတိ။
ဥပေက္ခာ ဝဇ္ဇနာယစ၊ ဥပေက္ခာယ နိကန္တိယာ။

ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်ပြီဆိုရင် ဝိပဿနာရဲ့ ညစ်ညူးကြောင်း တရားတွေ ထင်ရှားလာပြီ။ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ သြဘာသ။ မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးဟာ ဝင်းနေသလို လင်းနေသလို ထင်ရတယ်။ မိမိကို အလင်းရောင်ကြီး၊ ဆလိုက်မီးမောင်းကြီးနဲ့မျှ ဖျိုးထိုးထားသလိုပဲ ထင်ရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိရဲ့မျက်စိရှေ့မှာ အလင်းတန်းကြီး တစ်ခါတည်းတန်းပြီးတော့ အလင်းရောင်ကြီး ထွက်နေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း အလင်းရောင်ကြီးက မိမိစိတ်ကို ထိုးထားတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း မိမိရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးဟာ လင်းပြီးတော့ လဟာပြင်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နေရသလို။ အဲဒါ သြဘာသ-အလင်းရောင်တွေ ဖြစ်နေတာ။

ဒါတွေဟာ ဘယ်ကမှ လာတာမဟုတ်ဘူး။ မိမိရဲ့ခန္ဓာက ထွက်နေတာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ယောဂီရဲ့သန္တာန်မှာ အာရုံမှတ်စိတ် မိနေတဲ့အခါ နီဝရဏတရားတွေ လုံးဝကင်းပြီးနေတော့ မှတ်စိတ်ချည်း စင်ကြယ်ပြီးတော့ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်နေတယ်။

စိတ်တွေကြည်၍ ရုပ်တွေကြည်သည်

အဲဒီလို စိတ်တွေက နီဝရဏတရားတွေကင်းလောဘ ဒေါသကင်း၊ အားလုံး ကင်းနေတဲ့ အခါကျတော့ စိတ်ကလေးက စင်ကြယ်နေတယ်။ စိတ်ကြည်လင်နေတယ်။ အဲဒီ ကြည်လင်တဲ့စိတ်ကြောင့် မိမိရဲ့ခန္ဓာထဲမှာ လည်ပတ်သွားလာနေတဲ့ သွေးတွေကလည်း ကြည်လင်ပါတယ်။ စိတ်တွေကြည်လင်တော့ သွေးတွေ ကြည်လင်နေတယ်။ အဲဒီသွေးတွေ ကြည်လင်တဲ့အခါကျတော့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ရုပ်ဆိုး ရုပ်ညံ့တွေ အားလုံးကင်းပြီးတော့ ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့်တွေဖြစ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကိုက အလင်းရောင်တွေ ထွက်နေတာ။ တရားအမှတ်ကောင်းနေတဲ့ ယောဂီရဲ့ မျက်နှာလေးများ ကြည့်လိုက်စမ်း။ ဘယ်လောက်ကြည်ညိုစရာကောင်းသလဲဆိုတာ။ သူ့ရဲ့ အသားအရေတွေဟာ ဝါဝင်းပြီးတော့ တစ်ခါတည်း သိပ်ကြည်လင်တာပဲ။

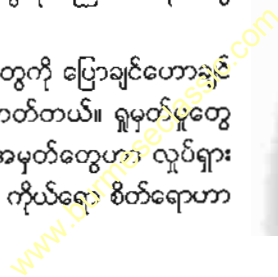
နောက်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ဣန္ဒြေတွေကလည်း သိပ်ကို ကြည်လင်ပြီး

တော့ ကြည်ညိုစရာသိပ်ကောင်း။ ဒါ သူ့ရဲ့စိတ်က ကြည်လင်လာတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ သွေးတွေပါ ကြည်လင်ပြီး ရုပ်ဆိုး ရုပ်ညံ့တွေ ကင်းပျောက်ပြီးတော့ ရုပ်ကောင်း ရုပ်သန့်ဖြစ်ပြီးတော့ အရောင်အလင်း ထွက်တာ။ ဒါကြောင့် သြဘာသဥစ္စေ-အဲဒီလို အလင်းရောင်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါ မှာလည်း ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ တစ်ခါတစ်ရံမှာ နိဗ္ဗာန်များ ရောက်နေသလားလို့ ထင်နေရတတ်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ကောင်းကောင်းဖြစ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဉာဏာဥ-ဉာဏ်တွေကလည်း ထက်မြက်နေတယ်။ မှတ်စရာအာရုံလေး ပေါ်လာတာ၊ အစပိုင်း ပေါ်လာတာ၊ အဆိုး ပျောက်သွားတာ၊ ပေါ်လာတာ၊ ပျောက်သွားတာ၊ အားလုံးသိနေတယ်။ ဘုရားဟောတာနဲ့ မိမိရဲ့ ကိုယ်တွေ့နဲ့ ကိုက်ညီနေတယ်။

ကျေးဇူးတရားတွေလည်း ဆပ်ချင်သည်

အဲဒီတော့ ရုပ်နာမ်နဲ့ ဖြစ်ပျက်သဘောကို ကောင်းကောင်းဉာဏ် ဒက်ထီမြင်နေတဲ့ အခါကျတော့ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေမလား၊ ဝမ်းသာနေမလား။ အဲဒီမှာ ပီတိတွေဖြစ်နေပြီ။ စောစောကပြောခဲ့တဲ့ ခုဒ္ဒကာပီတိ၊ ခဏိကာပီတိ စတဲ့ ပီတိတွေဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလို ပီတိတွေဖြစ်ပြီး နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်နေပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အမှတ်တရားတွေ လွတ်သွားတတ်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆင်းရဲတာတွေ လွန်မြောက်ပြီးတော့ ချမ်းသာပြီးတော့နေတဲ့အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေတဲ့အခါကျတော့၊ ကိုယ်ခံစားနေတဲ့၊ ကိုယ်တွေ့နေတဲ့ တရားတွေကို ကိုယ့်ရဲ့ကျေးဇူးရှိတဲ့ မိဘတွေကိုလည်း ဒီတရားအရသာတွေ ခံစားစေချင်နေတယ်။ မိမိအပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလည်း ဒီတရားတွေ အားထုတ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီမှာ စိတ်တွေက တခြားသောပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပြောချင်ဟောချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့ အမှတ်တွေ လွတ်နေတတ်တယ်။ ရူမှတ်ပူတွေ အဲဒီမှာ လွတ်နေတတ်ပါတယ်။ ဝိကမ္မတိ-မိမိရဲ့ အမှတ်တွေဟာ လှုပ်ရှားပျက်စီးသွားတတ်တယ်။ နောက် အဲဒီပီတိမှတ်စပ်ဆင့် ကိုယ်ရော စိတ်ရောဟာ

ငြိမ်းအေးနေတယ်။ ဘာမျှ ဆင်းရဲဆိုတာ မတွေ့ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကတောင် ပေါ့ပြီးကြုံနေသလို ဖြစ်နေမှတော့ သူ့မှာ ရုပ်ဆင်းရဲ၊ နာမ်ဆင်းရဲတွေ တွေ့ဖွယ် ဦးမလား။

ငြိမ်းအေးပေါ့ပါး အထင်မှားနိုင်သည် ကာယပဿဒ္ဓိ၊ စိတ္တပဿဒ္ဓိ- ကိုယ်လည်ဆံ ငြိမ်းအေးနေပြီ။ စိတ်ရော ငြိမ်းအေးနေပြီ။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဟိုဘက် ဒီဘက် ခဏခဏရွှေ့ရပြောင်းရတာတွေ ရှိသေးရဲ့လား။ တစ်နာရီမှ နှစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီမှ သုံးနာရီ၊ သုံးနာရီမှ လေးနာရီ။ သူ့ဟာသူ သူ့အရှိန်နဲ့သူပဲ တစ်ခါတည်း ခန္ဓာကိုယ်ဟာ၊ ကိုယ်ရောစိတ်ရောဟာ ပေါ့ပါးပြီးတော့ ငြိမ်းအေး နေတယ်။

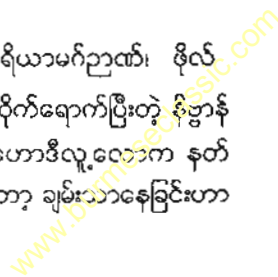
နောက်ပြီး ကာယလဟုတာ၊ စိတ္တလဟုတာ-ကိုယ်ရော စိတ်ရော ဟာ ပေါ့ပါးနေတယ်။ အကုန်လုံးပေါ့ပါးပြီးတော့ နေပါတယ်။ အဲဒီလို ပဿဒ္ဓိမှတစ်ဆင့် သုခ။ ဝေဒနာတွေ ဆင်းရဲတဲ့ဝေဒနာတွေ မထင်ရှား တော့ဘူးဆိုတဲ့ အခါကျတော့ ဒီယောဂီရဲ့ သန္တာန်မှာ၊ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကို ချမ်းသာနေပြီ။ တစ်နာရီလည်း မပြောင်း မရွှေ့တော့ဘူး။ နှစ်နာရီလည်း မပြောင်းမရွှေ့တော့ဘူး။ သုံးနာရီ၊ လေးနာရီ မပြောင်း မရွှေ့ဘဲနဲ့ ထိုင်နိုင် တယ်ဆိုတာ ဆင်းရဲနေလို့လား။ ချမ်းသာနေလို့လား။

နိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး အချမ်းသာဆုံးဖြစ်သည် အဲဒီလို ချမ်းသာနေပြီဆိုရင် ဒီယောဂီဟာ အလင်းရောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးဟာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ပြီးတော့ လှုပ်နေတဲ့သဘောလေးကိုသာ သိပြီးတော့ မှတ်နေရ သလိုပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင်မှ ငါဟာ နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြု နေပြီထင်တယ်။ ဒီလိုကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်မိတတ်တယ်။ တကယ်တော့ လည်း ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဟာ အရိယာမဂ်ဉာဏ်မှတစ်ပါး ဒီနေရာမှာ

အင်မတန် ချမ်းသာတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်-
ယတော ယတော သမ္မသတိ၊ ခန္ဓာနံ ဥဒယဗ္ဗယံ။
လဘတိ ပီတိပါမောဇ္ဇံ၊ အမတံ တံ ဝိဇာနတံ။
အဲဒီ အရိယာမဂ်ချမ်းသာ နိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး၊ အရိယာနိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး အခု ဒီချမ်းသာဟာ အချမ်းသာဆုံးပဲလို့ ဆိုလိုတာပါပဲ။ ယတောယတော- အကြင်အကြင်အခါ၌၊ ခန္ဓာနံ-ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတရားတို့၏၊ ဥဒယဗ္ဗယံ- အဖြစ်နှင့်အပျက်ကို၊ သမ္မသတိ-မမြဲ ဆင်းရဲသဘောပဲဟု ဉာဏ်ထဲရှင်းအောင် ရှုမှတ်ဆောင်၏။ တတောတတော-ထိုထိုအခါ၌၊ သော-ထိုယောဂီပုဂ္ဂိုလ် သည်၊ ပီတိပါမောဇ္ဇံ-နှစ်သက်ရွှင်လန်း အားရဝမ်းသာခြင်းကို၊ လဘတိ- ရှုမှတ်မှုအကျိုးဆက်မို့ တိုးတက်ပိုင်ပိုင် ရရှိနိုင်ပါပေ၏။ အဲဒီဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်နေပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ပီတိပါမောဇ္ဇာဆိုတဲ့ နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်မှုတွေ ဖြစ်တယ်တဲ့။ ကာယပဿဒ္ဓိ၊ စိတ္တပဿဒ္ဓိ-တစ်ခါတည်း ငြိမ်းအေးမှုတွေ ဖြစ်တယ်။ သုခ-ကိုယ်ရောစိတ်ရော ချမ်းသာနေတယ်တဲ့။ အမတံ တံ ဝိဇာနတံ။ တံ-ထိုပီတိပါမောဇ္ဇာကို ရခြင်းသည်၊ ဝိဇာနတံ-တရားအလုပ် ကြိုးစား အားထုတ်၍ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်ကို တိုးတက်သိမြင် သူတော်စင်ယောဂီအပေါင်း တို့၏။ အမတံ-အရိယာနိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး၊ လူ့လောက၊ နတ်လောကထဲမှာတော့ ဒီဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရပြီးတော့ ချမ်းသာသုခ ဖြစ်နေပြီဆိုရင် အဲဒါ အချမ်းသာဆုံး ပဲလို့ ထင်ရသတဲ့။ အမတံ-အရိယာနိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး၊ လူ့လောက နတ်လောက သားတို့၏ ဘယ်ချမ်းသာနှင့်မျှမတူ၊ ဘယ်အပူနှင့်မှမစပ် အအေးမာတ် ဝင်ကိန်းလျက် ဩဝါ-အေးငြိမ်းချမ်းသာတရား အမြိုက်ရေအစစ်ဖြစ်ပါပေ သတည်း။

သာဓု-သာဓု- သာဓု။

အချမ်းသာဆုံးတစ်မျိုးပေမို့ ကျေးဇူးအထူးတင်လှူချင်သည် တကယ်အရိယာမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ် ဉာဏ်ထဲ ဆိုက်ရောက်ပြီးတဲ့ နိဗ္ဗာန် မှတစ်ပါး ဟောဒီလူ့လောက နတ် လောကထဲမှာတော့ဖြင့် ဒီဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကို ရပြီးတော့ ချမ်းသာနေခြင်းဟာ

အချမ်းသာဆုံးပဲတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အာရုံမှတ်စိတ်မိပြီးတော့ ကာယပဿဒ္ဓိ၊ စိတ္တပဿတိ၊ ကာယလဟုတာ၊ စိတ္တလဟုတာ ခန္ဓာကိုယ်တွေ ပေါ့ပါးကြွတက်ပြီးတော့ သုခ-ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးစလုံးဟာ ချမ်းသာပြီးတော့ နေပါတယ်။ အဲဒီလိုချမ်းသာနေတဲ့ အခါကာလကျတော့ မိမိအပေါ်မှာ တရားတိုက်ကိုပို့ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ်မှာရော ကျေးဇူးတွေ မတင်ပေဘူးလား။ မိမိကို ဒီတရားနည်းလမ်းတွေ နည်းလမ်းမှန်စွာနဲ့ သွန်သင်ညွှန်ကြား အဆုံးအမပေးပြီးတော့ တရားနည်းလမ်းတွေပေးတဲ့ မိမိရဲ့ ဆရာသမားအပေါ်မှာလည်းပဲ ကျေးဇူးတွေ မတင်ပေဘူးလား။ အဲဒီမှာ ဆရာသမားအပေါ်မှာလည်း ကျေးဇူးတင်နေတယ်။ မိမိ တရားအားထုတ်တဲ့အခါမှာ ကြပ်မတ်ပြီးတော့ စောင့်ရှောက်ပေးကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ်မှာလည်း ကျေးဇူးတင်နေတယ်။ အားလုံးအပေါ်မှာ ကျေးဇူးတွေ တင်နေတာပဲ။ မိမိရဲ့ မိဘတွေအပေါ်မှာလည်း ကျေးဇူးတွေ တင်နေတယ်။ မိဘက ဒီအခြေအနေထိအောင် မိမိကို ပြုစုစောင့်ရှောက် မွေးမြူလာခဲ့လို့ ဒီဆရာသမားနဲ့တွေ့ပြီး ဒီတရားတွေ အားထုတ်ခွင့်ရလို့ ငါ့မှာ ဒီတရားအရသာထူးတွေ ခံစားရတယ်ဆိုပြီးတော့ အားလုံးအပေါ်မှာ ကျေးဇူးတွေ တင်နေတတ်တယ်။

အဲဒီမှာ ကျေးဇူးတွေ တင်ပြီးတော့ လှူချင်တန်းချင်တဲ့စိတ်တွေ သဒ္ဓါတရားတွေကရော ထက်လာသလား။ တုံးလာသလား။ သိပ်ထက်တာဟောဒီ ဥဒယဗ္ဗယညာဏ် ကောင်းကောင်းဖြစ်နေပြီဆိုရင် ဒီယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာလေ လှူချင်နေတော့တာပဲ။ ကျေးချင်မွေးချင်နေတော့တာပဲ။ သူတစ်ယောက်တွေ လှူတာတန်းတာကို သိရ ကြားရ မြင်ရပြီဆိုရင်လည်း စိတ်ထဲမှာ သာဓုခေါ်လို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေတယ်။

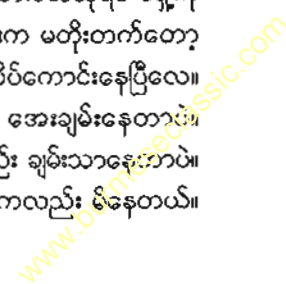
အဲဒီတော့ သဒ္ဓါတွေကလည်း ထက်မြက်ပြီးတော့ နေတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်နေခြင်းဟာ ဝိပဿနာညစ်ညူးကြောင်းတရားတွေ။ အဲဒီလို သဒ္ဓါတရားဖြစ်၊ လှူချင်တန်းချင်၊ ပေးချင်ကမ်းချင်၊ ကျေးချင်မွေးချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်နေတော့ ဟိုတွေးဒီတွေး၊ ဟိုလှူဒီလှူ။ စိတ်ကူးနဲ့လှူနေတာ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အကြွေးနဲ့တောင် လှူထားလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီလို လှူတန်းနေတဲ့ အခါကျတော့ မိမိရဲ့ရှုမှတ်မှု အမှတ်တရားတွေ မပျက်ပေဘူးလား။ အဲဒီမှာ

အမှတ်တရားတွေ ပျက်နေတာပဲ။ ဒါတွင်လားဆိုတော့ မိမိဆရာသမားရဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေကို ဘယ်လို ငါဆောင်ရွက်မယ်၊ ဘယ်လိုကူညီမယ်၊ ငါ ဘယ်လိုပြုလုပ်ပေးမယ်။ ဆရာသမားဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ဝေယျာဝစ္စ ငါ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဘယ်လိုပြုစုပြီးတော့ ဆရာသမား ကျေးဇူးတွေ ငါ ဆပ်မယ်ဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာ သဒ္ဓါတရားတွေ ထက်နေတယ်။ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း ငါ ဘယ်လို ပြန်ပြီး ပြုစုမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ကျွေးမယ်၊ ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်မယ်။

သဒ္ဓါမှသည် တပ်မက်ခြင်းဆီသို့

အဲဒီမှာ ကျေးဇူးတရားတွေ သိပြီးတော့ တစ်ခါတည်း သဒ္ဓါတွေ ထက်သန်နေတယ်။ ဒါတွင် လားဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဒါတွင် မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီတရားပေါ်မှာ နိကန္တိ-သိပ်ပြီးတော့ ချမ်းသာနေတဲ့အခါ ကျတော့ ရှုမှတ်စိတ်က မိပြီးတော့ ဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ လွန်မြောက်ပြီးတော့ ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်းဟာ သိပ်ကို ငြိမ်းအေးပြီး ချမ်းသာနေတဲ့ အခါကာလကျတော့ ဒီတရားကိုလည်း မိမိက ပြန်ပြီး သဘောကျ နှစ်သက်မှုဆိုတဲ့ ဓမ္မရာဂ၊ ဓမ္မနန္တိ-နှစ်သက်မှုတွေ မဖြစ်ပေဘူးလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နိဗ္ဗာန်ရောက်နေပြီလို့ ဒီလိုပဲ စိတ်က ထင်နေတယ်လေ။ ထိုင်တိုင်း ထိုင်တိုင်း အဲဒီတရားအရသာထူးတွေ ခံစားဖို့ပဲ ကြိုးစားအားထုတ်နေတယ်။

အဲဒီတော့ မိမိရထားတဲ့ တရားအပေါ်မှာ မိမိက နှစ်သက်နေမှုဆိုတာ ဒါ ဓမ္မရာဂ၊ ဓမ္မနန္တိပဲ။ အဲဒီနှစ်သက်မှုဆိုတဲ့ နိကန္တိလေးကို ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဒါကို ရှုမှတ်ပြီးတော့ ပယ်ရမှာ။ အဲဒီ ဝမ်းသာမှု၊ ချမ်းသာမှုလေးတွေကို မိမိက ကောင်းတဲ့အနေအားဖြင့် လက်ခံထားမယ်ဆိုရင် ရှေ့ကို တရားမတိုးတက်တော့ဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ရှေ့ကို တရားက မတိုးတက်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်နေပြီ။ တရားက သိပ်ကောင်းနေပြီလေ။ တစ်နာရီထိုင်လည်း ဘာမျှ ပြောင်းစရာမလိုဘူး။ အေးချမ်းနေတာပဲ။ နှစ်နာရီထိုင်လည်း ချမ်းသာနေတာပဲ။ သုံးနာရီထိုင်လည်း ချမ်းသာနေတာပဲ။ လေးနာရီထိုင်လည်း ချမ်းသာနေတာပဲ။ အာရုံမှတ်စိတ်ကလည်း မိနေတယ်။

ဘာမျှအထူးကြောင့်ကြစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဒါကိုပဲ ကျေနပ်နှစ်သက်နေသလိုပဲ နိတရားက မတိုးတက်ဘူး။

ဆက်လက်ရှုမှ

ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာရဲ့ လမ်းညွှန်ပြမှုကို

ဉာဏ်တွေတက်မည်

အဲဒီ ပီတိတရားတွေကိုလည်း ဆက်လက်

ရှုမှတ်သောအခါ ဉာဏ်တွေ ဆက်၍ဖြစ်

ပါမယ်။ ဘင်္ဂဉာဏ် ရောက်ပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာလေး ရှုတဲ့အခါ စောစောက ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်မှာ ဖောင်းမှုလေး စဖြစ်ပေါ်လာတာ ရယ်။ ဖောင်းမှုလေး ဆုံးသွားတာရယ်။ အစပိုင်းဖြစ်မှုနဲ့ အဆုံးပျက်မှု အခြား အပျက်ကို တွေ့နေရတယ်။ ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်ပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့ ယောဂီတို့ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်စရာ အာရုံလေးရဲ့ အဖြစ်သဘော မမြင်ဘဲ ပျက်သွားတဲ့သဘောပဲ တွေ့ရတယ်။ ဖောင်းတယ်လို့ ရှုလိုက်ရင် ထင် ဖောင်းတာလေးရဲ့ အစလည်း မသိဘူး။ အလယ်ပိုင်းလည်း မသိဘူး။ အဆုံးပိုင်းပဲ သွားသိတယ်။ ပိန်တာလေး ရှုလိုက်ရင်လည်း ပိန်တာလေး ဆုံးသွားပြီ။ ဖောင်းတာလေး ရှုလိုက်ရင်လည်း ဖောင်းတာလေး ဆုံးသွားပြီ။ ကြားတာရှုလိုက်ရင်လည်း ကြားတာလေး ပျက်သွားပြီ။ မြင်တာရှုလိုက်ရင်လည်း မြင်တာ ပျက်သွားပြီ။ အကုန်လုံး ရှုသမျှ အာရုံထဲမှာ အဖြစ်သဘော မထင်ရှားဘဲနဲ့ အပျက်သဘောချည်း ထင်ရှားနေပြီ။

ဘင်္ဂဉာဏ် ကောင်းကောင်းဖြစ်ပြီဆိုရင် ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း ရှုစရာအာရုံလေးရော၊ ရှုစိတ်ကလေးရော အဖြစ်သဘော ထင်ရှားသလောက် အပျက်သဘော ထင်ရှားသလား။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ရပ်တယ်လို့ ရှုလိုက်စမ်းပါလား။ တစ်ကိုယ်လုံး ဦးခေါင်းကနေ၊ ဆံဖျားကနေ ခြေထောက်တိုင်အောင် ရှုလိုက်တဲ့အခါမှာ တစ်ကိုယ်လုံးရဲ့ အပေါ်ပိုင်းက စပြီး ဖောင်း ပြိုပျက်နေတဲ့ သဘောတွေပဲ တွေ့နေရတယ်။ ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တစ်ခါတည်း အပျက်သဘောတွေချည်းပဲ။ သံပုံကလေးကို အောက်ကလေး လက်ကလေးနဲ့ ယက်လိုက်ရင် အထက်ကနေ သံပုံက သံတွေဟာ တစ်ခုလုံး တစ်ခုနဲ့ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ပြိုပြီးတော့ ဆင်းလာတယ်။ အဲဒီသဘောပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်

ရုပ်ပုံများတွေဟာ တစ်ခါတည်း ပျက်ပြီးကျနေတဲ့သဘောချည်း ဉာဏ်ထဲ တွေ့နေတယ်။

မိမိခန္ဓာကြည့်လိုက်ရင်လည်း အပျက်။ သူတစ်ပါးခန္ဓာကြည့်လိုက် ရင်လည်း အပျက်သဘောချည်းပဲ မြင်နေပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ဘင်္ဂဉာဏ်။ အပျက်ကို သိတဲ့ဉာဏ်။ အဲဒီလို အပျက်ကိုသိတဲ့ဉာဏ်တွေဖြစ်တယ်။ ဒီလို တစ်ပျက်တည်း ပျက်နေတာတွေချည်း တွေ့ရတဲ့အခါကာလကျတော့ ဒီခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးဟာ ကောင်းတယ်လို့များ ထင်စရာရှိသေးရဲ့လား။ အေး-မကောင်း ဘူးလို့ ထင်လာတဲ့ ဘယဉာဏ်။

အပျက်မြင်ရာမှ

အဲဒီမှာ အပျက်သဘောချည်းပဲ

ကျ ဉာဏ်(၃)ခုတိုး၍ဖြစ်သည်

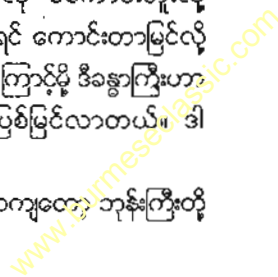
ထင်လာတဲ့အခါ မြင်နေပြီဆိုတဲ့

အခါကျတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ

မကောင်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပဲ။ အကောင်းရယ်လို့ မထင်တော့ဘူး။ တစ်ပျက် တည်း ပျက်နေတာချည်းပဲ တွေ့ရတော့ ကြောက်ဖွယ်အနေအားဖြင့်ထင်ပြီး အပြစ်မြင်လာတာ ဘုန်းကြီးတို့ယောဂီများ။ ကြောက်ဖွယ်ထင်လာတဲ့ ဘယဉာဏ်။ နောက်တစ်ခါ မကောင်းဘူးလို့ ထင်လာတဲ့ အပြစ်မြင်လာတဲ့ အာဒိနဝဉာဏ်။ အာဒိနဝဉာဏ်-အပြစ်မြင်လာတာ။ ကြောက်ဖွယ်ထင်လာတဲ့ ဘယဉာဏ်။ နောက်တစ်ခါ မကောင်းဘူးလို့ ထင်လာတဲ့ အပြစ်မြင်လာတဲ့ အာဒိနဝဉာဏ်။

အဲဒီလို ဘင်္ဂဉာဏ်တွေကတစ်ဆင့် ဘယဉာဏ်-ကြောက်ဖွယ်ထင် တာတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အပြစ်မြင်လာတယ်။ မကောင်းဘူး။ မကောင်း ဘူးလို့ အပြစ်မြင်လာတယ်။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး။ အဲဒီလို မကောင်းဘူးလို့ အပြစ်မြင်လာတာဟာ ဘာကိုမြင်လို့ မြင်လာတာလဲဆိုရင် ကောင်းတာမြင်လို့ တား အပျက်မြင်လို့လား။ အပျက်ကို မြင်နေတဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ ဒီခန္ဓာကြီးဟာ မကောင်းဘူး။ မကောင်းဘူးလို့ ထင်လာတယ်။ အပြစ်မြင်လာတယ်။ ဒါ အာဒိနဝဉာဏ်။

အဲဒီလို အပြစ်တွေ မြင်လာပြီဆိုတဲ့ အခါကာလကျတော့ ဘုန်းကြီးတို့

ယောဂီများ ဒီခန္ဓာကြီးကို မလိုချင်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လာလဲ၊ ငြီးငွေ့လာတာ၊ အဲဒီမှာ နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်။ တစ်ဆက်တည်း တက်သွားတယ်။ တစ်ထိုင်တည်း အဲဒီသုံးလေးဉာဏ် တက်သွားတယ်။ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် လုပ်စရာတော့ မလိုဘူး။ တကယ်ဉာဏ်အားတွေ အောက်က ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အားတော် လာပြီဆိုရင် အထက်ဉာဏ်တွေ အတက်ဟာ မြန်တယ်။ တချို့ယောဂီများက အဲဒါတွေ လျှောက်တောင် မလျှောက်မိဘူး။ တချို့ယောဂီများကျတော့ အဲဒါတွေ သူက ကောင်းတယ်လို့ မထင်ဘူးလေ။ ဒါလျှောက်လိုက်ရင် ငါတရားက ထင်မှာစိုးလို့ မလျှောက်ဘူး။ ဒါကို ကျော်ကျော်သွားတယ်။

အထင်လွဲမှာကြောက်၍ မလျှောက်မိပါ

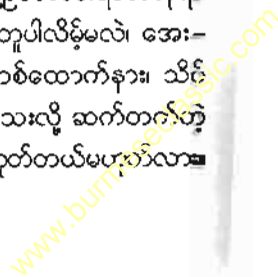
စောစောပိုင်းက ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် တုန်းကတော့ သိပ်ချမ်းသာခဲ့ပြီး သိပ်ကောင်းနေပြီလေ။ သိပ်ကောင်းနေပြီလေ။

နေတာတွေ တွေ့ပြီးတော့မှ ဒီက မကောင်းတာတွေ ပြန်တွေ့တော့ သူ့တရားကျတယ်ထင်ပြီးတော့ ဆရာက အထင်လွဲသွားမှာစိုးတာနဲ့ သူ့ဒါတွေမလျှောက်ဘူး။ မလျှောက်ဘဲနဲ့ အကောင်းကျမှ ရွေးရွေးလျှောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ခက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ အမှန်အကန် လျှောက်ရတယ်။

ကျိက်ထီးရိုးစေတီ၊ ကျိက်ထီးရိုးဘုရားကို သွားရတာနဲ့ ဥပမာတူတယ်။ ဘုန်းကြီးကတော့ ကိုယ်ဖြစ်တဲ့ဉာဏ်လေးတွေနဲ့ အဲဒီလိုသွားဥပမာဟပ်မိတယ်ပေါ့။ ကျိက်ထီးရိုးဘုရားကို တက်ဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိပ်တယ်တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ကင်ပွန်းစခန်းက စတက်တယ်။ ဘယ်က စတက်ပါလိမ့်မလဲ။ ကင်ပွန်းစခန်းကနေ စပြီးတော့ တက်လိုက်တဲ့အခါကာလကျတော့ တစ်တောင်ပြီး တစ်တောင်၊ တစ်တောင်ပြီး တစ်တောင်၊ တစ်တောင်တစ်တောင်ဆင်း၊ တစ်တောင်တက် တစ်တောင်ဆင်းနဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများက အဲဒီလိုသွားလား။ အင်မတန်ဆင်းရဲတယ်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ်တောင် မသယ်ချင်တော့ဘူး။ တောင်ဝှေးထောက် တက်ရတယ်။ အဲဒီအပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတိုင်း တွေ့တိုင်း ဘယ်နှယ်လဲ။ ကျိက်ထီးရိုး

ရောက်လုပြီလား။ ကျိက်ထီးရိုး ရောက်လုပြီလားဆိုပြီး မေးလာတာ။ ဟိုကလည်း အမလေး ရောက်တော့မယ်။ ရှေ့နားဆို ရောက်တော့မယ်။ ရောက်တော့မယ်ဆိုတော့ ကိုယ်လည်း အားပြုပြီးတော့ တက်လိုက်ရတာ။ ဟော-နောက်ကျတော့ သူပြောသလိုပဲ အသံဗလံတွေ ကြားလာတယ်။ လူသံသူသံတွေ ကြားလာတယ်။ စက်ဖွင့်သံတွေ ကြားလာတယ်။ ကက်ဆက်တဲ့ ဘာတို့ညာတို့၊ ဖွင့်သံတွေ ကြားလာတဲ့အခါ ဟော-ရောက်ပြီကွ။ အဲဒီမှာ စိတ်အားတွေ တက်လာပြီးတော့ ဘယ်ကိုရောက်လာလဲဆိုတော့ ကျိက်ထီးရိုး ရောက်တာလား။ မဟုတ်ဘူး။ ရေမြောင်ကြီးစခန်း၊ အဲဒီ ရေမြောင်ကြီးစခန်းလည်း ရောက်ရော အဲဒီမှာ နားနားနေနေလည်း နေလိုက်ရော၊ အောက်က ပင်ပန်းမှုတွေ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ လုံးဝပျောက်ပြီး အဲဒီမှာ ချမ်းသာလိုက်တာ။ ကျိက်ထီးရိုး ရောက်နေသလိုပဲ။

ဒါပေမယ့် ရောက်ချင်တဲ့ ကျိက်ထီးရိုးဘုရား ရောက်ပြီလား။ မရောက်သေးဘူး။ မရောက်သေးပေမယ့် အတော့်ကို အဲဒီမှာတော့ တော်တော် ချမ်းသာသွားပြီ။ စိတ်တွေ တော်တော်ကျေနပ်သွားပြီ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီကနေ မရောက်သေးတော့၊ ဆက်ပြီးဘာလုပ်ရလဲ။ တက်ရပြန်တယ်။ အဲဒီတော့ရော ချမ်းသာသလား။ ဆင်းရဲသလား။ အဲဒီမှာ ပင်ပန်းသေးတာပဲ။ ပင်ပန်းပြီး ဆက်တက်လို့ နားရမယ့် စခန်းထောက်လေးရောက်လို့ နားလိုက်တဲ့ အခါကျ ဒီပင်ပန်းမှုတွေ ဘာဖြစ်သွားပြန်လဲ။ ပျောက်သွားပြန်ရော။ အဲဒီလို ဆင်းရဲလိုက်၊ ပင်ပန်းလိုက်၊ ချမ်းသာလိုက်၊ အေးချမ်းလိုက်၊ ဆင်းရဲလိုက် ပင်ပန်းလိုက်၊ ချမ်းသာလိုက်၊ အေးချမ်းလိုက်၊ နောက်ဆုံး ကျိက်ထီးရိုးဘုရားလည်းရောက်ရော အားလုံးဟာ ပင်ပန်းမှုတွေ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ လုံးဝကင်းငြိမ်းပြီးတော့ ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒီဥပမာအတိုင်းပဲ အဲဒီရေမြောင်ကြီးစခန်း ရောက်တာနဲ့ တူတယ်။ ဘာနဲ့တူပါလိမ့်မလဲ။ အေး-ရေမြောင်ကြီးစခန်း ရောက်တာနဲ့တူတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ထောက်နား၊ သိပ်ချမ်းသာသလား။ ဆင်းရဲသလား။ အင်မတန်ဆင်းရဲတယ်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ်တောင် မသယ်ချင်တော့ဘူး။ တောင်ဝှေးထောက် တက်ရတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ဟော-တွေ့လာပြန်ပြီ။ ပင်ပန်းမှုတွေ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။

ဒီလိုပဲ ဉာဏ်စဉ်လေးဖြစ်လိုက် ချမ်းသာလိုက်။ ဆက်အားထုတ်လိုက်၊ ဟင်္သာ
လိုက်။ ဒီအတိုင်းသွားနေတာ။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှ လွတ်မြောက်ချင်သည် အဲဒီတော့ ဘာ၊ ဘယ်၊ အာဒီနဝ၊ နိဗ္ဗိဒ္ဓိ
အဲဒီကနေပြီးတော့၊ နိဗ္ဗိဒ္ဓါ-ပြီးငွေ့လာတဲ့ အခါ
ကာလကျတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ၊ အဲဒီ
ပြီးငွေ့မှုကနေပြီးတော့ လွတ်မြောက်လိုတဲ့စိတ်တွေ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး မလိုချင်
တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကောင်းတာတွေ တွေ့လိုလား
မကောင်းတာ တွေ့လိုလား၊ မကောင်းတာတွေချည်း မြင်တွေ့နေရတယ်။
အပျက်သဘောချည်း မြင်တွေ့နေရတယ်။ အနိစ္စ-မမြဲတာ တွေ့ရတယ်။
ဒုက္ခ-ဆင်းရဲတာ တွေ့ရတယ်။ အနတ္တ-အစိုးမရတာ တွေ့ရတယ်။

အဲဒီလို လက္ခဏာတွေ ကောင်းကောင်းကြီး မြင်လာတဲ့ အခါ
ကာလကျတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ဘာမျှမကောင်းဘူး။ မကောင်းတော့
ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး မလိုချင်တော့ဘူး။ လွတ်မြောက်ချင်လာတယ်။ အေး-အဲဒီလို
လွတ်မြောက်ချင်နေတာဟာ မုဒ္ဓိတုကမျတာဉာဏ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဟောကြားတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိခုနစ်ပါးနဲ့ ဉာဏ်စဉ်ဆယ့်ခြောက်ပါး နာရတဲ့အခါကျတော့
အကျယ်တဝင့်နာရမယ်။ ဘုန်းကြီးကတော့ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးကို
ရှုမှတ်သွားရင် လောကီဖြစ်တဲ့ ဒီမဂ္ဂင်တရားတွေ ပွားရင် လောကုတ္တရာဖြစ်တဲ့
အရိယာမဂ်ဉာဏ်ကို ရနိုင်တယ်ဆိုတာကို ဒီမှာ လောကီဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာ
မဂ္ဂင်တရားတွေ ပွားနေရင်းကနေ ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြစ်ပုံလေးတွေကို
ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများကို နားလည်ရုံ၊ သိသာရုံလေး အကျဉ်းမျှ ဘုန်းကြီး
ပြောပြနေတာ။

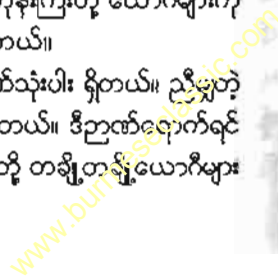
အဲဒီတော့ လွတ်ချင်လာတဲ့ အခါကျတော့ ဒီအတိုင်းပဲနေလို့
လွတ်ပါ့မလား။ တစ်ဖန်ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ အားမထုတ်ရပေဘူးလား။
အေး-လွတ်မြောက်အောင် တစ်ဖန်ကြောင့်ကြစိုက်ပြီး အားထုတ်တဲ့အခါကာလ
ကျတော့ အဲဒီလို အားထုတ်ခြင်းကို ဒီမှာ ဉာဏ်က ဘာပြောထားသလဲဆိုတော့

ပဋိသင်္ခါဉာဏ်လို့ ပြောထားတယ်။ အဲဒီ လွတ်မြောက်အောင် တစ်ဖန်ကြောင့်ကြ
စိုက် အားထုတ်တဲ့အခါကျတော့ ဝေဒနာတွေဟာ အသစ်ပြန်ဖြစ်လာတယ်။

ပဋိသင်္ခါဉာဏ်အကြောင်း သိကောင်းစရာ စောစောပိုင်းကတော့ ဥဒယဗ္ဗယ
ဉာဏ်တုန်းကတော့ သိပ်ကောင်း
တယ်။ သိပ်ချမ်းသာတယ်ဆိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဟော-ဒီပဋိသင်္ခါဉာဏ် ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ ဝေဒနာတွေဟာ
အသစ်အသစ်တွေ ပြန်ဖြစ်ပြီ၊ စပြီးတော့ ရောက်စက အားထုတ်ရသလိုပဲ၊
အထက်ပိုင်းဝေဒနာလို့ခေါ်တယ်။ ဘာဝေဒနာလဲ၊ အထက်ဉာဏ်ပိုင်း ဝေဒနာ
ခေါ်တယ်။ အဲဒီ အထက်ဉာဏ်ပိုင်း ဝေဒနာကလည်းပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန်
စအားထုတ်စကလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် စအားထုတ်စတုန်းက ပျောက်ခဲ့တယ်။ အခု
အထက်ပိုင်း ဉာဏ် ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာက
ပျောက်လွယ် တယ်။ ဒီဟာကို အားစိုက်ပြီး ရှုမှတ်လိုက်ရင် အဲဒီဝေဒနာက
ပျောက်သွားတာပဲ။ နောက်ထပ် အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ခုမှတ်တဲ့ဟာ ခု
ပျောက်သွားတာပဲ။

သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်အကြောင်း သိကောင်းစရာ အဲဒီလိုနဲ့ တစ်ဖန်စိုက်ပြီးတော့ အား
စိုက်ပြီးတော့ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်
လိုက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ ဘယ်
ရောက်သွားလဲဆိုတော့ အညီအမျှ၊ ဆင်းရဲချမ်းသာကို အညီအမျှထားနိုင်တဲ့
သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်။ ဘုန်းကြီး အရစေချင်ဆုံးဉာဏ်က အဲဒီ သင်္ခါရပေက္ခာ
ဉာဏ်ပဲ။ ဒီသင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ရသည်ထိအောင် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများကို
ဖြစ်နိုင်ရင် အချိန်ပေးပြီးတော့ အားထုတ်စေချင်တယ်။

ဒီ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ဟာ ထူးခြားတဲ့ဂုဏ်သုံးပါး ရှိတယ်။ ညီမျှတဲ့
ဂုဏ်သုံးပါး ရှိတယ်။ အဲဒီ ဂုဏ်ခြောက်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ ဒီဉာဏ်ဈေးကရင်
ဂုဏ်ခြောက်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုန်းကြီးတို့ တချို့တချို့ယောဂီများ

ဉာဏ်စဉ်တရားနာပြီးတဲ့ အခါကျတော့ ဘုန်းကြီးက ယောဂီရဲ့ဉာဏ် အခြေအနေလေးကို သိချင်လို့၊ ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောတာလေးကို သိချင်လို့ တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဉာဏ်စဉ်တရား နာလိုက်ရတဲ့အတွက် မိမိမှာ မိမိကိုယ်တွေ့ ဉာဏ်စဉ်တွေနဲ့ ကိုက်ညီသလားလို့ ဘုန်းကြီးက မေးကြည့် တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ယောဂီများက တပည့်တော် ဆယ်ဉာဏ်ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။ ဆယ့်တစ်ဉာဏ် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ တချို့က ဆယ့်သုံးဉာဏ် ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား ဆိုတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဟောဒီ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ဟာ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများကို ဒီနေရာကနေပြီး စောင့်ပြီးတော့ ကြည့်လို့ရတယ်။ အထက်မဂ်ဉာဏ်တွေ မရဘူး၊ ရတယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ ဒီဉာဏ်လေးက စောင့်ကြည့်လို့ရတယ်။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က တစ်ဆင့်စောင့်ရတယ်။ သင်္ခါ ရူပေက္ခာဉာဏ်က တစ်ဆင့်စောင့်ရတယ်။

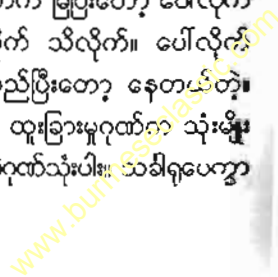
အဲဒီတော့ ဒီဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ကောင်းကောင်းဖြစ်ပြီးသွားတဲ့ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်က အထက်ဉာဏ်တွေ ရပါတယ်။ သူက မဂ်ဉာဏ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ် ပါတယ် စသည်ဖြင့် ပြောကြပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဒီသင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ဖြစ်ပြီ ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘာတွေဖြစ်လာသလဲဆိုတော့ ညီမျှမှုဆိုတဲ့ဂုဏ်က သုံးမျိုးရှိတယ်။ ထူးခြားမှုဆိုတဲ့ဂုဏ်က သုံးမျိုးရှိတယ်။ ညီမျှမှုဂုဏ်ဆိုတာက ဘာတွေလဲ ဆိုတော့၊ ကြောက်ခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီယောဂီမှာ ကြောက်ခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်နေရာမှာ သွားရသွားရ ဘယ်လိုအာရုံဆိုးကြီးတွေ တွေ့ရတွေ့ရ၊ သူ့မှာကြောက်လို့ အိပ်လို့မပျော်ပါဘူး မမှတ်နိုင်ပါဘူးဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ဘာအရာဝတ္ထုတော့ဖြင့် နှစ်သက်လိုက်တာ၊ သဘောကျလိုက်တာ၊ သူ့မှာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါလည်း ကင်းနေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အောက်ပိုင်းမှာ တရားတွေ ရှုမှတ်နေတုန်းက ဝေဒနာဖြစ်တယ်။ ဝေဒနာဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ ပြုချင်တဲ့စိတ်တွေ၊ ပြင်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ၊ ထချင်တဲ့စိတ်တွေ မဖြစ်ပေဘူးလား။ အခု ဒီသင်္ခါ ရူပေက္ခာဉာဏ် ရောက်ပြီဆိုရင် ဝေဒနာကို လျစ်လျူရှုနိုင်တယ်။ ပြောင်းတာ ရွှေ့တာ ပြင်ချင်တာ၊ ပြောင်းချင် ထချင်တာ လုံးဝမရှိဘူး။

နောက်ပြီးတော့ ချမ်းသာတယ်ဆိုတဲ့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်တဲ့အခါ

ကျတော့၊ ဝမ်းသာမှုတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဟောဒီ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာနေနေ၊ အဲဒီ ချမ်းသာတဲ့ဘက်လည်း စိတ်က မရောက်ဘူး။ အဲဒီမှာ ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို အညီအမျှထားပြီး ရှုနိုင် တယ်တဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ဘာ ရှိသေးလဲဆိုတော့၊ ဒီသင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ရောက်ပြီဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကြောင့်ကြပြီးတော့ ရှုမှတ်ရတာ မရှိဘူး။ ဘယ် အမှတ်လေးတော့ဖြင့် လွတ်သွားလိမ့်မယ်။ ထိုင်အမှတ်လေးတော့ လွတ်သွား လိမ့်မယ်၊ ရပ်အမှတ်လေးတော့ လွတ်သွားလိမ့်မယ်၊ အိပ်အမှတ်လေး လွတ်သွားလိမ့်မယ်။

နောက်ပြီးတော့ အသေးစိတ်အမူအရာ အထွေထွေအမှတ်လေး တွေတော့ ငါလွတ်သွားလိမ့်မယ်ဆိုပြီးတော့ ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ မှတ်စရာ မလိုဘူးတဲ့။ အာရုံလေးက ရှေ့ကပေါ်လို့၊ မှတ်စိတ်ကလေးက နောက်က မှတ်လို့၊ မှတ်ရတာ လွယ်လွယ်ကူကူလေးနဲ့ မှတ်နိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒီညီမျှမှု ဂုဏ်က သုံးမျိုးရှိတယ်။ နောက် ထူးခြားတဲ့ဂုဏ်က ဘာလဲဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဆိုတာ နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ၊ လေးနာရီ၊ ဒါအလွန်ဆုံးပဲ။ ဟောဒီ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ရောက်ပြီဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ နာရီပေါင်းများစွာ အကြာကြီး ဒီမှာထိုင်ပြီး မှတ်နိုင်တယ်။ ဖောင်းမှု ပိန်မှုအာရုံပေါ်မှာ အကြာကြီး စိတ်ကို တည်နေအောင်ထားပြီးတော့ ရှုမှတ်နိုင်တယ်တဲ့။ နာရီပေါင်းများစွာ နောက်ပြီးတော့ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း တစ်ခဏလေး မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကြာလာလေ သိမ်မွေ့လာလေ၊ ကြာလာလေ သိမ်မွေ့လာလေ။ လူက သွားတာ၊ လာတာ၊ နေတာ၊ ထိုင်တာ၊ ပြောတာ၊ ဆိုတာကအစ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့သွားတယ်။ သိပ်နူးညံ့သွားတယ်တဲ့။

နောက်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်တွေကလည်းပဲ တခြားတစ်ပါးကို ဘယ်မှမလွင့်တော့ဘဲ၊ ရှုမှတ်တဲ့အာရုံပေါ်မှာပဲ စိတ်က မြဲပြီးတော့ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်၊ သိလိုက်။ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက် သိလိုက်။ ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက် သိလိုက်။ ဒီပေါ်မှာပဲ စိတ်က တည်ပြီးတော့ နေတယ်တဲ့။ အားစိုက်ပြီးတော့ ရှုစရာ မလိုတော့ဘူး။ အဲဒီမှာ ထူးခြားမှုဂုဏ်က သုံးမျိုး ရှိတယ်။ ကဲ-အဲဒီ ထူးခြားတဲ့ ဂုဏ်သုံးပါးနဲ့ ညီမျှတဲ့ဂုဏ်သုံးပါး။ သင်္ခါရပေက္ခာ

ဉာဏ်ရောက်ရင် ဒီဟာတွေ ပြည့်စုံရမှာပါကလား။ ငါတို့ ဒီအတိုင်းဖြစ်ပြီလား ဆိုတာ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ဒီဆောင်ပုဒ်လေး ဆိုလိုက်ရအောင်နော်-

ကြောက်နစ်သက်ခြင်း၊ ကင်းရှင်းပေသည်၊
ချမ်းသာဆင်းရဲ၊ ရှုမြဲတူညီ၊
ကြောင့်ကြမပြု၊ မှတ်ရှုလွယ်သည်၊
သင်္ခါရ၊ ညီမူဂုဏ်သုံးမည်။
ကြာရှည်စွာလည်း၊ တည်မြဲသူသည်၊
ကြာလေသာ၍၊ သိမ်မွေ့လေသည်၊
အာရုံတခြား၊ ပျံ့သွားကင်းသည်၊
သင်္ခါရ၊ ထူးမူဂုဏ်သုံးမည်။

ကြာရှည်စွာလည်း တည်မြဲသူတည်း၊ အမှတ်စိတ်က ရှုမှတ်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာ အကြာကြီး တည်နေတာ။ ဟိုရောက်လိုက်၊ ပြန်ဖမ်းလိုက်၊ ပြန်ရှုလိုက်၊ ပြန်ဖမ်းလိုက်၊ ပြန်ရှုလိုက် ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ကြာလေ သာပြီး သိမ်မွေ့လေပဲ။ အာရုံမှတ်စိတ် မိပြီးတော့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ဖြစ်နေတယ်။ အာရုံတခြား ပျံ့သွားကင်းသည်၊ သင်္ခါရ၊ ထူးမူဂုဏ်သုံးမည်။ ကံ-ဒီတော့ အဲဒီ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ရောက်ပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကြောက်ခြင်း ထိတ်လန့်ခြင်းလည်း ကင်းတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုအာရုံဆိုးနဲ့ တွေ့တွေ့ ကြောက်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။

အသံကြီး ကြားလိုက်ရလို့ လန့်သွားတယ်။ တုန်သွားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အခုဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ တရားမှတ်နေတယ်။ ရှေ့က ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် မှတ်နေတယ်။ နောက်က လူက အဟမ်းဆို သူက တုန်သွားပြီ။ ရှေ့ကနေ လန့်ပြီ။ ကိုယ့်မှာ ဘာသမာဓိမျှ မခိုင်သေးတာကို ပြောနေတာ။ ဒီသင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်က အဲဒီလိုသိလို့ ထိတ်လန့်ခြင်း ဘာမျှမရှိတော့ဘူး။ လန့်သွားတာ၊ တုန်သွားတာ ဘာမျှမရှိတော့ဘူး။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ၊ ရှုမြဲတူညီတဲ့

အခု မှတ်ပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော် နှစ်နာရီမှတ်ပါတယ်။ သုံးနာရီ မှတ်ပါတယ်။ မှတ်သာမှတ်နေတာ။ ကိုယ်က နာရီစောင့်မှတ်နေတာ။ သုံးနာရီပြည့်ရင် ထမယ်၊ ပြည့်တော့မှာ၊ ပြည့်တော့မှာ။ ငါတော့ စောင့်ဦးမှ။ ဒီလိုနေတာ။ ဟိုက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ရောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘာမျှ နာရီစောင့်နေစရာ မလိုဘူး။ သူ တရားဖြတ်တယ်ဆိုတာ သူ့ဟာသူ ဖြုတ်ချင် စိတ်ပေါ်လာလို့ အောက်က ပူလို့လည်းမဟုတ်ဘူး။ ညောင်းလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ညှာလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဖြုတ်ချင်စိတ် ပေါ်လာလို့ ဖြုတ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ အချိန်၊ နာရီကြည့်လိုက် အဲဒီမှာ နာရီပေါင်းများစွာ ကုန်နေတာကို တွေ့ရ လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို သူက ဖြုတ်ချင်စိတ်လေး ပေါ်လာတဲ့အချိန်မှာမှ ဖြုတ်တာ။ ဆင်းရဲလွန်းလို့၊ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ဖြုတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်အမှတ်ကိုပဲ မှတ်မှတ် ကြောင့်ကြစရာမလိုဘူး။ အခု ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ မလွတ်အောင် သတိပေးနေရတယ်။ ဟို အမှတ်ကလေး မလွတ်စေနဲ့၊ ထိုင်တာ မလွတ်စေနဲ့ သွားရာ မလွတ်စေနဲ့၊ စားရာ မလွတ်စေနဲ့။

ဒီသင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ရောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်နေရာမှ မလွတ်တော့ဘူး။ ဘယ်နေရာမှ မလွတ်တော့ဘူး။ ဘာမျှတိုက်တွန်းပေးစရာ၊ သတိပေးစရာကို မလိုဘူး။ နောက်ပြီး မှတ်စရာအာရုံပေါ်မှာလည်း အကြာကြီး တည်မြဲနေတာ။ အခု ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများက ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်။ နှစ်ချက်မှတ်လိုက်တာ မရှိဘူး။ စိတ်က ဘယ်ရောက် သွားတယ် မသိတော့ဘူး။ ပြန်ဆွဲရပြန်ပြီ။ ပြန်ဖမ်းရပြန်ပြီ။ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်။ သွားပြန်ပြီ စိတ်က။ အခု သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်က အဲဒီလိုကို မဟုတ်ဘူး။ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ၊ လေးနာရီ၊ ဒီပေါ်မှာပဲ တည်နေတာ။ ကြာလေ ကြာလေ အာရုံမှတ်စိတ် သိမ်မွေ့နေတယ်။ သိမ်မွေ့နေပြီဆိုတဲ့အခါ ကျတော့မှ အဲဒီမှာ မှတ်စရာအာရုံဖြစ်တဲ့ ဖောင်းမူ ပိန်မူ မထင်ရှားဘူးဘုရား။ သိပ်သိမ်မွေ့နေတယ်။ လူဝါရုံလေးပဲ သိနေတယ်။ ဒါလေး တပည့်တော် ဘယ်လိုမှတ်ရမလဲ။ အဲဒီကျမှ ပြောတော့။

နောက်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ စိတ်ကလည်း ဘယ်မှ ပျံ့သွားတာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီလို ထူးခြားတဲ့ဂုဏ်တွေ ရှိတယ်။ အဲဒီဂုဏ်

တွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီဆိုရင် မိမိ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ရောက်ပြီလို့ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ အေး-အဲဒီ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ဟာ ဉာဏ်နဲ့တွက်ကြည့်လိုက်။ တွက်ကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်နှဉာဏ်မြောက်လဲဆိုတာ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်တွက်ကြည့်ထား။ နောက်တစ်ခါ ဘုန်းကြီးကမေးလို့ ပြောရင်တောင် ကိုက်အောင်။ ဒီလိုမဟုတ်ရင် ဆယ့်သုံး ဉာဏ်လောက်တို့ ဆယ်ဉာဏ်လောက်တို့ဆိုတာ ရှေ့ပိုသွားမှာစိုးလို့။ ဟုတ် လား။ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်တွက်ထားကြည့်။

အဲဒီတော့ ဒီ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ရောက်တယ်ဆိုရင်လည်း ဘုန်းကြီးက ဒါနဲ့ပြန်ချိန်ကြည့်မှာပဲ။ ကိုယ့်ယောဂီ ကိုယ်ပဲ နေ့စဉ်ကြည့်နေရ တာဆိုတော့ အားလုံးကို မြင်နေရတယ်။ အမှတ်လွတ်နေတယ်။ သူ့ဟာသူ ကြောင့်ကြစိုက်နေရတယ်။ အားထုတ်နေရတယ်ဆိုတာ မြင်နေတာပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီဉာဏ်ရောက်နေပြီ မရောက်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ယောဂီကို ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ကြည့်ပြီး အကဲခတ် ဆုံးဖြတ်လို့ ရပါတယ်။ ဘာမျှ အထူးပြောဖို့ မလို ဖါဘူး။

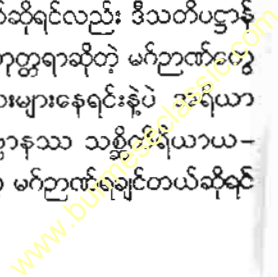
နိဗ္ဗာန်အာရုံထဲ ပြေးဝင်သွားသည်

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ ဒီသင်္ခါ ရပေက္ခာဉာဏ် ရောက်ပြီဆိုရင် အားလုံး ကြောင့်ကြမှုတွေ၊ အားလုံး ဆင်းရဲချမ်းသာ တွေ အညီအမျှထားပြီးတော့ မရှုနိုင်ပေဘူးလား။ အဲဒီကနေ ဆက်ပြီးတော့ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်လို့ သမာဓိတရားတွေ အားကောင်းလို့ ဉာဏ်စဉ်တွေ ထက်သွားတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီမှာ အနုလောမဉာဏ်ဆိုတာ ရောက်လိမ့်မယ်။ အနုလောမဉာဏ်မှတစ်ဆင့် ဘယ်ကိုရောက်သွားသလဲဆိုတော့ ဒီမှာဆက်ပြီး တော့ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်တဲ့အခါကျတော့ ဂေါတြဘူဉာဏ်ရောက်တယ်။ အဲဒီ ဂေါတြဘူဉာဏ်ဆိုတာက ဖြစ်မှုပျက်မှုတွေ ချုပ်ဆုံးရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်။ အဲဒီ နိဗ္ဗာန်အာရုံဆီကို ပြေးဝင်ပြီးတော့ ကပ်ရောက်သွားတဲ့ဉာဏ်ကို ဂေါတြဘူ ဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ရုပ်နာမ်အားလုံးတို့နဲ့ ဖြစ်မှုပျက်မှုတွေ ချုပ်ဆုံးသွားတဲ့ အဲဒီ နိဗ္ဗာန်အာရုံဆီကို သူက အမှတ်လေးတွေ သွက်သွက်လက်လက်နဲ့

အမှတ်တွေက တစ်ခါတည်း မှတ်ကောင်းနေတယ်။ နိဗ္ဗာန်အာရုံထဲကို ပြေးဝင်တော့မယ့် အဲဒီဉာဏ်ကို ဂေါတြဘူဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီကနေပြီးတော့၊ ဆက်လက်ပြီးတော့ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်လို့ ရှုစရာအာရုံရော၊ ရှုသိစိတ်လေးရော၊ ရှုစရာဖြစ်တဲ့ ရုပ်ရော၊ ရှုသိနေတဲ့ စိတ်နာမ်တရားလေးရော၊ အဲဒီရုပ်ရော နာမ်ရော တစ်ခါတည်း ဝေါလိုက် ပျောက်လိုက်၊ ဝေါလိုက် ပျောက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်နဲ့၊ အဲဒီဖြစ်ပျက်မှုတွေ ကုန်ဆုံးရာဖြစ်တဲ့ အာရုံထဲကို သက်ဝင်သွားတာက မဂ်ဉာဏ်။ ရှုစရာအာရုံရော၊ ရှုစိတ်ကလေးရော၊ မှတ်စရာအာရုံရော၊ မှတ်စိတ်ကလေးရော၊ ဖြစ်မှုပျက်မှုတွေရော အားလုံး ချုပ်ဆုံး ပြတ်စဲသွားတာက မဂ်ဉာဏ်ပဲ။ တစ်ခဏလေးပဲ။

နောက် ထပ်ကာထပ်ကာဖြစ်ပြီးတော့ နေတာတွေက ဖိုလ်ဉာဏ် တွေ။ အဲဒီလို မဂ်ဉာဏ်တွေ ဆိုက်ရောက်ပြီ၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ ဆိုက်ရောက်ပြီ ဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ကိုရော မျက်မှောက်မပြုနိုင်ပေဘူးလား။ အေး-နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပြီ။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ယောဂီများ ဒီ ဝိပဿနာမဂ္ဂင် တရားတွေ ပွားရင်းကနေပြီးတော့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်က စပြီးတော့ အဲဒီ ဉာဏ်တွေ ဖြစ်လာတာ။ နောက်ဆုံး ငါ ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်လို့ ပြန်ပြီး ဆင်ခြင်လိုက်တာက ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်တဲ့။ ဉာဏ်စဉ် တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါ။ အားလုံးပြည့်စုံသွားပြီ။

အဲဒီဉာဏ်တွေ ပြည့်စုံသွားပြီဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ အရိယာမဂ်ဉာဏ် မရပေဘူးလား။ ဖြစ်မှု ပျက်မှုတွေ အားလုံး ပြတ်စဲသွားတဲ့ အငြိမ်းဓာတ် နိဗ္ဗာန်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် ဆိုက်ရောက် မျက်မှောက်ပြု သွားပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် မပြုနိုင်ပေဘူးလား။ အဲဒီတော့ မဂ်ဉာဏ်ရချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီသတိပဋ္ဌာန် မဂ္ဂင်တရားပွားရင် အဲဒီ အရိယာမဂ်ဉာဏ်၊ လောကုတ္တရာဆိုတဲ့ မဂ်ဉာဏ်တွေ ရနိုင်တယ်။ ဟော-ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ ပွားများနေရင်းနဲ့ပဲ ဒဲးရိယာ မဂ်ဉာဏ်ရပြီဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ နိဗ္ဗာန်သာ သစ္စိုက်ရိယာယ- နိဗ္ဗာန်ကိုရော မျက်မှောက်ပြုနိုင်တယ်။ ကဲ-ဒီတော့ မဂ်ဉာဏ်ရချင်တယ်ဆိုရင်

လည်းပဲ ဘယ်တရား အားထုတ်ရမလဲဆိုရင် သတိပဋ္ဌာန်တရားကို အားထုတ် ရမှာပဲ။ နိဗ္ဗာန်ကို ရချင်တယ်ဆိုရင်လည်းပဲ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကိုပဲ အားထုတ် ရမယ်။

နိဂုံး

ကဲ-ဒီတော့ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို ပွားများ အားထုတ်လို့ရှိရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အရိယာမဂ်ဉာဏ်လည်း ရနိုင်တယ်။ ဖိုလ်ဉာဏ်လည်း ရနိုင် တယ်။ နိဗ္ဗာန်ကိုရော မျက်မှောက်ပြုနိုင်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရနိုင်တဲ့အကျိုး ဘယ်နှပါးပါလိမ့်မလဲ။ ခုနစ်ပါး အားလုံးမပြည့်စုံပေဘူးလား။ ပြည့်စုံသွားပြီ။

နံပါတ်(၁) ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးဖြစ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ စတဲ့ စိတ်အညစ်အကြေးတွေ ကင်းဝေး စင်ကြယ်စေ နိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား။

နံပါတ်(၂) စိုးရိမ်ပူဆွေးမှုဆိုတဲ့ သောကတွေ လွန်မြောက်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား။

နံပါတ်(၃) ငိုကြွေးမှုဆိုတဲ့ ပရိဒေဝတွေ လွန်မြောက်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား။

နံပါတ်(၄) ကိုယ်ဆင်းရဲမှုတွေ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား။

နံပါတ်(၅) စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ စိတ်နှလုံး မသာယာမှု ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား။

နံပါတ်(၆) အရိယာမဂ်ဉာဏ်ကို ရခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား။

နံပါတ်(၇) နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား။

ဒီအကျိုးတရားတွေဟာ ဘယ်တရားတွေ ပွားများရင်းနဲ့ ရနိုင်တာပါ လိမ့်ဆိုရင် သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ ပွားများလို့ ဒီအကျိုးတရားခုနစ်ပါးကို ရနိုင်တယ်။ ကဲ-ဒါလေးတွေ ဆိုကြစို့။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အရိယာမဂ်ကို၊ ရချင်လို၊ ဘယ်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရ မယ်။

အရိယာမဂ်ကို၊ ရချင်လို၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ်။

နိဗ္ဗာန်နန်းကို၊ ဆိုက်ရောက်လို၊ ဘယ်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ်။

နိဗ္ဗာန်နန်းကို၊ ဆိုက်ရောက်လို၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ်။

ကဲ-ဒီတော့ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ ပွားများနေတဲ့ ယောဂီများ မိမိတို့ ဒီတရားတွေ အားထုတ်နေရင် ဒီအကျိုးတရားတွေ ရနိုင်တယ်ဆိုတာကို သဘောကျစေချင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီအကျိုးတရားတွေ ရချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တိုင်းဟာ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရားကို ရှိရှိသေသေ မရှုမှတ်ရပေဘူးလား။ ရှိရှိ သေသေ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်လို့ မိမိကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီး ဟောလာခဲ့တဲ့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်က စပြီးတော့ နောက်ဆုံး ပစ္စဝေက္ခဏာ ဉာဏ်တိုင်အောင် ဒီဉာဏ်တွေ အားလုံးပြည့်စုံစွာ မရနိုင်ပေဘူးလား။

အားလုံး ပြည့်စုံပြီဆိုတာနဲ့ပဲ သောကတွေ၊ ပရိဒေဝတွေ၊ စိတ် ဆင်းရဲတွေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ အားလုံးငြိမ်းနိုင်တယ်။ အရိယာမဂ်ဉာဏ်လည်း ရနိုင်တယ်။ ဖိုလ်ဉာဏ်လည်း ရနိုင်တယ်။ နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း မျက်မှောက်ပြုနိုင် တယ်။ အကျိုးဘယ်နှပါး ရပါလိမ့်မလဲ။ ခုနစ်ပါး။ အဲဒီခုနစ်ပါးကို ဘုန်းကြီးတို့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အကျဉ်းချုပ်ဆောင်ပုဒ်လင်္ကာလေး ပေးထားတယ်။ အဲဒီ ဆောင်ပုဒ်လေး ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ တရားသိမ်းလိုက် ကြစို့နော်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ကိလေစင်ကြယ်၊ စိုးရိမ်ပယ်၍၊ ငိုဖွယ်မရှိ၊ ကိုယ်၏ ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲတို့၊ ချုပ်မြဲမှန်ရာ၊ မဂ်တို့ရလျက်၊ ရောက်ရန်နိဗ္ဗာန်၊ ခုနစ်တန်း၊ သတိပဋ္ဌာန်အကျိုးတည်း။

ကိုလေစင်ကြယ်။ ဒါအကျိုးတစ်မျိုးနော်။ စိုးရိမ်ပယ်၍ ငိုဖွယ်အဖို့ ကိုယ်၏ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲတို့၊ ချုပ်မြဲမှန်လှ၊ မဂ်ကိုရလျက်၊ ရောက်ရန်ဗွား ခုနစ်တန်၊ သတိပဋ္ဌာန်အကျိုးတည်း။ အကျိုးဘယ်နုပါးလဲ၊ ခုနစ်ပါး။ ဘာ တရားတွေ အားထုတ်ရင် ရနိုင်လဲ၊ သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ အားထုတ်ရင် ရနိုင်တယ်။

သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ အားထုတ်တဲ့အခါမှာ ပေါ့ပေါ့ဆဆလား ကြိုးကြိုးစားစားလား။ တကယ်ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ရင် တကယ် ဒီ အကျိုးခုနစ်မျိုးစလုံး မိမိ အပြည့်အစုံ မရနိုင်ပေဘူးလား။ ဒီအကျိုးခုနစ်မျိုးတွင် မကပါဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့ ယောဂီများ အပါယ်ဆင်းရဲတွင် မကပါဘူး။ အားလုံး ဆင်းရဲဟူသမျှတွေ အကုန်လုံး ငြိမ်းနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးက ဒီတရားတော်ကို ကြေညာပြီးတော့ ဟောကြားတော်မူခဲ့တာ။

ကောယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ သတ္တန် ဝိသုဒ္ဓိယာ သောက ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ ဒုက္ခ ဒေါမနဿာနံ အတ္တင်္ဂမာယ ဉာယဿ အဓိဂမာယ နိဗ္ဗာနဿ သန္တိကိရိယာယ ယဒိဒံ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ။

ဘိက္ခဝေ-ရဟန်းတော်များ အိုချစ်သားတို့၊ စတ္တာရော-လေးမီး ကုန်သော၊ ယဒိဒံ ယေက္ကမေ သတိပဋ္ဌာနာ-စွဲမြဲသောအမှတ်ရမှု သတိစွဲမြဲမှု ဟူသော အကြင်သတိပဋ္ဌာန်တို့သည်၊ သန္တိ-ရိုက္ကုန်၏။ အယံ-စွဲမြဲသော အမှတ်ရမှု သတိစွဲမြဲမှု သတိပဋ္ဌာန်ဟူသော ဤအကျင့်လမ်းသည်၊ သတ္တန်-ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓိ၊ အရိယာသာဝလောင်း အလုံးစုံသော သတ္တဝါအပေါင်း တို့၏၊ ဝိသုဒ္ဓိယာ-စိတ်အညစ်အကြေးမှ ကင်းဝေး စင်ကြယ်ကြစေခြင်းငှာ၊ ကောယနော မဂ္ဂေါ- တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ သောက ပရိဒေဝါနံ- စိုးရိမ်မှုဆွေးခြင်း သောက၊ ငိုကြွေးခြင်း ပရိဒေဝတို့ကို၊ သမတိက္ကမာယ- လွန်မြောက်စေခြင်းငှာ၊ ကောယနော မဂ္ဂေါ- တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ ဒုက္ခ

ဒေါမနဿာနံ-ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဒေါမနဿတို့ကို၊ အတ္တင်္ဂမာယ-ချုပ်ငြိမ်း ကွယ်ပျောက်စေခြင်းငှာ၊ ကောယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခု တည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေ၏။ ဉာယဿ အဓိဂမာယ-အရိယာမဂ်ကို ရခြင်းငှာ၊ နိဗ္ဗာနဿ သန္တိကိရိယာယ-နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှာ၊ ကောယနော မဂ္ဂေါ-တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း ဖြစ်ပါပေတော့သတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓု။
ကဲ-ဣမာယဆို တရားသိမ်းကြ။

